

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla

ISBN:

978-605-371-134-6

Allahu Teâlâ'ya malik kişi, neyden yoksundur ki,
Allahu Teâlâ'dan yoksun kişi, neye maliktir ki.

KAMİL NASİHATLER İÇİMDEKİ SES

İnsan-ı Kamil, Kamil babamızın manevi hatırasına armağan olsun.

Euzubillahimineşşeytanirracim Bismillahirrahmanirrahim

“De ki; Ey kendileri aleyhine aşırı giden kullarım. Allah'ın rahmetinden ümidinizi kesmeyin. Şüphesiz Allah bütün günahları affeder. Çünkü O, çok bağışlayandır, çok merhamet edendir.” (Zümer 53)

Elhamdulillahi Rabbilalemin. Errahmanirrahim. Maliki yevmiddin.
Subhanallahi ve bihamdihi Subhanallahilazim.
Subhanallahi velhamdulillahi ve la ilahe illallahu vallahu ekber ve la havle
Ve la kuvvete illa billahil aliyyl azim.
Rabbi yessir ve la tuassir, Rabbi temmim bi'l-hayr.

ÖNSÖZ

Bizi yoktan var eden ve varlığımız yed-i kudretinde olan, her türlü hamd kendisine ait olan, âlemlere ve dahi bizlere ne yapmamız gerektiğini öğreten, var gibi gözüken her ne varsa tümünü yaratan, o muazzam din gününün yegâne sahibi, Rahmaniyeti ile cümle mahlûkata, merhamette eşit bir şekilde hakkını veren, Rahimiyetiyle de inananlara özel bağışlanma ve sevgi verecek olan, aşk ile bizleri seven ve kendisini sevebilmeyi ihsan eden, âşıkların kıblesi, en yakın olan, ism-i azamı ile tek sığınağımız Azimüşşan Cenab-ı Allah'a ilk yaradılıştan en son yaratılacak olana kadar olmuş ve olacak her zerrenin her nefesi kadar hamd ve sena ederiz.

Tek ve eşsiz, Ehad ve Samed olan Allahu Teâlâ'nın kulu ve peygamberi olan Hazreti Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellem efendimize, âline ve eshabına, sonsuz kere sonsuz salât ve selam eyleriz. **Allahumme salli ala seyidina Muhammedin ve ala alihi ve sahabihi ve sellim.**

Kendilerine layık olmaya gayret ettiğimiz, lütfederek yetişmemiz için çabalayan, gönlümüzün sultanları, manevi babamız Kamil Babamıza, sevgi insanı Siyamet Abimize ve tüm hocalarımıza, onlara yakışan bir hürmet ile sevgi, saygı ve dualarımızı, en derin kalbi duygularımızla arz ederiz. Bu çalışmalarımızda bizi cesaretlendiren ve destekleyen başta sevgili eşim olmak üzere tüm dostlarımıza da teşekkürlerimizi bir borç biliriz.

Bu çalışmamızda hiçbir iddiamız yoktur. Bizimkisi sadece âcizane bir paylaşımdır. Nice ustaların yanında, ağzımızı açmak ne haddimize? “Halka hizmet Hakk'a hizmettir.” emrinden hareketle, bize lütfedilene takdim ile aşka hizmeti hedeflemekteyiz. Bu kitap, aşkı arayan bir insanın, arayışları esnasında gönlünden dökülen gözyaşları ile yazılmıştır. Madde ve mananın ötesinde, ilahi aşkın şiiresel ifadesidir. Manevi ilhamların yazıya dökülmüş halidir. Bu kitap, aşk yolunda yürüyenlere bir nasihattir. Biz sadece aracımız. Yazanda yazdıran da yüceler yücesi, güzeller güzeli sevgilinin aşkıdır.

Bu vesile ile Cenab-ı Allah'tan bizleri bağışlamasını, sevgili peygamberimizin şefaathlerine nail eylemesini, rahmeti ile cennetine kabul buyurmasını ve anlatılmaz rüyetine kavuşanlardan eylemesini arz ederiz. Ya Rab, bizi senden razı olan ve rızana kavuşan kullarından eyle. Kim ki bu duaya gönülden âmin diye, Cenab-ı Hak onu hem dünyada hem de ahirette kurtulanlardan eyleye ve aşk yolunun erlerinden kıla. Âmin. Ya Rab, her şeyin en doğrusunu sen bilirsin. Senin bize bildirdiklerinin dışında hiçbir bilgimiz yoktur.

Sevgi ışığınız, kalbiniz rehberiniz olsun.

TAKDİM

Bülbül şevk ile gülüne düştü. Bahar geldi, kış taşraya göçtü. Uyanan filizime damarıma selam. Işığın Kudreti, mükevvenatın her zerresinde adın yazıyor. Rabbime selam.

Gönül gözümün uğurlu canı, hayatımın kudreti. Kurban olurum da o sıratın üzerine şehir kurarsın. Şükür ve hamdım seni yaratanadır. “Çırac girdim pervaneye. Kor ateş oldum kavruldu. Yanıp söndüm ben işte.” diyor Hoca Ahmet Yesevi Divan-ı Hikmet’inde. Aşk’ta utanma yoktur. Benim indimde sizin yerinizi kimse hayal bile edemez. Gönlümün sultanı, özümün canı, tarikatla 500 yılda alacağın yolu Aşk insana bir lahzada aldırır. Sen yüreğini lisanı hali anlamaya aç da aşkın söyleyemediğini dinle.

Aşk imiş her ne varsa âlemde, ilim anca kıylü kaal (dedikodu) imiş. Tabii akılda onun mahsulü. Bizim mecliste yüz bulamayınca çıktı gitti. Benim gözümün nuru canımın aziz Kudreti, Şimdi gül. Gül de sevineyim. Şüphe içinde o sessizlikte irkiliyor musun? Bu yol zordur zor. Sindirmesi şartlanmalardan kurtulması zordur. Dayanması zor. Ne yapalım? Gerçi sözlerim aydınlatıcıdır ama ruhumdaki ifade edilemeyen kudretimin gücündeki aşka bak. Kim kimi avladı acaba? Hasretiniz canımı yakıyor.

Ben benim seninim. Kudret’in ışığıyım. Sen benimsin bensin. O yüzden seni görmedim. O yüzden sen bedeninde “ben nerdeyim?” diye kendini aradın. Anladın mı canımın özü?

Rabbim işleri açılıp kapanan kapılar arasında yönetir. İnsan yeteneğini açılan bu kapıdan girmekle gösterir. Aza razı olmayan çoğu bulamaz. Kıymet bilmeyen nasipsiz kalır. Kudret kudret kudret hamd kâinatların zerrati sayısınca Rabbime olsun ki Aşk aşk için yeter. Mehtap gibi bulutların ardına saklanma. Güneş gibi ol. Sen sevilenlerin efendisisin. Gönlümün tacısın. O sonsuz aşk deryasının sahili sidre-i müntehadır. O’na âşık olmayan yaklaşamaz. Aşk ihlâs ister. Akılla bağdaşmaz. Dünya ile anlaşamaz. Yakar, zalimdir. Kural tanımaz. Baskıya gelmez. Önyargıları darmadağın eder. Emrine girmeyenleri reddeder. Bu yola baş konulmuştur. Hesabı sorulmaz. Yakın olmak zordur. Canı azizim. Âlem kör ve sersemdir. Veliyi deli sanır. İbrahim’e kor ateş gülistan olur da bize olmaz mı? Biz de felah bulup, inci tahtlarda, yakut tacı şeriflerimizi takınırız.

Aşkın tsunami gibi fikrimin ve aklımın kurduğu her şeyi iyi kötü demeden büyük bir güçle yıkıp istila ediyor. Dehşet ve hayranlık içindeyim. Perişanım ama sana kavuştum. Ölebilirim. Uğurlu kudret, sana kurban olayım. Bela ve ıstıraptan ibaret dünyamın sonunda sana kavuştum. Zor dayanıyorum. Ayrılıkta yok olurum. Ama âşıklar ölmez. Ben Allah aşığı olduğum için sendeki aşka vurgunum. Değil muttaki, üf- tade olsam ne gam?

Kudret’in ışığı aşığına dedi ki “Sevgilim, dünyanın Hayu Huyunu bırak. Aşk meclisinde sevap günah bahsi ayıp kaçır.” Çünkü bu diyar, Hakkın kutsal, ya- sak şehri olup tövbeye bile izin yoktur. Nurlar sabahın güzellikleriyle efendimi selamlasın. Sure 18 ayet 28. Bahtiyar olana KUDRET eli gelir. Hak’tan gayrı bilinen bütün varlıklardan onu kurta- rır. Sonsuz sevgilerimin efendisi KUDRET, BEKA sana aittir.

Gözüm, canım Kudret’im, sevdiğim, gönlümün sultanı, güneşim gurup ederken gün batmadan sana kavuştum. HAMD olsun. Rabbimin hayırları üstüne olsun. Sabrını ve dengeyi koru. Allah’ın lütuf ve selamı üstüne olsun asker.

Kudret’in Işığı Bir Beyaz Gül’den

ÂŞIKTAN MAŞUKUNA İZNİYLE CEVAP

İsmi buraya yazmaya hayâ ettiğimiz sevgili için, bizden istediği üç şeyi aşkımızın en derin ocaklarında erittik. Zat-ı muhteremlerine, biz eşiğinin aşığı olan, ışığının kudret'inden âcizane bir kitapçık olarak arz ederiz. Başı Besmele, ortası sabır, sonu şükür olsun. Cenab-ı Hak bizi Hak yolundan ayırmasın.

Ey Sevgili,

Bize öğrettiğiniz aşk ile sizi seviyoruz. Her an gözyaşlarımızın esaretinde dün- yadayız ama “Sure 36 ayet 28”olan gül bahçesinde, zat-ı şahanenizle zamansız birlikteyiz.

**Neden gidemedik uzaklara? Neden düşüyoruz tuzaklara?
Bir çemberde gider gibiyiz, kaçıkça size yaklaşıyoruz.**

HASRET YILDIZI

Ey Âşık,

Gökyüzünde kendince parlayan bir yıldız varmış. Öylece yaşıyor ve uçsuz bucaksız göklerde deli divane gibi dolaşıyormuş. İçi öfke ve huzursuzluk doluymuş. Ne verilse bir türlü tatmin olamıyormuş. Sevmek, sevilmek, mutlu olmak istiyormuş ama bir türlü aradığını bulamıyormuş. Kalbi o kadar karışık ki her önüne çıkanı, beklediği sanıp, ona sımsıkı sarılıyormuş. Aradığı sevgilinin o olmadığını anlayınca da hayal kırıklığı içinde ama pes etmeden yoluna devam ediyormuş. Günler günleri, aylar ayları birer birer kovalarken, oda karanlık boşlukta öylece aranıp durmuş.

**Meğer her gördüğümü sen sanmışım,
Meğer her sevdiğimde seni sevmişim.**

Ey Âşık,

Günlerden bir gün, nihayet aradığı sevgiliyi görmüş. İşte orada, kalbinin her köşesini aydınlatan o nur, öylece karşısında duruyormuş. Olduğu yerde mihlanıp kalmış. Elleri ayakları kilitlenmiş. Söz söyleyemez olmuş. Nurun aydınlığında kalbi felç geçiriyormuş. Böyle bir güzellik beklediğinden de fazlamış. O, dünyanın etrafında dans eden Ay imiş. O nur kendi yörüngesinde nazlı nazlı seyrediyor, şekilden şekile giriyormuş. Her hali güzelmış. Bazen mehtabi nuru ile göz kamaştırıyor, bazen de inceldikçe inceliyor sonra kaybolup tekrar geri geliyormuş. Evrenin esrarlı şarkısı eşliğinde, gökyüzündeki gizemli dansına devam ediyormuş.

Ey Âşık,

Aşk, nur silahı ile öyle bir vurmuş ki yıldıza, ne yapacağını bilemez halde Ay'ın çevresinde dolaşmaya başlamış. Âşık yıldız, güzelliğin en nazik halini ruhu ile izlemeye başlamış. Kendinden öyle geçmiş ki, ondan başka bir şey düşünemez olmuş. Her neyi varsa bırakıp O'nun peşine düşmüş. Ne yazık ki yıldız, aşkın en hileli oyununa geldiğini bilmiyor, en acımasız kahkahaları duymuyormuş. Güzeller güzeli ay, gezgin yıldıza bakmıyormuş bile. Çünkü O, dünyanın elindeymiş.

Ey Âşık,

Aşk acılarının verdiği anlaşılmas tadı, kalbinin derinliklerinde hissetmesine rağmen, sevdiğine yaklaşp aşkını dillendirmiş. Ay hiç cevap vermeden öylece ona bakmış. Gökkuşağı gözlerinden ıslak, pembe hüznün incileri süzölmeye başlamış. Sonra âşık yıldızın gönlüne, gitmenin en korkunç tohumlarını ekerek gözden kaybolmuş. Yıldız yılmamış. Ay her mehtap halindeyken ona yaklaşp elini uzatmış. O ise hüznün rengi gözlerinde, mahremi cilve ile uzaklaşmış. Yıldızın aşkından yerler sarsılıyor, gökler yarılıyor, her şey yıkılıyor.

**Bilemezdim aşkın böyle zor olacağını,
Her şeyin altüst olup yok olacağını.**

Ey Âşık,

Bir gün Yıldız demiş ki;

“-Ey aradığım Sevgili! Bir sen varsın artık gönlümde, senden başkasını ardımda bıraktım. Seni aşkların en güzeliyle severken neden benden kaçırıyorsun? Anlayamazsın gönlümdeki bu aşkı, duyguları. Nur-u mehtabının gönlümde çıkardığı yangınları.”

Nihayet Ay cevap vermiş;

“-Beni sevdiğini görmediğimi sanma. Ben de seni sevdim ama görmez misin dünya beni bırakmaz. O beni bıraksa da ben onu bırakamam.”

Âşık yıldız işte o zaman, ayrılığın ne yaman bir acı olduğunu anlamış. Aradığını bulmuş bulmasına ama bu ayrılık da neyin nesiymiş? Bir türlü anlayamamış. Garip olan ise, ayrılık gönlüne ne kadar acı verse de, aşkın gönlündeki ince hastalığı, bir o kadar da ona zevk veriyormuş. “Aşk her şeye değer.” diye düşünmüş. Çok iyi anlamış ki ayrılık, aşkın yazgısından. Âşıklara düşen ise ayrılığın anlaşılmaz, gizli dünyasında vuslata ermektir.

**Kavuşan etini, kendin diye hayal ederken,
Sen kendini kavuştum mu zannedersin?**

**Bir ömür süreni, aşk diye hayal ederken,
Sonsuzda yok olmadıkça, aşığım nasıl dersin?**

Ey Âşık,

Yıldız çaresiz kabullenmiş acı gerçeği ve susmuş. Boynunu bükmüş. “İmkânsız ile nasıl savaşacağım?” diye düşünmüş. Ne yapacağını bilemez haldeyken, dünya gülerken seslenmiş yıldız; “-Ey zavallı Âşık yıldız! Boşa dolaşırsın buralarda. Görmez misin? O benim tutsağımdır. Gitmezsen seni de tutsak ederim kendime.” Yıldız gayrete gelerek haykırmış dünyaya; “-Onu senin elinden kurtaracağım. Korkmuyorum senden.” Bunun üzerine dünya kahkaha atarak şöyle demiş; “-Korkmuyorsun öyle mi? Gözün o kadar kör olmuş ki gördüğün aydaki o güzel nur-u aşkı, aradığın zannediyorsun. Görmez misin? O’nun kalbi taştır. Ben onu öyle bir çekerim ki benden kopamaz.” Yıldız gürleyerek cevap vermiş; “-Sen aradığımı nereden bileceksin? Nur-u aşkı tutsak ettiğini söylüyorsun. Asıl zavallı sensin. Hiç aşk esir edilebilir mi?” Dünya kıs kıs gülerken, “-Sen ondaki nuru aşk mı sandın? Diyelim ki öyle, sen bu aşk için bana ne verebilirsin?” demiş. Yıldız şaşırmış. Bir an duraksamış ve mırıldanarak demiş ki “-Evet. Aşk için her şeyi terk ettim de geldim. Sana verecek kendimden başka bir şeyim yok. Beni al.” Dünya vesvese dolu sesiyle karşılık vermiş; “-Cömert bir teklif. Ancak ben kabul etsem de bakalım ay seni isteyecek mi? Sen nasıl aydaki nuru aşk sandıysan, o da bendeki nuru aşk sandı da bana köle oldu.” Yıldız hayretler içinde dünyanın sözlerini anlamaya çalışırken bir yandan da “Ya doğruysa? Yok, yok bu düzenbaz yalan söylüyor.” diye geçirmiş içinden. Kalbi, hasret ateşinin en derinlerinde aşk aşk diye inliyormuş. Nur-u mehtap olmadan artık yaşayamazmış, nefes alamazmış. O nur öyle gözünü kör etmiş ki ondan başka bir şey göremiyormuş. Güzeller güzeli Ay’a seslenmiş. “- Ey aradığım sevgili! Hasretine karşılık nefsimi sana sunuyorum. Kabul eder misin?” Ay içli içli akan gözyaşlarına karışan sesiyle “-Beni böylesine niye seversin ki ey aşk arayıcısı?” diye sormuş. Yıldız umutla cevap vermiş; “-Nurundan gözlerimi alamıyorum.” “-Var git yoluna.” demiş Ay “-Senin aradığın aşk bende değil. Sendeki aşka ben layık değilim. Onu sahibine teslim et. Ben dünyanın kölesiyim. Seninle gelemem.” Yıldızın şaşkın bakışları arasında kendisini dünyaya bir kez daha teslim edivermiş. Çaresiz âşık yıldız’ın aklı başından gidivermiş ve düşünmeden o da nefsinin, sevdiğinin peşi sıra hasret ateşine ikram edivermiş. Böylece gökyüzünde, kovulmuş dünyaya rağmen, bir aşk masalı başlamış.

Ey Âşık,

Gökyüzüne güneye doğru baktığında ayın etrafında dolaşan parlak bir yıldız görürsün. Ayın çevresinde bıkmadan usanmadan dolaşır. Ay en nurani halini alınca en yakınındadır. Ay kaybolunca o da kaybolur. Bir türlü bir araya gelemezler. Gönül gözü ile bakanlar

gökyüzündeki aşk dansını seyredeler. Sen bu yıldız çoban yıldızı dersin. Aşk dünyasında ise o yıldız hasret yıldızı derler.

Ey Âşık,

O yıldız sana misaldir. Durmadan aşkın peşinden koşarsın. Her ne görsen O sanırsın. Hakikatte o gördüklerin ne ondadır, ne de O onlardadır. Her şeyde öylesine gizlidir ki O, bir o kadarda aşikârdır. Karşına çıkanlardaki nuru, kendisinden sanıyorsun. Bu senin en büyük yanılgıdır. Hiç nurun kaynağı eşya olabilir mi? Sen eşyadan geç, O nuru seç. Ay'ın nuru kendisinden mi? Kamere bakıp da ne görürsün? Pırıl pırıl parlayan nur-u cemalinde ne bulursun? Seni aldatan nur-u hayallerden yâri mi sorarsın? Sen kameri bırak, senden kamere giden kemere bak. Seni asl-ı kamer ile aynı hedefe bağlayan o kemer, aşk-ı amer değil mi? Kamerdeki nuru ondan bilme, aslı taştır. O asla ibret, sendeki kaştır. İki kaş arasında parlayan nur, nasıl ki aşktandır, iki doğunun da, iki batının da nuru, Hak'tandır. Asl-ı kamer nefesine misal, nur-u kamer aşkına misal. Olursan sen de kamer gibi, yansır sende de şemsin aşkı. Ol o halde sen de Mevlana gibi, kaplasın seni de Şems'in aşkı. Sen kamersin, yar ise bir güneş, yoktur O'na denk ve de bir tek eş.

Ey Âşık,

Kapılma kamerin aldaticı haline, dön o nurun gerçek sahibine. Güneş dururken, kim bakar nur-u mehtaba? O mehtap, seni oyalayan bir tuzaktır. Aşkın derecesini ölçen sınavındır. Dünya ise kovulmuş şeytana misaldir. Seni yolundan alıkoymak için karşına nicelerini çıkartır da sana apaçık düşmanlık eder. Dünyanın geçici hevesleri ile seni kandırıp kendisine bağlamak ister. Heveslerini aşk sanma. Kovulmuşun oyunu çetindir. Ondan Cenab-ı Hakk'a sığın. Yoksa sende o yıldız gibi, dünyaya köle olursun.

Ya Rabbi,

Öyle bir aşk ver ki, senden başka bir şeyim olmasın.

Ey Âşık,

Her neye inanıyorsan odur senin Rabbin. Ne fark eder ki ha dünya seni kandırmış, ha sen dünyaya kanmışsın? Ömür o kadar çabuk geçiyor ki ne kadar hızlı da olsan onu yakalayamazsın. Pişmanlıklarının hapsinden kurtul. Sanki hiç yaşamamışsın gibi ardında bırak seneleri. Sanki hiç yokmuşsun gibi gülüp oyna akıp giden zamana. İçinde uyanmak ve sevmek ve sevmek için bekleyen bir parça var. O parçanın sesine kulak ver. Sana derinlerden seslenen ve seni bekleyen, her zaman orda olan ve her zaman da olacak olan aşkın sesine doğru git. Yoldaki masiva ile oyalanma. Ey özlenen, beklenen âşık, haydi at üzerinden miskinliği de gel bize. Biz seni sevmeseydik, sen bizi sevebilir miydin? Sana verdiğimiz aşk ile gel ve razı olunmuş halde sen de aramıza katıl.

Ey Âşık,

Gaybı istersin. Bulunca ne olacak? Mutlak gaybın zahirinde, bilmez misin sen durursun. Gayb olanı ne diye ararsın? Arama, o zaten çoktan kaybolmuştur. Aşk yolunda nice yiğit yok olmuş ve nice gonca güller yârin avucunda solmuştur. Yâre verecek gülün mü var? Hayret, mademki yâre sunacak bir gülün var, o halde orada öylece niye durursun? Yoksa gülün elinde mi kurusun? İhlâs ile saf ve durusun ama aşksız kalırsan mahv-ı perişan olursun. Bırak görünmeyenin peşini, bul önce özünün eşini. Gözünün önündekini gör evvela, ramazanı geçmeden gelinir mi hiç şevvale? Kanma sakın dışındaki cevvale, kulak ver sen içindeki vahdet-i kuvvaya. Bulamazsan içinde tevhid-i kuvvayı, anlayamazsın dışındaki kavgayı. Öyle ise kanadın yokken bu uçmayı dilemek niye? Sen gözünün önündeki hayali göremiyorsun ki ardındaki hakikati nasıl göresin? Anladıysan sözlerimizi,

o halde çakılma olduğun yere de ayağa kalk ve sana tevdi edilmiş, kulluk görevlerini yerine getir.

Ey Âşık,

Sen benim gölgemsin. Yârin nurunu, sendeki karanlığımda buldum. Kendini bulmak mı istersin? O halde geç beni. Geç beni de ardımdaki aslına kavuş. Sen o tek olanın nur-u aşkınsın. Alevlere kendini atan nice âşıklar gibi, sen de özünü o nur deryasına bırak. Nefsinle yalnızca basit bir damlayken, aşkınla o deryada, ummanın hakikati ol.

Ey Âşık,

Görmez misin nefsini? Giymiş kara elbiselerini, çökmüş üzerine, iş birliği yapmış onca düşmanla, dost bilmiş her birini. Çek o halde sen de tevhid kılıcını, vur ihlâs ile nefsinin boynunu, sadece yar için sakla o güzel koynunu. Korkularının seni esir etmesine izin verme. Korkuların tarafından tüketilmiş zavallı bir insan mı yoksa tüm korkulardan arınmış, özgür bir insan mı olmak istersin? Korkuların, arzu ve tutkularındır. Korkularınla yüzleş ve bunlardan kurtul. Kurtuluşun her şeyi kendi yaratılış işlevlerinde görmenle mümkündür. Bu görüş ise kendini mutlak görüşün tecelli ettiği bir kulluk makamının teslimiyet derecesidir. Korkularından kurtulmak için korkunun yaratıcısına sığın. Gevşe ve direnme. Tam bir teslimiyet ile Rabbine teslim ol ki O nur yüzlü yârin rahmetinde O'na layık bir kul olasın ve bu kulluk derecesinde özgür kılınasın. İyice anla ve sakın unutma, gerçek özgürlük, Rabbine kul olmandır.

Ey Âşık,

Gel artık üzme bizi, dinle bu Hakk'ın sözü. Kalk durma orda öyle mahzun, dinsin artık heves ve arzun. Kul ol Rabbine, kıl namazını, kabul et ne verilmişse, düşünme çoğunu azını. Sen O'nun nedret'isin, yakışır mı sana tembel olmak, sen O'nun kudret'isin, ancak sana yakışır tevhid-i kuvva olmak.

SÖYLEYEMEM

Nice yollar gittim, nice dağlar aştım,
Neler gördüm neler, her birine şaştım,
Er meydanında kalmış, bedensiz baştım,
Elim varmaz, dilim varmaz söylemeye.

Duygularım var, anlatamam,
Sevgilerim var, dokunamam,
Bir mahkûmum kendi içimde,
Umutlarım var, ulaşamam.

El sürdüm bulutlara, kızıla boyandı,
Şu garip gönlüm, ne acılara dayandı,
Hani ben onların, onlar benim mayamdı,
Elim varmaz, dilim varmaz söylemeye.

Duygularım var, anlatamam,
Sevgilerim var, dokunamam,
Bir mahkûmum kendi içimde,
Umutlarım var, ulaşamam.

KURTULMAK İSTİYORUM

Yine ağlıyor yaşlı gözlerim,
Yine paylaşıyorum yatağımı,
Yalnızlığımla.
Bir bir dökülüyor gözlerimden,
Her damlada bin sır saklı.

Sabahsız her gece,
Bitmez bir sancı,
Gönlüme saplanan anıları,
Yok etmek istiyorum
Ama olmuyor!
Silemiyorum, silemiyorum,
Silemiyorum hatıraları...

Kurtulmak istiyorum,
Ellerinden yalnızlığın,
Oyulanmak bir şekilde,
Ne olursa olsun,
Ama bir şey
Bulamıyorum, bulamıyorum,
Bir şey bulamıyorum...

En sivri duaları tam ortasına,
Saplayıp da pişmanlıkların,
Kaçmak istiyorum,
Düşüncelerin hapsinden.

Sabahsız her gece,
Bitmez bir sancı,
Gönlüme saplanan anıları,
Yok etmek istiyorum
Ama olmuyor!
Silemiyorum, silemiyorum,
Silemiyorum hatıraları...

Kurtulmak istiyorum,
Ellerinden yalnızlığın,
Oyulanmak bir şekilde,
Ne olursa olsun,
Ama bir şey,
Ama bir şey,
Bulamıyorum, bulamıyorum,
Ama bir şey,
Bulamıyorum...

KENDİNİ Mİ ARIYORSUN?

Ey Âşık,

Garip bir karmaşanın girdabında geçmişe dönüp, uzun uzun düşünme. Yaptığın yahut yapmadığın, başardığın yahut başaramadığın birçok şeyi ince ince gözden geçirme. Görmez misin? Daldan dala konarak o kadar çok şey yapmışsın ki sen bile bunları şu kısacık ömre nasıl sığdırdığına şaşmaktasın. En çok da başlayıp yarım bıraktığın, bir türlü bitiremediğin işlerine akıl erdiremiyorsun. Yıllardır bir o yana bir bu yana gezinip durdun. Küçük büyük o kadar çok anlaşılmaz işlere soyundun ki şimdi hayret aynasında kendini seyrederken kıs kıs gülüyorsun. Başından sonuna niceleri için harcadığın zaman ne korkunç kayıp. Bunlara gülmek mi lazım yoksa ağlamak mı?

Ey Âşık,

Anlamalısın ki bu tür dalgalanmalar, çoğumuzun yaşadığı, arayış fırtınalarının, gönül denizimizde oluşturduğu tsunami türlerinden. Tüm bunlar biz insanların ne için var olduğumuzu anlayamamış olmamızın etkisi ile kendimizi arayışımızın gel gitleri. İçimizdeki potansiyeli nerede ve nasıl kullanacağımızı bilemeyişimizden kaynaklanan karışıklıklarımız. Kendimizi bulmak arayışımızdan başka bir şey değil. Yapılan her iş seni kendine götürür. Yeter ki bunun farkında ol. Esas olan en nihayetinde kendini keşfedip keşfedemediğindir. Bu keşif yolu bazılarımız için uzun, bazılarımız için kısa olabilir. Gerçi kısa veya uzun olmasının da bir önemi yoktur. Önemli olan sonuçtur. Sonuçta kendini bulmuşsan işte o zaman, hakiki mutluluğa ulaşmışsın demektir. Eğer kendini bulamamışsan, son nefesine kadar arayışına devam etmelisin. Yılmadan varlığının sebebini aramak zorundasın. Çünkü kendini bulmadan, için huzurla dolmayacaktır. Çünkü aslın olan manan, varlığının sebebini bulmadan rahata ermeyecek ve ancak özüne dönerse rahatlayacaktır.

Ey Âşık,

Elbette her şeyin bir sebebi vardır. Varlığının da bir sebebi olmalı, değil mi? Yoksa yaşamının ne anlamı olabilir? Ancak sebepler işin aslı değildir. Asıl olanı gizleyen perdelerdir. Bu perdeler seni hayata, hayat ise hedefe götürür. Bu hedef nihayetdeki hedefdir. İşte hedefin, hedefin de ötesine geçmektir. İnsan olarak sebeplerin gizli dünyasından kurtulmak ve varlığının anlamını bulmaktır. Bu anlam kendini bulmandır. Bundan maksat ise Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem'in bir hadiste buyurduğu gibidir. İşte tüm uğraşların maksadı da budur. **“Kendini bilen, Rabbini bilir.”**

Ey Âşık,

Kendine arif olursan, Rabbinin arifi olursun. Rabbine arif olursan da çok açık şekilde görürsün ki tüm bunlar daha önce oldu ve hepsi bir kez daha olacak. Sen sadece benliğinde yitik bir kayıpsın. Bulunmak isteyen sen değilsin. Öznelerden silersen özünü, geriye kalan kime ait olur? Kalmazsa geriye sende bir özne, ne önemi var ki kime aitmiş nesne? Çevir yüzünü sebeplerden, sebeplerin sahibine dön. Arif ol da nefsinin, arınan ve bulunmak istenen sevgilinin, bir aracı olduğunu gör. Sebeplere yapışıp da sonsuz olanı çerçeveleme. Görmez misin? Sen çerçevesiz bir resimsin ve ey güzel âşık, boşuna uğraşma, sonsuzluğu çerçeveleyemezsin.

Ey Âşık,

Aşığım dersin, hala bağların maddede,
Aşığım dersin, hala dudakların handede.

Ey Âşık,
Halvet dilersin, hala gözlerin kesrette,
Halvet dilersin, hala sözlerin hasrette.

Ey Âşık,
Yar diye inlersin, hala gönlün gurbette,
Yar diye inlersin, hala ömrün nedrette.

Ey Âşık,
Maşuk, seninle, ya sen neredesin?
Her can âşık, yareniyle, ya sen neredesin?
Her tan, âlem, namazıyla, ya sen neredesin?
Her san, seni çağırır tiyle, ya sen neredesin?

Ey Âşık,
Neredeysen neredesin, hayal-i hayaldesin,
Gidecek yerin yok, yârin kudret elindesin,
Ayan beyan her şey zahir, abes kaldesin,
Aşkın cilvesidir bu, mütehavvil haldesin.

Ey Âşık,
Ayal-i nefis, hayal-i dünyadır, izdivac etme zinhar,
Doğan veled-i zinadır, aşkın beline sarma zünnar,
Hayalperest, hamal-ı hevesdir, sakın ha olma zinar,
Rahmet-i aşk, mahfuz be'dir, dışında olma, serdar.

BİR TEK YAĞMURUN SESİ VARDI, BİR DE AĞLAYAN SABAHIN

Genç kadın: -“Sensiz bir hayat yaşamak mı? Hayır, hayır, sensiz yaşamaktansa, seninle ölmek benim için bir şereftir.” diye haykırdı.

Saygı vardı gözlerinde, sevgi vardı. Tüm sadakatiyle teslim olduğu adama, gözyaşları içerisinde bakıyordu. Yorgun gözlerinden akan yaşlar, yağmurla birleşip, yüzündeki kan lekelerinin arasından yollar çizerek, yerdeki su birikintilerine düşüyordu. Yağmur durmaksızın yağmaya devam ediyordu. Karşıdaki gri tepelerin ardından sabahın ilk ışıkları savaş meydanını belli belirsiz aydınlatmaya başlamıştı.

Adam güçlü parmaklarıyla kavradığı kılıcını sert bir hamle ile çamurlaşmış yere sapladı. Ellerini uzattı. Karşısında duran kadının titreyen ellerini avucuna aldı. Minnet ve merhametle baktı. Almış olduğu yaralar canını ne kadar yaksa da kadının bakışlarında parlayan sakinlik ve huzur ona şifa gibi gelmişti. Gür ve çatalı sesiyle:

-“O halde ölümün olmadığı o yere gidelim.” dedi ve yerden kılıcını aldı. İki de son bir kez birbirlerine baktılar ve gülümsediler.

Huzur vardı kalplerinde, sevgi vardı. İki de aslanlar gibi kükreyerek, karşı tepenin yamaçlarında dizilmiş, şaşkınlıkla onlara bakan, yüzlerce düşmana doğru koşmaya başladılar. Oklar yağmur gibi yağmaya başladı.

Meydanı sessizlik bürüdüğünde bir tek yağmurun sesi vardı, bir de ağlayan sabahın...

Ey Sevgili,
Sana varmaya gücümüz yetmez,
Sana bakmaya gözümüz yetmez,
Seni yazmaya sözümüz yetmez,
Seni övmeye gönlümüz yetmez.

Ey Sevgili,
Bakma daldığımızı, heves denizine,
Acımız budur, gidemeyiz ötesine,
Halimiz harap, ermez aklımız gerisine,
Muhtacız aşk, rahmetinin sevgisine.

Ey Sevgili,
Bırakma bizi, biz seni bıraksak da,
Biliriz çok yakınsın, biz ıraksak da,
Duyarsın bizi sussak da bağırsak da,
Bize de seni duymayı, nasip et ey aşk.

Ey Sevgili,
Kalmasın gönlümüzde, senden başkası,
Bitsin artık ömrümüzün, dünya şakası,
Kalksın perdeler, görünsün sahne arkası,
Yaşarken sende ölmeyi, nasip et ey aşk.

Ey Sevgili,
Ne kadar zor durumdayım. Vefasızlığın kahreden acısına dayanmak mecburiyetindeyim. İçine düştüğüm vaziyet resmen bir şok hali. Hayatımdaki çevremi saran menfaatçiler ve ancak kendisini seven dost dediğim vefasızlar bir bir ortaya çıkmakta. Şimdiye kadar görmezden geldiğim, bu hallerine inanmamak için içten içe yapmış olduğum gizli oyunlar, kendimi kandırmalarım artık fayda vermiyor. Sevdiğim ve beni sevdiğilerini sandığım bu vefasızların, gerçeklik dedikleri sahte yüzleri, en çirkin halleriyle karşımda duruyor. Bu yüzleri seyretmek gönlümü öyle acıtıyor ki bu acıdan beni ancak gerçek dostum, biricik sevgilim olan sen kurtarabilirsin. Vefasız, dost kılığına bürünmüş yalancılardan sana sığınıyorum. Şimdiye kadar böylesine kör gezip de seni göremediğim için ise çok pişmanım. Ey Güzel Sevgili, beni bağışla. Seni sevebilmeyi nasip et. Beni senin yolundan ayırma. Rızana kavuştun. Bana öğrettiğin şekilde sana yalvarıyorum. **“Rabbim! Gerçekten bana mülk verdin ve bana sözlerin yorumunu öğrettin. Ey gökleri ve yeri yaratan! Dünyada ve ahirette sen benim velimsin. Benim canımı Müslüman olarak al ve beni iyilere kat.”** (Yusuf 101)

Ey Sevgili,
Belki gelirsin, yaralarımı sarar tedavi edersin diye bıkmadan usanmadan hep seni bekliyorum. Her gece yatağıma yatarken dualar ediyorum. Her an seni düşünüyorum. Uykuya dalarken hayallerimde sen oluyorsun. Fakat sabah uyandıgımda ellerim boş, gönlüm yine aynı acıyla dolu. Sen gelmiyorsun sevgilim. Bense aynı günahkâr hayata, bir kez daha isteksizce gözlerimi açıyorum. Neredesin ey sevgili? Özlemin dayanılmaz hasretler yüklüyor yüreğime. O güzel cemaline esir gönlüm, aşkımdan yanıyor. Acımasız düşmanlar etrafımı sardı. Durmaksızın saldırıyorlar. Tüm gücümle dayanmaya çalışıyorum. Sensizlikten sarhoş oluyorum ve bazen kendimi bilerek yenilgiye bırakıyorum. A canım sevgilim, ben zayıf bir kulun, aşkına müptela avare bir aşığınım.

Bu zavallı halimle, sen olmazsan, bunca düşmana nasıl karşı koyarım? Aşkın kudretinden bir zerrecik güç ver bana. Zatının heybetinde, kucağına sığınmak için bir küçücük yer ver bana. Al beni benden artık, yüzüme bakacak halim kalmadı. Sensizlik canıma tak etti. Kaldır perdelerini nazlı sevgili. Perde-i cemalin şarabı, sarhoş etmez oldu. Günah denizinde, aşkının hasretiyle boğuluyorum. Ya dayanma gücü ver bana, ya da bırak sen olayım.

KAPILDIM AŞKINA

Ey Sevgili,
Bir avare yaptım, tutunmuşken dünya dalına,
Aranırken dermanımı, kapıldım cezbenin seline,
Gülmeleri yok edip, ağıtlar yaktım seher yeline,
Kapıldım aşkına, gönlümde ağlar, ağlarım seni.

Ey Sevgili,
Durmaz kaynar gönlüm, bir volkana dönmüşüm,
Bir parça sevgi için, nice soğuklarda üşümüşüm,
Hayat yolunda kudretsiz, aşkın eline düşmüşüm,
Kapıldım aşkına, gönlümde ağlar ağlarım seni.

Ey Sevgili,
Şaşkın dönüp durdum, bilmedim yâr ne biçimde,
Özüm aradım bulamadım, ne dışımda, ne içimde,
Kayboldu sana ait o benliğim, cemal-i yar peşinde,
Kapıldım aşkına, gönlümde ağlar ağlarım seni.

Ey Sevgili,
Hayatımı tükettim, peşinde koştüğüm nicelerde,
Hiç anlam bulamadığım, o yalan yüzlü ecelerde,
Her sevgilide seni sevip, seni aradığım gecelerde,
Kapıldım aşkına, gönlümde ağlar ağlarım seni.

Ya Rabbi,

İmanla ölmeyi, kabir azabı çekmemeyi, iyilerle haşr olmayı, hesap günü Kevser'in yanında Liva-ül Hamd'ın altında muhlislerle yan yana beklemeyi, adaletinden rahmetinle kurtuluşa ermeyi, Resulullah Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem'in ardı sıra cennetine girmeyi ve cemalinle aşkın doruğuna çıkmayı istiyorum.

Ey Âşık,
Dışarıda öyle ne durursun? Çal kapıyı da gir içeri. Özgürlük naraları atarak bir serseri gibi dolaştığın yetmedi mi? Korkularını, tutkularını salıver, şu coşkunca akan tevhid ırmağına. Ben, ben deyip çoğalttığın hayallerini, bırak gecede gördüğün rüyanın derinliğine. Bir rüya, zannettiğimiz zamanın birkaç saniyesini alır. Dünya dünya dediğimiz de gerçek hayatın rüyası gibi. Bunca hayale kapılıp da hakikate girmemek sana yakışır mı? Haydi, durma orda öyle, çal kapıyı da gir içeri.

“Ey kavmim! Bu dünya hayatı, sadece (geçici) bir metadır (faydalanmadır). Ve muhakkak ki ahiret karar kılınacak (devamlı kalınacak) yerdir.” (Mu'min 39)

Ey Âşık,

Dünya hayatına değer verme. Lüzumu kadar ilgilen onunla. Fazlasını ne yapacaksın, kim götürdü yanında bu zalim dünyayı? Senin yaptığın nasıl bir ticaret? Rüya da gördüğün incik boncukları satın alıyorsun. Sonra da bununla övünüyorsun. Uyandığında elinin boş olduğunu gördüğünde de ne kadar üzülyorsun. Ne bu hayaller satın alınmaya değer, ne de bunlara üzülmeye. Gerçek ve senin için daha hayırlı olan ahiret hayatını iste. Tüm ticaretini buna göre yap ki sonra uyanınca, elini boş görüp de, üzülmeysin. Artık bir daha geri dönüş yoktur ki hatanı düzeltesin. Ahiret hayatı için hayırlı işler yapmak istesen de geri döndürülmeyeceğin için elinden bir şey gelmez. Son pişmanlık ise işe yaramaz. Ancak şimdi, şu an, nefes elindeyken hayırlı işlere yönel ki isabetli olasın.

“Nihayet onlardan birine ölüm gelince, “Rabbim! Beni dünyaya geri gönder ki, terk ettiğim dünyada salih bir amel yapayım” der. Hayır! Bu sadece onun söylediği (boş) bir sözden ibarettir. Onların arkasında, tekrar dirilecekleri güne kadar bir perde (berzah) vardır.” (Mu’minun 99,100)

“İşte onlar, hidayete karşılık sapıklığı satın almış kimselerdir. Bu yüzden alışverişleri onlara kâr getirmemiş ve (sonuçta) doğru yolu bulamamışlardır.” (Bakara 16)

Ey Âşık,

Allahu Teâlâ'nın rahmeti seni bekliyor. Salınma oralarda, gecikme. Haydi, çal kapıyı da gir içeri. Rahmet çemberi içinde ol. Sakın dışarıda olma. Allahu Teâlâ'nın rahmetinden mahrum kalma. İçeri girmek, tövbe iledir. Tövbe edip salih işler yapmak iledir. Vakit eldeyken tövbe et ve salih işlere yönel. Allah'ın rahmetinden asla ümitsiz olma. Ne yapmışsan yapmışsın. Geçmiş i ibret bil, yeni bir sayfa aç ve yaptıklarından dolayı tövbe edip temizlen ve hemen yönünü salih işlere çevir. Allah tövbe edenleri ve Salih amel işleyenleri sever ve onları rahmetiyle mükâfatlandırır.

“İman edip salih ameller işleyenler ise cennetliklerdir. Onlar orada ebedi kalacaklardır.” (Bakara 82)

Ey Sevgili,

Hiç konuşmadan öylece dursam, öylece, hareket etmeden, kapasam gözlerimi. Duymasam tek bir ses dahi. Ellerime değmese masivadan yana başka bir ten. Her algımla seninle olsam yârim. Hatta her duyum yok olsa ve yalnızca seninle kalsam. Ben bile yok olsam, senden başka bir şey kalmasa benden geriye.

Ey sevgili,

Ben aslında öyle yazdıklarım kadar cesur değilim. Bu isteklerime bakıp da beni aşkımda yok olacak kadar kahraman sanma. Ben sadece senin sıradan bir kölenim. Uzaktan, ancak senin izin verdiğin mesafeden sana hayran, seni sevenlerinin etrafındaki aşk tavafını seyreden, bir zavallı hizmetkârım. Ne aşklarla severler seni, benim buna gücüm yeter mi? Ne anlarım ben o âşıklar gibi seni sevmekten. Ama bilirsin beni, bu aciz köleni, ben ancak bana izin verdiğin kadar severim seni. Beklemem senden bir şey, ne verirsen onu alırım. Almak dahi istemem ama senden yana olunca, senden bir hediye olunca, severim verdiğini. Verdiğin koynumda, öylece yaşarım, bana biçtiğin âlemlerde ve ancak seninle severim seni.

**Ağhyorum gözlerimde yaş yok, inliyorum dudaklarımda ses yok,
Bu halime bakıp da aldanmayın, içimdeki yangına, yetecek su yok.**

Ey Sevgili,

Aşkından göremiyorum hiçbir şeyi, şuursuzca hareket ediyorum. Ne söylesem, ne yazsam ben yazıyorum sanıyorlar. Oysaki bunlar gönlümün sözleri, derinlerdeki elim. Âşığım sana. Gözümün önündekini bile göremiyorum. Seninle düşünüyorum, bana ne düşündürürsen onu. Kim ne derse desin duymuyorum söylenenleri, ne duyacak, ne de görecek halim kalmadı. Bu dünyadayım ama sen istediğin için. Özenirim etrafındakilere, nurunun pervanelerine. Hizmet ederim onlara, adın ile su veririm, pervanelerinin aşkınla yanan gönüllerine. Gözlerim âlemleri görmez. Nasıl görsün ki nurun kör etmekte gözlerimi. İzin verdiğin kadar görürüm sağımı solumu ama gördüklerim senden başkası değil. Ne gariptir ki pek çok laf eden kişi, bu halimi garipsiyor ama bilemiyorlar ki benim onlar gibi bilmediğimi, hiçbir bilmemin olmadığını, bilmeleri bilmediğimi. Karşılıklı hayretteyiz onlarla. Benim bilmelerim sensin ey sevgili, senden gayrı kalmadı hiçbir şey, ne lüzumlu ne de lüzumsuz. Ayrımlara da gerek yok zaten. Seninle olan kişide kalır mı ki hiçbir zıtlık? Kalmasın senden başka tek bir şey masivadan yana, istemem ne varlık, ne de yokluk. Adımı hiçlik koydum, önünü ardını sen koy ey sevgili, ben ne dersen oyum.

Kendimi kocaman hissederim bazen.

Ayağımın altında toz zerresi,
Toros' u Everest' i.
Başım arşa değer,
Güneşi öper dudaklarım,
Samanyolu topacım,
Yıldızlarsa misketim.
Oyun oynar onlarla ellerim.

Kendimi minicik hissederim bazen.

Karıncalar geçer üstümden.
Bağırsam da tüm gücümle,
Duyuramam kimseye sesimi.
Yeşil çimenler gökdelen gibi,
Toz zerreleri ile oynar ellerim.

Usta bir aktörüymüş düşler âleminin,
Düş içinde düş yaşarım.
Gerçek sandığım, bu düşler âleminde,
Ne kocaman ne de minicik,
Sadece basit bir insanım.

Ey Sevgili,

Gizemli bir masal gibi neden her gün seni okuyorum. Ne kadar kaçsam da ötelere, uzaklık ve yakınlık sende birleşiyor. Size bağlı bir uydu gibi aşkınıza mahkûm yörüngendezde dönüyorum. Aşk hafifliğindeyim, beden yükümü nasıl taşıyorum. Hayret bu ne hikmettir, aşkın kudretine şaşıyorum.

Ya Rabbi, AŞKININ KÖLESİYİM. Senden sadece aşk istiyorum. Bana seni sevmeyi öğret.

FALANDAN FİLANA MEKTUP

Denizlerden bir denize komşu, güzel bir sahil beldesinde, Falan isminde bilge bir kişi yaşarmış. Yaşarmış da yaşadığını bilen bilir, bilmeyen de onsuz yaşarmış. Dünyayı kalbinden çıkarmış olan bu ermiş kişi, bırakmış Rabbine her işi.

-“*Er kişi kırılrsa da dişi, pes etmeyen pehlivana benzer. Yüzündeki nur ile ehl-i ranâ’ya benzer.*” dermiş. Ermiş diyenlere de güler geçermiş.

Nice talebeler kapısına dayanmış, o da bir bir saymış. Dönmüş demiş ki “Ne kadar da çok talebemiz var. Hepsinin toplamı bir. Sadıklardan biri sormuş:

-“Efendi, nedir bunun hikmeti?” O da cevap vermiş:

-“Öznelerden ben, sayılardan bir, gerisini sil, sadece Birr’i bil.”

Derler ki denizde oltasız balık tutarmış. Bunu anlatan ozan, bilinmez ki söze ne kadar katarmış. Ozan vurdu sazın teline, anlatmaya başladı kızına. Kızım sana söylüyorum, gelinim sen anla!

Falan Baba, bir gün sahile gelir. Doğruca balıkçıların yanına gider. Balıkçılar edeple el bağlar, göz süzer. Yanında getirdiği kuru ekmeğin parçasını denize atar. Balıkçılar birde ne görsünler? Onlarca balık ekmeğin başına üşüşmüş. Hepsi şaşkın, kabuklarına büzüşmüş. Ekmek bitince balıklara el sallamış, yurtlarına geri yollamış. Dönmüş oradaki balıkçılara ve sormuş:

-“Saatlerce beklediniz. Neden bir kaç balıktan başka tutamadınız?”

-“...”

-“Peki, neden attığım ekmeğe koştu, onca balık?”

-“...”

-“Çünkü oltanızın ucunda kötü niyet var. Benim ise ekmeğimin hamurunda iyi niyet var. Kötü niyet başıbozuk nefis demek, iyi niyetse besmele ve emek. Yakaladıklarınız ancak akılsız balıklardır. Bana gelenler ise uyanık ve akl-ı selim olanlardır. Müslümana Müslüman balık gelir, batıla ise ancak, niyeti bozuk alık gelir. Kanma şeytan’ın oltasına, ucunda süslü yem olsa da, koş Mevla’nın yoluna, sonunda kuru bir ekmeğin olsa da. Artık sen karar ver! Balık mısın, alık mısın? Haydi, rast gele!”

Bir gün giderken pazara, bir adam yere düşer kazara. Uzatır elini, kaldırır adamı ayağa, düşmesini de benzeter dayağa. Gözlerine derin derin bakar ve ağzından hikmetler akar.

-“Başa gelen her musibet bir ibrettir. Anlamayanın hakkı da kötektir. Ey Adem! Vazgeç gittiğin yerden, dön geri! Bunu bir uyarı say, sen gayri! Bir işin başı niyet, ortası hamiyet, sonu samimiyettir. Bunlar eksik ise yaptığın nefsin eziyettir.”

Sonradan anlaşıldı ki adam günaha gidermiş ama ne yazık ki o güzel sözleri dinlememiş. Tabii ki başı derde girmiş ve pişmanmış ama son pişmanlık fayda vermez. Elden ne gelir, herkesin nasibi kaf dağından gelir.

Demişler ki Falan Baba’ya, koca bir şehirde zengin mi zengin, Filan adında bir adam var. Malı mülkü kırıla, eğlencesi harıla. Kaçak işler yapar, kazanmış bunları, doğru yoldan sapar, ezermiş insanları. Günahı kendine bize ne? Halka eziyeti olmasa.

Falan Baba kapar gözlerini, uçar gider uzaklara. Bir süre sessizce bekler ve sonra açar gözlerini. Sözü edene döner yüzünü ve şöyle der:

-“Bir mektup kâğıdı ve bir de kalem al, gel!”

Adam bir koşu koşar gider. Elinde kâğıt, kalem geri döner. “Geldim Baba, emret!” der. Falan Baba bir kenara oturur. Gönlü sıkılır, yüzü somurtur. Eliyle sakalını sıvazlar ve adama “ Yaz!” der. Adam eğilir kâğıda, yazmaya hazır, ee Allah her yerde hazır ve nazır.

-“Ey Âdemoğlu, Ey Filân! Sen bilmez misin? Malın da mülkün de hakiki sahibi Allah'tır. Ne diye Dünya derdine düşmüşsün de Allah'ın kulu olduğunı unutmuşsun. Sahip olduğunı sandığın ne kadar malın mülkün varsa, bunları sana verenin ve hepsinin gerçek sahibinin Allah olduğunı nasıl unutursun? Göklerin, yerin ve bu ikisi arasında bulunan herşeyin mülkü Allah'ındır. Ecelin gelip, hayatın sona erdiğinde, tek varis yine O'dur. Herşeyin gerçek sahibi Allah'tır. Seni Allah rızası için uyarıyorum. Gittiğin bu yol yanlıştır. Vazgeç, geri dön!

De ki: "Ey mülkün sahibi Allah'ım, dilediğine mülkü verirsin ve dilediğinden mülkü çekip alırsın, dilediğini aziz kılar, dilediğini alçaltırsın, hayır senin elindedir. Gerçekten Sen, herşeye güç yetirensin." (Ali İmran Suresi, 26) Göklerin, yerin ve içlerinde olanların tümünün mülkü Allah'ındır. O, herşeye güç yetirendir. (Maide Suresi, 120)

Ey Filân! Duydum ki halka da eziyet edermişsin. Tez bunu durdur! Halkın sahibi bile onlara rahmet ederken, sen kim oluyorsun da sahipliğe soyunursun. Böyle devam edersen zalimlerden olursun ve Allah'ın gazabına müstehak olursun. Eğer nasihate kulak verir, halini düzeltirsen, elbette sen de Allah'ın rahmetine muhatap olursun.

Ey Filân! Şimdi hemen tövbe et! Ardından hayırlı işler yap! Namazını kıl ve Hakkı, Hakka teslim et! Halka eziyeti bırak ve alan değil veren el ol! Zekâtını da usulünce ver! Yoksa sonradan pişman olursun da sana bir yardımcı da bulunmaz.

Ben seni uyardım. Emr-i maruf, nehy-i anil münker vazifemi yerine getirdim. Halini Allah'a havale ettim. Artık iyice düşünüp de ibret alanlardan olmayacak mısın?”

Mektup gitti. Günler, aylar bir bir geçti. Filân ne tövbe etti, ne de halini düzeltilti. Mektubu okudu. Güldü ve buruşturup çöpe attı. Neredeyse unutulmuşken bu mektup olayı, bir haber geldi Filân'ın diyarından. Hak tanır bir vali beldeye tayin olur. Filân'ı çalar, çırparken bulur. Vali, en ağır şekilde cezalandırır Filân'ı. Ne olduğunı bile anlamadan mahkûm olur. Malı mülkü de uçar, gider. Bakalım Falan Baba bu duruma ne der: -“Mal hamalı olma! Kalbin kambur olur. Mülk toplayıcısı olma! Geceler tambur olur. Haline bir bak! Fırlatılmış sudan yaratıldın. Sonunda ölüm, eleyen kalbur olur.”

BIKTIM ARTIK

Hedefim yok, bana hedef verin,
Sevgi bahçesinden güller derin,
Aşk sofrasını gönlüme serin,
Yarınısız yaşamaktan bıktım artık!

Kimi şehittir, uğruna vatanın,
Kimi kölesidir, sevgi satanın,
Bense pişmanım onca hatanın,
Kendime kul olmaktan bıktım artık!

BAHÇIVAN GEREK

Ey Âşık,

Sevgiyi bulmak için tüm dünyayı da dolaşsan, altına da girsen, üstüne de çıksan, onu gönlünden başka yerde bulamayacaksın. Sevgiyi yaşayamıyorsan, hissedemiyorsan ve içinde taşıyamıyorsan, bu arayışların beyhude gayretler. Asla bulamayacaksın.

Ey Âşık,

Büyük bir karar aşamasında olduğunu biliyorum. Nefsinin, özgürlük naraları atmasına bakma. Nefsin davula benzer. Çok ses çıkartır ama içi boştur. Gönlün ise esarete hazır. Yâre teslim olmakta pek istekli. Ne mutlu sana. Nefsin ile gönlünün arasında kalma. Kes düşüncelerinin başını ve yâre bırak kendini.

Ey Âşık,

Bilirim, bazen söz dinlersin, bazen de edersin isyan. Ne sevin söz dinlediğine, ne de üzül isyanına. Düşsen de kalk ve devam et sevgi yoluna. Şaşarsan da endişe etme, şaşar bazen insan. Ama bu yolda en ince günahdır nisyân. Düşme sakın nisyana. Her halinle yar ile ol. O yar, olursa fikrinde, bulursun O'nu zikrinde. O Rahim'dir. Sığın Rahim olan Allah'a. O seni doğru yola götürecektir. Kendilerine nimet verilen mutlu kimselerin yoluna, gazaba uğramışların ve sapmışların yoluna değil. O seni yanlış yapmaktan koruyacaktır.

Ey nazlı sevgili,

Seher yelinde aşkını dinlerken,

İsmin çalındı kulağıma.

Oyalansın diye gözyaşlarım.

Gönlüm sevgine öyle hasret ki,

Senden başka ne varsa,

Acı veriyor gönlüme.

Teselline hasret yaralı gönlüm,

Senden gayrisini neylesin.

Ey nazlı sevgili,

Yanıyorum.

Beni sana götüreceğ yar-ı güzünün nerede?

Ey Âşık,

O'ndan gayrisinden yüz çevirmek nefsinin deli eder. Nefsin iktidar derdindedir ama zulmü daha ne kadar devam eder? Gönlün bu savaşa hazır ama hala korkuyorsun.

**Gönlünde sevgi gülü varsa eğer, sevgiliye vermeye değer,
Gönlünde sevgi gülü yoksa eğer, bahçivana teslim olmaya değer.**

Ey Âşık,

Bilirim kâh gülersin cilveden, kâh ağlarsın sevgiden. Hep sızlarsın gönlünde inceden. Ama toprak olmak, su olmak, güneş olmak gül olmaya yetmez. Sana bir bahçivan gerek a güzel âşık.

**Ey beklenen derinlikler rehberi, benim sırrımı arıyorum,
Ben sendeysem eğer al beni, yok değilsem, gönder beni bana.**

BİLİYORUM

Kimsenin geçmediği,
İssız sokaklarımda,
Yapayalnız,
Öylesine yürüyorum.
Sokaklarım yorgun,
Öksüz ve yetim.
Nereden geldiğimi,
Nereye gittiğimi,
Bilmiyorum.
Gönül ufkumda umutla,
Huzur arıyorum.

Biliyorum, doğacak inatçı güneş,
Düş saltanatımın,
Oyuncak korkuları üzerine.
Bitecek kâbus karası geceler,
Başlayacak beklediğim sabahlar.

Dolaşacak rengârenk çiçekler,
Sevgi şenliği sokaklarımda.
Kelebekler gülümseyecek,
Umutla bekleyen gönlüme.
Biliyorum, istiyorum.

Gece giyinmiş matem elbiselerini,
Özlediğim güllere nispet.
Takmış takıştırmış gölge ziynetlerini,
Sessiz çığlıklarına nispet.
Karşımda dans eder utanmadan,
Bütün yalnızlığıma nispet.

Biliyorum, doğacak inatçı güneş,
Düş saltanatımın,
Oyuncak korkuları üzerine.
Bitecek kâbus karası geceler,
Başlayacak beklediğim sabahlar.

Dolaşacak rengârenk çiçekler,
Sevgi şenliği sokaklarımda.
Kelebekler gülümseyecek,
Umutla bekleyen gönlüme.
Biliyorum, istiyorum.

***Dünya peşinde koşan, duru bir âdem idim, ol Kâmilin elinde, içi boş kabuğa döndüm.
Hasret ateşinde yanan, kuru bir odun idim, İbrahim havuzunda yüzen, baltğa döndüm.***

BİRR'LİKTE BİRLİK OLMAK

Ey Âşık,

Hakikatte yanlış diye bir şey yoktur. En büyük yanlışın hayatını doğru ve yanlış üzerine kurmandır ama üzülme. Hiç birimiz kusursuz değiliz. Sabırla olgunlaşmayı beklemen gerek. Kötü gibi bildiklerinin aslını görmeye çalış. Görünenin ardındakine odaklan ve hakikati müşahede et. Anla ki bunlar seni hidayete hazırlar. Bu nedenle daima hüsn-ü zan besle. Bakışlarındaki sevgiyi sakın yitirme. Çünkü gördüklerin, gönlünde bakışınla şekillenir. Nasıl bakarsan öyle görürsün. Anla ki en büyük gerçek, sevgidir. O halde sen de sevgiyle bak. Böylece görünen hayallerin ardındaki hakikati göreceksin. Hakikatin kusursuzluğunda kötülük diye yanlışlık diye bildiğin her ne varsa hepsi kaybolacaktır. İşte o zaman varlık sebebine kavuşabilirsin. Yaratılışın mükemmel başlangıç noktasından, şahadet âlemine yansıyan her mahlûk, kendi mebbe-i taayyünü olan kulluk makamında, sebep-i varlığının zirvesine ulaşır. Bu zirvede de anlarsın ki her şey senin tekilliğindir ve sen bu tekilliğinde, tüm âlemleri, tek olanın mutlak vücudunun, tecelli eden saf aşkı olarak görürsün. Böyle bir görüşte de hiç kötülük yahut yanlışlık kalır mı?

Ey Âşık,

Bu seviyede hem kendin, hem de başkaları hakkında sevgiyle düşün. Kimsede kötülük arama. Bahsettiğimiz seviyeye ulaşmaya çalış. Hele hele Rabbin hakkında asla su-i zanda bulunma. “Rabbini nasıl zannederseniz öyle bulacaksınız.” buyruldu. Özündeki, mutlak tek olanın tecellisi olan aşkın nurlarına, kavuşmak için çırpın. O aşkın nurlarında öyle bir eri ki kesretinden, kalmasın geriye tek bir eser. Yoksa Rabbine layıkıyla ibadet eden, olamazsın saf bir beşer. Hiç kimse için, elbette en başta da kendin için olumsuzluk dileme. Hidayetleri için dua et. Göçmüş gitmiş olanlarda seni ilgilendirmez. Gidenleri, ardından kötülükle anma. Sen bilemezsin, O bilir. Allah'ın adaleti yalnızca O'na aittir. Biz âlemlere rahmet gönderilen peygamberin ümmetiyiz. Onun gibi rahmet dilemeliyiz. Umulur ki bu niyetimizden dolayı rahmete kavuşuruz. Yoksa kim halinden emin olabilir? Başkaları için istediğinin, senin başına gelmesini ister misin? Elbette ki hayır. O halde hem kendin için, hem de diğer kardeşlerin için gözyaşı dök ve hidayet dile. **“Rabbena atina fiddünya haseneten ve fil ahireti haseneten ve kına azabennar.”** de ve kendin için de **“Allahumme ya mukallibel kulub sebbit kalbi ala dinik.”** diye dua et.

Ey Âşık,

Yoksa emek, yoktur yemek. Tüm bunlara erişmek demek, Hakk'a nefsini teslim etmen demek. Biliriz, kavuşmak dilersen. Yârin nurunda yok olmak istersin. Lakin vuslat bedenle değil ruhtan öte olur, âşık hava değil aşkı solur. O halde niyetin Hak olsun, ömrün Hak ile solsun. Niyet içinse gayret gerek a güzel âşık, hasreti vuslata tercih etmek gerek. Hasret vuslatın başıdır, teselli-i yar aşığın aşığıdır. Nusret ruhsata bağlıdır, tecelli-i yar aşkın bağıdır. Anladınsa var şimdi gayrete gel, aşktan ötelere bil ki korkunç bir sel. Gel, ne vakit istersen gel. Koş atıl bu doğru yola, aman ha, sapma sakın sağa sola.

Karlar mı yağdı ey âşık, o güzel başına,
Naz mı eder o yâr, sürme çekmiş kaşına,
Bakmaz mı oldu felek, ela gözün yaşına,
Öyleyse durma, yüzün sür, Birr aşkına,
O'ndan gayri şifa yok, bu gönül yasına.

Ya Rabbi, senden seni istiyorum.

HASRET

Niceler peşinde koşup, hayatımı tükettim,
Sevgi diyarında gezip, sana eşler ürettim,
Boş hayaller düşleyip, günüme gün ekledim,
Kapıldım sevgine, ağlar ağlarım seni.

Saçlarıma aşkın düştüğünden beri,
Yalnız bir seyyah oldu kalbim ey Bârî,
Sırrını canıma nakşettiğinden beri,
Vechi temaşanda Hay buldum ey Bârî.

Bir avare yapraktım, tutunmuşken dünya dalına,
Aranırken dermanımı, kapıldım cezbenin seline.
Gülmeleri atıp da ağıtlar yaktım seher yeline,
Kapıldım sevgine, ağlar ağlarım seni.

Saçlarıma aşkın düştüğünden beri,
Yalnız bir seyyah oldu kalbim ey Bârî,
Sırrını canıma nakşettiğinden beri,
Vechi temaşanda Hay buldum ey Bârî.

Dünya peşinde koşan, duru bir âdem idim,
Ol Kâmilin elinde, içi boş kabuğa döndüm.
Hasret ateşinde yanan, kuru bir odun idim,
İbrahim havuzunda yüzen, balığa döndüm.

Saçlarıma aşkın düştüğünden beri,
Yalnız bir seyyah oldu kalbim ey Bârî,
Sırrını canıma nakşettiğinden beri,
Vechi temaşanda Hay buldum ey Bârî.

BEN DEME BİZ DE

Ey Âşık,

“Bir zamanlar biri Farisi, biri Arap, biri Türk, biri Rum dört ortak varmış. Elleri geçen parayla ne yapacaklarına karar verememişler. Farisi haydi “engür” alalım demiş. Arap ise oda ne öyle istemem.”ineb” alalım demiş. Türk ise tutturmuş “üzüm” alalım diye. Rum ise kararlıymış. Geçin hepsini “ingabil” alacağız demiş. Çok geçmeden kafadarlar kavgaya tutuşmuşlar. Kavga epeyce sürmüş ve en nihayet aynı şeyi söylediklerini anlamışlar. Ama bu seferde herkes kendi üzümünü beğenirmiş. Biri kara, biri yeşil, biri sarı, biri mor üzüm salkımı taşırmiş. Hangisinin daha iyi olduğuna bir türlü karar verememişler. Sonu gelmeyecek gibi bir kavganın ortasındaiken oradan geçmekte olan gönül erbabı bir sufi görmüşler. Sufiyi hakem tayin etmişler. Sufi bu dört kafadarın kavga ettiklerini görünce dört satıcıdan birer salkım üzüm almış ve bir kaba koyup üzümleri ezmiş. Üzümün suyunu çıkarıp kabuğunu da atmış. Çünkü asıl olan meyvenin özümüş posası değil. Üzüm suyundan da hepsine birer bardak vermiş. Böylece kavga da bitmiş.”

Ey Âşık,

Bir bütünün parçalarını yerine getirerek, bütünün tamamlanmasına hizmet etmek için görevlendirildik. Birbirimizle kavga etmek, birbirimizle çekişmek için değil. Yeryüzünde o kadar insan var. Her biri diğerinden ne kadar üstün veya ne kadar değersiz? Bunu nasıl bir derece ile ölçebiliriz? Kimse kimseden ne üstün, ne de aşağıdır. Allahu Teâlâ'nın yarattıklarında kusur aramak, ne kadar yanlış olur. Her birimiz farklı görüntülerde olsa da, farklı yerlerde ve kültürlerde yaşasa da, bu bundan daha üstün, bu şundan daha aşağı diyebilir miyiz?

Ey Âşık,

Gerçekte insanlar iki gruba ayrılmıştır. Hak taraf ve batıl taraf. İşte sen ya haktan yanasındır, ya da batıl. Bundan ötesi teknik ayrıntılardır. Dili farklı olmak, sureti farklı olmak gibi. Hakikatte bunların insanları sınıflandırmakta kıymetleri yoktur. Diğerlerine bu gözle bak. Hak olan veya batıl olan diyerek ayırım yap. Bu bakış sufi bakışıdır. Bu bakış sevgi bakışıdır. Gönüllerimizin bakışıdır.

Ey Âşık,

Birlik ve beraberlik cemaat ruhunun temelini oluşturur. Bireyler ufak cemaatleri, bu cemaatlerde hak bütünlüğünü oluşturur. Birey halinden birlik haline geçiş gereklidir. Tek başına kalmak, bazı özel durumlar haricinde tercih edilmemelidir. Ne demiş eskiler "Bir elin nesi var, iki elin sesi var." İşte bu anlayıştan hareket et. Tek başına da kıymetli işler yapabilirsin ama bir bütüne hizmet edemeyebilirsin. Elbette zerre kadar yapılan bir iyilik kat kat misliyle sevap hesabına kaydedilir. Ancak cemaat sevabına erişemezsin. Bilmez misin? Cemaat ile kılınan namazın, yalnız kılınan namazdan 27 kat daha fazla sevabı vardır. Hadisi şerif ile sabittir.

Ey Âşık,

İşte senelerdir hak yoldakiler üzerine oynanan oyun, cemaat ruhunun ortadan kaldırılması oyunudur. Şimdi cemaat deyince küçük toplulukları algılama. İç içe girmiş küçük grupların oluşturduğu bir bütünden bahsediyoruz. Gökyüzüne bak. Uzayda uçsuz bucaksız arş küresi bütünüünün içerisinde, ne galaksi grupları var. Arşı teşkil eden bu galaksiler ve daha nice gruplar yine kendi içerisindeki sistemlerden oluşmaktadır. Bu sistemlerde yıldızlardan, gezegenlerden ve uydulardan oluşmaktadır. Dünyamız ve etrafında dolaşan ay da bu bireylerden bir tanesidir. Her biri kendi başına kendisine verilmiş vazifeyi noksansız bir şekilde yerine getirerek, arş bütünüünün düzenli bir şekilde işlemesine hizmet ederler. Dışarıdan bakıldığında bir bütün olarak görülen her eşya, aslında kendisini teşkil eden küçük gruplardan ve en içerdeki tekillerden oluşur. Her birimiz birey olarak kendimize düşen, bütünüünün parçalarını oluşturacak hizmetlerimizi yerine getirmek için varız. Bir bütüne hizmet etmek bilinciyle yapılan en ufak hareket bile çok değerlidir. Bize ne görev verildiyse onun için varız. Görevimiz sadece o görevi yapmaktır. İşte cemaat bilinciyle hareket etmek budur.

Ey Âşık,

Şimdi diyeceğimiz odur ki cümle batıl, bu gerçeği çok iyi bilmektedir. Bütünü yok etmenin ancak onu teşkil eden parçaları birbirinden ayırmak olduğunu keşfetmiştir. Bizi birbirimizden koparmak için çabalamaktadırlar. Aslında birbirimizden farklı olmayan bizleri, yukarıdaki üzüm anlatımında olduğu gibi ayırmışız gibi göstererek, bir araya gelmemize ve bütünü oluşturmamıza engel olmak için çalışmaktadırlar. Bu tür oyunlara kapılma. Üzümü ezerek suyunu çıkartan sufiye teslim ol ve üzüm suyundaki lezzete lezzet kat. Bir olabilmek için de ben deme biz de.

Bazen, gelir gönlümün susası,
Düşünmeden öylece oturası.
Bu keşmekeşliğin tam ortasında,
Huzur içinde yâre varası.

Unutmak istiyorum tüm bildiklerimi,
Unutmak istiyorum tüm çılgınlıkları,
Unutmak istiyorum tüm gözyaşlarını,
Sadece ve sadece, hatırlamak istiyorum,
Tüm aşkları ve âşıkları.

Ya Rabbi, senden Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem'i sevmeyi ve O'na tam bir teslimiyetle itaat etmeyi istiyorum.

DAVUT'UN SESİ

Çok ses çıkardığına ne bakıyorsun davulun.
İçi boş davulu geç, sesine bak sen Davut'un!

Sen yine de maşuka sır ol, tevhide hâfî,
Aşk ile ahfada vuslat, âşıkısan sana kâfî.

Alırsan ağaçtan meyveyi, geriye kalan odundur.
Alırsan insandan sevdâyı, geriye kalan boşluktur.

Sen yine de maşuka sır ol, tevhide hâfî,
Aşk ile ahfada vuslat, âşıkısan sana kâfî.

Hayalleri gerçek yapan, gönüllerdeki inançtır,
Bunu anlamak, insan olana büyük kazançtır.

Sen yine de maşuka sır ol, tevhide hâfî,
Aşk ile ahfada vuslat, âşıkısan sana kâfî.

HUVE YAKUTUN BEYNE'L-HACER

Ey Âşık,

Kimisi Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem'e bir beşer diyerek, O güzel insanın değerini anlayamadıklarından cahilliklerini ortaya koymaktadırlar. Kimisi de Allahu Teâlâ'nın kulu olan insanların en üstününe, haddi aşan övgüler yaparak, aşk sarhoşluğu ile hataya düşmektedirler. Cenab-ı Hak her iki tarafın hatasına düşmekten bizi korusun. Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem'in mevcudiyetinde bir nübüvvet, risalet ve bir de velayet, kulluk hali vardır. Bunların dışında en alada vuku bulan bir nokta vardır ki bu nokta, hiçbir yaratılmışın ulaşamayacağı, anlayamayacağı, sadece bildirildiği kadarına vakıf olabildiği ve her şeyin mebbe-i taayyünü (ortaya çıkışının, yaratılışının başlangıcı) olan nokta, an'dır. Bu sevgililer arasındaki çok özel bir aşktır ki âlemlerin yaratılma sebebidir. Bu aşamada bize düşen, Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem'i kulluk vasıflarıyla ve belki bize bildirildiği kadarıyla nübüvvet hali ile tanımak, anlamak, sevmek, iman etmek ve bu yolda

O'nun sallallahu aleyhi ve sellem gibi olmaya çalışarak, bizi yaratan Rabbimize layık bir kul olmaktır. Bu husus kelime-i şahadet ile ne güzel dile getirilmektedir. Eşhedu en la ilahe illallahu ve eşhedu enne Muhammeden abduhu ve resuluhu. Evet, a âşık, işte O sallallahu aleyhi ve sellem Allahu Teâlâ'nın hem kulu ve hem de Resulüdür. Abduhu sözü kulluk yani beşer vasıflarını, resuluhu sözü ise nübüvvet, risalet vasıflarını göstermektedir.

Ey Âşık,

Risalet, Allah'tan bir tavzif (görevlendirme), velâyet ise Allah'a bir yükseliştir. Nübüvvet, risalet peygamberlik görevi, velayet ise kulluk görevidir. Allahu Teâlâ bazı insanları, resul olarak göndermiştir. Bu bir görevlendirmedir. **“Allah kime risalet görevini vereceğini en iyi bilendir” (En'am 124)** Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem'de son peygamberdir. Risaleti bütün âlemleri kapsar. Risale, Peygamberimizle noktalanmıştır. Fakat velayet devam etmektedir. Bununla beraber seçilenler dışında, hiç kimse nebi mertebesine ulaşamaz. Ama bir nebi velayete de sahiptir. Risalete mucize, velayete de kerâmet verilmiştir. Keramet, Allah'ın veli kullarında meydana gelen olağanüstü hallerdir. Bu arada belirtmek gerekir ki velayet için keramet şart değildir. Ehl-i sünnet âlimlerinin söylemiş olduğu şu söz ne kadar hikmet doludur; “Esas keramet, istikamet üzere olmaktır.” Kerametten daha mühimi, istikamettir. **“Emrolunduğun gibi dosdoğru ol!” (Hud 112)** ayeti, istikameti emreder. Allah'ın veli kulları her devirde olmuşlardır ve kıyamete kadar da olmaya devam edeceklerdir. Veli, görüldüğünde Allah hatıra gelen kimsedir. Böyle insanlar, **“Dikkat edin! Allah'ın evliyası için ne bir korku vardır. Ne de onlar üzülmeler.” (Yunus 62)** ayetinin muhatabıdır. Kulluk makamına talip olmuşlar ve bu yolda Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem'i örnek alarak, gayret ve sevgi ile onun gibi olmaya çabalamışlardır. Bu noktada bize düşen görev ise Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem'in nübüvvet, risalet vasıflarını sadece bize söylediği kadar ilmen bilmek ve beşer, kulluk vasıflarıyla da O'nu örnek almak, O'nun gibi olmaya çabalamak, içimizi güzel ahlaki ile dışımızı da O'nun güzel yaşantısıyla süsleyip, Kur'an-ı kerim ile dopdolu bir halde, sadece ve sadece Allahu Teâlâ'ya kul olmaktır.

Ey Âşık,

Ehl-i sünnet âlimlerinin bizlere bildirdikleri doğrultusunda biz dahi Resulullah'ın bir beşer olduğuna şahadet ederiz. Ancak bunu derken neyi kastederiz ve bu inancımız neyi gösterir bunu iyice anlamak gerekir. Her şeyin bir haddi vardır a âşık. Bu had o şey için hak olandır. O haddi aşmak ise haksızlıktır. Yani Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem'e olan övgümüzün sınırı, Allahu Teâlâ'ya olan övgümüzün içinde olmalıdır. Elbette bu sözümüzün kıymeti bu sınırın ehilleri içindir. Geçmişte Hz. İsa'yı çok sevenlerin ölçüyü kaçırpıp da O'nu ilahlaştırdıkları gibi bir olayın olmaması için bu sınırlar konulmuş ve hem Kur'an-ı Kerim'de hem de Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem tarafından kesin olarak emredilmiştir. Ey âşık, Abdullah bin Cübeyr (radıyallahu anh) anlatıyor, iyi dinle.

“Bir gün Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem bir grup sahabe ile yolda yürürken, onlardan birisi örtü ile Allah Resulü'nü güneşten korumak istedi. Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem bir kimsenin kendisine gölgelik yapmakta olduğunu fark edince, ona hemen bırakmasını söyledi ve örtüyü alıp yere koydu. Ardından da; “Ben de sizin gibi bir insanım!” buyurdu (Heysemi, IX, 21)

Bu hususu vurgulayan ve müslümanları uyaran pek çok ayeti kerimede de Cenab-ı Hak, bizlere bu sınırı göstererek, kendisine nasıl yaklaşılabileceğimizi, nasıl O'na layık bir kul olabileceğimizi öğretmek- tedir.

“De ki: “Ben de ancak sizin gibi bir insanım. (Ne var ki) bana, ‘Sizin ilâh’ınız ancak bir tek ilâhtır” diye vahyolunuyor. Kim Rabbine kavuşmayı umuyorsa yararlı bir iş yapsın ve Rabbine ibadette kimseyi ortak koşmasın.” (Kehf 110)

“De ki Ey Peygamber: “Ben size, Allah’ın hazineleri yanımdadır” demiyorum; Gaybı da bilmiyorum, size bir meleşim de demiyorum, ben sadece bana vahyedileni yerine getiriyorum” (En’am 50)

Ey Âşık,

Hal böyle iken aradaki dengeyi nasıl koruyacaksın, değil mi? Evet, O sallallahu aleyhi ve sellem bir beşerdir ama bir beşer olmakla birlikte herhangi bir kimse gibi de değildir. İyi dinle şu menkıbeyi. Denge işte burada belirtildiği gibidir.

“Ebu’l Mevahib Şazeli kuddise sirruh’un da bulunduğu bir mecliste, Peygamberimiz sallallahu aleyhi ve sellem için “O da bizim gibi bir beşerdi.” gibi bazı sözler sarf edilir. Bu sözler üzerine Şazeli hazretleri şu şiiri söyler;

Muhammed beşer la ke’l-beşer

(Muhammed bir beşerdir ama her hangi bir beşer değildir)

Bel huve yakutun beyne’l-hacer

(O, taşlar arasındaki yakut gibidir.)

Gece rüyasında Peygamberimiz sallallahu aleyhi ve sellem’i görür. Buyurur ki; “Ey Ebe’l Mevahib, O şiir hürmetine Allah hem seni, hem de o meclistikileri affetti.” Ebul Mevahib der ki: “Bu rüyadan sonra, hangi meclise katıldı isem, bu şiiri okudum.” (Kemalat)

Ey Âşık,

Peygamberlerin insan olması, bir anlamda insanlara ancak bir insanın örnek olabileceğinden kaynaklanmaktadır. Kendileri gibi yiyip içen, onlarla oturup kalkan, uyuyan, giyinen, evlenip çoluk çocuk sahibi olan, ağlayıp gülen biri örnek olabilir. Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem her insan gibi beşerdi. Diğer insanlar gibi yaşamış, evlenip çoluk çocuk sahibi olmuş, eşlerine koca, çocuklarına müşfik bir baba ve torunlarına dedelik yapmıştır. Bağda bahçede çalışmış, çobanlık yapmış, asker olmuş, ticaret yapmış, devlet başkanlığı görevlerinde bulunmuştur. Çarşı pazarda alışveriş yapmış, ashabı ile beraber kerpiç ve taş taşımıştır. Beşer olan anne ve babadan dünyaya gelmiş ve her beşer gibi çocuk, genç, yetişkin ve yaşlı olmuştur. Savaşlara katılarak ordusunu komuta etmiş, hatta bu savaşlardan birinde yaralanmıştır. Görüleceği üzere burada anlaşılması gereken Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem’in bir beşer olduğu ve bu kapsamda diğer tüm beşere, çok güzel bir örnek olarak yaratıldığıdır. O sallallahu aleyhi ve sellem tüm âlemler için bir rahmettir ve bizler için ulaşılması gereken insanlık hedefidir. O hedef ise kulluk makamıdır. Aksi olsaydı O’nun hakikatine hangi zerre dayanabilirdi? Nurundan dolayı tüm gözlerin nuru söner, diller tutulur, canlar yok olurdu. Bu insanlık halimizle, O’na nasıl yanaşabilirdik? Eğer öyle olmasaydı, Allahu Teâlâ’nın emirlerini anlayamaz, uygulayamaz ve topluca helak olurduk. Bu bakımdan bizden biri olmakla, bizim için O’na yakınlaşmak imkânı doğdu. Bize önder oldu. Böylece kalbimizde, eğer O’nun gibi olursak, Allahu Teâlâ’ya layık bir kul olabileceğimiz umudu yeşerdi. O umut ise a âşık, şudur; “Evet, O içimizden, bizden biri, o halde O’na ulaşabilirim. O’nun gibi olabilirim ve böylece kurtuluşa, Allahu Teâlâ’nın rızasına kavuşabilirim.” Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem’in sözleri, davranışları, hayatı, ibadetleri, dua ve zikirleri, insanlarla olan ilişkileri, kısaca bütün yaşantıları bizim için örnektir. O’nun ahlakı Kur’an-ı

kerim'dir. Allahu Teâlâ bütün kullarına, O'nun ahlâkının, hayatının güzel bir örnek olduğunu yeminle bildirmektedir;

“Andolsun, Allah’ın Resûlünde sizin için; Allah’a ve ahiret gününe kavuşmayı uman, Allah’ı çok zikreden kimseler için güzel bir örnek vardır.” (Ahzab 21)

O’nu çok sevenlerden birinin ölçüyü kaçırpıp, Hıristiyanların Hz. İsa’yı ilahlaştırdıkları gibi O’nu da ilahlaştırmalarına meydan vermemek için Allah Teâlâ, Kur’an-ı Kerim’de pek çok ayette O’nun beşer olduğunu vurgular.

“De ki: “Ben de ancak sizin gibi bir insanım. Fakat bana ilâhınızın yalnızca bir tek ilâh olduğu vahyediliyor. Artık O’na yönelin ve O’ndan bağışlanma dileyin. Allah’a ortak koşanların vay hâline!” (Fussilet 6)

Ey Âşık,

O’nu anlamak O’nu bilmekle değil yaşamakla mümkündür. O’nun biz insanların hayatına katıp da zenginleştirdiği, öyle güzel değerleri vardır ki saymakla bitiremeyiz Bütün bu değerleri bizzat kendisi de yaşayarak ve uygulayarak örnek olmuştur. O’nun gibi olmak, gerçek bir insan olmak demektir. Yine Rabbimiz Kur’an-ı Kerim’de O’nu şöyle anlatır;

“Andolsun, size kendi içinizden öyle bir peygamber gelmiştir ki, sizin sıkıntıya düşmeniz ona çok ağır gelir. O, size çok düşkün, mü’minlere karşı da çok şefkatli ve merhametlidir.” (Tevbe 128)

O, insanlara hem öğretti, hem de öğrettiklerini yaşayarak hayata geçirdi. O hayatı ile bütün inananlar için, peşinden gidilecek tek önderdir. Kurtuluş O’nun gibi olmaktır. O mü’minler için şefkattir, merhamettir. O rahimdir. ***Allahumme salli ala seyyidina Muhammedin ve ala alihi ve sahbihi ve sellim.***

Ya Rabbi, beni sana götürecek bir vesile istiyorum.

KUDRET ELİ

İlk bir rüzgâr girdi pencereden içeri,
Ürperdim, uzanmışken sere serpe.
Bakındım etrafıma şaşkın.
Sevginin tatlı okşayışı birden,
Sardı gönlümün her yanını.
Bir de baktım ki gönlüme,
Beni saran seher yeli,
Sevgilinin kudret elinden,
Başkası değildi.

HİÇBİR ŞEY HAKİKAT KADAR ACI VERMEZ

Konik çadırın içinde, Kızılderili kadın kocasına sımsıkı sarılmış, bir yandan ağlıyor bir yandan da dışarı çıkmasına engel olmaya çalışıyordu. Tatanka ilerlemiş yaşına rağmen hala dinç ve kuvvetli bir savaşıydı. Karısını omuzlarından tuttu ve gözlerine karanlık gecelerde parlayan, bir çift yıldız bakar gibi baktı.

-“Sen oğlumun anası ve bir Tatanka kadınısın. Böyle yapma! Böyle olması gerektiğini sen de benim kadar biliyorsun. Gitmeliyim.”

Kadın ne kadar istemese de kocasına hak veriyordu. Yapacağı bir şey yoktu. Bu belâyı onlar davet etmemişlerdi. Boynu aşağıda kenara çekildi. Tatanka az ileride sezgisizce ve korkmuş bir halde ona bakan oğluna doğru ilerledi. Yanına varınca dizlerinin üzerine çöktü ve küçük çocuğun yüzünü nasırlaştırmış, iri ve uzun ellerinin arasına aldı.

-“Ben yokken anan ve kardeşin sana emanet. Onlara iyi bak!” dedi ve bağına basarak sıvacık kucakladı. Saçlarını okşadı. Sonra dışarı çıkmak üzere ayağa kalktı. Başındaki uzun kartal tüylerinden oluşmuş tacını düzeltti. Bıçağını ve tüfeğini kontrol etti. Yüzündeki savaş boyaları, kızıl esmer teninde parlıyordu. Dışarı çıkarken son bir kez eşine ve çocuklarına baktı ve kendisini bekleyen savaşçılara katılmak için ileriye atıldı. Kadın bebeğini kucağına aldı ve büyük oğluyla beraber onlarda Tatanka'nın peşi sıra dışarıya çıktılar.

Onlarca Kızılderili savaşçı atlarına binmiş, reislerini bekliyordu. Analar, eşler, çocuklar savaşçıları yolcu etmek için meydana toplanmıştı. Reis çadırının önündeki atına bindi. Meydanın ortasına doğru atını sürdü. Savaşçılara ve halkına döndü ve kalın ve gür sesiyle şöyle seslendi:

-“Eğer Büyük ruh manitu, benim için bir beyaz adam olmamı isteseydi beni beyaz adam olarak yaratırdı. Ama O beni bir Tatanka yaptı. Beyaz adamın kalbinde kabul edemeyeceğimiz istekler ve planlar var. Oysa benim kalbimde başka arzular var. Özgür doğduğum gibi özgür yaşamak. Özgür yaşadığım gibi özgür ölmek. Kartallar kartaldır, karga gibi olamaz. Şimdi biz yoksuluz ama özgürüz. Adımlarımızı bir beyaz kontrol edemez ve eğer bizler öleceksek doğrularımızla öleceğiz.”

Savaş naraları ve çığlıkları göğe yükseldi. Tatanka bir süre sustu. Tüylerle süslü tüfeğini sessizlik için havaya kaldırdı. Sessizlikten sonra konuşmasına devam etti:

-“ Onları biz mi çağırdık? Geldiklerinde düşmanlık mı ettik? Bizim kalbimizde sessizlik vardı. Kardeşlik vardı. Ama ne yazık ki barışı onlar bozdu. Artık ses çıkarma vaktidir. Ey Tatanka'lar o ses de büyük Ruhun sesidir. Elbet bütün çağlarda bu ses yankılanacak ve hakikat beyaz adamın yüzüne bir tokat gibi inecektir. Oysaki bu topraklar hepimize yeterdi. Ama açgözlü beyaz adamın karnı doymak bilmiyor. Son Irmak kurduğunda, son ağaç yok olduğunda, son bizon öldüğünde, beyaz adam, paranın yenmeyen bir şey olduğunu anlayacak. Son ırmak için, son ağaç için, son bizon için, barış ve özgürlük için büyük ruhun sesini takip edin!”

Tatanka atını beyaz adamların toprağına doğru hızla sürmeye başladı. Tüm savaşçılar çığlıklar atarak peşi sıra ileriye doğru atıldılar. Şaha kalkan toz bulutu arasından geriye kalan, sadece umutsuz bir bekleyiş kalmıştı.

BİR OLALIM

Daim gönlüm ağlar durmaz,
Zikrim dağlar dilim susmaz,
Aklım durmuş hile kurmaz,
Derdim tasam sevgi benim.

Haydi, gir koluma! Dans edelim,
Kucaklaşıp, kendimizden geçelim,
Düşler âleminden, düşler seçelim,
Cenneti bulmak için,
Cehennemden geçelim.

Benim yolum sevgi yolu,
Hocam hasret gönlüm dolu,
Kudret bilmez sağı solu,
Derdim tasam sevgi benim.

Haydi, gir koluma! Dans edelim,
Kucaklaşıp, kendimizden geçelim,
Düşler âleminden, düşler seçelim,
Cenneti bulmak için,
Cehennemden geçelim.

Ey sevgili,
Ne sen ol ne de ben!
Gel elimi tut, bir olalım!
Ey sevgili,
Ne ten ol ne de şen!
Gel elimi tut, sır olalım!

Haydi, gir koluma! Dans edelim,
Kucaklaşıp, kendimizden geçelim,
Düşler âleminden, düşler seçelim,
Cenneti bulmak için,
Cehennemden geçelim.

DERVİŞ BABA VE MELEKLERİN DUALARI

Beldelerden bir belde. Âşıkların beldesi. İnsanlar Müslüman, insanlar sevgi dolu. Komşu komşunun hakkına riayet eder, kimse kimsenin canına, ırzına, malına göz dikmezmiş. Kuşlar neşeyle şarkılar söyler, rüzgâr “Huuu, Huuu...” diye zikrederek esermiş. İşte huzurun ve mutluluğun hüküm sürdüğü bu yerde bir de Derviş Baba yaşamış.

Derviş Baba bu beldenin sadece insanların değil tüm canlılarının babasıymış. Ağaçlar, kuşlar, çiçekler, karıncalar ve daha neler neler, hepsi Derviş Baba’ya saygı ve sevgi ile bağlıymış. Derviş Baba, Allah dostu bir âşıkmiş. Ömrünü Allah’a vakfetmiş, O’nun ve elçisinin sünneti ışığında hizmet eder, dururmuş.

İşte günlerden bir gün, başka bir yöreden bazı gençler toplanıp, Derviş Baba’nın yanına gelmiş. Geldiklerinde Derviş Baba’yı öylece ahşap bir sandalyede oturmuş, karşısındaki ağaca bakıyor halde bulmuşlar. Gençlerden birisi “Efendim biz sizin duanızı ve nasihatınızı almaya geldik.” demiş. Derviş Baba hiç cevap vermemiş. Ağaca bakmaya devam etmiş. Gençler başka bir soru sormaya cesaret edemeden beklemeye başlamışlar. Aradan epeyce bir zaman geçmiş. Derviş Baba tek bir kelime bile söylemeden yerinden kalkmış ve baktığı ağaca doğru gitmiş. Başlamış ağacı öpmeye, okşamaya. Bir yandan da

“Üzülme, ey güzel ağaç, üzülme! İnşallah, derdine derman olacak birisini göndereceğim ben sana.” diyormuş.

Gençlerden birisi beklemekten rahatsız olmuş ve ayağa kalkarak ve ukalâ bir şekilde:
-“Efendi, biz senden nasihat dinlemeye gelmiştik ama sen hiç bir şey söylemedin.”
deyivermiş.

Derviş Baba söz edene dönmüş ve bir güzel de nazar etmiş. Sonra da açmış bayramlık ağzını:

-“Evladım, sen bizim susmamızdan bir şey anlamadın ki konuşmamızdan ne anlayacaksın?” diyerek ağzının payını vermiş ve ağaçla vedalaştıktan sonra ilerdeki kahvehaneye gitmiş.

Derviş Baba gelince herkes hürmetle ayağa kalkmış. Selamlaştıktan sonra bahçedeki bir masaya oturmuş. Kahveci hemen şekerli kahvesini pişirmiş. Getirip önüne koymuş. Birkaç sokak ötede yörenin haftalık pazarı kurulmuş olduğundan civar köylerden ve mahallelerden gelenler ile çevre her zamankine göre kalabalıkmış. O da kahvesini yudumlarken keyifle gelene geçene bakmaya başlamış. Laf söyleyen genç hariç diğer gençler peşini bırakmayıp onu takip etmişler.

-“Efendi Baba! Biz özür dilemeye geldik. Bizi bağışla!”

-“Evladım, sizin ne kusurunuz var ki özür dilersiniz. Her koyun kendi bacağından asılır. Biz zaten koyunu bacağından astık, mezbahaneye gönderdik. Yakında önümüze getirirler. Gelin, bakalım, oturun hele!”

Gençler hemen masanın etrafına doluşmuşlar. Derviş Baba hepsini derin derin süzmüş. Sonra da nasihat etmeye başlamış.

-“Ey âşıklar! Bizim suskunluğumuz kalbinizi meşgul eder. Kalbin Allah’tan başkasıyla meşgul olması kişiyi helâke götürür. Az önceki suskunluğumuz, konuşamadığımızdan değil dinlememizdendi. O sırada ağacın dertlerini dinliyorduk. Yapraklarının renginde bir solgunluk vardı. Onu sordum. Hasta olduğunu söyledi. Her mevsim çeşit çeşit renklere bürünmesine rağmen bu mevsim iyi gıda alamadığından bu hale gelmiş. Ben de onu teselli ettim. İnşallah namazdan sonra ona bizim ziraatçimizi göndereceğiz.”

-“...”

-“İşte böyledir bu işler. Görmek için göze, duymak için kulağa ihtiyacı olanlardan olmayın! Siz ne zaman bunlardan vazgeçerseniz ve kalbiniz ile görür ve duyarsanız, tüm yaratılmışların sesini duymaya başlarsınız. Böylece Rabbiniz ile görür, O’nun ile duyar, O’nun ile tutarsınız. Ayetleri sadece mushafta aramayın! Her yaratılmış olan şey, Rabbinizin bir ayetidir. Onları görmek, onları duymak, onlara dokunmak gerek. Çünkü âlemlerin Rabbi, Rahman ve Rahim olan O tek Allah, tüm varlıkların sırrıdır ve her mahlûk ise Rabbinizin aynasıdır. O halde bu âlemde kendinizi, bir başınıza efendi ilan etmeyin! Nerede ne varsa, size yüce yaratıcının sanatkârlığını sergilemek için çırpınıyor. Onlara bakın, onları duyun ve onlara dokunun!”

O esnada yanlarına bir gariban yaklaşmış. Bir şeyler söylemek istiyormuş ama utancından geride öylece duruyormuş. Derviş Baba sözünü tamamladıktan sonra karşısında duran o fakire dönmüş:

-“Gel, kardeşim! Çekinme! Bir derdin mi vardı?”

-“Evet, Efendim. Yalnız nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum.”

-“Orada öylece durma, yanıma gel! Bir şey söylemene de gerek yok. Sırtımdaki cübbeyi al! Pazara götür, sat! İhtiyacını da gider!” demiş.

Fakir sıkılarak ve edeple yanaşmış. Derviş Baba'nın cübbesini sırtından almış. Sevinçle teşekkür ederek, pazarın yolunu tutmuş. Pazara gelen fakir kişi elindeki cübbeyi satmaya çalışırken yanına bir adam gelmiş. Cübbeyi görünce çok beğenmiş. Fakirin ihtiyacı olan parayı pazarlık bile yapmadan ödeyip ve cübbeyi satın almış. Yan dükkânlardan birinde paket yaptırarak, elinde paket yola düşen adam, soluğu Efendi'nin oturduğu kahvehanede almış. Efendi'nin olduğu masaya utana sıkıla yaklaşmış. Masanın çevresindeki gençler, şaşkınlıkla gelen arkadaşlarına bakarken Efendi, az önce kendisinden azar işiten o gence gülümseyerek bakmış.

-“Kasaplar ne kadar da yavaşmış. Gel bakalım evlât! Niye bu kadar geciktin? Biz de seni bekliyorduk.” deyince genç hemen yanaşmış ve “Çok çok özür dilerim efendim. Ben büyük bir hata işledim. Ne olur, bağışlayın beni!” diyerek özür dilemeye başlamış.

-“Tamam, tamam, önemli olan hatanı anlamış olman. Zaten kefaretin de bir fakiri doyurmaktı. Onu da ödediğine göre emanetini bırak ve sen de bir sandalye çek bakalım.”

Oradaki herkes neredeyse küçük dillerini yutacak vaziyette olanları izlerken genç, Efendi'nin sözleri karşısında hayretlere dalmış. Son bir gayretle elindeki paketi göstererek:

-“Şey, Efendim, size lâıyk değil ama ben size küçük bir hediye aldım. Kabul eder misiniz?” demiş ve Derviş Baba'nın gülümsemesi ve etraftaki kişilerin şaşkın bakışları altında elindeki paketi açmış. Herkes bir de ne görsün? Az önce Derviş Baba'nın fakir adama ihtiyacını gidermesi için verdiği cübbe değil mi?

-“Getir oğlum, koy şöyle omzuma!” demiş Derviş Baba.

Genç adam, cübbeyi özenle Derviş Baba'nın omzuna yerleştirip, masanın bir köşesine çekilince Efendi Baba, faltaşı gibi açılmış gözlerle kendisine bakan gençlere şöyle seslenmiş: -“Evlatlarım! Bizler yalnızca birer emanetçiyiz. Allah verir, Allah alır. Malın da mülkün de gerçek sahibi o'dur. Ne malım var diye övün, ne malım yok diye dövün! Dünya dediğin bir kaç günlük oyalanmaktan başka bir şey değildir. Asıl olan Allah'a kul olmaktır. Kul olmak bir bina ise bu binanın temeli teslimiyet, duvarları samimiyet, çatısı hamiyettir. Kapısı besmele, penceresi şükür, ocağı sabırdır. Tüm eşyaları da ibadettir.”

Derviş Baba yavaşça kalkmış. O önde gençler ardında, müezzinin o güzel sesiyle okuduğu ezanın eşliğinde, ağır adımlarla camiye doğru gitmeye başlamışlar. Efendi Baba, cemaatteki yerini aldığı anda, pazarda kimsecikler kalmamış ve cümle Müslüman Pazar Camisini doldurmuş. Sokaklara kadar dolup taşan cemaatin imamı, namazı kıldırmaya başladığında da melekler, o beldenin insanlarına, imrenerek bakıyorlarmış. Yeryüzünde Fatihalar, tek bir gönül olmuş o güzel insanların dudaklarından, berrak bir pınar gibi dökülürken, meleklerin duaları da semalara yükseliyormuş.

GÖNÜL YANGINI

Her zerrem, sevdan için yanar,
Aşkın, gönlümü pehlivan yapar,
Vuslatına hasretim, içim kanar,
Her zillin, beni rüyalara salar.

Gönlüm firarda bu gece,
Çaresiz acıların, tutsağım.
Gönlüm firakta, çok ince,
Çaresiz âşıkların, uşağım.

Sevgi, her yanımda sen varsın.
Varsın aşkın, gönlüm koparsın.
Söyle gönül, yerde ne yaparsın?
Kemal geldi, hâlâ aşkı sorarsın.

SEVGİ BİR CEVHERDİR

Sordular sevgi nedir?
Gönlüm dedi ki;
“Sevgi bir cevherdir.”

Sordular cevher nedir?
Gönlüm dedi ki;
“Cevher vahdettir.”

Sordular vahdet nedir?
Gönlüm dedi ki;
“Vahdet yokluktur.”

Sordular yokluk nedir?
Gönlüm dedi ki;
“Yokluk âdemdir.”

Sordular âdem nedir?
Gönlüm dedi ki;
“Âdem insandır.”

VESİLEM

Ey Âşık,
Günlerden bir gün aranırken dermanımızı, bir nefes hatırına düştük yollara. Yollar çıkardı bizi o güzel Üsküdar’a. Ah, o şirin Üsküdar, âşıkların gözyaşı havuzu. Kiminin başına vururlar kavuğu, kiminin de topuzu. Derler ki burası er meydanıdır, er değilsen çıkma meydana. Nice başlar gider de, hesap sorulmaz kimseye. Derler ki çıkar mısın benimle korkmadan şu bulutların üstüne? Düşündüğün varlığının altı üstü ne? Sonra at desem atar mısın kendini aşağıya? Yoksa asılmak mı istersin aklının darağacında, ayaklarından baş aşağıya? Kim kendisini hediye eder yâre, aldırmadan katline nefsinin? Bir hiç olmak yolunda, varlıksız olmanın dayanılmaz hafifliğinde, Anka kuşunun kanatları arasında, Kaf dağına uçarak sevgiliye kim kendisini teslim edebilir?

Ey Âşık,
Bilirsin dürüst olmak çok güzeldir. Ama bundan da güzelini söyleyeyim mi sana? Kendine karşı dürüst olmak ve aynaya öylece bakabilmektir. Aynaya baktığında gerçek yüzünü görmek, ne kadar da korkutucudur. Ancak yiğit olan kişi, kendi hakikatini görmeye dayanabilir. Elbette bu iş öyle kolay değildir. İçindeki kötülöklere cesurca bakabilmek, onları olduğu gibi kabullenebilmek çok zordur. Arayışlarımız bizi, işte bu kötülöklere çıkardı. Ne zaman kendimize dürüst olduk, kendimizi kandırmadan ne zaman teraziye çıktık işte o zaman ölçülerimizin gerçek değerlerini öğrendik. Kendini görebileceğin gerçek bir ayna, kendini tartabileceğin, boyunun ölçüsünü alabileceğin gerçek bir terazi

bulmak ise ayrı bir uğraşdır. Her ayna sana kendi özünü göstermez. Her terazi sana gerçek ölçülerini vermez.

Ey Âşık,

Kendimizi ararken bu arayış basamaklarından geçmemiz gerekiyordu. Önce karar aşaması geldi. Kendimizden vazgeçebilecek miydik? Bunda samimi olup olmadığımız, pek çok sınavlarla denendi. En çok sevdiğimiz kişilerle, ailemizle, sağlığımızla, maddiyatla imtihanlardan geçirildik. Bu durum elbette bir farkındalık durumudur. Böyle hissedecek ve böyle göreceksin. Başına gelenlere karşı kör olmayacak ve uyanık davranacaksın. Tabii ki âşık ve aşk yolunda yürümek istiyorsan. İyice bil ki en büyük sınavlar aşk için yapılır. Aşk kelimesini ağzına almışsan, bundaki samimiyetin ölçülmeden âşık olacağını mı sanıyorsun? Varlıktan vazgeçmemiz ve ardından hakikat aynasında gerçek yüzümüzü görmemiz öyle kolay olmadı. Ancak içimizde önüne geçemediğimiz bir istek vardı. Sanki orada birisi vardı ve bizi çağırıyordu. Dayanılmaz bu çekim kuvveti neyiz varsa aldı ve geriye bir şey bırakmadı. Ne varlık kaldı ne de yokluk.

Ey Âşık,

İşte o zaman derinlerden bir soluk, bizi seher yelinin tatlı okşayışı gibi sardı ve Üsküdar'ın en kuytu köşelerinden birinde gizlenmiş, bir Siyamet'in yanına uçurdu. Rabbimiz lütfetti. Bizi karanlık kuyudan aldı ve aydınlığa çıkardı. Ne oldu anlamadık, bir söz dahi diyemedik. Ağladık, sızlandık ama Siyamet'in antikalarında mihlandık. Siyamet abi bir sevgi insanıydı. Sevginin insan şeklinde yazılmış, derin ve içli bir kitabıydı. Onu bulmak kendini bulmak demektir. O sevgi yolunun rehberi idi. Ona biz mi gittik, yoksa O'nu bize geldi bilmiyoruz ama bildiğimiz O'nun yanındaydık. O bize özümüzü gösteren hakikat aynasıydı. Bizi vesilemize götürecekti. Olandı.

EFKÂR

Bir efkâr basar bazen,
Gurbetlenirim için için,
Bir garip sevda için.

Bitmeyen bu hasretim için,
Seni arıyorum.
Bitmeyen bu çaresizliğim için,
Seni ağlıyorum.

Ellerimi açtım,
Âlemler avucumda kum tanesi,
Yorgun kalbimin,
Çekilip en karanlık köşesine,
Bitmeyen bu sevdam için,
Seni dileniyorum.

Gözyaşlarıma gizlenmiş adın,
Bir sır gibi saklıyorum,
Fakir hayatımın sırları için,
Tanrı'ya dua ediyorum.

Ya Rabbi, senden, sana layık bir kul, Efendimize layık bir ümmet, büyüklerimize layık bir evlat olmayı istiyorum.

Bir efkâr basar bazen,
Gurbetlenirim için için,
Bir garip sevda için.

ALLAH'IN ELÇİSİNDEN GELEN MEKTUP

Küçük bir hurmalık içindeki kuyudan çektiği suyu kana kana içti. Kırbasını da tamamen doldurduktan sonra devesi içinde yandaki su kabını doldurdu. Devesine doğru giderken, karşıdaki kum tepesinin ardından gelmekte olan bir atlının silüetini gördü. Sarı devenin suyunu verdi ve bir hurma ağacının gölgesine ilişti. Çantasından çıkarttığı birkaç parça yiyeceği, yere serdiği renkli örtünün üzerine yaydı. Uzun entarisini düzeltti ve bağdaş kurmuş halde besmele çekerek sofrasındakileri yemeğe başladı.

Güneş batmak üzere garbın ufkuna doğru eğilmiş ama hala sıcaklığı ile çöldeki hükümrânlığını haykırıyordu. Yolcu geceyi burada geçirip, yarın yoluna devam etmeyi aklından geçirirken, atlı adam kuyunun başına çoktan gelmişti. Atından inerken: -“Selamun aleykum” diye selam verdi. Yolcu “Ve aleykum selam” diyerek selamı aldı ve merakla gelen atlıya bakmaya başladı. Atlı kuyunun kenarında duran su dolu kovadan avucuna doldurduğu suyu hızla yüzüne vurdu. Başındaki beyaz örtüyü kaldırdı. Uzun ve siyah, dalgalı saçlarını ıslak eliyle mesh etti. Birkaç avuç su içti ve atını da suladı. Ardından dikkatli ve ağır ağır abdest almaya başladı. Atlının işinin bitmesini bekleyen yolcu nihayetinde:

-“Buyur beraberce yiyeyim. Soframı şereflendir.” dedi.

-“Aç değilim. Sana afiyet olsun. Yolum uzun ve çetindir. Hemen yoluma devam etmeliyim.” derken diğer bir hurma ağacının altında tekbir getirerek namaza durdu. Sağına ve soluna selam verdikten sonra ayağa kalktı ve atına doğru ilerledi. Yolcu, atlı adamı geldiğinden beri pür dikkat izliyordu.

-“Ey güzel insan! Yolculuk nereye? Nereden gelip, nereye gidersin?” diye sordu.

Atlı adam atının yularını düzeltti, sol ayağını mahmuza geçirdi ve çevik bir hamleyle atın üzerine hopladı. Atın üzerine iyice yerleşip, gölgedeki sofrasının yanında şaşkınlıkla ayağa kalkmış ve onu izleyen yolcuya döndü.

-“Medine’den gelir, Rum diyarına giderim. Allah’ın elçisinden İmparator Heraklius’a İslâm’a davet mektubu götürürüm.”

-“Öyleyse yolun açık olsun, ey yiğit insan!”

Atlı adam atını mahmuzlayıp, Rum diyarına doğru hızla uzaklaştı. Geride kalan yolcu, atlı adamın ardından bakarken gözlerinden inci gibi süzülen gözyaşlarına hâkim olamıyordu. Çünkü o da Yüce Allah’ın daveti üzerine, iman etmek için Medine’ye, Allah’ın kulu ve elçisi Muhammed aleyhisselam’a gidiyordu.

"Bismillâhirrahmânirrahîm.

***Allah'ın kulu ve elçisi Muhammed'den Bizans imparatoru Herakleios'a,
Hidayete uyanlara selâm olsun. İslam'ı kabul et ki kurtuluşa eresin ve Allah da ecrini
iki kat versin. Eğer kabul etmezsen sorumluluğun altındaki insanların (Erîstyyîn)***

günahını sen çekersin. "Ey Ehl-i Kitap! Sizin ve bizim aramızda müşterek olan söze gelin: Sadece Allah'a kulluk edelim ve O'na hiçbir şeyi ortak koşmayalım. Allah'ı bırakıp da birimiz diğerini rab edinmesin. Eğer yüz çevirirlerse `şahid olun biz Müslümanız' deyiniz."

KUŞLAR GEÇER ÜSTÜMDEN

Bazen gelir gönlümün susası,
Düşünmeden öylece oturası,
Bu keşmekeşin tam ortasında,
Huzur içinde, yâre varası.

Bir şarkının nağmelerinde,
Bilinmeyene doğru uçasım gelir.
Mazimi arkama atıp da
Mutluluğa doğru koşasım gelir.
Ne yazık ki bu yerlere,
Çakılmış ayaklarım koca çivilerle,
Kuşlar geçer de başımın üzerinden,
Onlara bakıp da gözümünden,
Sadece gözyaşı gelir.

Bazen gelir gönlümün susası,
Düşünmeden öylece oturası,
Bu keşmekeşin tam ortasında,
Huzur içinde, yâre varası.

Ey Âşık,
Hakikate marifet, Siyamet'e arif olmaktan geçer. Etrafında ve dahi sende nice farklılıklar var. Bu farklılıkların aklını karıştırmasına izin verme. Bunlar aramıza koyduğumuz saçmalıklardan başka bir şey değildir. Böyle yapacağına, yaradanın sana verdiği akı kullan ve seni saran güzellikleri düşün. Farklılıkları reddet. Farklılıklar ancak senin içindedir. Düşüncelerinde, hayallerinde ayrışmaktalar. Oysaki her şey özünde aynıdır. Ne sen onlardan farklısın ne de onlar senden. Söylemesi benden, bil ki gerisi ise nefsenden.

Ey Âşık,
Siyamet nedir bilir misin? Siyamet, sevgi gülleriyle dolu, gönül bahçesinin, biricik aşk bülbulüdür. Siyamet, merhamet okyanusunun, rahmet suyunun özündeki biricik oksijenidir. Siyamet, sükûtun atmosferinde yanakları okşayan biricik tatlı meltemidir. O kendisine verilmiş onca güzelliklere ve üstünlüklere rağmen, hayatının her anını sadece Rabbine kul olmakla geçiren ve sadece Rabbinin rızasını kaybetmekle ilgili endişe içinde olan, ahlakın insan şeklini almış halidir. Siyamet güzel bir kul olmanın adıdır. İşte biz de istedik ki sana kul olmanın en kestirme yolunu gösterelim. İstedik ki sen de Siyamet'i bilesin, O'na arif olasın da hakikati böylece göresin.

**Dünya peşinde koşan, duru bir âdem idim,
Ol Kâmilin elinde, içi boş kabuğa döndüm,
Hasret ateşinde yanan, kuru bir odun idim,
İbrahim havuzunda yüzen, balığa döndüm.**

Ey Âşık,

Haydi, sen de arif isen gör Siyamet'i, gelmeden nefsinin kıyameti. Hiçbir işe yaramaz üzerine bindiğin dünya alameti, biner gidersin de görmezsin, tam karşında duran selameti. Gör Ahmet'i, bil Ahmet'i, sana verilen emaneti, sahibine ver Siyameti. Bırak artık hiyaneti, at kenara husumeti, dön Rabbin yoluna, terk etme sakın Tarikat-ı Muhammed'i.

**Niye bakarsın öteden, ne anlarsın sen küsmeden,
Bırak nazı gitmeden, koş gönlüme gir gel benim.**

**Niye gezersin ötmeden, ne bilirsin sen susmadan,
Bırak nazı solmadan, şakı gülüme kon gel benim.**

**Niye taşarsın dolmadan, ne dilersin sen akmadan,
Bırak nazı bitmeden, coş kalbime dol gel benim.**

**Niye ışırsın geceden, ne istersin sen yanmadan,
Bırak nazı doğmadan, dal nuruma doğ gel benim.**

Ey Âşık,

Böylece son fasıl başladı. Yiğitlik dersleri almaya başladık ki hiç farkında bile değildik. Sözüm ona biz şahıydık, padişahıydık, hani bulutlardan öteye kaf dağının. Başlangıçta gönlümüz bu haldeyken, gaflet uykusundayken, onun nasıl bir yiğit olduğunu anlayamadık. Sonrasında gönlümüzde kopan fırtınalar, içimizde oluşan depremler yıktı yok etti benliğimizi. Görünce hakikatini o yar-i güzinin, gönlümüzün nutku tutuldu. Görünce o güzel sultanın sevgi sarayını, kapısında hizmetkâr bile olamayacağımız halde, O'ndaki en samimi aşk gerçeğinde ezilirken her zerremiz, bize lütfettikleri karşısında ne diyebiliriz ki? Kitap okur gibi içimizi okudu. İpek halı gibi bizi dokudu. En nihayette bizi Vesilemize teslim etti.

O vesile ki bizi aşka götüren, aşka doyuran, aşk için aşk yapan insan-ı kâmil Kamil babamızdı. Anlamadık baştan, çünkü olamadık baştan. Kes dediler başını, yoksa yolarsın saçını başını. Anlamadık çünkü anlamak için uğraştık. Anlamak ile arkadaşlık. Anlamanın, anlamamak olduğunu nereden bilebilirdik?

SİYAMET ABİNİN ARDINDAN

Bulut gözlerimde,
Bakışlarının serinliği.
Ayrılık;
Yağmur duası.
Hasret;
Gözyaşlarıma gizlenmiş,
Kelebek incesi.

Dönüp de ardına son kez,
El sallıyorsun İstanbul'a.
İstanbul;
Ela gözlerime gizlenmiş,
Gökkuşakı hüznü.

Vefatının ilk aşk gecesinde,
Seyrediyorum haleleri,
Gözlerinin derinliğinde.
Haleli gözlerin;
Sensiz gecelerime gizlenmiş,
Beklenen sabah.

Ey Âşık,
Sana O'nu nasıl anlatalım? Kamil Baba'yı anlatan yazıyı nasıl yazalım? Ne yazık ki ellerimiz onu anlatacak kelimeleri bulup da yazamıyor. Onu övecek kelimeyi yeni icat etmemiz gerek. Onu anlatacak kelime daha önce söylenmemiş olmalı yoksa gönlümüz bu saygısızlığa dayanamaz. Ona bakacak yüzümüz olamaz. Ya Rab, gönlümüze aşk ver. Onu anlatacak kelimeyi yolla bize. Aşk için, âşıklar için. Gönlümüzü aşk ile yaktığım gibi kalbimizin en yanık yerindeki küllerin arasında kalmış, en esrarlı kelimeyi bildir bize. Mevlana Hazretlerine bildirdiğin gibi ey sevgililer sevgilisi.

Ey Âşık,
Mevlana hazretleri Şems-i aşkı tanıdığı ilk günlerindeydi. Şems, Konya'dan aşk diyarına doğru batışa geçip, ayrılık okunu Mevlana Hazretlerinin gönlüne sapladığında, hasret ağrılarının dayanılmaz olduğu anlardı. En nihayet yâden bir mektup gelir. O beklenen sabahın güneşi der ki "Bana öyle bir kelime yaz ki geleyim." Mevlana hazretlerinin her zerresinde, aşkın kalp atışları yankılanır. Ve yazar; "**HAMUŞ**"

Her gece, hasretimi anlatmak için, bir dost beklerim, sonsuz gecelerde.
Her gece, sevgilerimi ağlamak için, bir yar beklerim, sonsuz gecelerde.

Ey Sevgili,
Senin için ne yazsam da sana layık değil. Ey gönlüm, gelen bu alevlerin önünde durma eğil. Sen yıllarca aradığın, ömrünü uğruna harcadığın, aşkın adı karşısında dik durma, âşıklar meclisine seni taşıyan, evliyalar reisi önünde artık soru sorma. Şimdi sen konuşma, bırak gönlün konuşsun, aşk meleklere içine de dışına da doluşsun. Boş ver, nefsin kendi kendisiyle boğuşsun, kır zincirlerini de teslim et yâre, koş Merve ile Safa'da, ol Hacer gibi, kovsa da Sara. O Merve ki nefsendir, Safa ise sevgindir. Ömrünce koş durma, zemzem bulunca coş durma. Her gönle bir yar, her yâre bir âşık, a canım, her aşığa da bir vesile gerek. Ey pamuk yanaklı, nur yüzlü Kamil Babacım gönlüm sana der ki; "**VESİLEM**"

O vesile, Tarikat-ı Muhammediyye askeri,
O vesile, Makam-ı Kâmil'in güzin cevheri,
O vesile, Selâtin-i Ehl-i Makam'ın serveri,
O vesile, Gönlümün İnsan-ı Kamil rehberi.

Ey Sevgili,
Bir bir öğrettin bize, tüm cahilliğimize rağmen, tüm edepsizliğimize rağmen, sabırla sessiz kaldın. "**Çareler aramaktan vazgeçmekten başka, çare yoktur.**" sözünün özünü yaşattın bize. Dizin dibinde, öğrenirken soru sormamayı, öğrenirken tüm cevapların içimizde olduğunu, şefkatle saçlarımızı okşayıp, yanaklarımızı öptün. Bazen dövdün, merhametine sığındık, bazen azarladın, kucığına sığındık. Her ne yaptıysan, en iyisini yaptın. Sevdik seni Kamil Babacım, sevdik seni. Aşkların en yücesiyle, dediğin gibi yar olduk birbirimize, Babam, VESİLEM.

**O Kamil Baba, yanında tövbe etmeden durulmaz,
O Kamil Baba, yanında gönüllere gem vurulmaz,
O Kamil Baba, yanında hile ile düzen kurulmaz,
O Kamil Baba, yanında riya ile aşktan sorulmaz.**

Ey Âşık,

Her insan yaratılışı gereği aşka meyillidir. Doğuştan arayışa açıktır. Meşrepler farklı olsa da arayışlar da bu fark üzeredir. Kimisinin duygusal bir yapısı varken, kimisinde de gerçekçilik ön plandadır. Meşreplerimizin gereği ne ise o gerek üzere kendisini aramayan, meşrebini yaradan ve meşrebinin kaynağı olan Rabbini bulamaz ve huzur dolu, mutlu bir hayat süremez. Meşreplerdeki bu farklılık nedeniyle herkesin arayışının sonunda ulaştığı, “Kendini bilen Rabbini bilir.” hadisinde buyrulan Rabbi farklıdır. Yani herkesin yaratılış yüzü, Esmâ-ül Hüsna’dan ayrı bir isme dönüktür. O kişi o ismin yansıyacağı bir ayna olmak üzere yaratılmıştır. Kişi bunu fark edip idrak edince, Cenab-ı Hakk’ın bu ismi ile yansıyan ef’aline halife olur ve görevini yerine getirmeye başlar. İşte o an kendini bulmuş olur ve dolayısıyla Cenab-ı Hakk’a kul olmuş olur.

Ey Âşık,

İşler başlangıçta karşına çıktığı gibi karmaşık değildir. Bu karmaşıklığın sebebi kesrettir. Kesret çokluk demektir. Bu çokluk aslında insanlar tarafından ortaya konmuş kavramlardan oluşmaktadır. Zihinsel algılayış probleminden kaynaklanır. Kendini rahat bıraksan, her şeyi olduğu gibi kabul etsen ve kendini Cenab-ı Hakk’a teslim etsen mesele kalmayacaktır. Bu nokta içinde en sert savaşların olduğu bir devredir. Çünkü teslim olmak, yok olmak demektir. Nefsin ise bunu asla kabul etmez. Böylece mücadelen sürer gider. Nefsin için iki kişi vardır. O ve Ben. Ancak aşk yolu bu ikiliği kabul etmez. Aşk yolunda sadece ve sadece ya “O” vardır, ya da “BEN” vardır.

**Ey nefsim, ne sen ol, ne de ben,
Gel elimi tut, bir olalım.
Ey nefsim, ne ten ol, ne de şen,
Gel elimi tut, sır olalım.**

Ey Sevgili,

Yıllarca bu çoklukta aradım seni. Ama bulamadım yokluktan başka bir şey. Elimi attığım her sevdada, aşk sandığım mecazı yaşadım. Mecazi aşklarmış meğerse yaşadıklarım, hakikatin birer provası. Seni arayışlarımı meğerse kandıklarım, gönlüm sanki gizlice girilen, Helen ile Paris’in şehr-i truvası.

**Buldum seni, içimde her zaman yanan ateşmişsin,
Buldum seni, içimde her zaman esen rüzgârmışsın,
Buldum seni, içimde her zaman atan hayatmışsın,
Buldum seni, içimde her zaman olan aşkımmışsın.**

Ey Sevgili,

Kaybettim kendimi, buldum seni. Var sandığım zannımın yokluğunda bildim seni. Yıllarca daldan dala konup, diyar diyar gezen, avare bir kuş gibi, kafesine girdim, sevdim seni. Bir papatyanın özgürlüğünde, beyaz bir gülün saflığında, bir lalenin heybetinde sevdim seni. Gözbebeklerinden girdim de gönlünden ruhuna uçtum. Sır çınarının gölgesinde, seninle sen olmanın yokluğunda, senin sevginle sevdim seni, ey aşka vesilem. **Seni öyle seviyorum ki, insanca, yumuşacık ve ılık.**

MAHKÛM

-“30 Yıl!”

Hâkimin ağzından dökülüreren sözler, gönül atına bir kırbaç gibi indi. Duyguları şaha kalmış, doludizgin koşmaya başlamıştı. Arı kovanın içine düşmüş zavallının tekiydi. Hayat denen arı kovanında, kimilerine bal düşerken, ne gariptir ki kendisine hep arıların zehirli iğneleri düşmüştü. Zehirden davul gibi şişen gönlünün acısına, beyninde uğuldayan arıların vahşi vızırtıları karışıyordu. Ağızlar. Beynini yiyen korkunç dişli ağızlar. Hepsi birden ısıriyordu Kemâl’i. Artık hiçbir şey duymuyordu. Salonu dolduran kalabalığın uğultuları, Gönlünü ısıriyordu. Hissiyatını yitirmiş, uyuşmuş halinin buğulu perdesi ardından tüm olanları seyrediyor, anlamaya çalışıyordu. Neler oluyordu? O burada ne yapıyordu? Başka bir yerde, başka birisi olarak yeniden başlamak çok uzaktı artık.

Beynindeki kıyamete inat, bağırmak istiyordu ama sesi, bir sükûnet abidesi gönlünün yalnızlıklar uçurumundan yuvarlanarak kayboluyordu. Yıkılan hayatının enkazı altında can çekişen bir depremzede idi. Bağırabilseydi, sesini duyup da onu, kurtarmaya gelen olur muydu? Ne yazık ki artık, her şey için çok geçti. Hayalleri vardı bir zamanlar, umutları vardı. Ya şimdi? Ona kalanlar, ellerine takılan kelepçeler, onu götüren jandarmalar ve cezaevine doğru yürüyen adliye koridorlarındaki ayak sesleriydi.

Karanlık geceye nispet bir dolunay gibi güzel Fatma, hıçkırıklara boğulmuş halde önüne çıktı. Kemal, “-Bekleyeceğim, Kemal’im, bekleyeceğim” diyen eşine hüzünle baktı. Kaderinin saçlarını, mazisinin aynasında taramaya korktu. Yıkıdığı hayalleri için Fatma’dan af dilemek, her şeye rağmen onu sevdiğini söylemek istedi ama buna gücü yetmedi. Öne eğilmiş başı, kelepçeli elleri ile ona, ne diyebilirdi? O ağlayan gözlerde bir zamanlar, ne sevgiler vardı, ne umutlar saklıydı. Ya şimdi? Ona ne söyleyebilirdi?

Yavaşça sevdiği kadının gözlerine baktı. Bir zamanlar o yaşlı gözlerde, ne sevgiler vardı. Ne umutlar saklıydı. O gözler gülerken, ne sevinirdi Kemal. Onu güldürmek, mutlu etmek, mutlu ederdi, Kemal’i.

Kemal iki yanında jandarmalar gerisinde gözü yaşlı pek çok insan, cezaevi arabasına bindi. Seyrederken pencereden dışarıyı, hiçbir yerini oynatamıyor hatta düşünemiyordu bile. Dışarıyı ne kadar da kalabalıktı. Bir zamanlar o da onlardan birisiydi. Onlar gibi yarınlardan habersiz, hayatın ona çizdiği yoldan kaygısız, öylece yaşıyordu. Ne garip insanın hayatı ansızın nasılda değişiyordu. Kim bilir ne hayaller kuruyorlardı? Ne umutlarla akşamı bekliyor, ne umutlar da akşam, onları bekliyordu. Bu nasıl bir yazgıydı. Sanki yaşadığımız hayatımız, bir rüya gibi emanet. Düşler ve gerçekler. Oysaki kandiğimiz, bu emanet hayatları, ne kadar da ciddiye alarak yaşıyoruz. Bir bilsek hayatlarımızın bize ait olmadığını, bir bilsek. Belki alınmazdı elimizden o zaman. Kemal’in de şu dışarıda ki, emanetçilerden ne farkı vardı. Dışarıda güneş parlıyordu. Hava güzel ve yumuşak. Gündüzün ortasında parlayan güneşin, sokakları aydınlatmasına rağmen, Gönlündeki tüm sokaklar karanlıktı.

Keskin fren sesi, açılan kapılar. “Hadi hemşerim geldik.” Kemal sessizce indi aşağıya. Kocaman bir demir kapı, karşısında duruyordu. Kapı büyük bir gıcırta ile açıldı. Gönlü ve beyni felç olmuş, duygularını kıpırdatamıyordu. Yoksa burası bir mezarlık, kendisi de bir ölü ve onu gömüyorlar mıydı? Bu nedenle mi düşünemiyordu? Her yanı kaskatı kesilmiş, bedeni buz gibiydi. Badem gözlerinde ki, umut ışıklarında geriye kalan, grileşmiş ışıklar

da, karanlıklara teslim olmak üzereydiler. O şimdi geleceğin rahminde, kaderinin çileli çocuğuydu.

Yarınlarına, önündeki koyu, sis tabakasının ardından, fersiz, donuk gözlerle bakıyordu. Artık yapacak bir şey yoktu. Demir kapı ardından hızla kapanırken, bilinmeyen karanlığın içerisine, itaatkâr bir şekilde, bedenini ikram etti.

Küf kokan koridorda, gardiyanla beraber yürüyordu. Gardiyan bir yandan konuşuyor, bir yandan da gülüyordu. Bu manzaraya alışkındı. Göreviydi. Ne yapsaydı yani, her gelenle beraber ağlasa mıydı? Sesler Kemal'in boş kafasının, içinde yankılanıyordu. Uzun koridorun sol yanına, sıra sıra dizilmişti, demir kapılar. Kapıların üzerinde, küçük pencereler. Pencereden belli belirsiz sızan, ışık huzmeleri. Huzmelerin üzerinde toz zerrelere, havada dans ediyorlardı. Işığın mahkûmu toz zerrelere, yılların mahkûmluğuna, alışmış görünüyordu. İçinde, sönen ateşin, son bir kıvılcımı parladı.

-Anne, anneciğim, beni yalnız bırakma. Bu kâbusun ortasından çıkar beni. Sevgi dolu kollarını, sevgiyle ışıldayan gözlerini istiyorum anne. Bu karanlıklar gönlümü kör ediyor. Yapayalnız tek başıma, bırakma beni buralarda. Hadi anne, uzat ellerini, ellerimi tut. Ellerinin yumuşaklığını özledim. Uyandır beni bu kâbustan. Elim, yüzümü yıka. Gönlümü yıka. İster kız bana, istersen döv ama ne olursun anneciğim, bırakma beni burada. Artık uslu bir çocuk olacağım. Hiç yaramazlık yapmayacağım. Söz veriyorum sana. Babamın her dediğini yapacağım. Sizleri hiç üzmeyeceğim. Haydi, anne tut ellerimi. Tut.”

Ellerine baktı Kemal. Ellerinde kaderini yazan sıcakkan lekelerini gördü.

-“Baba, yeter! Ağır konuşuyorsun. Küçük bir çocuk değilim artık.”

-“Vay, demek büyüdün de adam oldun ha! Oğlum, sen büyüdün ama hala adam olamadın.” Mehmet, emekli olduktan sonra evin damında güvercinler için küçük bir kümes ve hemen bitişiğinde de kendisi için bir odacık yapmıştı. Çeşitli güvercinler satın alıyor, onlara bakıyor ve istekli olan olursa da satarak, kendisine ek gelir elde ediyordu. Çocukluğundan beri çalışmış sokaklarda seyyar satıcılık yapmış, bakkal dükkânı açmış, basma kumaşlar satmış ve niyahet uzun yol şöförlüğü yapmıştı.

Bu sürede eşini, çocuklarını kimselere muhtaç bırakmamıştı. Bir arsa alıp üzerine ev de yaptırmıştı. Çocukları büyümüşlerdi. En büyük oğlu Kemal'i de evlendirmişti. Ancak ne hikmettir Kemal ile bir türlü anlaşamamışlardı. Kemal okumayınca yanına alıp bir meslek edinmesini istemişti ama baba oğul beraberce çalışamamışlardı.

Sokakların vermiş olduğu öfesine hâkim olamayan Mehmet, zaman zaman oğlunu dövüyordu. Araya giren anne de bu dayaktan nasibini alıyordu. Araları hiç de iyi değildi. Anne aralarını ne kadar düzeltmek istese de bir türlü başarılı olamadı. Böylece kavga dövüş içerisinde yıllar yılları kovaladı.

Nihayet askerlikten sonra Kemal yine de babası gibi şöför olmuştu. Mehmet borçla ona bir taksi aldı. Kemal çalışarak taksi borcunu ödeyecekti. Araya evlilik girince iki karpuzu tek kolda taşıyamadı. Bir süredir arabanın taksitlerini ödemediği ve babasının da kefil olması nedeniyle alacaklılar kendisine ve babasına protesto çektiler. Bu arada Kemal, borcu ödeyebilmek ve eşinin bazı isteklerini de yerine getirmek için taksiyi sattı. Babası “Ekmek teknesi satılır mı?” diye bu duruma çok kızdı.

İşte o gün Kemal, bu durumu görüşmek üzere babasının yanına gelmişti. Babası yine her zaman ki gibi güvercinlerin yanındaydı. Annesiyle oturmuş çay içiyorlardı. Kemal merdivenlerden çıktı ve odaya girdi.

- “Oo, bak hanım! Kimler gelmiş? Beyzâdemiz teşrif etmişler.”
-“Yapma bey! Hemen laf söyleme! Bakalım ne diyecek? Önce bir dinle!”
-“Neyini dinleyecem ben bu.....’ın. Ne için gelecek ki parası bitmiştir de ondan gelmiştir.”
-“Baba, her zamanki gibi bağırıp çağırıyorsun. Oysaki ne kadar çok isterdim beni bir kere bile dinlemeni ama hiç dinlemedin.”
-“Boş boş konuşan dinlenir mi? Ama merak etme ben seni dinlemiyorsam da seni takip ediyorum. Hakkında maşaallah ne güzel haberler alıyorum!? Arabanı, ekmek tekneni satman gibi. herif, insan işini satar mı? Ha işini satmışsın, ha eş.....”
-“Baba, yeter! Ağır konuşuyorsun. Küçük bir çocuk değilim artık.”
-“Vay, demek büyüdün de adam oldun ha! Oğlum, sen büyüdün ama hala adam olamadın.”
-“Bana sövüyorsun, sessiz kalıyorum ama eşime laf söyleyemezsin.”
-“.....,, senden mi izin alacam?”

Derken Mehmet yerinden kalktı ve hızla Kemal’in üzerine atıldı. Yumruklar havada uçuşuyor, yer yerinden oynuyordu. Anne öfkeli iki canavarı birbirinden ayırmak için canhıraş didiniyordu ama gücü yetmiyordu.

Aniden her yer kızıla boyandı. Gök kızıl, yer kızıl, eller kızıl oldu. Kemal sofrada duran bıçağı kapmış ve babasına doğru sallamıştı. Bıçak darbesiyle Mehmet, yere yığıldı. Ne hazin bir son. Karşısında duran oğluydu.

Kemal, donmuştu. Akıl tutulması yaşıyordu. Ellerindeki kanı üstüne başına silmeye başladı. Bir kâbus görüyor olmalıydı. Oradan uzaklaşmak istedi ve hemen koşarak kayıplara karıştı. Ne hazin bir son. Yerde yatan babasıydı. Anne ise çılgınca bağırıyordu.

-“Komşular, yetişin! Yangın var! Yangın var!”

Eline su kovaşını alan yukarıya koşmaya başladı. Yangın var sandılar ama olay yerine gelen, bu yangına bir kova suyun yetmeyeceğini hemen anladı da Mehmet’i kucakladıkları gibi aşağı indirdiler. Ambulans geldi ama Mehmet hastaneye giderken son nefesini verdi.

***“Baba sevgisini koru! O sevgiyi kesip atarsan, Allah’ta senin saadet ışığını söndürür.”
Hadis-i Şerif***

Kemal içine düştüğü kâbusun, gönlünü çiğneyen pis ağzında, yavaşça öğütüldüğünü hissediyordu. Yokoluşun başlangıcındaydı. Ümitsizce çırpınmak neye yarar? Son çırpınışları da umutsuzluğun, derin kuyusuna yuvarlandı. Korkunç kâbusun midesine düşerken haykırmalarına, kâbusunun kahkahaları karışıyordu.

Yıllar yılı, dayaklar, kavgalar, aşağılanmak, sevgisizlik ve kaçınılmaz son. Nihayet gardiyan, bir kapının önünde durdu. Koca anahtarı ile kapıyı açarken, menteşeler, rahatsız edilmenin öfkesi ile dişlerini gıcırdattı. Görünmeyen bir hüznün dumanı odayı kaplamıştı. Hayatın acımasız kum saati, ters çevrilmiş, hayat hırsız kum taneleri, birer birer hayatını çalmaya başlamıştı.

Karşı pencereden giren güneş ışıkları, gözlerine hücum etti. Pencereye yanaştı. Gökyüzünde ki maviliklerin içinde, gözlerini yakan güneşe, ısrarla bakmaya başladı. İçinde öyle bir yangın vardı ki, mazesinin testeresinde, kesilmedik yeri kalmamıştı. Şimdi bu pencereden, kuşlar gibi uça, mazesinin pis kursağında, öğütülmeyi beklemekten kurtulsa, hayata yepyeni bir yerde, yeniden başlasaydı. Yeniden doğsaydı. Bir anlık bile olsa, beden hapishanesinden kurtulan gönlü, rüzgârın dalgalarında sörf yapan, martılar gibi, maviliklere kanat çırpıtı. Karanlıklara gömülen bedenine inat, mutluluklar alemine kanat açmıştı. Ama ne yazık ki, bedeninin mahkûmu ruhu, eninde sonunda hapishanesine, geri dönecekti. Gerçi ne önemi vardı ki bunun, o zaten bir mahkûmdu.

ÖĞRENDİM

Duygularımı kontrol etmeyi öğrendim,
Yoketmeyi değil!

Gözyaşlarımı gizlemeyi öğrendim,
Ağlamamayı değil!

Kendimle konuşmayı öğrendim,
Susmayı değil!

Beklemeyi öğrendim,
Özlememeyi değil!

Sevmeyi öğrendim,
Yanmamayı değil!

BEKLENMEK

Hiçbir şey kâr etmez deli gönlüme,
Sevgiden başka.
Öyle tutsağım ki, seyrederim âlemleri,
Gönlümdeki kafesten.
Bin hasret çıkar, her nefesten.
Öyle hasretim ki, özlerim sevgileri,
Günleri sayarım, yalnızlığımda.
Dün, bugün, yarın.
Karmaşık bir akışta zaman.
İç içe girmiş, anlaşılmaz bir sayım.
Günler mi geçer, yoksa ömür mü?
Beklenen, özlenen,
Uğruna verdiklerime, değer mi?
Her nefesle kısıılırken sesim,
Anlıyorum ki deli gönlüm,
Özlemlerde yalnızsın.
Oysaki beklediğim, sadece,
Beklenmek.

Ya Rabbi, senden seni sevmeyi, seni sevenleri sevmeyi istiyorum.

AŞK RUHUN TEBESSÜMÜDÜR

Ey Âşık,
Aşk aşk deyip inledin,
Nice günahlarda kirlendin,
Hala avutmaktasın kendini,
Bir ömrü boşuna harcadın.
Al aklını başına,
Ak düştü saçına,
İstersen dünya taşına,
Vur başını başını.

Vazgeç artık nefsinden,
Şu geçici keyfinden,
Felah istersen son nefesinden,
Kıl namazını, namazını.

Esas olan imandır ey âşık,
İman yoksa gerisine ne hacet,
İnanmak için ararsan hüccet,
Bil ki o zaman, için dışın necaset.

Ey Âşık,
Zati tecelli, dünyada olmaz,
Tecelli sahibiyim deme,
Mebde-i taayyüne akıl olmaz.
İlm'el yakın bilsen ne fayda,
Amel yoksa iman alınmaz kayda.
Oku daim durmadan, ilim öğren,
İlminle amel bir kâmil ol,
Kamil makam ihlâs iledir,
İşin aslı ilim, amel, ihlâs diyedir.

Ey Âşık,
Aldanıp da gördüğün rüyalara,
Kapılma sakın faydasız riyalara,
Sabır ile şükür ile
Namazını kıl niyaz ile
Rabbin seni diler,
Sen de ihlâs ile
Yalnızca O'nu dile.

***“Çalışanların ücreti ne güzeldir. Onlar ki sabrederler ve Rablerine tevekkül ederler”
(Ankebut 58,59)***

Ey Âşık,
Hak ile çalış, Hak ile çalış,
Aldatma halkı, bırak yalan talkı,
İhlâslı ol aldatma kendini dahi,
Bırak, gönlüne vursun, aşkın şavkı.

Ey Âşık,
İlim girmemişse beyine,
Varlık, yokluk senin neyine,
Bırak koşup durma öteye beriye,
Bunlardan olmaz beyyine.
Beyyine aşktır a güzel âşık,
Aşk ise kalbin tevessülü,
Ruhun tebessümü,
Kulun tevekkülüdür.

MEZARINA GELDİM BABA

-“Mezarına geldim Baba! İşte buradayım.”

Mezarın kenarına yavaşça diz çöktü. Konuşmak istiyor ama ağlamaktan bir türlü konuşamıyordu. Zayıflıktan elmacık kemikleri çıkmış, yanakları çökük adamın, yüzündeki derin çizgilerden oluk gibi gözyaşları süzülüyordu. Saçları ağarmış, yaşlanmıştı. Ara sıra gelen kesik kesik öksürükten tüm bedeni sarsılıyordu. Ağlayınca biraz rahatladı. Ceketinin cebinden çıkardığı ucuz sigaradan bir tane ağzına koydu ve kibriti çaktı. Sönmesin diye titreyen ellerinin arasına aldığı kibritle sigarasını yakıp, derin bir nefes çekti.

-“Söyle baba! Bunca şeye değdi mi? Yıllarca dövdün, sövdün. Kırdın, döktün. Yaptıklarının sonunu sana göstermeye geldim baba. İşte bak! Eserin karşında duruyor. Yaşadıklarımın hangisini anlatabilirim sana? Sen toprağın altında bir ölüsün, ben ise toprağın üstünde bir ölü. Hatırladın mı? Hani duşu açardın da suyun altında hortumla döverdün beni. Araya giren annemi de saçlarından tutup yerlerde sürüklerdin. Neyin öfkesiydi bu baba? Hatırladın mı? Hani beni evden kovmuştun. Daha toy bir yeni yetme çocuktum. Beş parasız sokaklarda bir serseri gibi aç, sefil kalmıştım. Aylarca köprü altlarında, kayıkların içinde gizlice yatmış, çöpleri karıştırarak karnımı doydurmuşum. Yine bir gece kayıkların birinde yatarken, sarhoş bir canavarın saldırısına uğramıştım. O yaratık, iğrenç emellerine ulaşırken, “Baba! Baba!” diye bağırduğымda neredeydin sen baba? O pisliği birkaç gün sonra bıçaklarken, polisler beni nezarete atarken neredeydin sen baba? Hatırladın mı?”

“Hani beni dövemeyeceğın yaşa gelmiştim. Artık bir sokak çocuğı, bıçkın bir delikanlıydım. Sana gelmiştim aynen böyle. Belki yıllar seni, değiştirmiştir diye sanmıştım. Hani annemi dövüyordun öldüresiye, yok edercesine, aynı eskisi gibi ama bir tek farkla. Artık ben büyümüşüm baba. Ne olduğunu anlamadım ki araya girdim. Elini tuttum. Bir de baktım ki ellerimde kanın var. Bir tarafta sen, bir tarafta annem ve bir tarafta da ben öylece yığılıp kalmıştık. İşte baba, o günden sonra asırlar geçti. Yeni çıktım. İçerde yaşadıklarımı sana anlatamam. Anlatamam çünkü anlamazsın. Yine de ilk sana geldim baba. Ne olurdu biz de basit ve mutlu bir hayat yaşasaydık. Söyle baba, söyle! Bunca şeye değdi mi?”

Adam ellerini açtı. Babasının ruhuna bir Fatıha okudu. Ayağı kalktı ve büyük bir hasretle kendisini bekleyen yaşlı annesinin ellerini öpmek üzere, “En azından bundan sonra, eğer yapabilirsem, o kadının yüzünü güldüreceğım.” diye düşünerek, ağır ağır yola koyuldu.

Yitip giden birkaç hayat daha, mazinin çöplüğüne atılırken, geleceğın yolunda, baharın umut çiçekleri açmaya başlamıştı bile.

ELA GÖZLÜM

Ela gözlerinde kayboldum biçare,
Gözlerinden başka göz göremedim.

Gönül bahçemde kaldım avare,
Senden başka çiçek deremedim.

Çıra gibi yandım, aradım bir çare,
Sevginden başka ilaç bilemedim.

Haydi, gidin, söyleyin halimi yâre,
“Ondan başka birini sevemedim.”

ÇINARALTI

Hep seni bekledim belki gelirsin diye,
Koca çınar altında hayallere daldım.

Her gelene baktım sen misin diye,
Hüznün cama akseden ışıklarını saydım.

Ne sendin bu gelen ne de gelecek olan,
Yine de gözlerim kapıda, baka kaldım.

SAĞIR OLAMIYORUM

Saklandım,
Bir papatyanın gölgesine,
Seyrine daldık âlemleri.
Konuştuk en içli hikâyeleri.
Kahkahalarla ağladık,
Hıçkıra hıçkıra güldük.
Nasıl da yaman bir sınav,
Dayanmak acısına hüznün
Ve kaçmak, hırsın erlerinden
Bir papatyanın gölgesine.
Siz sevgisiz kayalıklar!
Taşlaşmış yürekleriniz,
Değil beni korkutan.
Gönlümden kaçıyorum ben,
Duymamak için ağıtlarını.
Ne olur gönlüm ağlama,
Dinsin artık hıçkırıkların!
Ben sağır olamıyorum ama
Bari sen sus!

AŞKIN NURLU YOLU

“Allah bir kullu severse sevdiğine gönderir, terbiye ettirir, azametine yakışacak şekilde ona edep öğretir ve nihayet onu sever. Sana müjdelersun! Seni bir mürşide gönderdiyse haberin olsun, Allah seni seviyor demektir.” Hz. Şah-ı Nakşibend

Ey Âşık,

Cenab-ı Hakk’ın seni sevdiğinin göstergesi, senin O’nu sevmendir. O’nu sevmenin belirtisi ise O’nu sevenleri sevmendir. O eğer seni severse, seni sevdiğine gönderir. Böyle bir durum varsa, sana müjdelersun. Bu halinin kıymetini bil. Sakın nankörlerden olma. Anla ki Rabbin seni terbiye etmek ister. Rabbine kayıtsız kalma. Kendini O’nun iradesine bırak. Yolun bir mürşide ulaşmışsa, girmişsen bir dostun gönlüne ne mutlu sana sevilenlerdensin. Sen de sev, doyasıya, kana kana iç aşk şerbetini. Sarhoş olana kadar, kendini kaybedene kadar sev. Sana gösterilmiş olan bu iltifata layık olmak için çok çalış. Ne olursa olsun asla ümidini yitirme. Rabbinin yolundan dönme. Seni yanıltmak, doğru yolundan saptırmak isteyecek hem içinde hem de dışında pek çok düşmanın olacak. Bunlara karşı en büyük silahın aşkıdır. Aşk ile şükret. Şükredenlerden ol. Ne olursa olsun, her şeye şükret. Şükretmeyi itaatte bil. En üstün şükür dosta itaattir ve emirlerini tam bir teslimiyetle yerine getirmendir.

Ey Âşık,

Kötülük bazen çevreni sarar. Eline ayağına sarılır. Kılıktan kılığa girer. Korkma. Bil ki tüm bunlar Rabbinin izniyledir. Hiçbir şey yoktur ki O’nun izni olmadan olsun. Sendeki aşkı sınamak içindir. Aşkına sadık olup olmadığının belirlenmesi içindir. Fakat görüyorum ki sen hemen pes ediyorsun. Yoruluyorsun. Ne sanıyorsun ki senden öncekiler gibi sınanmadan lütuflara kavuşacağını mı? Hayır. Kavuşamayacaksın. Elbette sınanacaksın. O halde hazır ol. Aşığım diyorsan başına geleceklere karşı uyanık dur. Anla ve diren. Görevlerini aksatma. Kulluk vazifelerini üşenmeden yerine getir. Getir ki zahitlerden olasın.

Ey Âşık,

Susacağın yerde konuşma, konuşacağın yerde de susma. Dünya karmaşasının içinde telaşa kapılma ve sükûnetle dolaş. Sessizliği tercih et. Sessizlikte Rabbinle ol. Zaruret miktarı halk ile konuş. Konuşunca da Hakk’ı konuş. Güler yüzlü ve candan davran. Unutma ki Hak ile döner bu devran. Kendinden başkalarını yargılama. Hem kendine hem de başkalarına hoş görülme ol ve hata yapmalarına izin ver. Kimseleri kınama. Dinle onları çünkü herkesin anlatacak bir hikâyesi vardır. Hak gözüyle halka bak yoksa göremezsin. Göremezsin nice sevgileri, nice nurları. Gönül Hakk’ın kudretinin nuruyla aydınlanır. Bu nuru ancak Hak ile bakan gözler görebilir. Sen de Hak nurunun içine dal ki nefsinin karanlıkları yok olsun. Nura dalmak aşk iledir. Başka yolu yoktur a güzel âşık. Âşık ol. Âşık ol ki kâmillerden olasın.

Ey Âşık,

Hayatta kaybettiğinde tekrar elde edemeyeceğin üç şey; Zaman, kazanç ve sağlıktır. Hayatta kaybetmemen gereken üç şey; Sevgi, saygı ve dürüstlüktür. Hayatta paha biçilmez olan üç şey; İlim, amel ve ihlâstır. Hayatta daima düşünmen gereken üç şey; İmanla mı öleceğim? Kabir sualinde halim ne olacak? Hesap gününde hesabımı verebilecek miyim? Hayatta seni başarılı yapacak üç şey; Sabır, samimiyet ve gayretle çalışmaktır. Hayatta seni mahvedebilecek üç şey; Cimrilik, gurur ve öfkedir.

**Daha çocuksun küçüğüm, zayıf ve güçsüz,
Hayatın hırçın darbelerine dayanamazsın.**

**Daha pişmemişsin küçüğüm, ham ve çiğ,
Hayatın harlı alevlerine dayanamazsın.**

**Daha yolun başındasın küçüğüm, cahil ve cesur,
Hayatın o yakan sevdalarına, dayanamazsın.**

ŞİMDİKİ AKLİM OLSAYDI!

-“Şimdiki aklım olsaydı o hataları yapmazdım.”

-“Elbette, şu anki pişmanlığın geleceğin açısından çok güzel ama bir de şöyle düşün! Eğer o hataları yapmasaydın, şimdiki aklım olmazdı.”

-“Nerdeyse hata yaptım diye sevineceğim”

-“Hayır, öyle değil! Muhakkak üzüntü duyacaksın. Zira bu duyguların sana, aynı hataları bir daha yapmaman için güç verecek. Tabii ki ders alır, tövbe eder ve artık iyi işler yaparsan. Unutmamalısın ki şimdiki halimiz, geçmişte yaptığımız tercihlerimizin bizi getirdiği son noktadır. Tercihlerimiz, hayat yolumuzdaki insan olmak hedefine varmamız için yaşamamız gereken, kaçınılmaz pişmanlıklara dönüşebiliyor. Geçmişin pişmanlıkları ve geleceğin beklentileri arasında sıkışıp kalıyoruz. Bundan kurtulmanın en güzel yolu ise geçmiş ve geleceği şu ana hapsetmek.”

-“Anlamıyorum. İçimdeki karmaşadan nasıl kurtulacağım ve daha huzurlu bir hayat yaşayacağım?”

-“Öncelikle “Şimdiki aklım olsaydı!” gibi bir laf etmeyeceksin. İlerde aynı lafi söylememek için şimdiden geleceğini huzur için yeniden inşa edeceksin. Bu gün yarınının geçmişi ve dününün geleceği değil mi? İşte yarın olduğunda, geçmişine bakıp da pişmanlık duymamak için, bu gününü güzel ve doğru yaşamalısın. Ayrıca yarın dediğimiz zaman ise gerçekte henüz yaşanmadığı için, hakikatte yarın diye bir yaşanmışlık yoktur. Gelecek beklentilerimiz bizi aldatıyor. Sanki yarın önceden yaşanmış ve hazırda orada bizi bekliyormuş gibi algılıyoruz. Bu hatalı bir düşünüş tarzıdır. Yarın, bu günkü eylem taşlarımızla inşa ettiğimiz bir bina gibidir. Gelecek beklentilerimiz de bu günkü eylemlerimizle elde edilirler. Kısaca şöyle diyebiliriz. Yarın ne olacağını mı merak ediyorsun? O halde bu gün ne yaptığına bak! Bu gün ne yapıyorsan yarın o olacak inşaallah.”

-“Şimdi anlıyorum. Hayat düz bir eksende yürümek demek değilmiş.”

-“Evet, aynen öyle. Hayat düz bir çizgi değildir. Hayat sadece bir noktadır. Çizgisel anlayışımız, hafıza merkezimizdeki, yaşadıklarımızın kaydından kaynaklanmaktadır. Geçmişte, gelecekte beynimizdeki kayıtlarımızdır. Öyleyse, olmayan şeyler için acı çekmeyi bırakmalı ve şu anı güzel yaşamalıyız. Öncelikle yaptıklarımızdan ders almak, tövbe etmek ve Allah’tan af dilemek lazımdır. Ardından iyi ve güzelin peşine düşmeli, kendi kendine “Artık anımı hayırlı işler için harcayacağım.” diye söz vermelidir. Eğer

ayağımız tökezler de yine düşersek, yılmadan tekrar ayağa kalkmalı, yeniden ve yeniden denemeye devam etmelidir. İyice bil ki sevgili dostum, insan düştüğü zaman değil, düştüğü yerden kalkmadığı zaman yenilmiş olur.”

DERDİMİZ AŞKIN HASRETİ

Ey Sevgili,

Bir gün demiştiniz ki, o saklandığın bulutların ardından çık. Bırak parlсын, güneşinin yakan ışıkları. Bu zavallı fakir de dediğimizi yaptı, sevgili efendim. Çıktım bulutların ardından ama bir de baktım ki, ne ben dışındayım bulutların, ne de evvelce içindeymişim. Sessizce kendimi aradım efendim. Ama bulamadım, ne evvelimden bir ses, ne de bir heves. Nereye baksam sizi gördüm efendim. Anladım ki o bulutlar nefsimmiş, hepsi gelip geçici hevesimmiş. Bulutların ardında olan O güneş ise, sizmişsiniz efendim, sizmişsiniz. Işığınızda yok olup giden, karanlık ise benmişim. Yok oldum ışığınızda, kalmadı benden geriye tek bir şey. Sadece ışığınızı yansıtan, aslında bir ay taşından başka bir şey olmayan, aldatici mehtaptan başka bir şey değilmişim. Bende ne varsa sizindir efendim. Bu ben, siz oldu artık. Elhamdulillah.

Ey Sevgili,

Duydum ki her şey normal seyrine dönmüş. Siz elinizden geldiğince hayatınızı yaşıyormuşsunuz. Diyenlere diyemedim ki, bakmayın siz onun bu haline, bu onun dışarıdan gördüğünüzdür yoksa içindeki özleme kulak verseniz, sağır olursunuz. Mevlanam dediğiniz biz, böyle düşünüyoruz, ey şems-i kudret. İçimizde aksini dillendiren pek çok nefes var ama biz bunlara değer vermiyoruz. Çünkü bunlar bize ait değil. Bize ait hiç nefes kalmadı ki. O gün sizinle hem nefes aldık, doğduk, hem de o gün, kollarımızın arasında son nefesimizi verdik, öldük. Kalmadı bize ait tek bir nefes. Her nefes sizindir efendim. Elhamdulillah.

Kalbim aşkınla sarhoş, dayanılmaz hasretine dalarım.

Kanımda dolaşır sevgin, çılgına döner, seni çağlarım.

Ey Sevgili,

Biz hala gönlümüzle yaren, aşkınızla divane, yer yurt bilmeden dolaşıyoruz. Sizin olmadığınız hiçbir yer bizi neşelendirmiyor. Aklımız emrinizde, sevda yoluna hizmetteyiz. Bu öyle bir gönül ki a canım, âlemler, gönlümüzün içinde sıkıcı bir odacık. Hangi köşesine gitsem şu daracık âlemlerin, siz yoksanız eğer, bize onca şey verilmiş neye değer. Elini tutsam Yunus'un, gözüne baksam Rumi'nin, ne gelse de başımıza hayırdan şerden yana, içsek de kaf dağının suyunu kana kana, sizden başka su yok ki, şu gönül kevserimize yakışan. Elhamdulillah.

Yalnız kalmak istemiyorum bu gece,

Ve yıldızlarda seni aramak ince ince,

Yahut kıvrılmak halvetlerde sessizce

Ama yok olmak istiyorum,

Nur-u aşkında derince

Ve seni istiyorum delice.

Ey Sevgili,

Sözlerimiz ne kadar karışık geliyor değil mi? Bir divane âşıktan, başka ne sözler taşar ki efendim. O diye sarılmadık mı bir birimize? Sadece O'nun için sevmedik mi? Olsun,

varsın, adına ne derlerse desinler, bu gönül ne görse de O yar adına, aşk-ı ekber diye sarılacak ve hiç ah etmeyecek. Biz sizi böyle sevdik. Her sevgide O'nu aradık. Gayrisinde gözümüz yok ki, size ne desem? Bizim derdimiz aşkın hasreti. O yolda yitip gittik. Yalnızca O'na tutsak, avare gönülden başka bir şey değiliz. Elhamdulillah.

**Ne gurbetteyim, ne de yurdumda,
Avunurum aşkın kudret elinde,
Sadece bir adım kaldı, yar ile aramda,
Ne yakın, ne de uzak,
Bu sadece O'nunla benim aramda.**

Ya Rabbi, beni bana bırakma, beni gaflette bırakma, bana temiz olmayı ver, iffetli olmayı ver.

CEVAP

Sessizce,
Sessizce yaşandı her şey.
Gök gürlüdü, yer yarıldı,
Bir tek ses çıkmadı,
Titreyen dudaklardan.

Sandınız ki,
Bir tek siz dertlisiniz.
Yitip giden bir hayatı,
Toplamak için çırpınışımı,
Görmedi kör gözleriniz.

Sessizce,
Sessizce koştun gönüller,
Sessiz feryatların ağıtlarında.

Sandınız ki,
Aynada gördüğünüz,
Hakikatin elle tutulan sebepleri.
Aynadaki görüntüye sebep,
Sizin yüzünüz değil mi?

Sessizce,
Sessizce yaşanan her şey,
Sadece,
Sizi mi acıtır sandınız?

AŞKIN SAHİBİNİ ÖV

Ey Âşık,
Hayatın sırrı, onun sırrının olmamasıdır. Her şey o kadar ortada ve açıktır ki bu sıradanlık onun görülmesini engellemektedir. Gözünün önündeki ayan beyan ve zahir olanı göremiyorsun. Çünkü görmek için saklı bir şeyler arıyorsun. O'nun zahirliği, O'nun batın olmasını sağlar. O hem batın'dır, hem de zahir. Bunu anlayan hem ariftir, hem de mahir.

Kendini var zannettiğin için, sana acı veren duygu ve düşüncelerini de var zannediyorsun. Tüm sıkıntıların, zihinsel bir algılayış meselesidir. Yaşadığın şeyler hakikatte hayali olmasına rağmen sen, düşünsel olarak beyninde onların sana acı verdiklerini düşünüyorsun, hepsi bu kadar.

Ey Âşık,

Bir karşıtlık sorunu yaşıyorsun. Bir nesneyi algılamaman, ondan sana gelen zıtlık verileriyle oluşur. Eğer nesne soğuk ise bu nesneye, sıcak kavramını idrak etmemiş birisi, nasıl soğuk diyebilir? Algılayış ve tanımlama, zihinde, zıt kavramların tecrübe edilmişinden meydana gelir. İşte zıt kavramlarla dolu olan dünya hayatı (şahadet âlemi), bu ikiliklerin ortasında sıkışmış insan beynini, her zaman yanıltır. İşin en garip ve hayran bırakan tarafı da, beynin kendisinin de bu yanılgılardan birisi olmasıdır. Bu yüzden idrakimiz zıtların varlığına muhtaçtır. Durum böylesine bir haldeyken zıtlıkların arasından sıyrılmak çok zordur. Öncelikle bunu kabullenmek gerekir. Anlaşılması gereken ise bunca zıtlığın, aslında tek olana ispat olduğudur. Her şey çift yaratılmıştır, velev ki tek olan anlaşılın.

Ey Âşık,

Gerçek tespit, bir şeyin içinde bulunduğu halde, aynısı veya zıttıyken yapılamaz. Ancak tarafsız bir dış gözlemci hakikati tespit edebilir. Eşyanın dışına çıkıp, dışarıdan bakabilmen, önce kendi dışında bir şey olmadığını, her şeyin kendi içinde oluştuğunu idrak etmenle mümkün olabilir. Duyularınla algıladığın, senin dışında yaşanan hayatı, beş duyunla, zihinsel olarak, var olduğunu vehmedersin. Bu durum kurgulanmış, dört boyutlu sanal bir filmin ortasında yaşamak gibi bir şeydir. Dünya hayatı vehimdir. Aldatıcı bir met'a'dır. Kendi dışında yapman gereken yolculuk, bildiğin fen ilimlerinde, orta seviyede bilgi sahibi olup, maddenin makro ve mikro seviyesindeki yapısını, fiziksel ve kimyasal olarak öğrendikten sonra, gözlemciye göre değişken yani var veya yok olduğunu idrak etmendir. Böylece dışarıda bir varlık bulamayınca içe dönmen zorunlu olur. İçinde yolculuk ise tüm dışında olduğunu zannettiklerinin, zihinsel bir algılamadan başka bir şey olmadığını tespit etmendir. Bu noktada ise en heyecan uyandıran husus, bu tespitin de bir vehim olduğudur. Bu idrak düzeyine ulaşmanı engelleyen en büyük vehim ise kendi benliğindir. Var sandığın benliğin, aslında yokluk aynasında, mutlak varlığın sıfatları, isimleri ve e'alinin yansıyan zilleridir. Bu noktada durmaz da yola devam edersen, içeri daha da içeri yapılan yolculuğun sonu ise yokluktur. Burası hiçliktir. Âdemdir. İşte aslın bu hiçliktir ve sen ise bir âdemsin a güzel âşık.

Ey Âşık,

Her şey zıttında belirir demiştik. Varlık ta bu hiçlikte ortaya çıkar. İnsan, hakikatin ortaya çıktığı hiçliktir. Leonardo da Vinci'nin Monaliza resmine baktığında gördüğün nedir? Kaç kişi resmin üzerine yapıldığı, beyaz tuvalin bezini görür? İşte insan, Cenab-ı Hakk'ın, hayat resmini üzerine yaptığı beyaz tuval gibidir. Hiç olmadan eşyanın dışına çıkılamaz ve hakikate erişilemez. Vesselam selametın olsun.

Ey Âşık,

Ne kadar az düşünüyorsun. Karşına o güzel insanları çıkartmasaydık, halin ne olurdu? Bir köşede derbeder melankolik bir şair mi, yoksa yardım habersiz, rüyaların peşinden koşan sefil bir hayalperest mi? Âlemlerin Rabbi olan seni korumadı mı? Seni sevdiklerine göndermedi mi? Onların himmetiyle istikametini muhafaza ettirmedi mi? Düşün, yerlerde süründün ama bunların ne anlama geldiğini idrak ettin. Seni ayağa kaldırmadık mı ve aşkın ne olduğunu öğretmedik mi? Aşkın sahibini idrak ettin. Artık aşkı sahibine teslim etme

zamanıdır. O halde yaz deli âşık, yaz. Aşkın sahibini öv. Nefsinden geriye kalan ne kadar kırıntı varsa hepsini döv. Her anını O’nu anmakla geçir. Anlat ki şükredesin, şükredenlerden olasın.

Ya Rabbi, senden senin yolunda hizmet etmeyi istiyorum.

Sordular sevgi nedir?
Gönlüm dedi ki; Sevgi bir cevherdir.

Sordular cevher nedir?
Gönlüm dedi ki; Cevher vahdettir.

Sordular vahdet nedir?
Gönlüm dedi ki; Vahdet Yokluktur.

Sordular yokluk nedir?
Gönlüm dedi ki; Yokluk âdemdir.

Sordular âdem nedir?
Gönlüm dedi ki; Âdem insandır.

YA NASİP DEMEK LAZIM, YOKSA NE ME LAZIM!

-“Haydi Hasan! Fazla oyalanmadan yola koyulalım. Çok şükür burada işimiz bitti.”
Hasan son bir kez karşı tepenin yamaçlarındaki büyük patlamalara bakarken, gecenin karanlığında, artarda parlayan kızıl alevler, kendilerini kapkara dumanlara teslim ediyordu. Haykırış ve koşuşturma seslerinin eşliğinde Hasan, atına bir hamlede bindi ve Ali’nin peşi sıra atını mahmuzladı.

-“Gel!”

Tarihi ahşap kapı gıcırtyla açıldı ve iki genç asker içeri girdi.

-“Teğmen Ali, emret komutanım!”

-“Çavuş Hasan, emret komutanım!”

Komutan makam koltuğundan sevinçle fırladı ve gelen askerleri sevgi ve şefkatle kucakladı.

-“Aferin evlatlarım! Haberiniz bize ulaştı. Cephaneliği imha etmeniz düşmana büyük bir darbe vurdu. Çok şükür, çok şükür”

Teğmen Ali: -“Biz vazifemizi yaptık komutanım.” derken yanakları kızaran Hasan çavuş da odanın zeminindeki, ihtiyarlamış tahta döşemenin yüzündeki, kıvrım kıvrım uzanan, yılların yorgun çizgilerine bakıyordu.

-“Güzel bir iş başardınız aslanlarım. Şimdi gidin! Dinlenin! Yeni vazifeniz için, yarın sabah odamda sizi bekliyorum.”

İki asker sertçe selam verdikten sonra dışarı çıkıp, karargâhın avlusuna inen ahşap merdivenlerden inmeye başladılar. Merdiven basamaklarından bir tanesi artık son nefesini verirken, çatırtıyla ikiye ayrıldı. Çavuş Hasan büyük bir gümbürtüyle aşağıya düştü. Teğmen Ali de yardım etmek üzere peşi sıra üçer beşer merdivenleri atlayıp, Hasan Çavuş’un yanına gelmişti ki aşağıdaki bağırta çağırının ne olduğunu anlamak için, balkona koşan Komutanın aceleyle ve dikkatsizce dokunduğu, balkonun kenarındaki çiçek saksısı da Teğmen Ali’nin kafasına şiddetle iniverdi. Ne olduğunu bile anlamadan yere yığılıp kaldılar.

Çavuş Hasan'ın kolu bacağı sarılmış, Teğmen Ali'nin de kafası yarılmış olduğu halde ikisi de kendisini, askeri revirin hasta yatağında, yan yana yatıyor halde buldular. Şaşkınlıkla birbirlerine bakıyorlardı. Hayretle bir hallerine ve birde o sırada yanlarına “Geçmiş olsun!” demeye gelen Komutanlarına baktılar ve üçü birden neşeyle gülmeye başladılar. Onlarla beraber gülen, yan taraftaki doktor da aklından şunları geçiriyordu:

“Nasip ise işin, mermere geçer dişin, nasip değışe işin, helva yerken kırılır dişin.”

BİR HAYALİM VAR

Görüyor musun? Ufkun ötesinde,
Rengârenk bir dünya;
Gökkuşığı renginde.
Ben görüyorum, ya sen?
Hayal et, bak! Sen de göreceksin
Dağların ötesinde...
Bir bebenin gözleri, belki de hayallerim.
Eminim, biliyorum, her şeyin ötesinde.
Varacağız bir gün, bizi bekleyen âleme.

Görüyor musun? Düşlerin ötesinde,
Huzurlu bir dünya;
Yer anaç, gök cömert.
Ben görüyorum, ya sen?
Kapat gözlerini bak! Sen de göreceksin
Hayallerin ötesinde...
Bir bebenin gözleri, belki de hayallerim.
Eminim biliyorum, her şeyin ötesinde
Varacağız bir gün, bizi bekleyen âleme.

Görüyor musun? Kavgaların ötesinde,
Barış dolu bir dünya,
Geceyle gündüz el ele,
Ben görüyorum, ya sen?
Aç gönlünü bak! Sen de göreceksin,
Benimle birlikte.

Bir bebenin gözleri, belki de hayallerim
Eminim biliyorum, her şeyin ötesinde
Varacağız bir gün, bizi bekleyen âlem

HERŞEYİN BİR KABUĞU VAR

Ey Âşık,
Her şeyin bir kabuğu vardır. Ağaçların, meyvelerin, irili ufaklı hayvanların, kendilerini dış etkilere karşı koruyan kabukları vardır. Bu kabukları soyulursa, zaman içerisinde bozulur, kararır ve yok olurlar. Misalen bir elmayı soyup yemişsindir. Elmanın kabuğunu soyup bir kenara bıraktığında, karardığını ve çürüdüğünü görmüşsündür. İşte a güzel âşık, insanın da onu tüm etkilere karşı koruyan manevi bir kabuğu vardır. Bu manevi kabuğu insandan sıyrıp atarsan, o insan zamanla kararmaya, yok olmaya başlar. Bu manevi kabuk ahlaktır.

Kötülüklerle karşı seni koruyan bu kabuğu çok iyi koru. Güzel işler yaparak daha da kalınlaşması için çok çalış.

Ey Âşık,

Ahlak değince aklına hemen bazı kurallar serisi geliyor. Toplum içinde şurada veya burada dikkat edilmesi gereken kurallar. Hepsinde haklılık payı olmakla beraber, her topluma göre farklılık gösterdiği için seni yanıltabilir. O halde ahlak deyince neyi anlayacaksın? Hangi kurallar seni ilgilendirmelidir?

Ey Âşık,

Hangi toplum olursa olsun, hangi coğrafi bölge de yaşanır yaşınsın, dünyanın her yerinde geçerli olan tek bir ahlak biçimi vardır. O da İslam ahlakıdır. İnsanlardan kaynaklanan ahlaki kurallar, vicdanları rahatlatmadığı gibi, zamanla yok olmakta ve toplumlara kalıcı bir huzur sağlayamamaktadır. İslam ahlakından ayrılan kişiler veya toplumlar dünyada da ahrette de huzur bulamamışlardır. Bu maksatla iç ve dış huzur ancak İslam ahlakı ile sağlanabilir. Peki, İslam ahlakı nedir? Bu kadar geniş bir konuyu nasıl bileceksin, anlayacaksın ve uygulayacaksın?

Ey Âşık,

İslam ahlakının yazılı kaynağı kuran-ı kerimdir. Allahu Teâlâ insanların dünyada ve ahirette huzurla yaşayabilmeleri için Kuran-ı Kerim’de çok açık ve net bir şekilde olması gereken ahlakı belirlemiştir. Ancak bunların Kuran-ı Kerim’den çıkartılması ve hayata geçirilmesi oldukça hatalara sebep olabileceğinden dolayı hepimize öğretmen olarak, tüm âlemlere rahmet olan Peygamberimiz sallallahu aleyhi ve sellem’i görevlendirmiştir. Peygamberimiz sallallahu aleyhi ve sellem Kuran-ı Kerimin insan şeklini almış biçimidir. O ahlakın kendisidir. İşte ahlak kurallarını maddeler halinde ezberlemekten ziyade, Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem’e tam bir teslimiyetle bağlanırsan, O’nun gibi İslam ahlakına bürünmüş, ahlaklı bir insan olmuş olursun.

Ey Âşık,

Ahlakı bilmen, Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem’in hayatını öğrenmekle, ahlakı anlamak, O’nu hissetmekle, ahlakı uygulamak ise O’nun gibi yaşamakla mümkün olabilir. Bir gün bu konuları konuştuğumuz bir kardeşimiz şöyle demişti; ”Ya hu ne kadar büyüttün, O da bir insan.” Bizde demiştik ki; “Hah diline insaf, sen de O’nun gibi ol, sen de insan ol”

“İnsanda bir organ vardır. Eğer o sağlıklı ise bütün vücut sağlıklı olur; eğer o bozulursa bütün vücut bozulur. Dikkat edin! O, kalptir.”

(Hadis-i şerif Buhârî, İmân, 39; Müslim, Müsâkât, 107)

BİNDİK BİR ALÂMETE

Bindik bir alamete, gidiyoruz kıyamete.
İki lâf edemedik düşmeden husumete,
Hey dostum! Kanma sahte azamete,
Bekleme gökten inmesini,
Bilesin gelmez! Ne Oğuz ne de Mete...
Bilesin gelmez! Ne Oğuz ne de Mete...

Sen sanır mısın havanda su dövülür?
Öyleyse hiç durma devam et!
Belki kalır zamanla birkaç damla,
Havanın dibinde.

Sen sanır mısın Dünyada ömür dövülür?
Öyleyse hiç durma devam et!
Belki kalır zamanlar birkaç ömür,
Dünyanın dibinde.

Hayatın anlamı hayatının anlamıdır,
Tek istediğin şu sözü anlamandır;
“Bir ömür uğruna adandığı değer,
Değeri kadar değerlidir.
Bir ömür uğruna adandığı değer,
Değeri kadar değerlidir.”

Hayatın anlamı hayatının anlamıdır,
Tek istediğin şu sözü anlamandır;
“Bir ömür uğruna adandığı değer,
Değeri kadar değerlidir.
Bir ömür uğruna adandığı değer,
Değeri kadar değerlidir.”

GÜNEŞ

Güneş ne kadar sıcak,
Nasıl da yakıyor tenimi.
Evvelden öteye yaşananlar,
Dökülen terler,
Dökülen kanlar,
Bebeğin ilk nefesindeki masum
Gül kokusu,
Yalçın dağların doruklarında,
Nice kayanın ardında yatan,
Mehmetçikler.
Allah'ım yoksa güneş değil mi?
Beni yakan?

YAŞLI KADIN VE BEKLENEN GENÇ ADAM

-“Bu seninle son konuşmamız olmayacak. Tekrar görüşeceğiz.”

Yaşlı kadın hastane yatağında yatarken hayallere daldı. Yaşadıklarından ziyade yaşamadıklarına üzülyordu. Uzun bir ömür sürmüştü. Acı ve tatlı o kadar çok şey görmüştü ki yine de bir tek ona hasretti. El ele değmeden, yalnızca kalpten, ömür boyu süren bir sevdıyla, bu Dünyadan bir tek onu sevmiştii.

Gözleri odanın kapısında, kulakları koridordaki ayak seslerindeydi. Yatağının sağında solunda evlatları vardı. Son vazifelerini yerine getirmeye çalışıyorlardı. Annelerini avutmak, biraz da olsa acılarını hafifletmek için havadan sudan konuşmalar yapıyorlardı. Yaşlı kadın ise kalbi kapıda olduğu halde onlara cılız sesiyle cevap vermeye çalışıyordu. Bunca bekleyiş boşuna mıydı? Gelmeyecek miydi?

Doktor son kontrollerini de yaptı. Tatlı sözlerden sonra dışarı çıkarken, yaşlı kadının evlatlarını göz ederek dışarı çağırdı.

-“Maalesef, artık her şeye hazır olun!” dedi.

Kız ağlamaya başladı. Kardeşini bağrına basan abinin de gözleri yaşla dolmuştu. Yan tarafta konuşulanları dinleyen birkaç yakın tanıdık ise metin olmaya çabalıyordu. Koca bir çınarın devrilişine şahitlik ediyorlardı. Gözlerini sildiler. Belli etmemeli, son anlarında onun yanında olup ona moral vermeliydiler. Böylece içeri girdiler.

Yaşlı kadın başını yavaşça kapıya doğru çevirdi. Birden inanılmaz bir şekilde gülmeye başladı. Sevinç ile yumuk yumuk gözleri iyice açıldı. İçeri girenler umut ve heyecan içinde etrafını sararken, artık kenarları buruşmuş ince dudaklarından, söylemek için can attığı sözler dökülüyordu: -“Geldin demek, hoş geldin!”

Yüzünde tatlı gülümse olduğu halde başı yan tarafa, oğlunun kollarına düşerken, kapıya bakanlar orada her hangi bir kimseyi göremediler. Görenler ve duyanlarsa içeriye giren genç adamın söylediği şu sözleri işittiler: -“Ben sana demedim mi? Bu seninle son konuşmamız olmayacak. Tekrar görüşeceğiz.”

Tam o anda ise uzaklardaki beklenen genç adam, gidememenin acısı ile ellerini açmış dua ediyordu.

BİR GECE DEVRİYEDE

Bir rüzgâr eser ki doruklarda,
Ellerim buz keser, üşürüm.
Yakmak istesem de ateş,
Yakamam, yasak.
Büzüşürüm, gönlüme yakın,
Sevginle ısınırım.

GÜZEL AHLAK

Ey Âşık,

“İslâm, güzel ahlâktır.”(*Hadis-i şerif, Kenzü'l-Ummâl, 3/17, Hadis No: 5225*) Buyrulduğu gibi İslam güzel ahlaktır. Güzel ahlakın, barınağı kalptir. Burası öyle bir yerdir ki insan ülkesinin kalesidir. Kalede işler yolundaysa ülkede barış, huzur ve esenlik var demektir. Elbette senin kalen öyle başıboş değildir. Her zaman düşmanların saldırısı altındadır. İnsan ülkesini ele geçirmek isteyen düşmanların kaleye girerek, seni kendileri gibi yapmak isterler. Baş düşmanın nefsidir. Nefsinin yandaşı olan o melun kovulmuş da vesveseleri ile seni yok etmek için uğraşmaktadır. Ayrıca nefsine yenilmiş, o kovulmuş melunun emrine girmiş, insan kılığındaki kendini bilmezler de, kötü ahlakın birer temsilcisi olarak, bunlara adeta bir asker gibi destek vermektedir. O halde madem bunca saldırı altındasın ve

düşmanların var, senin de her an hazır olman gerekmez mi? Beklemek ne işe yarar? Düşmanlarını iyi tanı da tedbirli ol. Yoksa kalede saklı, insan ülkesinin zenginliği olan iman hazinen yağmalanmaktan kurtulamaz. Sen de giyin, kuşan ibadet teçhizatını, al eline tevhit kılıcını, bin tövbe atına da geç, her biri güzel ahlaktan olan İslam askerinin başına. Kalbine girmelerine izin verme. Gafletinden faydalanıp da içeri giren varsa araştır ve hemen onlara saldır, def et kalbinden dışarıya. Kalbini arındırırsan düşmanlarından, işte o zaman, gör bak neler oluyor. Gönlünün sultanı tahtına kuruluyor ve seni de başına taç ediyor.

“(Sübhânallahi ve bi-hamdihî sübhânallahil-azîm). Bu kelime-i tenzîhi sabah ve akşam yüz kere okuyanın günahları af olur. Bir daha günah işlemekten muhafaza olunur. Bütün derterin giderilmesine de sebep olur.” (Mektûbat 307 ve 308. mektupları)

Ey Âşık,

Sana dünyada ve ahirette zarar veren her şey, kötü ahlaktan meydana gelmektedir. Unutmamalısın ki kötülüklerin başı, kötü huylu olmaktır. Kötü huylar, kalbi hasta eder. Bu hastalığın artması, kalbin ölümüne yani küfre girmesine sebep olur. Bu ise seni sevgiliden uzağa, onsuz bir sonsuz azaba götürür. Ayrılıktan daha korkunç nasıl bir azap olabilir?

Ey Âşık,

Bazı kendini bilmez, sevgisizler “Kalbim temizdir. Sen kalbime bak.” diyorlar. Sakın sen böyle sözlere aldanma. Bunlar gibi de konuşma. Kendine karşı dürüst ol. Yar aynasında kendine bak ve gönlündeki hastalıkları tespit ederek tedavi et.

“İslâmiyet üç kısımdır: İlim, amel, ihlâs. Yani emirleri ve yasakları öğrenmek, öğrendiklerine tâbi olmak, bunları yalnız Allah rızâsı için yapmak lâzımdır. Kur’ân-ı kerîm, bu üçünü emir ve medh etmektedir.” (İmam-ı Rabbani – Mektubat)

Ey Âşık,

Kalbini temizlenmesi, islamiyetle, güzel ahlak ile olur. Bunlarda Resulullah Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem’de bulunur. Eğer ki O’na tabi olunursa kalbimiz güzel ahlak ile doldurulur.

“Ve sen, elbette büyük yüksek bir ahlâk üzeresin.” (Kalem 4)

“Nitekim kendi aranızdan, size ayetlerimizi okuyan, sizi her kötülükten arındıran, size kitap ve hikmeti öğreten, ayrıca bilmediklerinizi de öğreten bir peygamber gönderdik.”(Bakara 151)

ANKA KUŞLARI

Zaman resetliyor hayatları,
Bir kenara atıyor bayatları,
Fayda vermiyor insanlara,
Ne katları ne yatları.

Ne sen eski sensin artık,
Ne de ben eski ben,
Beyhude bir çırpınış,
Bulmak için kaybolanları.

Geçmişin pişmanlıkları,
Ne de geleceğin umutları,
Koyup bir köşeye anıları,
Yeniden doğmalı Anka kuşları,
Anka, Anka, Anka kuşları

Yeniden doğmalı Anka kuşları,
Anka, Anka, Anka kuşları

Dostluğa değer vermeli,
Severken candan sevmeli,
Eski kumaş dikiş tutmaz,
Eldeyken kıymet bilmeli.

Giden geri, gelir mi hiç?
Olur mu samansız kerpiç?
Kaybedince üzülmezsen,
Keyif senin ister ye ister iç.

Ne sen eski sensin artık,
Ne de ben eski ben,
Beyhude bir çırpınış,
Bulmak için kaybolanları.

Geçmişin pişmanlıkları,
Ne de geleceğin umutları,
Koyup bir köşeye anıları,
Yeniden doğmalı Anka kuşları,
Anka, Anka, Anka kuşları

Yeniden doğmalı Anka kuşları,
Anka, Anka, Anka kuşları

***Kudret'in ışığı her an, ayrı bir şan olur,
Anda her can aşk ile hayat bulur,
Her dem sükûtu hayaldir, gayb olur,
Kim yâre hemhal, nuru Hakkı bulur.***

NE YAZIK, BİR YILDIZ DAHA KAYDI

Eski mermer sütunların arasından çıktı ve kenarları aşınmış taş merdivenlerden aşağıya doğru inmeye başladı. Üzerindeki beyaz örtünün kenarını, buruşmuş elleriyle tutarak başına doğru fırlattı. Yorgun ve düşünceli hali yüzündeki keskin çizgilerden okunabiliyordu. O sırada ellerinde parşömen parçaları ve kalem olan genç bir adam koşarak yaşlı adama yanaştı. Her halinden heyecanlı olduğu belliydi. Utangaç ve sıkılğan bir halde söylemeye çalıştığı şeyleri toparlamaya çalışırken beyaz örtülü adam, gerisindeki sütunlu tapınağın gölgesinde durdu ve gelen yabancıya sert bir bakış fırlatarak:

-“Ne istiyorsun?” diye sordu.

-“Sizi tanımak benim için bir onurdur efendim.” diye karşılık verdi genç adam.

Elindeki asayı bir sonraki basamağa dayayıp yavaşça inmeye başlayan adam ise umarsızca şöyle dedi: -“Ama ben sizin için aynı şeyi düşünmüyorum.”

Genç adamın pes etmeye niyeti yoktu. Israrlı takibine devam ederek:

-“Hocam, ben talebeniz olmak istiyorum. Lütfen beni kabul edin.”

Kare taşlarla özenerek döşenmiş meydana indiler. Meydanın ortasında sekiz köşeli bir havuz vardı. Çevresinde yer yer insan grupları birbirleriyle sohbet ediyor, gülüşüp konuşuyorlardı. Hoca birden durdu. Asasından güç alarak, peşi sıra gelen adama döndü. Gözlerinde belli belirsiz bir tebessüm ve saygı vardı. Sözler dudaklarından yavaş ve tane tane dökülmeye başladı:

-“Demek bu yolda yürümek istiyorsun? Âşıklardan olmayı, bilgiyle doymayı ve demek benim gibi olmayı arzuluyorsun? Bu işe kalkışarak başına ne işler açacağını düşün. Başkaları kadar yemeyeceksin, onlar kadar içmeyeceksin, diğerleri kadar uyumayacaksın. İstedğin buysa hayatın zevklerine veda et. İnsanlardan uzak olacak, yalnızlığı tercih edeceksin. Cahiller tarafından alay edilecek, hor görüleceksin. Sana deli diyecekler. Şan, şöhret, mevki ve makam sahibi olamayacaksın. Bu yolun dikenleri çoktur. Taşları ayağını kanatır. İyice düşün ve kararını ver. Bu yola girmekle kaybedeceğin bunca şeyin, bu yoldaki oldukça çetin mücadelenin hepsini iyice düşün ve huzurun, özgürlüğün ve hakikate ulaşmanın bedeli olup olmayacaklarına karar ver. Yoksa var git başka yollara, hayatını çocukça bir heves uğruna harcama. Evvela kendinin kim olduğunu bilmek lazımdır. İyi düşün. Bütün bu yolun sonunda da seni bekleyen ancak yine sensin. Öyleyse sen, bütün bunlara değer misin?”

Bir an durup öylece birbirlerine baktılar. Sessizlik, genç adamın kalbine saplanan, aslan armalı çelik kılıç gibiydi. Derken Hoca yoluna ağır adımlarla devam etti. Genç ise ne yapacağını bilemez halde, tüm tutku, heves ve korkularının çarmihında mihlanmış, Hoca'nın ardından öylece bakıyordu. Yaşlı âşık giderken homurdandı:

-“Ne yazık! Bir yıldız daha kaydı.”

Ya Rabbi, senden, ilim, amel ve ihlâs istiyorum.

Ya Rabbi, bana güzel ahlak ver.

HER ŞEYİN YARISI VAR

Ey Âşık,
Nasıl bir oyunun ortasındasın,
Bir bilsen, bir görsen,
Daha yolun başındasın,
Bin silsen, bin ölsen.

Avutursun kendini, nice parlak söz ile
Şu toprak nefsin, ah bir gelse dile,
Sustur ağzını, gelsin kalbin dile,
Bir bil her şeyi, bitsin artık bu çile.

Ey Âşık,
Lazım olan söz değil közdür, özde anla Mevlana'yı,
Hak olan özdür, bırak bini bire eğil, gör Hak Mevla'yı,
Emanet söze etme meyil, deme Yunus dermiş sevdayı,
Çöz kalbinin bağını, bak, göreceksin aynadaki mevtayı.

Aşk çok uzaklarda arama bir bakışın yeter,
Ne varsa, hizmetinde, nice ayet seni bekler,
Bak önünde zahir, görmek için bakarsan eğer.
Kalbinde sevgi gülü varsa eğer,
Sevgiliye vermeye değer,
Kalbinde sevgi gülü yoksa eğer,
Bahçivana teslim olmaya değer.

Ey Âşık,
Bir Kamil demiş ki; "Her şeyin yarısı var"
İyi düşün, bu sözde, ince bir ders var,
Sormuş "İnsanın da mı?" diye bir aşığı,
"Evet" demiş, "Belden yukarı, belden aşağı"

A canım, gönül, sultanıdır insan sarayının,
Nefis ise hizmetkârıdır onca işte sultanın,
Oysa hile yapar sultana, eli olur şeytanın,
Kaptırma idareyi, bil ki uyanıktır düşmanın.

Ey Âşık,
Âşıksan maşukunda fani et kendini,
Emirleri dinleyerek asker et nefsinin,
Namazdan uzak olma, yap ibadetini,
Sınırını bil, aşma sakın kulluk haddini.

Kul sınırı can-ı canandır, maşukun yârî,
Harameyn değil, yetimin kalbidir yeri,
Âşıksan yâre, istediğin ise aşk diyarı,
Kulak ver o zaman sözlerin en güzeline;

İSTENMEYEN MİSAFİR

Hafifçe çiseleyen yağmura aldırmadan, başı önde, ağır adımlarla deniz kenarına doğru yürüdü. Yan yana dizilmiş banklardan birisine usulca oturdu. Deniz hırçın ve dalgalıydı. Aralıklarla sahili döven dalgalar, yağmur damlalarına karışıp, beyaz köpükleriyle sahil yolunun taş döşemeli yolunu örtüyordu. Yağmurluğunun yakasını iyice kaldırdı. Ellerini cebine koydu ve öylece çaresiz ve boş gözlerle denizi seyretmeye başladı.

Kapı açıldı. Kendisini bekleyen eşinin suratı oldukça asık ve ağlamaklıydı. Yalçın şaşkınlıkla eşine baktı ve ayakkabılarını çıkartıp içeri girerken, eşi çoktan arkasını dönmüş ve oturma odasına dalmıştı. Adam kapıyı örttü, paltosunu ve ceketini astıktan sonra eşinin peşi sıra içeri girdi. Ne olduğunu anlamaya çalışan bir halde, bahçeye bakan pencerenin yanındaki çekyata, eşine yakın oturdu.

-“Hayırdır, ne oldu? Neyin var?” dedi.

Kadın oldukça sinirli bir vaziyette, “Neden bana söylemedin?” diyerek karşılık verdi. Yalçın, afallamış durumda, “Neyi söylememişim sana?” diye sorunca karısı, yerinden fırladı ve bağırarak “ Annenin geleceğini be adam, annenin geleceğini...” dedi.

Otobüsün kapısı açılınca yolcular birer ikişer aşağı inmeye başladılar. Yaşlı kadın da bastonuna yaslanmış olduğu halde kapıda görününce, Yalçın hızla koşarak annesinin ellerine sarıldı. “Hoşgeldin anne, hoşgeldin” derken yavaşça annesinin aşağı inmesine yardım etti. Saygıyla ellerinden öptü. Hasretle birbirlerine sarıldılar. Kilolu bedenine giydiği çiçekli mavi elbisesini düzelten anne, başörtüsüne de şekil verdikten sonra, oğlunun yüzünü, pamuk gibi ellerinin arasına alıp, şöyle bir baktıktan sonra “Hoşbulduk oğlum” derken yanaklarından doyasıya öpmeye başladı. İkisi de hüzün ve sevinç ile karışık, gözyaşlarını tutamadılar.

Eve geldiklerinde karısı onları, hoşgeldin bile demeden, bir karış suratla karşıladı. Yalçın ise annesinin etrafında pervane olurken, bir yandan da eşinin davranışlarına sabretmeye çalışıyordu. Birlikte bir şeyler atıştırdılar ve sonra annesinin odasını hazırladı. Yaşlı kadın yol yorgunu olduğundan dinlenmek için odasına çekildi. İçerden gelen oğluyla, gelininin kavga seslerini duymamaya çalışarak uykuya daldı.

Emine Hanım, sabah namazını kıldıktan sonra kahvaltı sofrasını hazırlamaya başladı. O sırada oğlu da geldi. İşe gitmek üzere giyiniyordu. Kahvaltı sofrasını görünce sevinçle annesini öptü ve az sonra birlikte kahvaltı etmeye başladılar. Emine hanım, oğlunu işe gönderdikten sonra odasına çekilip, Kur’an okumaya başladı.

Birden kapı açıldı ve gelini hışımlla içeri girdi. Elleri belinde gözleri iri iri açılmış halde “Bu ne şimdi? Daha gelir gelmez evimde hanımlığa mı soyundun? Emine hanım, Emine hanım, burası benim evim, senin değil. Haddini bilesin. Mutfağa girip kahvaltı hazırlamak da nedir? Beni oğlunun gözünden düşürmeye mi çalışıyorsun?” diye bağırılmaya başladı. Yaşlı kadın, okuma gözlüklerini çıkardı ve Kuran’ı üç kere öperek yandaki dolabın üzerine koydu. “Bak kızım” dedi. “ Ben buraya evinin hanımı olmaya gelmedim. Sadece oğlumu görmeye ve eğer değişmişsen seninle de barış yapmaya geldim.”

“Barış ha!? Ne kadar da komik ama ben bir türlü o günleri unutamiyorum. Fakat artık bunları hatırlamak da istemiyorum.”

“Kızım hepimizin hataları oldu ama bunların gerçekten zamanı değil. Şimdi kocanın mutluluğu için el ele verme zamanı. Ben senin yaptıklarını unutmaya hazırım. Gel barışalım ve sarılıp kucaklaşalım.”

“Yaa, demek Emine Hanımefendinin beni affetmesi lütfuna eriyorum. Ya hu, sen değil miydin beni istemeyen, oğlunla evlenmeme engel olmak isteyen? Sen ne dersen de ama ben seni affetmiyorum.”

“Kızım böyle deme! Seni neden istemediğimi sen de çok iyi biliyorsun. Fakat bunların üzerinden çok sular aktı. İyi kötü hepimiz bir aile olduk. Kinlerimizi bir yana bırakıp, birlikte yaşayamaz mıyız?”

“Asla, asla bu olmayacak ve sen derhal eşyalarını toplayıp evimden defolup gideceksin. Anladın mı beni?”

“Anladım kızım anladım. İşte tam da bu nedenle, inatçı, nankör ve menfaatçi olmandan dolayı seni istememiştim. Sen de bunu anladın değil mi?”

“Hala konuşuyorsun ya hu, defol dedim sana defool!”

Emine Hanım daha fazla gözyaşlarını tutamadı. Bir yandan ağlarken bir yandan da eşyalarını toplamaya başladı. Valizini hazırladı. Taksi çağırdı. Şöför valizleri bagaja yerleştirirken, Emine Hanım da gelinin, perde kenarından onu izleyen gizli bakışları altında, taksinin arka koltuğuna oturdu. Ne umutlarla gelmişti. Belki demişti belki bir şeyler düzeler ama olmadı ve düzelecek gibi de görünmüyordu. Son barış çırpınışları da sessizce yok olup gitmişti.

Yalçın annesini merak ediyordu. Kendisini işe veremiyor, içi içini kemiriyordu. Acaba evde işler nasıldı? Daha fazla dayanamadı telefonu aldı ve annesini aradı.

-“Anne? Nasılsın? Seni merak ettim. İyisin değil mi?”

-“İyiyim yavrum, iyiyim. Merak etme!” derken Yalçın, arka fondan terminal anons seslerini, otobüs kornalarını duydu.

-“O sesler de nedir anne? Sen neredesin?”

Bir an duraklayan Emine Hanım, “Terminaldeyim yavrum” diye fısıldadı.

-“Ne? Ne işin var terminalde?”

-“Yok bir şey oğlum. Baban biraz rahatsızdı biliyorsun hemen dönmem gerekti. Memlekete dönüyorum.”

-“Olur mu öyle şey anne? Daha yeni gelmiştin. Dur orada, ben hemen geliyorum.”

Yalçın aceleyle iş yerinden fırladı. Arabasına atladığı gibi bir solukta terminale ulaştı. Üzüntüyle annesinin beklediği yere koştu. Bir kenarda oturan annesini görünce neredeyse delirecekti. Yanına gelince sarıldı ve doyasıya öptü.

-“Anne, anne! Bu nasıl iştir? Aysel’le kavga ettiniz değil mi? Bak sakın alttan alma, doğruyu söyle bana!”

Emine hanım sustu. Sustu. Cevap vermedi. Yalçın hemen eşini telefonla aradı. “Aysel, tebrik ederim, yine başardın değil mi? Söyle çabuk! Ne yaptın anneme?”

-“Ben ne yapacağım be! Sana demiştim. İstemiyorum onu. Gelirse kovarım diye.”

-“Ne kovdun mu annemi? Aysel, Aysel, Allah seni bildiği gibi yapsın!” der demez eş telefonu suratına kapatıverdi. Yalçın hırsla annesine döndü.

-“Anne, bu iş buraya kadarmış. Bitti. Bitti artık. Boşayacağım onu.”

-“Sakın ha! Benim için yuvanı yıkma! Bak hakkımı helal etmem sana sonra”

-“Ama anne, yetmedi mi artık, ne olacak bu işin sonu?”

-“Üzülme evladım! Sabırlı olmaya çalış! İnan ki bir gün her şey düzelecek. Rabbimiz sabredenlerle beraberdir.”

-“Gitme annem! Ne olursun, gitme! Bırak ona da haddini bildireyim. Seni çok seviyorum annem.”

-“Biliyorum yavrum biliyorum. Ben de seni seviyorum ama hayır, hayır böyle bir şey yapmayacaksın. Ben senden razıyım oğlum, inşaallah Allah da senden razı olsun.”

Otobüs muavininin sesi konuşmalarını böldü. “Mersin yolcusu kalmasın! Mersin yolcusu kalmasın!” Otobüs Mersin’e doğru hareket etmeye başlayınca, ikisi de gözyaşlarına hâkim olamadılar. Anne ellerini açmış oğluna dua ederken, Yalçın da annesini tekrar görmek istercesine otobüsün ardından koşarak el sallıyordu. Otobüs iyice gözden kayboluncaya kadar koşan Yalçın, nefes nefese olduğu halde durdu ve artık kendisini taşıyamayan dizleri üzerine yere kapaklandı. Uzaklardan bir yerden onu seyreden ve bu hale dayanamayan Yağmur, derdine ortak olmak istercesine üzerine yağmaya başladı. Bir müddet öylece kalan Yalçın, yavaşça kalktı ve sahile doğru yürümeye başladı.

Hafifçe çiseleyen yağmura aldırmadan, başı önde, ağır adımlarla deniz kenarına doğru yürüdü. Yan yana dizilmiş banklardan birisine usulca oturdu. Deniz hırçın ve dalgalıydı. Aralıklarla sahili döven dalgalar, yağmur damllarına karışıp, beyaz köpükleriyle sahil yolunun taş döşemeli yolunu örtüyordu. Yağmurluğunun yakasını iyice kaldırdı. Ellerini cebine koydu ve öylece çaresiz ve boş gözlerle denizi seyretmeye başladı.

HAYALLERİN PEŞİNDE

Harcarken hayatı, hayallerin peşinde,
Tükeniyor günler, cebi delik yelekte.

Koşarken umarsız, gölgelerin peşinde,
Kalmıyor zaman, hayat denen elekte.

Avunurken duyarsız, hülyaların peşinde,
Nasıl da geçti ömür, bebek iken belecte.

Akarken çağılsız, umutların peşinde,
Anladım ki şeytan da biziz melecte.

De ki: “Eğer Allah’ı seviyorsanız bana uyun ki, Allah da sizi sevsin ve günahlarınızı bağışlasın. Çünkü Allah çok bağışlayandır, çok merhamet edendir.” (Al-i İmran 31)

Ya Rabbi, senden, samimiyet, samimiyet, samimiyet istiyorum.

AŞIĞIM SANA

Ey Sevgili,

Aşığa maşuktan konuşmak ne hoş gelir. Ömrüm seni konuşmakla geçsin. Yanımıza gelenler hep senden bahsetsin. Seni anlatmayacak dilin yanımızda ne işi olur. Vazgeçeyim, senden gayrı güzel denen ne varsa. Masivadan yana ne içimde, ne de dışımda ne varsa gitsin benden uzaklara. Yakınlaşmasın bir kıl kadar bile ama sen, uzaklaşma benden bir kıl kadar bile öteye.

**Dost ayrılığı, az olsa da, az değildir.
Gözde, kıl parçası da olsa, çok görünür.**
(İmam-ı Rabbani Hz.)

Ey Sevgili,

Tüm diller seni konuşsun. Seni anlatsın, seni övsünler. Seni övmeyen dillere ne gerek var. Seni methetmeyen, yüceltmeyen gelmesin yanımıza. Ne ihtiyacımız var ki onlara. Girmesinler araya, leke düşürmesinler saraya.

Ey sevgili,

Acizimdir insanlığım. Tövbemdir bilgeliğim, cahilliğimdir varlığım. Tek sermayem aşkıdır ey tek olan. Ayrılığın yakmakta her zerremi. Aşkının alevleri sarmış her yanımı, kuşatıldım hasretinle. Yangınlarda gözyaşlarımı içiyorum kana kana. Yanmak istemeyen gelmesin yanımıza. Bizim serinlikle ne işimiz olur. Serinlik isteyen kim? Sensiz bir damla su bile istemem, yeter bana seninle olan alevlerim.

**Kim demiş haram nedir bilmez Hayyam?
Ben helali haramı karıştırmam,
Seninle içilen şarap helaldir.
Sensiz içtiğimiz su bile haram.** (Ömer Hayyam)

Ey Âşık,

Her mahlûkat seni zikreder, coşar delicesine. Seni arayan gönüller tavaf eder aşkını, bilmeden koşar nicesine. Oysaki her aşk sensin ey sevgili. Seni sevmek ne güzel, ey güzeller güzeli. Her söylenen söz sensin, her yazılan kelime, gönüllere düşen her sevgi sensin ey sevgili. Her yaşanan hayat, her doğuş ve her batış sensin ey varılacak son durak.

ÂŞIK SARMAŞIK

Yalnızlık gönlümü sarmış, zehirli bir sarmaşık,
Hayatımdaki her şey, neden böyle karmaşık?

Kururum heves soframı, nefsimin üstüne,
Çekerim hesaba hayatımı, altı üstü ne?

Özgürlüğüm, gönlümde kokladığım gül kokusu,
Ne yapsam sana muhalif, ezer hasret korkusu.

HER ŞEYE İNAT, BİZ HER GÜN EVLENELİM

-“Yeter artık, yeter! Canımdan bezdim. Boşanmak istiyorum.”

-“Ben de boşanmak istiyorum, Hâkim Bey.”

Hâkim karşısında duran çifte üzüntüyle baktı. Salonu çiftin yakınları doldurmuş, mahkemeyi izliyorlardı. Bir an karşılıklı atışmalar yaşandı. Gürültü yükselince Hâkim, herkesi sert bir şekilde uyardı. Şimdi herkes sessizce beklemeye başladı.

Hâkim, “Kızım, neden boşanmak istiyorsun?” diye sorarken yalnızca kendisinin fark edeceği biçimde kendince iç geçirdi. Bu soruyu neredeyse her gün, o kadar çok soruyordu ki ve o kadar çok karşısında evliliklerine son vermek için gelen çiftlerle konuşup, ayrılık kararları vermek zorunda kalıyordu ki kalbinde ince bir sızı her daim onu rahatsız ediyordu. İşte, yine bir aile, yok olmak üzereydi.

Aynı anda sahilde, denizin sakin maviliklerine inat, kalbi coşkunca dalgalı, son derece heyecan içinde genç bir adam, gözlerinin içine ışıl ışıl bakan genç kızın önünde diz çöktü. Şık giyinmiş, yeni tıraş olmuş, jöleli siyah saçlı adam, ceketinin cebinden kırmızı kadife kaplı, küçük bir kutu çıkardı. Kutuyu titreyen elleri ile açıp, kalbi gökyüzünde özgürce kanat çırpan bir kuş gibi pır pır uçan genç kıza doğru uzattı.

-“Benimle evlenir misin aşkım?” dedi. Etraflarında oturan izleyici insanların meraklı ve tebensümlü bakışları altında genç kız, sevincinden ne diyeceğini bilemez halde, “Evet, evet” diyerek, sevdiğinin kollarına atıldı. Seyirciler abartıyla alkışlayıp, ıslık çalıyorlardı.

Aynı anda bir evde, kadın kocasının kahvesini önüne koyarken manalı manalı gülümsüyordu. Bir şeyler söylemek istediği kesindi. O da kahvesini aldı ve kocasının yanına oturdu. Kahvesinden bir yudum alan adam, karısına çapkınca bakıp:

-“Söyle bakalım! Sabahtan beri etrafımda dönüp duruyorsun. Bir şeyler var sende, hayırdır?”

-“Hayırdır, hayırdır. Şey, ben önemli bir şey söyleyeceğim sana.”

Tatlı tatlı eserek pencereden içeri giren rüzgâr, kadına destek verircesine, saçlarını sevgi ve merhametle okşadı. Bir bulutun uzaklardan gelişini, rahmindeki tohumları yeşertmek için rahmetle bekleyen toprak gibi, kadın, kadınlığının nirvanasına ermiş halde, kocasına mahçup bir gülümsemeyle, “ Ben, ben, hamileyim.” dedi.

Aynı anda bir hastanede, yeşil ameliyat kıyafetleri içindeki, sedyede yatan eşinin elini tutmuş bir adam, hasta bakıcısının sürdüğü sedyenin yanında, doğum odasına doğru giderlerken, eşine cesaret vermek için “Korkma bir tanem, bak, ben yanındayım. Heyecanlanma!..” derken aslında kendisi heyecanına hakim olamıyordu. Onun bu telaşı karşısında eşi ise oldukça gülüyordu. Ameliyathanenin kapısında ayrılmak zorunda kaldılar ve adam için hiç geçmeyen dakikaları saymaktan başka yapacak bir şey kalmamıştı.

Bir sağa, bir sola volta atarken, bir yandan da dua ediyordu. Derken birden kapı açıldı ve yüzünde gülümsemeyle doktor kapıda belirdi. Ayağı yere çakılmış kalmış, kendisine öylece bakan adama yaklaşan Doktor, “Gözünüz aydın! Bir kızınız oldu. Eşiniz de kızınız da gayet iyiler.” Adam sevinçle doktora sarılarak “Teşekkür ederim, teşekkür ederim.” derken yan tarafındaki seyirciler adamı tebrik ediyorlardı.

Hâkim iki tarafı da dinledi. Şahitleri dinledi. Karar vermek üzere davayı ileri bir tarihe erteledi. Taraflar dağılırken, annenin kucağında ağlayan çocukla göz göze gelen Hakim de sessizce odasına çekildi. Evine gitmek üzere hazırlık yaparken, bir yandan da o küçük

çocuğun yaşlı gözlerindeki hüznü düşüncelerinden silmeye çalışıyordu. Kapıdan dışarı çıktı ve evinin yolunu tuttu. Adliyenin merdivenlerinden inerken ise kara kara düşünüyordu.

“Neden anlayamıyoruz? Bir şeylerin kıymetini anlamamız için onu kaybelmemiz mi gerekiyor? Evvelce bizde olanların bizim için çok değerli olduğunu elimizdeyken neden bilemiyoruz? Oysaki hayatının parçalarını elde edebilmek için ne kadar da emek veriyoruz. Geceler boyu sabahlara kadar uykusuz geçen saatler, gözyaşları, evlenmek için gösterdiğimiz gayretler ve daha neler neler için çırpıyoruz. Peki bizim için bunca emekle elde edilmiş değerli şeylere neden ihanet ediyoruz? Bu gerçekten anlaşılmaz.

Kendince büyük olan ve aşk ile başlayan evliliklerin gelmesi gereken yer, son zamanlardaki anormal boyutta artan boşanmalar mı olmalıdır? Ailenin kıymetini ne zaman anlayacağız? Eşinin, çocuğunun kıymetini onları kaybedince mi anlayacağız?

Sözünde durmanın doğruluk ve dürüstlüğü erdem sayıldığı bir toplumun ferdi iken, bugün bireysel olarak ahlak abidesi olduğunu iddia eden bizler, sözünde durmaktan kaçan bir yalancı mı olacağız? Görmüyor muyuz? Hani toplumsal inanç, birbirine güven nerede kaldı? Hani doğruluk, dürüstlük, sözünde durmanın erdemliliği? Yoksa birbirini unutmuş insanlardan oluşan bir toplumda mı yaşamak istiyoruz?”

Yemekten sonra Hâkim, kahvesini içmek için koltuğuna çekilince, eşi yanına geldi.

-“Bu gün pek düşüncelisin, hayatım. Seni yorgun gördüm.”

Hâkim cevap vermeden, büyük bir aşkla eşine sınıksık sarıldı. Şefkatli kollarıyla kocasını bağrına bastıran eşi, Hâkim’in saçlarını okşamaya başladı.

-“Üzülme! Sen elinden geleni yapıyorsun. Her şeyi düzeltemezsin değil mi?”

Hâkim gözyaşlarına daha fazla hâkim olamadı. Yanaklarından süzülen acı gözyaşları arasında, ancak “Seni seviyorum...” diyebildi ve belli belirsiz dudaklarında şu sözler döküldü:

-“Her şeye inat, biz her gün evlenelim hayatım.”

KOKUN SINMIŞ ÖZLEMLERİME GÜLÜM

Gece olunca yüreğim sızlıyor,
Karanlıkta seni arıyorum.
Yürürken sokaklarda yalnız başıma,
Seni adımlıyorum.
Kokun sinmiş özlemlerime,
Çiçek kokunla avunuyorum.
Yatağımda sensiz korkuyorum,
Aşkına sarılıp uyuyorum.

Hadi kapa gözlerini uyu bebeğim,
Bu saatler senin için,
İyi geceler.

Merak etme başındayım aşkımızın.
Benim için ise bu saatler,
Günaydın sevgilim.

BEN DE KENDİME SAKLANDIM

-“Haydi, abuk subuk bir şeyler yazalım.”

-“Olmaz. Anlamlı olmalı, bir ders vermeli.”

-“Boş ver içimizden geldiği gibi olsun. Aklımıza ilk gelen kelimeleri kaleme alalım. Düşünmeden, kurgulamadan, sadece yazalım.”

-“Nereden çıktı şimdi bu fikir? Birden bire gecenin bir yarısı neden konuşmaya başladın sanki? Ne güzel film izliyordum.”

-“Sadece yapmak için, her hangi bir neden düşünmeden, sebepsizce yazalım. Hani az önce şu salkım saçak olan telli peynirden yiyordun ya aynen onun gibi bir şeyden bahsediyorum. Yalnız Ramazanlarda çıkan pidenin üzerindeki susam taneleri gibi yanık ve sigaranın dumanı gibi zehirli ama cezbeden, büyüdü bir dans gibi tutkulu olsun.”

-“Neler söylüyorsun? Yazı yazmak değil uyumak istiyorum. Sen de biliyorsun ki beni uyutmuyorsun. Sağa sola dönüp duruyorum. Düşüncelerimi yok etmek için çırpınıyorum. Sessizce kalbimin kulaklarına, mazimin haykırıışlarını fısıldıyorsun. Hiç acıman yok mu?”

-“Korkularınla eninde sonunda yüzleşmek zorundasın. Ötelemenin sana bir faydası olmaz. Bence bir an önce bu sorunu halletmelisin. Sana yardımcı olmaya uğraşıyorum.”

-“Biliyorum, ben de biliyorum ama keşke bana bağlı olsaydı. O kadar af diledim ama affedilmedim. Allah’tan korkuyorum diye bu korkumu kullanarak beni vicdan kuyusuna Yusuf eylediler. Nasıl çıkacağımı da bilmiyorum. Her önemli günde acaba beni ararlar mı diye hasretle telefonun sesine kulak kabartıyorum ama nafiye ne arayan var ne de soran. Biliyor musun? Ben, gerçekten anlamıyorum. Bir kişi nasıl bu kadar gaddar olabilir?”

-“Onlar aramıyorsa sen ara!”

-“Aramadığımı mı sanıyorsun? O kadar çok aradım ki her defasında reddedildim. Hakarete uğradım. Hem de çok ağır hakaretler. Söylesem şaşırırsın ama yine de ben, onlara dua ediyorum. Kaçabilecek, saklanabilecek yerim de kalmadı. Son çare ben de kendime saklandım.”

-“Böyle deme! Bir gün seni anlayıp, elini öpmeye gelecekler. İnan bana. Bir bayram günü yahut bir babalar gününde kapıda onları göreceksin. Ellerinde çiçekler ve af dileyen gözyaşlarıyla “Bizi affet, bizi affet babacığım!” diyecekler.”

-“Biliyorum umut vermeye çalışıyorsun ama bu dediklerin ancak ve belki ben öldükten epeyce sonra olabilir. Ellerindeki çiçekleri toprağıma koyup, gözyaşlarıyla da kabrimi sularlar. Sana bir şey diyeyim mi? Bana bu yazıyı yazdırman iyi oldu. Belki bu yazı o güne kalır da okurlar. Ben evlatlarımin kahrolmasını ve acı çekmelerini istemem. Bilsinler ki onlar bana helal etmeseler de ben onlara hakkımı helal ettim.”

-“Gördün mü bak? Hem benim beklediğim gibi içimizden geldiği gibi yazdın, hem de senin istediğin gibi bir konusu oldu. Haydi toparlan. Kapı çalıyor. Selim geldi herhalde.”

Açılan kapının sesiyle, okuma gözlüklerinin üstünden kapıya doğru bakan yaşlı adam, içeri giren huzur evinin hasta bakıcısı Selim'i görünce gülümsedi. -"Hoş geldin Selim oğlum."

-“Hoş bulduk Fevzi amca. İlaç saatin geldi. İlaçlarını getirdim.” diyen Selim, bilgisayarın başında oturan Fevzi amca'ya sarılıp yanaklarından öperken “Hayrola kiminle konuşuyordun?” dedi.

Yaşlı adam omuzunu silkeleyerek “Hiç, kendimle...” diye karşılık verdi.

-“Fevzi amca, yine içine kapanmış, yalnız başına, yazılarına gömülmüşsün. Bekleme artık şu haytaları! Bak bizler de senin çocukların sayılırız. Sen böyle yaptıkça inan ki ben, çok üzülüyorum.”

Fevzi amca ilacını ağzına koydu ve su bardağını dudaklarına götürdü. Yavaşça suyu yudumladı. Sonra ağır ağır bastonuna dayanarak kalktı ve odanın bahçeyi gören penceresine doğru yürüdü. Perdeyi araladı. Bayramın son günüydü. Bir bayram daha mazinin aç kursağına yuvarlanırken, bir tek Selim ve bir de karşıdaki kırmızı güller, Fevzi amca'nın bayramını kutladılar.

AŞKIN ADI

Ey Âşık, aşkın adını sorarsın,
Ne doğuda ne batıda,
Gör ki aşk ferman dinlemez.
Nasıl olurmuş,
O şekilden münezzeh Aşk?
İster düşün, ister düşünme.
İster varlığı seç, ister yokluğu.
Sana bana öğretiyor Aşk.
Rabbe göre hava hoş,
O şakacıların en hayırlısı.
İşte böyle, gözümün canı,
Hayatımın ve nefsimin esrarı,
Hatırımın efendisi, ruhumun sultanı.
Gerçi sözlerim aydınlatıcıdır ama
Sen özünde suskun duran Aşk'a bak.
Karanlık vadiden beni geri döndüren oydu.
Yiğidin başına bela olan da o.
Aşk öyle bir hastalıktır ki,
Vücudun cümle derdine deva olur.
O öyle bir yürek yangınıdır ki,
İçine girene gül bahçesi olur.
Başaklar rüzgârla nasıl eğilirse,
Aşk yangınının da insanlar secdeye varır.
Aşk öyle bir ışıktır ki,
O'nun Kudreti kâinatların efendisi olmuştur.
Bu yüzden aşkın adı, Kudret'tir.”

Ey Sevgili,
Kalbim keman olsa,

Sevgili ise keman yayı,
İkimizi de tutan el aşkın ta kendisi.
İşte o zaman,
Ben inlerim inceden.
Gör bak!
Ne nağmeler taşar gönlümden,
Yalnızca seni ağlayan,
Yalnızca seni gülen.

Ey Sevgili,
Dokunsa gönlüme, aşkın kudreti
Hasret rengi gözlerin,
İşte o zaman,
Ben inlerim inceden.
Gör bak!
Her zerrem dile gelir,
Söyler ruhumun şarkısını,
Yalnızca seni ağlayan,
Yalnızca seni gülen.

AŞK YOLUNUN USTALARI

Ey Âşık,
Aşkın mecazı, yardan gayrı olanıdır. Çiçeğin makbulü yar elinde solanıdır. Aşk meclisinde mey kadehi ol, teslim et kendini âşıklara, aşk ateşi ile dol. Mecazi aşklar ile hakikati karıştırma, bundan ötesi yok, boş yere araştırma. Faydasız değil elbet mecazi aşklar, gönlünü ısıtır bunlarla, sevda yoluna çıkan âşıklar. Her ne varsa içinde ve dışında, yardan gayri put adına, hakiki aşk değildir, bu tür hissettiklerin, ne erkeğe ne de kadına. Yok et tüm tutkularını, yarin eline teslim et tüm korku ve endişelerini, zamansız yaşa ve aşkın özgürlüğünde sonsuzluğa kavuş.

Çağlayan bir nehir, delice esen bir rüzgâr, aşkı nasıl anlatabilir? Aşkı içerim yudum yudum, aşkın ile sarhoş olurum. Kanımda dolaşır sevgin, dayanılmaz hasretine dalarım. Çılgına döner, seni çağlarım. Bir fulya olup, nefesinle girerim gönlüne, ellerinde solarım. Ya Rabbi, senden sır perdelerinin ardındaki hakikati istiyorum.

Ey Âşık,
Aşk, hakiki ve mecazi olmak üzere ikiye ayrılır. Hakiki aşk Cenab-ı Hak ile olan aşktır. Mecazi aşk ise bunun dışında ne varsa o tür aşklara denir. Özellikle erkek kadın ilişkilerinde gözlenen çoğu duygular nefsanî olup mecazidir. Hakiki aşkın provalarıdır. Eğer manaya meyletmek istiyorsan bu mecaz seni hakikate taşıyan bir vesile olacaktır. Bu yol uzundur a canım yürümeyle bitmez. Aşka düşmeden, başka bilmeden yol nasıl bitsin a şaşkın.

Ey Âşık,
İnsan olarak karışık bir yapın var. Madde ve manadan müteşekkil yapında iç içe nefsin evreleri gizlenmiş. Halden hale geçerken nefsinde yolculuk yaparsın. Arayış yolculuğu hem dışında hem de içinde devam eder. Dış yolculuğa Seyr-i Afakî ve iç yolculuğa da Seyr-i Enfüsî denir. Seyr-i Enfüsü yani içinde olan yolculuk, aşk yolunda isen kendi içinde ilerlemen, kötü huylardan temizlenerek, nefsini iyi huylarla donatman ve Seyr-i Afakî yani

dışında yolculuk ise yaratılmış olan mahlûkatta, matlûbun işleri ve sıfatlarını müşahade ederek ilerlemen demektir. Bu ilerleyiş öyle matematiksel değildir. Mana içeriklidir. En önemli husus ise samimiyettir. Bu yolda şu üç şeyi elde edemedikçe ilerlemen olmaz. İlim, amel ve ihlâs. İlimsiz yola çıkılmaz, yolda ibadetsiz durulmaz ve yapılan her iş yalnızca Allahu Teâlâ'nın rızası olmadan kabul edilmez. Sonrasında da vuslat gelir ki bu noktada ise kul olursun artık. Böylece hepsi dört eder, her bir konağa denk gelir.

Ey Âşık,

Her birisi aşk ile yapılır, yoksa yarı yoldan sapılır. Şimdi bu işi dörde bölelim, anlayanla birlikte yaşarken ölelim. Derler ki bu yol dört konaktır. Her konakta bir usta bekler, aşk ile yürümeyen çabuk tökezler. Konakların ilki şeriattır. İlim faslına denktir. Olmazsa olmaz, şeriatsız, ilimsiz testi dolmaz. İkincisi tarikattır, amel ile denktir. Öğrendiğinle amel edesin, her gördüğünde yârin cemalini göresin. Amelsiz bilgi değersiz, bilgisiz amel de tehlikelidir bilesin. Yol bir ağaç ise, şeriatsız tarikat köksüz ağaca benzer, tarikatsız şeriatta meyvesiz ağaca benzer. Üçüncüsü hakikattir, ihlâs ile denktir. Bu fasıl işin ötesidir, arif olan kişi göresidir. Kalp ile idrak edilir, aklın dili kesilir. İhlâs, Allah rızası için her işi yapmaktır, O'ndan başka ne varsa kalpten atmaktır. Açık, gizli her riyadan ol uzak, hakikat olur sana, sonra tuzak. Dördüncüsü marifettir, vuslat ile denktir. Maşuk ile kavuşmak, hem de O'ndan olmaktır. Yâre kul olup özgür olmaktır.

Ey Âşık,

Her konağın vardır bir ustası, kınından çekilidir baltası. Baş veremezsen bu yolda, sakın çıkma ustaların huzuruna. Söneceksen hemencecik, ne işin var aşk yolunda? Balon olma, balon olma, balon olma. Hala istekli görürüm seni. Öyleyse ustaları diyeyim de sana, dilersen gidip bul, deme kimdi? Haydi, o halde doğrult belini, aşk zamanıdır şimdi. Şeriattın ustası âlimlerdir, tarikatın ustası mürşitlerdir, hakikatin ustası ariflerdir, marifetin ustası da âşıklardır, vesselam.

Konaklar arasında seyr ederken aşığı, şekilden şekle sokarlar, bazen de döndürürler baş aşağı. Her birisi bir sınavdır fark edene, hiçbir şey ifade etmez çark edene. Tüm bunlar seyr-i fisevda'dır, aşkı bulan arif yaşayan mevtadır. Seyr-i fisevda aşkta yolculuk demektir, kendini matlûba hediye etmektir.

Nefsin en aşağısı Nefs-i Emmare'dir. Tutku, korku, endişe mekânı, kalp hastalıklarının membaı, karanlıklar ülkesidir. "Bela" sözünü unutmuş nefis, içi dolu heves, düşünmez ki ne olacak son nefes. Ete kemiğe bürünmüş, beden olarak görünmüştür. Dünya arzusudur. Hevesler arkadaşdır. Beden makamıdır, rengi kırmızıdır. Konağı dünya, ustası hayvani nefstir.

Sonraki Nefs-i Levvame'dir. Kendini kınayan uyanmış nefis, sözünü hatırlamış ama gecikmeden dolayı pişman olmuş nefis, korku kaplamış içini dışını ama bu korku hesap korkusu olan nefstir. Hala beden iledir, dünya ona çiledir. Dostu düşmanı ayırt eder olmuştur. İlim arkadaşdır. Nefs makamıdır, rengi turuncudur. Konağı şeriat, ustası âlimlerdir.

SEYR-İ SÜLÜK KONAKLARI

NEFS MERTEBESİ	Emmare Yusuf 53	Levvame Kıyamet 2	Mülhime Şems 7, 8	Mutmainne Fecr 27	Raziyye Fecr 28	Marziyye Fecr 28	Kamile Safiyye
SEYRİ	İlallah Allah'a doğru	Lillah Allah'a	Alallah Allah üzerinde	Maallah Allah'la birlikte	Fillah Allah'ta	Anillah Allah'tan	Billâh Allah ile
ÂLEMİ	Şahadet	Berzah	Ervah	Ceberut Hakikat-ı Muhammedi	Lâhut	Şahadete dönüş	Kesrette Vahdet, Vahdette Kesret
HALİ	Şehvete meyil	Muhabbet	Aşk	Vasl	Fena (Yokluk)	Hayret (Hayranlık)	Beka (Kalıcılık)
YERİ	Sadr (Göğüs)	Kalp	Ruh	Sır	Sırru's-sır	Hafî	Ahfa
DAYANAĞI	Şeriat	Tarikat	Marifet	Hakikat	Velayet	Zatî Şeriat	Zatî Kûl
İŞİĞİ	Mavi	Kırmızı	Sarı	Beyaz	Siyah	Yeşil	Renksiz
ESMASI	La İlahe İllallah	Allah	Hu	Hak	Hay	Kayyum	Kahhar

Sonraki Nefs-i Mülhime'dir. İlham alan nefis, kalp ile tanışmış ve manadan pay almaktadır. Korkuları hala devam eden ama bu korku geri düşme korkusu olan nefstir. Bir yüzü manaya bakmaktadır. Tehlikeli bir yerdir. Vardım sanabilir. Yardım gerekir. Amel ile arkadaştır. Kalp makamıdır, rengi sarıdır. Konağı tarikat, ustası mürşittir.

Sonrası Nefs-i Mutmainne'dir. Şüphelerden, korkulardan arınmış ve tamamen teslim olmuş, hakikati idrak ederek cennetle ödüllendirilmiş nefstir. Mana âlemine girmiştir. Kalp ile hareket eder. İhlâs arkadaşıdır. Ruh makamıdır, rengi yeşildir. Konağı hakikat, ustası ariflerdir.

Sonrası el varmaz yazmaya, dil varmaz söylemeye. Cenab-ı Hakk'ın sevgililerine özel zevk makamlarıdır. Bu zevke nail mutlu nefislerin bir kısmı aşk ile kaybolur, bir kısmı ise görevlendirilir ve irşada memur olur. Kısaca isimlerini yazalım bilgi kapsamında bilinsin.

Sonrası Nefs-i Radiyye'dir. Razi olan nefis demektir. Allahu Teâlâ'dan razı olmak biraz garip gelebilir ama her insana açık olan bu kapıdan hangi şanslı kişi geçer acaba? Mızımızlanmayı bırakıp ta O'nun bize verdiği her ne varsa hepsinden razı olup şükretmek, her yiğidin harcı değil galiba. İsteklerin bittiği makamdır. Ağıtların kesildiği, O ne isterse, onu istemek yeridir. Vuslat ile arkadaştır. Sır makamıdır, rengi mavidir. Konağı marifet, ustası âşıklardır.

Sonrası Nefs-i Mardiyye'dir. Razi olunan nefis demektir. Allahu Teâlâ'nın razı olduğu nefstir. Fecr suresi 27, 28, 29, 30. ayetlerde Allahu Azimüşşan'ın buyurduğu nefstir. Nefs-i Radiyye ile ortaktır. Yüzleri birbirine dönüktür. Kulluk ile arkadaştır. Hafî makamıdır, rengi laciverttir. Konağı marifet, ustası âşıklardır.

***“Ey huzur içinde olan nefis! Sen O’ndan razı, O da senden razı olarak Rabbine dön!
(İyi) kullarımın arasına gir. Cennetime gir.” (Fecr 27, 28, 29, 30)***

Sonrası Nefs-i Kamile'dir. Nefs-i Safiyye'de denir. Kamil insanın nefsidir. İnsan'ın insan olduğu yerdir. Aşk ile aşk olduğu makamdır. Halifelik mekânıdır. Varılabilecek, son durak. Hiçlik ile arkadaşdır. Ahfa makamıdır, rengi mordur. Konağı hiçlik, ustası aşktır.

Sonrası peygamberlik sahasıdır. Burada kalem durur.

SIRA BENDE

Nöbet sırası bende,
Verin kâğıdı kalemi.
Sevgi gurbetinde sürgündeyim,
Gözlerim nöbette benim.
Uzaklar zalim,
Yollar kelepçe,
Kendi cesedimde sürgündeyim.
Gönlüm nöbette benim.

“Aşk imiş her ne var ise âlemde, ilim bir kıylu kal imiş”(Aşk imiş ne varsa âlemde, ilim bir dedikodudan ibaretmiş)

YASEMİN ÇİÇEĞİM

Ne zaman gitsem, unuttuğun bahçemize,
Kokun sarıyor gönlümü, yasemin çiçeğim.
Kuşatıyor her yanımla anılar, hayal meyal,
Özlemin sarıyor gönlümü, yasemin çiçeğim.

Yasemin, Yasemin, Yasemin çiçeğim,
Vefasız olsan da unutmuş olsan da,
Gönlüme diktim seni aşk çiçeğim.

Beyaz kelebekler miydi üzerinde uçuşan?
Yoksa cennet kuşları mıydı üzerinde şakiyan?
Şimdi baktıkça terk ettiğin harap bahçemize,
Acılar sarıyor gönlümü, yasemin çiçeğim.

Yasemin, Yasemin, Yasemin çiçeğim,
Vefasız olsan da unutmuş olsan da,
Gönlüme diktim seni aşk çiçeğim.

TEFEKKÜR AŞKIN EDEBİDİR.

Ey Âşık,
Çakan şimşeklerin aydınlığında ufukları görmektesin. Ama hala bilmezsin ki neredesin? Şeytan boynu bükük ne zaman kenardan bakacak? Akıl euzu'nun elinde kurnazlık haline gelirse hoş olmaz. Aşk için dürüst olman lazım, korku nedir bilmemen lazım, 2 trilyon hücrenin tamamını yâre teslim etmen lazım, sadakatle nefsini çok esaslı terbiyeye çekmen lazım. Allah'ı tanımak ve O'na yakın olmak için talepkar ol ama talebin aşk seviyesinde olsun. Aşk ile talep et. Aşkı talep et. Çünkü talep ettiğini maddede ve manada bulamazsın.

Âlemler ancak yansıtır. Asıl olanı yansımalarda mı bulacaksın? Boşuna uğraşma. Aşk ile yok olmadıkça yokluğunun ardındaki Zahir olan mutlak Ehad'ı bulamazsın. Aradığın arandığın yerdedir. Sen ne kadar arıyorsan bil ki sen de o kadar aranıyorsun. Aşkta ne geçmiş vardır, ne de gelecek. Zaman ve mekânın olmadığı yer aşk diyarındır. Orası öyle bir dar-üssevda'dır ki gelecek denilen olaylar, geçmişle beraber tek bir an içinde yaşanmıştır. Geçmiş gibi gelecekte o an da olmuş bitmiştir. O halde iyi dinle, iyi anla, işte O an aşk anıdır. Maşukun aşığına aşkıdır. Her şeyi yaradan âlemlerin Rahman'ı ve her şeyin yüzü suyu hürmetine yaratıldığı, âlemlerin Rahmeti Habibullah, Allah ism-i azamının sırrında, Be harf-i hafinin kudret-i nokta-i ahfasının zuhurunda "Bismillahirrahmanirrahim" ile aşk oldular. Böylece aşk, besmele oldu ve her şey besmeleyle başladı. Bu sebeptendir ki âlemlerin özü Kur'an, Kur'an'ın özü Yasin, Yasin'in özü Fatiha, Fatiha'nın özü Besmele'dir demişlerdir. Yaratanın aşkından, o besmeleden öyle bir nur parladı ki varlık denilen yokluğu, varmış gibi gösteren, o nurun kudreti, âlemlerin mebd-i taayyünü oldu. Bu sözler ilham-ı ilahinin aşk cilvesinden, aşka mecazdır. Yoksa şeker tatmayana şekerin tadını nasıl anlatalım? Bizim sözüümüz aşkı talep edene, talep etmeyense biliriz arar bahane. Sakın sen, bahane arayanlardan olma, hüsrana uğrayanlardan olursun ama sen, Âlemlerin Rabbine talebe olanlardan olursan, şükranla uğrayanlarla felah bulursun.

SENİ SEVMekten KORKUYORUM

Korkularım! Hayır, korkularım yok. Sadece tek bir korkum var. O da seni sevmek. Seni sana layık bir şekilde sevememekten korkuyorum. O güzel cemalini seyrederken içimden, aşkın tüm benliğimi sarıyor ve her zerrem korkudan titriyor. İsyandan, nisyandan başka ben, sevgini hak edecek ne yaptım? Deniz gözlerin mavi, orman gözlerin yeşil, renklerin her birisinde gözlerin saklı, bana deli diyenler belki de haklı. Çünkü nereye baksam, neye baksam, gördüğüm gökkuşağı gözlerinde, sana mahkûm gönlümün, her an doğduğunu ve öldüğünü görüyorum. Hayat için ölüp ve her ölümle yeniden doğuyorum.

Sana aşkı demekten korkuyorum. Sana bakmak aynanın karşısında olmak gibi güzel bir rüya. Fakat hangi tarafın rüyasındayım? Bilmiyorum. Ben mi sana bakıyorum yoksa sen mi bana? Ne bakışlarından kaçabiliyorum, ne de kendimden. Aşkım, günahım oldu. Affet beni! Seni aşkın ötesinde sevemediğim için bağışla beni! Ey sevgili, bana sevmeyi öğret! Seni nasıl seveceğimi göster! Gözlerim açık seyrederken âlemde seni, aşk denilen şeyin utancıyla, günahımdan kaçıp, beynimin karanlık bir köşesine çekiliyorum.

Rahimden rahime bir gezginim. Rahmetin karşısında günahım var demekten korkuyorum. Bidayetim senden, nihayetim sana, Rahman pınarından kana kana, içmek için ver demeye korkuyorum. Bedenim Dünyaya esir, ben ise sana, maddeden öte, manadan beri, her ikisinde cem olmuşum öteden beri, mahkûmuyum her iki âlemin. Biri benden gayrı, biri benden içeri. Hangisi hangisinde Ey âlemlerin Rabbi? Ben mi âlemdeyim yoksa âlem mi bende? Ben de vazgeçtim ikiden, sığındım birin en kuytu köşesine, seni layık olduğun gibi sevebilmek için, sana yalvarıyorum.

*Saçlarıma aşkın düştüğünden beri,
Yalnız bir seyyah oldum, ey Bârî,
Sırrını cana nakşettiğinden beri,
Vechini temaşada buldum, ey Bârî*

Ey Âşık,

Dua istersin. Bil ki en güzel dua içten, samimi olarak yapılanıdır. Madem ısrar edersin o halde sana istediğini verelim. Kim ki bu duayı kalbinin en hissi derinliklerinden samimiyetle okursa, Cenab-ı Hak o kulunun istediğini Hak ile inşaallah lütfeylesin.

“Bismillahirrahmanirrahim” diyerek başla ve ardından “FERDUN, CABBARUN, ŞEKURUN, SABİTUN, ZAHİRUN, HABİRUN, ZEKİYYUN” dersin 3 kere Cenab-ı Hak bol rızık verir. Eğer bunu 4 kere okursan düşman şerrinden korunursun inşaallah. 7 kere okunursa hastanın ateşi düşer. Çok büyük bir mühürdür. Dikkat etmelisin. Okuma sayılarından ne eksik ne de fazla okumayasın.

Ey Âşık,

Be harfi ne kadar da önemlidir. Ardında sırlar saklıdır. Bunu iyi anla ve idrak et. Besmele dahi be ile başlar. Toplam harfi 19’dur. Kur’an-ı Kerim ayetlerinde 19 matematiği gizlidir. Tevbe suresi hariç diğer sureler besmele ile başlar. Yalnız Fatıha’da be diğer surelerde olduğu gibi değildir. Ayet olarak kullanılmıştır. Bu nedenle be ile ilk ayet birleştirilerek okunmalıdır. Tedbir alan Mütekebbir, her şeyi sigortalı yaratmıştır. Yaratılan ne varsa kendisini korumaya meyillidir. Fotoğraf makinenin flaşında kör olan gözlerin tekrar kendisine gelmesi, çarpmalar esnasında kaburgaların esnemesi, yırtılan derinin tekrar kendisini onarması gibi pek çok örnek verilebilir. Yani bir başka manada besmele öncelikle tedbirdir. Eğer merhameti başa alırsak merhametten maraz doğar. Önce tedbir gerekir. Tedbirsiz hiçbir iş olmaz. Her işe besmele ile başlamak tedbir almayı hatırlatır. Sonrasında şefkat ve merhamet gelir. Yaratılış besmele ile başlar ve Habibullah mertebesindedir. Allahu Teâlâ her yarattığını sevgiyle yaratmıştır. Birbirinin aynı iki tane kar tanesi yoktur. Yani tek tip bir üretim yok. Her yaratılan kendi özüne münhasır, özeldir. Çift yaratılmışlık başkasına muhtaçlıktan oluşur ve neslin devamında karşı cinse ihtiyaç hâsıl olur. Bahsettiğimiz teklik ise aşkın kaynağından kişiye özel düşen aşk kıvılcımlarıdır. Allah her yarattığını sever. Çünkü yaratılan sevgiyle yaratıldı. Allah’ın sevgisinin bir parçasıdır. Bu nedendir ki sonsuza kadar yarattığını korur.

HOŞÇA KALIN

Hoşça kalın,
Mazimin gözyaşları,
Gönlümü yok eden,
Eski sevdalar,
Hoşça kalın.
Hayatımı benim yerime yaşayanlar,
İstemiyorum artık sizleri.

Unutmak istiyorum tüm bildiklerimi,
Unutmak istiyorum tüm çılgılıklarımı,
Unutmak istiyorum tüm gözyaşlarımı,
Hatırlamak istiyorum tüm çiçekleri.

Ne deryalar saklı,
Gözyaşlarımın içinde,
Ne gözyaşları saklı,
Gönlümün içinde,
Ne gönüller saklı,
Ruhumun içinde,

Bilemeyenler,
Bana deli diyenler,
Hoşça kalın.

Ben artık hayat yolumun,
Ben artık deli sevdamin,
Çılgın bir yolcusuyum.

Unutmak istiyorum tüm bildiklerimi!
Unutmak istiyorum tüm çılgınlıklarımı!
Unutmak istiyorum tüm gözyaşlarımı!
Hatırlamak istiyorum tüm çiçekleri!

Ey Âşık,

Nerede sevgi varsa orada ilim vardır. Sevgiyi ararken ilim sahibi olmayı da unutma. Kuş iki kanatla uçar buyuruyor Mevlana, bir kanat ilim, bir kanadının da aşk olması gerek. İlim besmele ile başlar, Fatiha'da özetlenir. Fatiha Allah ile kul arasındaki mukaveledir. Birinci kısım kul içindir, ikinci kısım ise Allah'a aittir. Dedik ki be ile elhamdulillah birleştirilerek okunacak. Elhamdulillah Rabbil âlemin. Âlemlerin Rabbi. Dikkat et buraya, özellikle Rab kelimesi kullanılmış. Çünkü Rab demek öğretmen demektir. Yetiştirici, öğretici anlamlarına gelir. Âlemlere öğreten Allah'a hamd olsun. Demek ki Allah öğretmeyi sever. Öğretmek seviliyorsa öğretmenin ortaya çıkması için öğrenilmesi gerekir değil mi? Demek ki Allah öğreneni sever. Talebeyi sever. Talebe nedir? Talep eden, isteyen. O halde sen de talep eden, isteyen talebelerden ol. Kim Allah'ın mirasçısı olmak isterse öğretmen olsun. Allah için en kıymetli olan talebe'dir. Öğretmen ne kadar kutsal ise talebe de o kadar kutsaldır.

Rabbin rızası için ilim öğren. Başka gayelerin olmasın. İlim öğrendikçe sevgin artacak ve böylece nereye ulaşılacak? Fenafillâh'a. Âmin. Bu yol boşluğun içinde yaratılmıştır. Bu yolun sağında solunda başka bir şey yok. O yol ki ne kadar ecir yaratılmışsa bu yolun üstüne serpilmiştir. Öncekilere de sonrakilere de aynı yol verildi. Bu yoldan ancak Allah'a şirk koşmayan, başka ilahlara tapmayanlar gidebilir. Boşluğa ulaşmak ta ilim ilemdir ama bu yolda ilerlemek aşk ilemdir. Aşk ayaklarını yerden keser, seni uçurur da yerdeki çamurlara bulaşmazsın. "İhdinas..."dan sonrası Allahu Teâla'ya aittir. Hangi kabre gidersen git, taşında Fatiha okuyun denir. Bu taş şahadet taşıdır. Burada yatanın ruhuna Fatiha okumakla, bu kişi mukavele üzerine sadık kalarak öldü demek istenir. Yevm-il kıyamette şahitlik yapacaksın. Bir de okuyana nasihattir ve görevleri hatırlatılır. O halde sen de Allah'tan başkasına kulluk yapma ve sadece O'ndan yardım iste. Kullardan gelen yardımların ardındaki gerçek faili gör. Sahibi olduğunu düşündüğün malından mülkünden geç. Gönlünden çıkart. Emanetçi olduğunu unutma. Böylece doğru yola kavuşanlardan olursun. Kendilerine nimet verilen, kurtuluşa eren Peygamberler, sıddıklar, arifler, salihler'le olursun, sapık işler yapan, şirke düşmüşlerden, gazaba uğrayan inkârcı, delalet içinde yüzen Yahudi ve Hıristiyanlar'la olmazsın. İşte ilim ve aşk iki kanat olur da seni alır aşk diyarına götürür. Kadir olan ışığın kudreti, gücünü aczinden alır ve o güç aşkı fetheder.

Ey Âşık,

Aşk bala benzer. Her şeyin özünü kendinde toplamıştır. Aşk acısını ancak onunla arkadaş olursan dindirirsin. O vakit acılar bala döner. Ağrılar şifa bulur ve sen bala dönersin. Bala dönmek sabır ilemdir. Sabrın kemali ise tefekkür ilemdir. En büyük ibadetlerden biri tefekkürdür. O halde sen de tefekkür et ve her an Rabbin an. Onu tespih et. Ağzından ve gönlünden çıkartma. Cenab-ı Allah "Ben insanları ve cinleri yalnız bana ibadet etsinler diye yarattım." buyuruyor. Böylece ayetin bir başka manası da "Ben insanları ve cinleri yalnız bana tefekkür etsinler diye yarattım." oluyor. İnce ve nazik olmalıdır. Nezaket ile olan edebi bilir, edebe girense havastır. Bu konulara dikkat, çok hassastır. Aslında nezaket

insanlar arasına bir perde koyuyor. Birbirlerini tanıyamıyorlar. Nezaket riyakârlık olarak algılanıyor. Kibarlık, ikiyüzlü olmak, içinde başka dışında başka olmak demek değildir. Gerçekte aradaki perde işte budur. Nezaket samimiyetle, doğruluk ve dürüstlikle beraber olmalıdır. Samimiyetse kimin eli kimin cebinde olmak demek hiç değildir. Nezaket içerisinde samimiyet ve doğrulukla edepli ol. Dünyaya yiyip içip kişnemeye gelmedin. Hem yaratana, hem de yaratılana edeple yaklaş, sana yakışan da budur. İşte şimdi anladın ki tefekkür aşkın edebidir.

Ey Âşık,

Edebi güzellikler, mesajı örter. Rabbin verdiği aşkın büyümesine vesile ara. Perdelerle oyalanma. Perdelerin süsüne aldanma. Her gördüğünü sandığın şeyi de görünen şey sanma. Ardındaki hakikate âşık ol. Yoksa rüyaları gerçek sanırsın. Gözü gören, dili diyen, eti duyan olursun. Şimdi iyi akıl ver söze, düşmezsen aşk ile köze, sözü özü karıştırırsın. İlk Âdem bizim Âdem'imiz değildir. İlk kitap da Ramayana'dır. Madde âleminde olmuşuz bir kez, belki de mutlak aşk içinde mana olarak olmuşuz bin kez. Ne hikmettir ki madde denen âlem-i şahadet de ahiret yurdunun misalidir. İç içe girmiş zillerin perdesinde, hayat diye kandıığımız bir oyunun ortasındasın. Artık zaman azaldı. Hatta kısaldı. Günler daha çabuk bitiyor, saatler daha hızlı dönüyor. Evrenimiz içindeki döngümüz, son bulmak üzere devam ediyor. Ahir zamandayız ve ahir zaman hükmünü yürütüyor.

Sen de kendine düşen kulluk görevlerini yerine getir. Senden öncekileri unutma. Başlarına neler gelmişti? İbret al. Geleceği beklenen, müjdelenen Efendi için yer ve zamanı huzur ile özünü de aşk ile doldur ve bekle. Beklerken hayırlı ve salih işler yap. Yetişirsen o güzele bir an bile durma koş ve katıl O'na. O'na sevgiler olsun, dualar olsun. Ey beklenen, özlenen, ismi övülen sevgili; **“Selamun aleykum ve rahmetullah. Tüm aşkımızla emrindeyiz.”**

Ey Âşık,

İnsan yaratıldığında Cenab-ı Allah kendi ruhundan ona üfledi. Kıldan ince, kılıçtan keskin bir kanal ile bu vücuda bağlandı. İnsan vücuduna yerleştirdiği kendi ruhudur. Bedenin içindeki ruhu idrak eden kişiler, Hakk'a fenafillâh olur ve sınırsız ecre kavuşur. Âşıkların **“Bir katre idim, ummana düştüm.”** dediği işte budur.

“Ey huzur içinde olan nefis! Sen O'ndan razı, O da senden razı olarak Rabbine dön! (İyi) kullarımın arasına gir. Cennetime gir.” (Fecr 27, 28, 29, 30)

Saklı şehirdeki padişahın gıdası zikirdir. O şehir özündür ve O padişah yârin emridir. Yar der ki “Beni zikredin.” O halde O'nu zikret. Ama bil ki en güzel zikir, yârin kendi kendisini zikridir. Yar ile yar ol, aşk diyarında bir sultan, aşk ile aşk ol, kul diyarında kün fe yekün. Böylece yâre yakışan bir burhan, aşka kavuşan kuldan ol.

BİR ÖZGÜRLÜK ÇIRPINIŞI

Kendimi bir odaya hapsettiğimi söylüyorlar. Ey oda, ey sözbânlar, her halukârda sizler, beynimin mahkûmları değil misiniz?

Kim kime mahpus? Zindan hangimize mahsus? Bir tarafım sus pus, diğer yanımda söz kalmadı. İster sus, ister konuş, hepsi sadece bir avunuş. Kendini dışarda sanan kör cahil, nefsinin müebbetinde geçerken ömrün, hangimiz köle, hangimiz hür? Sakın kanma yalancı hürriyetlere! Kendinden azat olmayan ancak gebe kalır, batıl zürriyetlere.

*Aşk sofrasında ne hasretler yedim içtim,
Bir de utanmadan yünden hırkalar biçtim,
Ne vardım, ne de yoktum, sadece hiçtim,
Yine de kalbime ahu gözlüm, seni seçtim.*

Ey Âşık,

Cenab-ı Allah Âdem'e isimleri öğretti. İlginçtir sıfatları öğretmedi. Madem tekâmül etmek istersin, arınmak ve durulaşmaksa niyetin öyleyse evvel sıfatlardan ayrıl. Sıfatları insanlar uydurmuştur. Allahu Teâlâ bu sıfatları beğenmez. Güzel, çirkin vay daha neler? Allah'ın yarattığı ne varsa Rabbimiz yarattığı için aldık kabul ettik, elhamdulillah. Yanlış doğru, yok böyle bir şey. Bu nasıl bir anlayış, nasıl bir düşünüş? Hiç başkalarının hayatına ipotek konulur mu? Sen onun hayatını değerlendiremezsin. Sen otur da önce kendi hayatını değerlendir. Âdem aleyhisselam'ın kolundan tutup, milli kütüphaneye götürüp de lügat mi ezberlettiler? Hayır. Bizatihi yaşadı. Bütün isimleri yaşadı. Şimdi meleklerin secde meselesi, anlaşılmalı oluyor, değil mi? Bunun için halifelik makamına layık olmuştur. Kâinattaki tüm isimleri hıfz etmiştir. 18 000 âlem yaratılmıştır. Neler yaratıldığı, niçin yaratıldığı, işlemleri öğretildi. Kevser 18 000 âlemin kütüphanesidir. Senden tefekkür etmeni istiyoruz. Bu yüzden sana anlatıyoruz. Gerçekten Âdem halife olmaya layık yaratılmıştır. 18 000 âlemin efendisi. Bu nasıl bir bilgelik, nasıl bir aşk? Bütün istediğimiz a güzel âşık, ufak ufak tefekkür etmen. Bu bizim sana bırakacağımız en önemli mirasımız olacaktır. Dumansız ateşten yaratılan isyan etti. Şimdi vereceğimiz misali iyi düşün. Maskeli balolar var ya işte misalimize tam denk geliyor. Bir insan âşık olsa sevgilisi ne kılığa girerse girsin onu tanır mı tanımaz mı? Yahut tanınması gerekir değil mi? Âdem aleyhisselam'da Cenab-ı Allah'ın maskesiydi. Eüzü sınanmak istendi. Âşık olduğunu söyleyip duruyordu ama sevgilisini tanıyamadı. Âdem'de Allah'ın ruhundan vardı. Kıskançlığından, hasedinden secde etmedi. Cenab-ı Hak kendisini tanımadığı için ona müteessir oldu. Kıskanç olma, hased olma. Yunus Emre "Ete kemiğe büründüm, Yunus diye göründüm." buyuruyor ve fenafillâh makamına işaret ediyor. Sen de kendisini bulanlardan olmak için çok çalış. Nefs maskesinin ardına gizlenmiş sevgiliyi, gördüğün maskedeki hayal sanma. Gerçek tekâmül, âdemliğinde kadimliği görmen, kadimliğinde daimliği bilmen, İlmen, Hakk'en, Aynen özünden geçmen ve aşka ermen demektir.

Ey Âşık,

De ki ; "Ya bana bir şey öğret ya da ben sana bir şey öğreteyim." Vaktini boşa harcama. Sana sunulmuş bu dünya hayatının en değerlisi ilim öğrenmendir. Sonrası ise ilim öğretmendir. Bu yolda da nefsin kapılma. Onu terbiye et. Yok etmek için uğraşma. O sana lazım. Zıtlaşma. Nefsine göz kulak ol ve nerede ve ne şekilde sana oyun oynadığını denetle ve böylece tedbirini al. Helal olan şeylerini haram gibi algılama. Rızık endişesi ise hiç yaşama. Sen rızık sahibi değilsin. Rızık Allah verir. Allah'a tam manasıyla güven. Namazlarına da dikkat et. Allah lütfüyle ve kahriyle imtihan eder. Verir sınar, alır sınar. Güzel biri verilince şükreder, alınınca sabreder. Çok güzel birisi verilince şükreder, alınınca da şükreder. Âşık olan birisi ise verileni de alınanı da görmez. Öyleyse sen de âşıklardan ol. Ol ki aşk ile aşk olasın, verene de alana da el olasın.

Ey Âşık,

Kendi yaratılışına dikkat etmeden hareket etme. Yaratılışınla arkadaş ol. Kendi kendinle arkadaş ol. İçindeki enerjileri, yeteneklerini keşfet. Hareketlerini kısıtlayacak her organizasyondan kaçın. Özgürce düşün ve serbest ol. Bir yanardağ misalidir kalbin hali ve magma da aşkın bir misali. İçindeki magma tabakasına dikkat et. Sana ve çevrene zarar vermesin. Acele etme. Sadece bekle. Sabırla bekle. Ne güzel söylemişler; "Sen hiç gül

bahçesi gördün mü dikensiz?” Sen de bir süre dikenlerle dolaşmak ve bunlara alışmak zorundasın. Bazen zarar verirsin istemeden ama tıpkı bir heykelin yontulurken bıraktığı izler gibi ardında kalır o sana acı verenler. Merak etme ve Rabbine tam bir teslimiyetle iman et. O’na güven ve ne varsa sen adına hepsini ver O’na.

KELEBEKLERE DOKUNMAK GİBİ

-“Komik olmadığı halde niye gülüyorsunuz?”

-“Rol yapıyorum.”

-“Peki ya ağladığınız zaman?”

-“Rol yapıyorum.”

...

Genç adam çok ünlü bir film yıldızıydı. Binlerce hayranı ve oldukça havalı bir tarzı vardı. Ancak nereye gitse etrafını saran gazetecilerden, televizyonculardan ve fotoğraf çekirmek isteyen hayranlarından, bir o kadar da ona ne yapması gerektiğini söyleyen yönetmenlerinden çok yorulmuştu. Bir an bile olsa sıradan bir insan olarak zaman geçirmek üzere sahile gelmiş ve bir banka ilişip, sanki ilk kez görüyormuş gibi denizin dalgalarına bakmaya başladı. Bir yandan da deniz havasını derin derin içine çekiyordu.

Bir süre sonra yanına sessizce oturan genç kıza göz ucuyla baktı. Havanın güneşli olmamasına hatta serin ve rüzgârlı olmasına rağmen, büyük bir güneş gözlüğü takıyordu. Narin ve ufak tefekti. Minik elleriyle sımsıkı tuttuğu tasmanın ucunda, gayet bakımlı ve eğitilmiş olduğu gözlerinden anlaşılan, cins bir köpek vardı ve dili dışarda olduğu halde kuyruğunu sallayarak genç adama bakıyordu. Kız kendisini tanımamıştı. Adam sevindi ve denize bakmaya devam etti. Aniden hırçın bir deniz dalgası kıyıdaki kayalara çarptı. Kaderin cilvesi çapkın dalga, bankta yan yana oturan ama ayrı dünyalarda yaşayan ikisinin üzerine, yağmur gibi yağmaya başladı. Adam ayağa fırladı ama genç kız istifini bozmadan neşeye kahkaha atıyordu. Kızın neşesi karşısında adam da gülmeye başladı. Epeyce ıslandılar. Adam tekrar oturunca montunu çıkarıp sessizce kıza doğru uzattı. Fakat kız da herhangi bir tepki olmadı. Bu kez adam “Alın, bu montu giyin! Bayağı ıslandınız. Yoksa üşütürsünüz.” dedi. Kız elini kaldırdı ve boşlukta aranmaya başladı. Adam şaşırmış, hatta donakalmıştı. Ayağa kalktı ve yavaşça montunu kızın omuzlarına yerleştirirken “Özür dilerim. Lütfen beni bağışlayın! Fark etmedim.” diye kekelemeye başladı. Kız ise hala gülümserken “ Önemli değil, üzülmeyin! Alışkınım ben. Evet gördüğünüz gibi ben bir körüm.” dedi.

-“ Gerçekten tekrar özür dilerim. Sizi incitmek istemedim.”

-“Yeter ama lütfen özür dilemekten vazgeçin! Siz ne yaptınız ki, aksine montunuzu bana vererek nezaket gösterdiniz. Teşekkür ederim.”

Bir süre sessizce karşılıklı oturdular. İlk konuşan kız oldu.

-“Sesiniz bana hiç yabancı değil. Çok tanıdık geliyor ama sormaya çekiniyorum.”

-“Yo, hayır, çekinmeyin! Ne istiyorsanız sorabilirsiniz.”

-“Sakin siz şu meşhur film yıldızı Fikret İnantuğ olmayasınız!?”

Fikret bir kez daha şaşırıldı. İlk kez onu tanıyan kör bir kişiyle tanışıyordu. Sessizce “Evet, benim...” diye fısıldadı. Genç kız Fikret’in sesinden çekindiğini anlamıştı. Ona doğru hafifçe eğilip, gülümseyerek, ağzını eliyle gizledi ve “ Korkmayın! Sırrınızı kimselere söylemem. Rahat olun! Burada sadece ikimiz varız. Beni de saymazsanız, sizi kimseler

görmez.” derken kız elini uzattı ve “Benim adım da Yasemin.” dedi. İkisi de el sıkışıp gülüştüler.

Fikret hayretler içerisinde Yasemin’e bakıyordu. Yasemin, bir münecim gibi Fikret’in aklından geçenleri söyleyiverdi:

-“Kör olmama rağmen bu deniz kenarında ne aradığımı, denize doğru görüyormuşçasına ne diye baktığı mı merak ediyorsunuz değil mi?”

-“Şey, evet ama nasıl anladınız?”

Yasemin sadece gülümseyerek karşılık verdi. Bir süre denize doğru sessizce baktı. Sonra Fikret’e döndü ve eliyle gözlerini işaret ederek şöyle dedi:

-“Fikret Bey, gerçekte gözlerimizle görmeyiz ama çoğumuz bunun böyle olduğunu sanır. Bir trafik kazasından sonra gözlerimi kaybettiğimde, o sıralarda ben de böyle düşünüyordum. Fakat Rabbim karşıma çok güzel bir insanı çıkardı. Ben de ondan öğrendim. Meğerse insan, gözleriyle değil kalbiyle görmüş. İnanın ki göremediğimde, görebildiğim daha çok şeyimin olduğunu fark ettim. Artık gözleri olan çoğu kişiden daha fazlasını görüyorum. Beni yetiştiren sevgili hocamın yardımıyla Radyo’da yanında işe başladığımda önce afallamıştım. Sonraları seslerin de birer görüntüleri olduğunu gördüm. Kulaklarımla, ellerimle görmeye başladım. Ancak bu da yeterli olmadı. En nihayet öğrendim ki görmek demek, sadece nesnelere görmek demek değilmiş, onların içindekileri de görebilmekmiş.”

-“Demek Radyoda çalışıyorsunuz.”

-“Evet, DJ’lik yapıyorum. Güzel bir ekibimiz var. Bahsettiğim hocam, zaten yayın yönetmenimiz. Tabi ki mahalli bir radyo. Sınırlı imkânlarımız var. Yine de en iyisini yapmaya çalışıyoruz. Bize bu harikaları bahşeden Rabbimize şükürler olsun.”

Karşısında duran, kendisine sevgi ve şefkatle bakan ve içini ısıtan Yasemin, gökten inmiş bir melek gibiydi. O, belki de hayatında ilk kez, olduğu gibi davranabileceği, içinden geldiği gibi konuşabileceği birisiydi.

-“Fikret Bey, tek yapmanız gereken sadece kendiniz olmanız. Sizden yapmanızı istedikleri şeyi değil sizi siz yapan şeyleri yapmalısınız. İşte o zaman bu sıkıntılarınızdan kurtulacaksınız. Hem mutlu olacak, hem de mutlu edeceksiniz. Şimdi şu soruma dürüstçe cevap verin lütfen! Komik olmadığı halde niye gülüyorsunuz?”

-“Şey, rol yapıyorum.”

-“Peki ya ağladığınız zaman?”

-“O zaman da rol yapıyorum.”

-“Film çekimlerindeki sahneleri anlıyorum ama ya gerçek hayat? Fikret Bey, hayat film sahnesi değildir. Hayatın içinde rol yapmanıza gerek yok. Çünkü yaşayacağınız başka bir hayatınız da yok. Rol yaparak geçen her an, yaşanmamış, boşa giden hayatınızın bir parçasıdır.”

-“ Şey, maalesef ne diyeceğimi bilemiyorum ama beni nasıl bu kadar net anlatabiliyorsunuz?”

-“Dedim ya görmek lazım diye...”

Birlikte gülüştüler. Yasemin’in sözleri Fikret’in kalbini bir tuval yapmış ve onun için yepyeni bir âlemin tablolarını resmediyordu. Yasemin sözlerine devam etti:

-“Hocamın bir radyo programında dinlemiştim. Şöyle diyordu. “Ağlıyor olman mutsuz olduğun anlamına gelmez. Gülümsüyor olman da mutlu olduğun anlamına gelmez.” İşte aynen böyle. Ağlamak istediğinizde ağlamalı, gülmek istediğinizde de gülmelisiniz. Ağlamak ve gülmek ne kadar güzel duygular. Yaşanmış bir an, yaşanmamış uzun bir ömürden daha güzel değil mi?”

-“Bütün bu dediklerinizi nasıl başaracağım? Nereden başlayacağım?”

-“Neden yarın radyomuzu ziyaret etmiyorsunuz? Ekibimizle hatta hocamızla tanışırsınız.” derken Yasemin yavaşça ayağa kalktı.

-“Artık gitmeliyim. Program için hazırlanacağım. Size telefon ve adresimizi vereyim. Yarın bekliyorum.”

-“Neden olmasın? Gelmek için elimden geleni yapacağım.”

-“Hayır, elinizden geleni değil yapmanız gerekeni yapın! Bu arada Fikret Bey, inanın ki sizinle karşılaşmamız gibi hiç bir şey boşuna değildir.”

Fikret de ayağa kalkmış ve Yaseminin uzattığı elini bırakmamak istercesine sınıksız tutuyordu. Acaba kim kördü? O mu yoksa kendisi mi? Yepyeni bir Dünya’ya açılan gözleri artık her şeyi renkli görmeye başlamıştı. Çünkü umut vardı ve artık mutlu olabilirdi.

-“Herşey için teşekkür ederim. Sizi tekrar görmek istiyorum. Mutlaka geleceğim.”

-“İnşallah, inşaallah. Teşekkür de etmeyin çünkü tüm teşekkürler hepimizin Rabbine aittir.”

-“İyi ama neden bunu yaptınız? Beni hiç tanı mıydunuz. Bana neden yardım ediyorsunuz?”

-“Fikret Bey, ben kelebekleri çok seviyorum. Onlara dokunmaktan zevk alıyorum. Kelebeklerin her birisi benim için, ayrı birer hayat, gülümsemenin, mutlu olmanın simgeleridir. Kelebekleri sevmek hayatı sevmek gibi, hayatı sevmek gönüllere dokunmak gibi, gönüllere dokunmaksa bir kelebeğe dokunmak gibi. Kim bilir? Belki bir gün, siz de bir kelebeğe dokunursunuz.”

Ve Yasemin, köpeği önde kendisi ardında, ağır adımlarla gözden kaybolurken, Fikretin gönlünde çoktan bahar açmış ve kelebekler, rengârenk umut çiçeklerinin üzerinde, dans etmeye başlamışlardı.

İNSAN OLMANIN BEDELİ

Sorma bana gönül.
Hayat neden bu kadar zor?
Neden bazıları acı çekmek zorunda?

Sanırım insan olmanın bedelini ödüyoruz.
Belki de çare çocukluğumuz.
İçimizdeki körlüğün umut ışığı.

Gönlüm ne zaman,
Bulutlansa dünyanın telaşıyla,
Gönlüm ne zaman,
Kıvransa dünyanın yenilgisiyle.
Gönlüm ne zaman,

Acılansa insanlığın yıkılışıyla
İşte o anlarda çocukluğum,
İçimdeki körlüğün umut ışığı,
Ne varsa gönlümü sımsıkı saran,
Koparıp zincirleri,
Beni alıp götürür.
Annemin kucağındaki umut ışığına.

Sorma bana gönül.
Hayat neden bu kadar zor?
Neden bazıları acı çekmek zorunda?

Sanırım insan olmanın bedelini ödüyoruz.
Belki de çare çocukluğumuz,
İçimizdeki körlüğün umut ışığı.

Ey Âşık,
Tasavvufta ilk sofi şanını alan Ebul Haşimul Kufi'dir. Tasavvuf Allah'ı bilmektir. Allah için tefekkür etmektir. Sultan Divani (Divane Mehmet Çelebi) Efendi Dedemize Allah bereketler versin. O ne güzel bir âşıktı. Hak yolunun ne yiğit bir eriydi. Sen de O'nun gibi ol. Aşkında sade ve samimi. Riyasız bir aşk ile bağlan yâre, teslim et özünü, sımsıkı sarıl urvet-ül vüska'ya, peşinden gidip de aldanma rezil rüsvaya, kapılma süslü püslü deni dünya'ya, dibinden ayrılma, ayırma gözlerini can gözünden vesilenin, uyarılara kulak ver, aşka aç gönlünü, böylece sen de aşk ile dön bir Yahya'ya.

*Ben bilmez idim gizlü 'ıyân hep sen imişsin
Tenlerde vû cânlarda nihân hep sen imişsin*

*Senden bu cihânı içre nişân isteridim ben
Âhir bunu bildim ki, cihân hep sen imişsin (Sultan Divani-Divane Mehmet Çelebi)*

Aşkta neşe, kahkaha yoktur. Aşk yakar, yıklar, yok eder âşıkları. Acı, hasret, özlem, gözyaşı bitmez aşkların gönlünde. Vuslat yoktur. Âşıklar için ancak teselliler vardır. Gönülden başlayan aşk yolculuğu, içerilere doğru gidildikçe, âşık hayretlere varır, buzu yakar, ateşi dondurur. Kural yoktur. Aşk vardır. Mutlak maşukun nur-u kudretinden üflenen ruhların birbirine iştiyakıdır aşk. Aşk Fuzuli'de şöyle dile gelir;

“Aşk imiş her ne var ise âlemde, ilim bir kıylu kal imiş” (Aşk imiş ne varsa âlemde, ilim bir dedikodudan ibaretmiş)

Erzurumlu İbrahim Hakkı Efendi'de ise aşk şöyle söyler;

*Noktası kitaptır aşkın (Noktası bir kitaptır aşkın)
Zerresi afitâbtır aşkın (Zerresi güneştir aşkın)
Garkolur katresinde kevn ü mekân (Kaybolur, yok olur bir damlasında oluş ve mekân)
Gizlenür zerresinde her dü cihân (Saklanır bir zerresinde her iki cihân)*

Ey Âşık,
Aşk bütün kusurları örter. Hem bedenen, hem de ruhen ne rahatsızlık var ise ilacı tevhattir. Madde veya manada işlenen ne günah var ise aşk onları yok eder. Kusurluyum diye

üzülme, hatasızım diye de sevinme. Sen insansın. İnsan tövbe ederek Rabbine yaklaşmakla görevlidir. Tövbeye sebep günahların da nefesine aittir. O halde nefesine kızma çünkü seni Rabbine yakınlaştırıyor. Nefsini ehilleştir, ona terbiye ver. Buna kalbin tasfiyesi, nefsin tezkियesi denir. Nefsin terbiyesi şeriattır. İki yöntemle onu yola getirebilirsin. Birincisi mücadele'dir yani nefse zor gelen, nefsin istemediği şeyleri yapmaktır ve ikincisi ise riyazet'tir ki nefsin istediklerini yapmamaktır. Bu konuda Cenab-ı Hak şöyle buyurmaktadır.

*“Bizim uğrumuzda mücâhede edenlere gelince, elbette biz onlara yollarımızı gösteririz. Şüphesiz ki Allah, her hâlde muhsinlerle (iyilik edenlerle) berâberdir. (Ankebût 69)
“Gerçek mü'minler; Allahü teâlâyâ ve Resûlüne îmân edip, sonra şüphe etmeyerek, Allah uğrunda mal ve canlarıyla mücâhede edenlerdir. İşte sâdik olanlar bunlardır.” (Hucurât 15)*

BAŞKASINI BEKLEME

Beleş peynir fare kapanındadır,
Keleş kevgir sare kapanındadır,
Nasrettin hocanın hiç mi suçu yok?
Tek suç sanki sadece aparandadır.

Kalpler mühürlenirse, insan Tengri olur,
Kalpler sevgisiz kalırsa, insan Tengri olur.

Yine de yitirmedim umutlarımı,
Gülüyor ve güldürüyorsam,
Hâlâ umut var demektir.
Bildim ki benim görevim,
Sadece benim görevim.
Başkasının değil
Sadece benim görevim.

Niye diye sormanın ne anlamı var?
Yılan sokar, köpek ısırır,
Her şey aslına tabidir.
Zalimi düşünmeyi bırak,
Halini düşün!
Zalim zalimliğini yapar,
Şeytansa kalanı kapar.
Önemli olan onların değil.
Bizim ne yaptığımızdır
Ya da ne yapmadığımızdır.

Yine de yitirmedim umutlarımı,
Gülüyor ve güldürüyorsam,
Hâlâ umut var demektir.
Bildim ki benim görevim,
Sadece benim görevim.
Başkasının değil
Sadece benim görevim.

Yine de yitirme umutlarını,
Gülüyor ve güldürüyorsan,
Hâlâ umut var demektir.
Bil ki senin görevin,
Sadece senin görevin,
Başkasının değil
Sadece senin görevin.

“Aşk imiş her ne var ise âlemde, ilim bir kıylu kal imiş” (Aşk imiş ne varsa âlemde, ilim bir dedikodudan ibaretmiş)

KORKULARIMIZIN KAYNAĞI NEDİR?

Allah her şeyi ilimle yaratmıştır. İlk yaratışların ve sonrasındaki yaratışların ardında muhakkak ki bir ilim vardır. Bu ilmin bu güne kadar bir kısmını keşfedebilen insan, diğer ilimleri de elde etme çabasındadır.

Korkularımız işte bu ilmin eksikliğinden kaynaklanır. Kişi bilmediğinden korkar. Bilinmeyene karşı her zaman tedbirli davranır. Henüz aydınlatılmayan, ilimden mahrum karanlık köşeler de korkularımızın kaynağını teşkil eder.

Öyleyse herhangi bir korkumuz varsa ve bu korkudan kurtulmak istiyorsak bu korkuya sebep olan şeyin ardındaki ilmi öğrenmemiz gerekir. Kendi başımıza halledemiyorsak, mutlaka bunu bilen ilim sahiplerine sorup, gerçeği öğrenmeliyiz. Maalesef bilinmeyen hususlar, toplumda korku malzemesi olarak da kullanılmaktadır. Doğaüstü güçler tarafından gerçekleştirildiği iddia edilen bu olaylar, ilmin dışında bir olguymuş gibi kalplerimize nakşedilir. Bu çok yanıltır. İlim ile desteklenmeyen bir olay, olgu olamaz ve emin olun ki gerçekte anlatılan bu safsataların ardında toplum psikolojisi yatmaktadır. Bu hurafelere kesinlikle kanmamalıdır. İyice anlamalıdır ki ne varsa ve ne yaşıyorsa muhakkak ki ardında Allah'ın ilmi vardır.

Belki bilinmeyen bir olayın sebebini henüz keşfedememiş olabiliriz. Bu durum yaşadığımız tecrübenin doğaüstü güçler ile açıklanmasını gerektirmez. Sadece görünenin ardındaki ilmi bilmediğimiz anlamına gelir ve bilinmelidir ki ilimsiz tek bir şey olmaz. Bu gün bize çok normal gelen ve gündelik yaşantımızın sıradan parçaları olan hususlar, geçmiş günlerdeki insanların korku kaynağını teşkil etmekteydi. Bu gün için korkularımızı meydana getiren pek çok şey de ilerde aydınlatıldığında korku olarak anlamını yitirecektir.

Her şeyi yaratan âlemlerin Rabbi, Rahman ve Rahim olan Allah, elbette ki tüm korkularımızdan, tüm cahilliğimizden kaçıp kurtulabileceğimiz yegâne ilim limanıdır. Bilmediklerimizden Allah'a sığınmak ve ilim sahibi olmak, sabahın geceyi yok ettiği gibi korkularımızı da yok edecektir. Öyleyse korkudan korkmak değil ilmin sahibi Allah'tan korkmak, bizi korkularımızdan kurtaracaktır. Her şeyi bir ilimle yaratan, yerdekilerin, göklerdeki ve ikisi arasındakilerin Rabbi olan Allah'tan korkmalıdır. Çünkü O kendisinden başka ilah olmayan, tek olan Allah'tır. Kim Allah'a tam bir teslimiyetle tevekkül ederse, muhakkak ki Allah, o kişiyi her türlü kötülüklerden, her türlü korkulardan emin kılar.

Neredesin ey insanlık?
Neredesin Fatih Yavuz Kanuni?
Neredesin, bu şarkıyı dinleyen sen?
İçimizdeki Bizans ne zaman yıkılacak?

Neredesin Fatih Yavuz Kanuni?
İçimdeki Bizans ne zaman yıkılacak?

Eminim, “Bir gün karanlığın olmadığı bir yerde buluşacağız.” George Orwell

YOLUN BAŞI USTAYA ÇIRAK OLMAKTIR

Ey Âşık,

Ancak sakın unutma bu işleri kendi kafana göre yapma. Bir iş onun ustasının yanında öğrenilir. Tâbiyetsiz mahiyet olmaz. O mahiyet özündür. Özün de tâbi (bağlı) olduğunun sözüdür. Böylece neye tâbi isen O sen olursun. Hayatın boyunca riyazet (nefsin istediklerini yapmama) ve mücâhede (nefsin istemediklerini yapma) de yapsan, eğer bir aşığın aşkına uymamışsan, yaptıklarının sana faydası olmaz. Bunların hiçbir kıymeti yoktur. Ancak bu yolun büyüklerine uyarak, az bir iş bile yapılırsa, pek çok mesafeler kat edilebilir. Bu konuda Seyfeddîn Fârûkî Efendi şöyle demiştir; “*Açlık ve nefisle mücâhede, hârika ve kerâmeti arttırır. Evliyânın sohbeti ise, kalbe zikri yerleştirir. Sünnete tâbi olmayı kolaylaştırır.*” Hevâ (nefsin arzu ve istekleri) ancak bir ustanın yanında ve onun kontrolünde riyazet ve mücâhede ile tezkiye edilir. Ustaları da aşk bahçesinde bulabilirsin. Bahçeye girebilmen, gül olmayı bilmen iledir. Âşıkları ararsan, âşık olunacak gül ol. Çünkü her şeyin özü aşktır. O halde sen aşka tâbi ol. Mis kokulu bir gül ol. İşte o zaman ustalar seni bulur. İşte o zaman teslim et özünü o âşıklara, bırak özün solarsa solsun o ellerde, bırak közün savrulursa savrulsun o sözlerde. Benlik davası güdersen ne fayda? Hiç fayda yok o vakit Hu’da ve Hay’da.

Ey Âşık,

Sabah kalktığında namazdan sonra bir çay kaşığı çörek otu yağı yut. Bedenini güçlendirir. Mekânında kantaron yağı bulundur. Bütün yaralara iyi gelir. Eklem ağrılarını giderir. Ekzema ve mantar hastalıklarını yok eder. Okuyabilirsen yatmadan önce şunları oku. Rahat bir uyku uyursun.

Ayetel Kürsi (1 kere), İhlâs suresi (3 kere), Fatiha suresi (1 kere), Felak suresi (1 kere), Nas suresi (1 kere), Estağfirullah el Azim ellezi la ilahe illa Hu (2 kere) Estağfirullah el azim ellezi la ilahe illa huvel Hayyul Kayyuma ve etubi ileyh (3 kere), La havle ve la kuvvete illa billâh (9 kere), La havle ve la kuvvete illa billahil Aliyyul Azim (1 kere)

Ey Âşık,

Bedeninde yaklaşık 2 trilyon hücre var. Aldığın gıdalar kan vasıtasıyla hücrelerine ulaşmakta. Bu işlem sırasında kanda bulunan Hemoglobin, çok mühim bir görevi yerine getirir. Dokular ile akciğer arasında oksijen ve karbondioksit taşınmasında görevlidir. Hemoglobin, kırmızı kan hücrelerinde (alyuvarlarda) bulunur. Alyuvarlara kırmızı rengi verir. İşte cildindeki pembe görünüşü veren bu maddedir. Nefes alman esnasında akciğerine giren havanın oksijeni, kanındaki hemoglobin tarafından alınır ve dokularına ulaştırılır. Sonrasında da dokulardaki karbondioksit alınarak akciğerine götürülür. Bu özelliğinden dolayı atardamarla gelen kanın parlak kırmızı, toplardamarla dönen kanın ise

kirli kırmızıdır. Akciğerine gelen karbondioksit nefes vermen esnasında da dışarı atılır. Hemoglobinin taşıma görevi, organ ve dokularının normal çalışabilmesi için hayati öneme sahiptir. Dokularındaki karbondioksitin bedenden dışarı atılmasında güçlük olursa, vücudunda karbondioksit birikimi olur ve hücrelerinin yaşamaları zorlaşır. Oksijen yakıcı olduğundan, zamanla hemoglobinler ölür ve bunlar böbreklere getirilir. Böbrekler omuriliğe yeni hemoglobin üretin diye emir gönderir. Eğer omurilik bunu üretmezse veya bu sistemde bir sorun olursa ortaya kan kanseri çıkar. Bu sistemler gibi o kadar çok sistem, en üst düzeyde bedeninin içinde çalışmakta ki sen günlük yaşantında bunların farkına bile varmıyorsun. Bitkileri, hayvanları ve dahi pek çok şeyi gıda olarak kullanıyorsun. Günlük hizmetlerinde çalıştırıyorsun. El bebek gül bebek yaşıyorsun. Tüm bunlar için ne bedel ödüyorsun? Yahut bir zerre emek mi veriyorsun? Hayır vermiyorsun. Her şey senin emrine verilmiş. Verilenlerin kıymetini mi biliyorsun? Tüm bunlara karşın senden ne bekleniyor? Her şey nasıl ki senin emrine verilmiş, senin de bir emirden oluştuğunu bilmen ve O emrin emrine girmen bekleniyor.

Ey Âşık,

Cenab-ı Hak ne yarattıysa hepsi canlıdır. Ruhu olmayan tek bir canlı yoktur. Bilmez misin? Ruh ise Rabbinin emrindedir. **“Ve sana ruhtan sorarlar. De ki: "Ruh, Rabbinin emrindedir. Ve size, ilimden sadece az bir şey verilmiştir." (İsrâ 85)** Emrine verilen ne varsa bunları kullanmanla, hepsinin ruhu özünle birleşiyor. Yediklerin, içtiklerin hepsi özüne âşık, alırsan eline bir kaşık, kaşıktakine olursun bir maşuk. Hepsinin ruhaniyeti sana geçer. Bir cami olursun tüm bu ruhlara, secde ederler sende, yaratana. Hepsinin efendisi sensin, sen de efendinin kölesisin. Sana efendi özündür, özünün özü yaratana sözüdür. O söz aşk-ı ekber'dir, hatibi, beden camisinin minberindeki Rabbindir. Minber kalbindir, aşkı ilimdir. Hatibin aşkı sensin, O da sana maşuktur. Maşuka sır gerek, sır da sana safidir. Bozma iç ve dış düzenini, koru ruhaniyetleri. Ruhaniyetler arasında olursa bozukluk, kanser denen illet zuhur eder. Bu bir nevi isyandır. Tahtına sahip çık ve de ki **“Bismillahirrahmanirrahim”**. Geç başına emrin altındakilerin ve küllen ne varsa ne yoksa içinde ve dışında, en başlarında da sen, haykırarak hep birden “Bela” diyerek emre uy ve uydur. İşte o zaman hem için de hem de dışında sağlık zuhur eder. Beden ülkende başlarında sen olmak üzere mahiyetin, huzur içinde yaşarlar. Böylece maddi ve manevi sağlığın tevhit olduğunu şimdi anladın mı? Tevhidin önemini kavradın mı? Tevhit sensin a güzel âşık sensin. Ama sen yine de Maşuka sır ol, tevhide hafî, aşk ile ahfada vuslat, âşıkısan sana kâfî.

**Sen yine de maşuka sır ol, tevhide hafî,
Aşk ile ahfada vuslat, âşıkısan sana kâfî.**

İNSAN PSİKOLOJİSİNİN HARİTASI

Ey Âşık,

Görmüş olduğun rüyalar içine hoş gelmediyse, başını yan tarafa (sağa) çevir, 3 kere tükürür gibi yap ve “Ya Rabbi hayırlısını nasip et inşaallah” diye dua et. Kimseye de anlatma. Eğer hoş geldiyse “Elhamdulillah” diyerek rüya ehli olan hayırlara yorumlayan bir zata anlatabilirsin. Böyle birisi yoksa bir suya yüzünü dönerek, karşında birisi varmış gibi mırıldanarak anlatıp, “Ya Rabbi hayırlısını nasip et inşaallah” diye dua et. Kötü niyetli kişilere ve bir topluluğun içinde rüyalarını anlatma. Rüya haktır. Rabhani ve batıl rüyalar olmak üzere ikidir. İçini sıcak, niyetini Hak eyle. Neyle yatarsan onla kalkarsın bunu da unutma. Rüyalar bilincini ve bilinçaltını yansıtır. Sana ışık tutar. Bilinçaltın psikolojik halini dengelemek ister. Kendi içini rüyalarında seyredebilirsin. Gördüklerine göre de

kendine çeki düzen verebilirsin. Batıl rüyalara da fazla aldanma ve ümitsizliğe düşme. Yoluna devam et. Kendini rüyasında padişah gören çoban, fakir kulübesinde uyansa, bu rüyanın ona ne faydası olur? Sadece iç dünyasının yansımasıdır. Âlem-i şahadet’de padişah mı oldu yani? Sana insan psikolojisinin haritasını da diyelim. İyi dinle ve iyi anla. Yardan başkasına da kanma.

İNSAN PSİKOLOJİSİNİN HARİTASI

ŞUUR ALANIAkıl.....Mantıklı Düşünme Gücü.....Zekâ

Bilinç Çizgisi

BİLİNÇALTI.....Hayat İçgüdüsü.....Ölüm İçgüdüsü

.....Cinsel İçgüdü.....Sosyal İçgüdüler

BİLİNÇ ÖTESİ.....SONSUZ ALAN

Ey Âşık,

İnsan vücudundaki nefsanî sistemler daima ister. Yemek, içmek, seks, uyumak, gezmek, uçmak daha bir sürü emvayi çeşit istekleri vardır. Bu isteklere ulaşamadığı zaman bunlar bilinçaltına atılır. İnsanoğlu yüzlerce ihtiyaç üretir. Karşılandığı zaman mutlu, karşılanmadığı zaman mutsuzdur. Genelde karşılanmadığı için sorunlar meydana gelir. İçsel sıkıntılar oluşmaması için karşılanmayan ihtiyaçlar bilinçaltına yollanır. Böylece bilinçaltı bir çöplüğe döner ve hallaç pamuğu gibi kabarır. Burası dolarsa da artık bir diğer istek buraya atılamaz olur. Böylece psikolojik problemler hâsıl olur. Bunu önlemek için beyne bir sigorta konmuştur. Cenab-ı Hak beynin işleyişindeki yoğun enerjiyi bilinçaltından alınması ve korunması maksadıyla bu sigortayı yaratmıştır. Bu sigorta rüyalarlardır. Bel kemiği olan memeli hayvanlarda dâhil olmak üzere bu tür yaratılmışlara rüya ikram edilmiştir. Bilinçaltındaki doluluk rüya vasıtasıyla boşaltılır ve istekler tatmin edilmiş olur. Bazen de beynin düşünüş kanalları sınırsız olduğundan kişi kurgulamalar yapar ve hayali ütopyalar üretir. Bunların âlem-i şahadette karşılanması mantıksal olmadığından rüyalarda tatmin edilir ve böylece bu tür istekler de bilinçaltından temizlenir. Tüm karşılanmayan ve ütopya istekler bilinç ötesine süpürülür. İsteklerin yoğunluğu ve temizliğin çokluğu ile bilinçaltı çizgisi aşağı doğru kayar ve bilinçaltı bilinç ötesine doğru genişler. İlerleyen zamanda ve bu alanda içsel beyin işlem enerjisini kontrol etmede kendisini yetiştiren ustaların bilinçaltı çizgisi incelik ve kaybolur. Böylece bilinçaltı sonsuza ulaşır. Bu aşamada sinirsel bir sorun asla olmaz. Beyin sistemlerdeki bozukluğu anında haber alır. Kişi dış etkenlerden rahatsızlık duymaz. Dayatmalardan kurtulur ve bağımsız bir kişilik sahibi olur. İşte o vakit tek mabuda tapmaya başlar. “ İhdinas sıratel müstakim.” oluşur. Kompleks ve streslerden kurtulur. Korkulardan arınır. Hiç rüya görmüyorum diyenlere dikkat et. Bu kişiler hasta olabilir. Rüya görmemek sağlıksızlığın bir işaretidir. Doktora götürülerek tedavi yolları araştırılmalıdır. Zannettiğin gibi uyku sana sadece dinlenmek için verilmemiştir. Rüya görerek beynin işlevsel bütünlüğünün

korunması içindir. Psikolojik fenomendir. Süresi çok kısadır. Yüksek titreşimleri olan beyinsel enerji oluşumlarının, bilinçaltına ve oradan da bilinç ötesine atılarak, zihnin özgür kılınmasıdır. Beden ve ruh ahengini uygun bir seviyede tutmak için yaratılmış rüya için Cenab-ı Allah'a hamd olsun. O'na ve Resul'üne iman ettik ve rüyaları hak bildik. Bizi bilinen bilinmeyen her türlü tehlikelerden koruyan o'dur. Bazen de rüyalar, içten dışa iletişim kanalı olarak kullanılır. Direk olarak sonsuzluktan maddeye, mana olarak rabıta kurulmasıdır. Özellikle Rabbani rüyalarla kişi müjdelendir veya uyarılır. Bu rabıtaya önem ver. Uyarılara dikkat edip halini düzelt ve müjdelere de şükredip daha ileri gitmek için gayret et. Büyüklerimizin yanınızda bize söz söylemek düşmez, biz sadece sana ustaların sözlerini söylemekle memuruz. Her şeyin doğrusunu Allahu Teâlâ bilir. Biz ancak O'nun bize bildirdiği kadarına görevliyiz.

DÖNMEM YOLUMDAN

Sensiz bir hayat yaşamak mümkün mü?
Sevginde yok olmak sadakatimdir sana.
Sabahın ilk ışıkları parlayana kadar
Aksa da gözyaşlarım yağmur gibi.
Yine de dönmem yolumdan,
Dönmem sözümünden,
Son nefesime kadar kalbimdesin.

Silinse de adın kör yüreklerden.
Unutulsan da kokmuş gönüllerde
Yine de dönmem yolumdan,
Dönmem sözümünden.
Son nefesime kadar kalbimdesin.

Kalmamış olsa da er meydanında,
Sözünün eri bir kişi Kâlû Belâ' dan,
Kalsa da bir tek yağmurun sesi.
Bir de ağlayan sabahın,
Yine de dönmem yolumdan,
Dönmem sözümünden.
Son nefesime kadar kalbimdesin.

Gelse de hayatımın son nefesi,
Kalmaz seher vaktinde,
Benden geriye,
Senden başka bir şey...
Belki de yağmurun sesi,
Bir de ağlayan sabahın inleyen sessizliği...

Yine de dönmem yolumdan,
Dönmem sözümünden,
Son nefesime kadar kalbimdesin.

HAYATLARI KUCAKLAMAK

Birisini kucakladığında, bir hayatı kucaklamış olursun. Bunu göze alamıyorsan, ne diye kollarını açıyorsun? Sahte gülücüklerle verdiğin artıklarına kim kanar? Vermek gönül işidir. Sevdiğinden vermedikçe, aldıklarından asla mutlu olamazsın. Senin bu yaptığın, ancak geceleri başını yastığa koyduğunda, rahat bir uyku çekebilmen içindir. Gerçekten veren kişi ise artık verecek bir şeyi olmayandır ve bunlar geceleri, başkalarının derdinden uyuyamayan, hayatları kucaklayanlardır.

İşte bu gibi kişilerden olan Fâtıma ve Ali (Allah ikisinden de razı olsun) ailesi de cömert bir aile idi. Veren elin, alan elden üstün olduğunu bilenlerdendi. Yalnızca Allah rızası için verirler ve verdiklerine de bir karşılık beklemezlerdi. Başkaları için üzülür, ellerine geçen her fırsatta yardım ederlerdi.

Günlerden bir gündü ki oruçlu oldukları bu günün akşamı, iftar için hazırladıkları bir miktar yiyeceği sofraya koymuşken, kapı çalındı. Kapıda bir yoksul yardım istiyordu. Onlar da hiç düşünmeden sofralarındaki ancak kendilerine yetecek olan yiyeceklerini kapıya gelen yoksula verdiler. Kendileri ise suyla iftar edip ertesi gün yine oruç tuttular. İkinci akşam da kapılarına bu kez bir yetim, üçüncü akşam ise bir esir geldi. Her defasında bir parça yiyeceklerini aç oldukları, canları çektiği halde yoksula, yetime ve esire yedirdiler. Kendileri de sadece su ile üç gün oruç tuttular.

Elbette alemlerin Rabbi onları karşılıksız bırakmadı. Onlara yakışan bir mükafat ile ödüllendirdi. Böylece Kur'an-ı Kerim'de İnsan suresinin 8-13. ayetleri bu olay üzerine nâzil oldu.

"... Ve sevdiği yemeği, yoksullara, yetimlere ve esir olanlara yedirirler. "Biz sadece Allah'ın vechi için sizi doyuruyoruz. Sizden bir karşılık ve teşekkür istemiyoruz. Muhakkak ki biz, yüzlerin asık olduğu, belâlı, zor günde Rabbimizden korkuyoruz." Oysa Allah, onları işte böyle bir günün şerrinden korudu. Ve onları, pırıl pırıl bir yüze ve sevince kavuşturdu. Ve sabırlarından dolayı onları cennetle ve ipek elbiselerle mükâfatlandırdı. Orada tahtlar üzerinde yaslanırlar. Orada güneş ve şiddetli dondurucu soğuk görmezler..."

LİMON AĞAÇLARI

Senin için bir şair olmak ve sana,
Aşk şiirlerinden bir kolye yapmak geldi içimden.
İşte o sırada bir şarkı,
Çalmaya başladı,
Gizli bahçemizdeki
Limon ağaçlarının arasından...

Şimdi sen bu satırlarda, o şarkıyı nasıl duyacaksın
Yahut ben sana,
O şarkıyı nasıl çalacağım kelimelerle?
Ne güzel olurdu, olsaydı
Harfler birer nota, notalar da birer harf!
İşte o zaman sevdiğim,
Ne şiirler çalardım senin için ve
Ne şiir kitapları bestelerdim
Yalnızca benden,
Yalnızca sana ve
Yalnızca bize ait...

“Sadece gözlerimin penceresinden kalbime bakman yeterli. Orada senin için hazırladığım İbrahim bahçesinin güllerini görebilirsin. Bense Nemrut’un odunlarında gizlenmiş vicdan oldum da sevgisizlik ateşinde öylesine yandım ki kor oldum, kül oldum. Yeniden doğdum toprak anadan, rengârenk çiçeklerin ruhunda can buldum. Sen gül bahçemde gezerken pransesim, sana değmesin diye bir tek kıvılcım, her gece seher vakitlerinde başucunda bekleyen dua oldum.”

ZİKİR VE NAKŞİBENDİ TARİKATI ESASLARI

Ey Âşık,

Rabbini zikret. Allah'ı zikretmek seyr-i fissevda'nın başlangıcıdır. Seyr ve Sülûk denilen bu yolculuğun kumanyası zikirdir. Bineği fikir, menzili aşktır. Nuraniyet âlemine aşk ile varılır. Yoksa menzile varılsa da içeri girilemez. Başlangıç sayısal değerler kadar olur ancak aşk diyarında matematik yoktur. Her zerren ile zikre ulaşmaz isen âşıklardan olamazsın. Başlangıç zikri ikiliktir, âşıkların zikri ise hiçliktir. Âşık zikretmez. Zikrin kendisi olmuştur. Beyinlerdeki fikir, dillerde ve kalplerdeki zikir aşkın özüdür. İşte âşık o özdeki sırrın ötesindeki aşkın zatına vuslat diler. Ne fikir, ne zikir onu mutlu etmez. Mutmainesi yaşarken manen ölmek ve yar ile yar olarak bir hiç olup, mutlak aşka safi olmaktır. Ama sen evvel sana verilen zikir görevlerini yerine getir. Zikrederken de teveccüh gayretini yüksek tut. Çünkü ibadetinin değeri teveccühün kadardır. Her haldeyken sevgiliyi zikret, her işinde O'nu hatırla, her anında O'nu an. Çünkü sen O'nu ne kadar anarsan, O da seni o kadar anar.

“Rabbini çokça zikret ve akşam, sabah O'nu tesbih et.” (Al-i İmran 41)

“Ey iman edenler, Allah'ı çokça zikredin. Ve O'nu sabah ve akşam tesbih edin.” (Ahzab 41,42)

Resulullah sallallahu aleyhi ve selem Efendimiz de şöyle buyurmuştur: *“Kur'ân tilavet et ve Allah'ı çokça zikret. Zira bu iş, senin göklerde zikredilmene sebep ve yeryüzünde senin için nur olur.” Bihar-ul Envar, c.93*

Bir başka hadis-i şerif'te de şöyle buyurmuştur:

“- Cennet bahçelerinden yararlanın.

- Ya Resulullah, Cennet bahçeleri nelerdir?

- Zikir meclisleridir. Gece gündüz Allah'ı zikredin. Her kim Allah yanında kendinin değer ve makamını bilmek istiyorsa, Allah'ın kendisi yanında makamının ne olduğuna baksın. Çünkü Allahu Teâlâ kulunu, kulunun O'nun kendisi için seçtiği makama ulaştırır. Bilin ki sizin derecenizi daha yukarı çıkaran ve sizin için güneşin üzerine ışıdığı şeylerden daha iyi olan amellerinizin en iyisi, Allah'ı zikretmektir. Zira Allahu Teâlâ şöyle buyurmuştur: “Ben, beni zikredenle birlikteyim.” Bihar-ul Envar, c.93, s.163.

Ey Âşık,

Büyüklerin halini örnek al. Onları rehber edin. Çünkü onlar bu yolun ustalarıdır. Misalin İnsan-ı Kamil Kamil Babamız kuddise sirruh her haliyle Allah'ı zikrederdi. Biz onunla birlikteyken, otururken, yatarken, yürürken O Allah'ı zikretmekteydi. Onunla yemek yerken o zikrederdi. İnsanlarla konuşurken bile Allah'tan gafil değildi. Dudakları, elleri, parmakları, gördüğümüz her azası Allah ismiyle atardı. Bazen öyle bir iç geçirirdi ki ağzından istem dışı “Allah” zikri ile nur pırıltıları çıkardı. Siyamet Efendi Abimiz de rahmetullahi aleyh her an Allah'ı zikretmemizi emrederdi. Dillerinden zikri ve salâvatı eksik etmezdi. Elleri ayakları yangın varmış gibi yanardı. Aşktan ateş kaplar ve soğuk su

isterdi. “İçim yanıyor, içim yanıyor” derdi. “Aşktan öyle bir yanacaksın ki” derdi, “Ciğerlerinin yanık kokusu ağzından çıkacak.” Her azası titrerdi. Yerinde duramaz, halden hale girerdi. Aşk kıvılcımları saçılan gözlerinde yanardık. Aşkıyla bir perişan hal olur, şefkatine sığınırdık. Kalbimize ektiği aşk tohumlarının büyüme acısını ellerindeki nur ile dindirirdik. Hayrette kalırdık biz sadece aşkın adına dayanamazken, aşkın kendisi olmanın acısına nasıl dayanıyorlardı? Allah onların himmetini üzerimizden eksik etmesin. Rahmetler ve yüksek makamlar onların olsun. Ya aşkın sahibi biz evlatlarına da onlara layık olmayı nasip et. Âmin.

Ey Âşık,

Ancak ustaların bunları sana anlatıp seninle ilgilenmesini de bekleme. Onlar görevlerini zaten yapmakta, önemli olan sen görevlerini yapmakta mısın? Nefis terbiyesinde senin gayretin çok değerlidir. Çok gayret et. Çalış. Başına gelecekleri sabırla bekle ve sonrada müjdelere bakıp da hayret et. Büyüklerimizin nakillerine göre zikir, sesli ve sessiz olmak üzere şeklen ikiye ayrılır. Mesela Kadirilik’te sesli olan zikir, Nakşibendilik’te sessizdir. Hangi yola intisap edersen et, hepsi de seni anayola çıkartır. Ana yol aşk yoludur. Tarikat-ı Muhammediyye’dir. Kişi yaratılış meşrebine göre kalbi tercihini yapar. Nakşibendilik, zikir hususun da hafi (sessiz) zikri benimsemiştir.

"İçinden, yalvararak ve ürpererek, yüksek olmayan bir sesle sabah akşam Rabbini an. Gafillerden olma." (Araf 205)

Nakşibendilik, hafi zikir ile kalbi sevgiliye hazır tutmak ister. Kalpte ne varsa silip süpürerek, yalnızca O yâre layık bir misafirhaneye çevirir. Talibi dış etkilerden uzak tutmayı hedefler. Böylece talebe ne iş yaparsa yapsın, dışında o işle alakadar gözükür ama içi Allah zikriyle doludur. ***"Onlar, ne ticaret ne de alış-verişin kendilerini Allah'ı anmaktan, namaz kılmaktan ve zekât vermekten alıkoyamadığı insanlardır. Onlar, kalplerin ve gözlerin allak bullak olduğu bir günden korkarlar." (Nur 37)***

Huzur mu arıyorsun? İçinde ve dışında sakinlik bulup, sükûnet içerisinde yaşamak mı istediğin? O halde şu ayete iyi kulak ver ve gönlünle anla ve tatbik et. ***"Bunlar, iman edenler ve gönülleri Allah'ın zikriyle sükûnete erenlerdir. Bilesiniz ki, kalpler ancak Allah'ı anmakla huzur bulur." (Ra'd 28)***

Tasavvufi olarak Nakşibendî Tarikatında sessiz zikrin 11 tane esası vardır. Bu esasların sekizi Silsile-i Aliye büyüklerimizden *(Tamamı kitabımızın son sayfasındadır)* olan Hâce Abdülhâlık-ı Goncdüvânî kuddise sirruh tarafından belirlenmiş olup, üç tanesi de ilerleyen zamanlarda bu yolun diğer büyükleri tarafından ilave edilmiştir. Merhum Mahmut Esat Coşan hoca efendi'nin belirttiği gibi bu düsturlar ancak şu 3 husus bir arada olursa zuhur eder. İhlâslı bir niyet, Kur'an ve sünnete bağlılık ve sahih bir itikat. Hulasa niyet hayır, akıbet hayır.

NAKŞİBENDÎ TARİKATI TEMEL ESASLARI

1-Hûş Der Dem: (Hûş: Akıl, Şuur, Der: İçinde, Dem: Zaman, Nefes) Gafil olmamak ve her an Allah ile beraber bulunduğunun şuurunda olmaktır.

2-Nazar Ber Kadem: (Nazar: Bakmak, bakış, Ber: Üzerinde, Kadem: Ayak) Ayakucuna bakarak masiva ile fikri ve zikri kirletmemek.

3-Sefer Der Vatan: (Sefer: Yolculuk, Der: İçinde, Vatan: Allah Teâlâ, ruhun asıl yurdu, güzel sıfatlar, ikamet edilen yer) Kâmilîyete giden manevi yolculuk, kötü huylardan iyi huylara hicrettir.

4-Halvet Der Encümen: (Halvet: Yalnızlık, Der: İçinde, Encümen: İnsanların toplu buldukları yer yahut topluluk) Halk içinde Hakk ile olmaktır.

5-Yâd-ı Kerd: (Yâd: Uzun okunuşla zikir, kısa okunuşla yabancı, fiili olarak anmak, Kerd: Yapmak, zikir, aslı Kerden' dir. Kolay okunsun diye sonundaki nun harfi düşürülmüştür.) Hem kalp hem de dil ile zikretmektir.

6-Baz-ı Keş(Geş): (Baz: Dönmek. Hatırlamak. Tekrar, Vaz (vazgeçmek gibi), Keş-Geş: Seyir ve temaşa etmek, düşünmek. Aslı keşten' dir. Kolay okunsun diye sonundaki nun harfi düşürülmüştür.) Vazgeçip tekrar geri dönüp, tekrar temaşa edip, düşünerek "İlahî ente maksûdî ve rızâke matlûbî" demektir.

7-Nigâh-ı Daşt: (Nigâh: Bakış, bakma, nazar, kalp, göz, Daşt: Korumak, muhafaza etmek, aslı Daşten' dir. Kolay okunsun diye sonundaki nun harfi düşürülmüştür.) Kalbi nefsanî duygulardan korumak ve onu imar etmektir. Kalbi hâvatırdan korumaktır.

8-Yâd-ı Daşt: (Yâd: Uzun okunuşla zikir, kısa okunuşla yabancı, fiili olarak anmak, Allahu Teâlâ, Allahu Teâlâ'nın zikri Daşt: Korumak, muhafaza etmek, aslı Daşten' dir. Kolay okunsun diye sonundaki nun harfi düşürülmüştür.) Masivayı gönülden atmak ve kâinattaki kesrette ilahi vahdeti müşahade etmektir. Her an ve mekânda Allah Teâlâ'dan kalbi olarak haberdar olmaktır. Hakk ile Hakk'tan olmak. Devamlı huzur. Her an Allahu Teâlânın huzurunda imiş gibi olmak ve zikrin kalbe yerleşerek meleke haline gelmesidir. "Yâd-ı Daşt en yüksek mertebedir. Ondan sonra mertebe yoktur." (İmâm-ı Rabbânî)

9-Vukuf-u Zamani: (Vukuf: Bilme, haberli olma) Vird ve zikri vaktinde eda etmektir ve vaktin kıymetini bilmektir.

10-Vukuf-u Adedi: (Vukuf: Bilme, haberli olma) Vird ve zikrin adedine dikkat etmek, kalp ve bedeni disipline etmektir.

11-Vukuf-u Kalbi: (Vukuf: Bilme, haberli olma) Daima Hakk'ın huzurunda bulunduğunu düşünmek, zikirde başı sağ tarafa eğmek ve gönle yönelmektir.

1-HÛŞ DER DEM

Her nefes alıp vermede kalbin uyanık olması demektir. Şah-ı Nakşibend Efendimiz buyuruyor ki "Bu yolda terakkinin temeli nefes üzerindedir. Her nefeste hale bakmalı ve mazi ile istikbali düşünmekten uzak kalmalıdır. Nefesin giriş ve çıkışında iki nefes arasını öyle muhafaza etmelidir ki hiç biri vücuda gafletle girip vücuttan gafletle çıkmasın." Her nefes alış verişinde sen istesen de istemesen de o ağızdan Cenab-ı Allah'ın ismi girer, çıkar. Bilen bilmeyen her yaratık O'nu zikreder. "Hu" der ki ister isteyerek, istemezse istemeyerek Rabbini zikreder. Senin payınsa bu letafeti anlayan, nefesin her giriş ve çıkışında ve arasında gaflette olmaman, Allahu Teala'yı anarak O'nunla huzura ermendir. Peygamberimiz sallallahu aleyhi ve sellem buyuruyor ki: "Allah Teâla şöyle buyuruyor: "Ben kulumun zannı üzereyim. Beni andığı zaman, ben onunla beraberim. Eğer beni kendi

nefsinde anarsa, ben de onu kendi nefsimde anarım.” (Cem ’ul Fevoid Rudani, Muttefikun Aleyh Hadisler Hadis No:1781)

2-NAZAR BER KADEM

İnsanlar arasında, çarşı da pazarda, kalabalık alanlarda yürürken, kalbinin dışarıdakilerden etkilenmemesi için, bakışlarını ayakucuna tevazu ile sabitlemen demektir. Göz ile kalp arasında bir bağlantı vardır. Eğer gönül gözün kapalıysa, körse, kalbin baş gözünün gördüğüne meyleder. Bu ise kalbinde eşyaya karşı kirlilik oluşturur. Karmaşa olur. Gaflete düşersin. Bu durumda gönlünün gözün ile olan bağıni kes veya gözünü Hak olana çevir. Etrafla ilgilenmeden yere bakarak tevazu ile yürü. Âşık olana sevgiliden gayriye bakmak yakışır mı? Nereye baksan O’nu göreceksin. Kesret ile gözünün ne işi var? Çevir gözünü hayalden, kurtar gönül gözünü gafletten. Aşk istersin derinden, aşk diye inlersin inceden ama gönlün gözüne esir, seyredersin âlemi gözünden, oysaki seyrederek her halini Basir? Bu kapsamda Siyamet Efendi Abimiz rahmetullahi aleyh şöyle buyurmuştu: “Nasıl bakarsan öyle görürsün.”

*Aşk belâ’dır, âşık ise müptela,
Mâlik-ül aşk’tır Allahu Teâlâ.*

Yollarda tevazu içerisinde yürü. Kibirlenme, böbürlenme. “*Yeryüzünde böbürlenerek dolaşma. Çünkü sen (ağırlık ve azametle) ne yeri yarabilir ne de dağlarla ululuk yarışına girebilirsin.*” (İsra 37) Bir hadis-i şerif’te Hazreti Enes şöyle buyurmaktadır; “Efendimiz *sallallahu aleyhi ve sellem*’in renkleri parlak, terleri inci gibi ve yürürken hafif öne meyilli yürürdü.” (Ramuz Ravi: Hz. Enes (r.a.) 519–10) Başka bir hadis-i şerif’te de Hazreti Câbir şöyle buyurmaktadır; “Yolda yürürken sağa sola bakmazdı.” (Ramuz Ravi: Hz. Câbir (r.a.) 540- 13)

3-SEFER DER VATAN

“Vatanda sefer” demektir. Kötü huylarından ve nefsanî heves ve arzularından kurtulup aslî vatan olan iyi huyların ve ahlakın olduğu yere sefer etmen anlamına gelir. “*Ben Rabbime gideceğim.*” (Saffat 99) Sefer 2 türdür. Seyr-i Enfüsî (İçsel yolculuk), Seyr-i Âfâkî (Dışsal yolculuk). İçsel yolculuğun ahlaki boyutta, mana ortamında, içeri doğru sembolize edilen, mana yaratılışının makam duraklarında, nihayette kendi özünü bulmaya varan ve hiçliğinle sonuçlanan yolculuğundur. Dışsal yolculuk ise eşyanın mahiyetini, âlem-i şahadet’te Cenab-ı Hakk’ın koymuş olduğu ilimsel kanunlar ışığında idrak etmen ve bu koca âlemde (Âlem-i Kebir) ne varsa, sendeki âlemde de (Âlem-i Sagîr) olduğunu bilmen ve Vahdet-i Şühud ile sonuçlanan yolculuğundur. Vahdet-i Şühud İmam-ı Rabbânî kuddise sirruh tarafından belirlenmiştir. Bu noktada karşına çıkacak tuzağa dikkat et. Bu tuzak "Panteizm" ile karıştırılan vahdet-i vücud’dur. "Vahdet-i şühüd" adıyla bu anlayışı daha anlaşılabilir hale getiren İmam-ı Rabbani kuddise sirruh, Vahdet-i vücud'daki "Her şey O'dur" anlayışına karşın, "Her şey O'ndandır" anlayışını ortaya koymuştur. Hakk ile halkın ayrı ayrı varlığı bulunduğunu, ancak halkın vücudunun Hakk'ın varlığına göre gölge mesabesinde olduğu görüşünü benimsemiştir. Yani anlayışın eşyayı Hak görmeyen değil, eşya'da Hakk'ı görmeyen olsun. İmâm-ı Rabbânî kuddise sirruh buyuruyorlar ki: “...*Bunları önce âfâkî seyre atarlar, insanın dışında ilerletirler. Seyr-i âfâkî denilen bu dış yolculuk bittikten sonra Seyr-i enfüsî denilen insanın içindeki yolculuğa başlatırlar. Sefer der-vatan tabiri işte bu ikinci yolculuk demektir.*” (78. Mektup) Sefer Der Vatan dört başlıkta özetlenebilir;

1-Seni irşat edecek bir mürşit bul ve gerekirse o yere sefer et. “Allah kime hidayet ederse, işte o, hakka ulaşmıştır, kimi de hidayetten mahrum ederse artık onu doğruya irşat edecek bir mürşit bulamazsın.” (Kehf 17)

2-Kötü ahlakı terk et ve güzel ahlaka sefer et.

3-Bulduğun yer ahlâkını olumsuz etkiliyorsa iyi bir yere sefer et.

4-Kalben içsel olarak Rabbine sefer et. . “Ben Rabbime gideceğim.” (Saffat 99)

4-HALVET DER ENCÜMEN

Halk içinde Hak ile olmak demektir. Nerede, ne halde olursan ol Allahu Teâlâ ile olduğunu unutma. Önemli görevlerinden birisidir. Nakşibendî Tarikatında kalbin tasfiyesi, nefsin tezkiyesi gizli zikir ile yapılır. Güzel ahlak sahibi olmaya yönelik tüm tasavvufi faaliyetler içeridendir. Kalbi işler icra edilir. Başlangıç kalbin tasfiyesidir. Kadiri Tarikatında ise tasavvufi eğitim nefsin tezkiyesi ile başlar. Bu işlemlerin farklı olması çok önemli değildir. Önemli olan senin meşrebindir ve eğitiminin sonunda varılması lazım olan yere varıp varamadığıdır.

Nakşibendîlikte şeyhin teveccühü ile nihayet bidayette verilir. Son başa derc edilir. Çünkü talipteki heves pek değerlidir. Onu şevklendirip, gayrete getirmek hedeflenir. Sonrasında nefse yönelilir. Hatta çoğu ustalar bu işi birlikte yapar. Asıl olan kalbin tasfiyesi yapılırken, aynı anda yavaş yavaş nefsinde tezkiyesi faaliyetleri yaptırılır. Böylece ahlakın tezhibine gelinir ve güzel ahlak elde edilir. Ötesi bu işlerin muhafazasıdır ki nefsin İslâm’dan zevk alacak hale gelmişse, artık sana üzüntü yoktur. Kalp ile başlayan zikir, kalpten ruha, ruhtan sırra, sırdan hafiye, hafiden ahfaya, ahfadan da nefsi natıkaya ve oradan Tek olan nefse ulaşır ve sen artık her zerrenle her yaratılmış olana rabita kurmuş ve her an Cenab-ı Hak ilesin demektir. Böylece Vahdet-i Şühud gerçekleşir ve sen her şeyinle o’ndansındır.

Kadirîlikte ise mücadele ve riyazetler ile nefsin tezkiyesi başlar. Sonrasında kalbin tasfiyesine geçilir. Kadirîlikte nefis merteye merteye tezkiye edilir. Bunlar 7 makamdır. Nefs-i Emmare, Nefs-i Levvame, Nefs-i Mülhime, Nefs-i Mutmaine, Nefs-i Radiyye (Raziyye), Nefs-i Mardiyye (Marziyye), Nefs-i Safiye.

Halvet Der Encümen kuralı tasavvufi uygulamalarda halvet ile eş değerdir. Halvet yalnız kalman demektir. İki türlü halvet vardır. Zahiri Halvet ve Bâtını Halvet. Zahiri halvet evinde insanlardan ayrı bir yere çekilip orada zikirle meşgul olman ve âlemleri müşahade etmendir. Batını Halvet ise Başkalarıyla beraber olmakla beraber, kendi içinde yalnız kalman demektir. Halkla irtibatın seni batını müşahadededen alıkoymaz. Zahiri halvette genelde 40 gün süreyle bir odada veya evde, sadece acil taharet ihtiyaçları için çıkılmak üzere yalnız kalırsın. Değişik tarikatlarda 40 sayısı artabilir. Nefsin isteklerine aykırı davranarak az yemek, az uyumak ve çok ibadet etmekle bu süre geçirilir. Uzlet ile karıştırılmamalıdır. Uzlet halktan uzak bir yerde yaşamak demektir. Zahiri halvet Kadirîlik gibi diğer bazı tarikatlarda geçerlidir. Ancak Nakşibendîlikte halvet için ayrı bir oda da 40 gün kalmana gerek yoktur. Nakşibendîliğin halveti Halvet Der Encümen’dir. Bâtınıdır. Nakşibendi tarikatına göre halvet zahiri olmaz, bātını olur. “Onlar, ne ticaret ne de alış-verişin kendilerini Allah’ı anmaktan, namaz kılmaktan ve zekât vermekten alıkoymadığı insanlardır. Onlar, kalplerin ve gözlerin allak bullak olduğu bir günden korkarlar.” (Nur 37) Bu konuda Bahaeddin Nakşibend kuddise sirruh Hazretleri şöyle buyurmaktadır: “Halvet der encümen, toplulukta yalnızlıktır. Zahirde halk, batında hak ile olmak. Bizim

tarikatımızın esası sohbettir. Halktan uzaklaşmakta şöhret, şöhretteyse afet vardır. Hayır cemiyettedir, cemiyet de sohbette. Elverir ki, her iki tarafın hakkı verilsin ve birinden birine saplanıp kalınmasın.” Abdülhalık-ı Goncdüvânî kuddise sirruh Hazretleri’de konuyu özetliyor; “Şeyhlik kapısını kapat, dostluk kapısını aç; halvet kapısını kapat, sohbet kapısını aç.”

*Aşk belâ’dır, âşık ise müptela,
Mâlik-ül aşk’tır Allahu Teâlâ.
Savaş meydanı gibiyim, Hak ile bâtılın savaştığı,
Ufukta doğan güneş gibiyim, gözlerin kamaştığı,
Bulutlu Kafdağı gibiyim, yalnızca safîlerin aştığı,
Hak ile çağlayan Kevser gibiyim, aşkların taşıdığı,
Aşk ile Aşk olmuş gibiyim, âlemlerin pek şaştığı.*

5-YÂD-I KERD

Dilin kalp ile beraber zikridir. Dilinin de kalbin ile beraber Rabbini zikretmeye başlamasıdır. İçeri doğru yaptığın yolculuğunda zikir de sana eşlik eder. Manevi âlemindeki seyrin neticesinde içindeki bu gelişmeler dışına akmaya başlar. Kalbindeki zikir böylece istem dışı ağzına ulaşır. Nefsin bu halden memnun kalmış ve zevk almaya başlamıştır. Kalbinde başlayan zikir kalp, ruh, sır, hafi ve ahfa letaiflerine doğru yayılmasından sonra diline yansır. Böylece kalbin ve dilin aynı anda zikre başlar.

Kendini dahi unutup, âlemlerin zikrine şahit olmaya (Fena), marifetullah elde ederek Rabbinin hitabına mazhar olmaya (Beka) doğru gidilen yolun başıdır. Fenafillâh, Allahu Teâlâ’dan başka kendin de dâhil hiçbir mevcudatı görmemek, müşahede etmemek, Allah yolunda kaybolmaktır. Bekabillah ise Allah ile yeniden görmek, her yaratılanı O’nunla müşahade etmek, Hak ile Hak’tan olmaktır. Şimdi Ebul Hasan Harkani kuddise sirruh Efendimize kulak ver; “Zikrullah, senin Allah’ı zikrettiğinde, Allah’ın da seni zikrettiğini tüm zerrelere bilmendir.”

Zikir adedi ve şekli şeyhin tarafından belirlenir. Kendine göre zikir yapma. Faydasından çok zararı olur. Zira rabita meselesinde sorunlar yaşayabilirsin.

*“Ey âmenû olanlar (Allah'a ulaşmayı, teslim olmayı dileyenler); Allah'a karşı takva sahibi olun ve **O'na ulaştıracak vesileyi isteyin.** Ve O'nun yolunda cihad edin. Umulur ki böylece siz felâha erersiniz.” (Maide 35)*

Başlangıçtaki zikir görevi genellikle “La ilahe illallah” olur ve müteakiben “Allah” şeklinde devam eder. Meydana gelen değişimlere göre vird olarak farklı zikir görevleri verilir. Vird belli zamanlarda, belli sayıda okunması emredilen kelimeleri veya cümleleri tekrarlamaktır. Zikir sayıları ve şekli aslında senin disiplin altına alınman içindir. Zikir etmek amaç değildir, bir araçtır.

“Ancak Allah’ın dilemesiyle (yapacağım de). Ve unuttuğun zaman Rabbini zikret ve de ki: “Rabbimin beni (Allah'a) bundan daha yakın (daha üstün) bir irşad seviyesine ulaştırmasını umarım.” (Kehf 24)

Bu nedenle asıl olan zikretmen değil Allah Teâlâ’yı unutmamandır. Zikrin amacı budur. Nakşibendî Tarikatına uygun olarak başlangıç zikir görevi ve rabitanın nasıl yapılacağı,

Râbîta-i Şerîfe Risâlesinde Esseyyid Abdulhakîm-i Arvâsî kuddise sirruh hocamız tarafından 1923 yılında yazılmıştır. Osmalîca'dır. Tercümesi Hüseyin Hilmi Işık kuddise sirruh Efendi Hocamızca yapılmış olup Tam İlmihal Saadet-i Ebediye kitabında yayınlanmıştır. İstifade etmek isteyen talipler için yapılmasına izin verilmiştir. Ancak Muhammed Süleyman rahmetullahi aleyh Efendi Abimiz, rabitanın aşk ile Esseyyid Abdulhakîm-i Arvâsî kuddise sirruh hocamıza yönelik yapılmasının uygun olacağını belirtmişlerdir. Şimdi ustanın sözüne kulak ver. İyi anla ve yapmak istersen yap. Bu işler gönül işidir. Aşk ile aşk ol, bırak inadı yârin elinde sol.

NAKŞİBENDÎ TARİKATINDA ZİKİR VE RABİTA

Esseyyid Abdulhakim-i Arvasi (kuddise sirruh) hocamızın bu konuda yazmış olduğu Rabita Risalesinden aktarıyorum. Allah ondan razı olsun.

“Zikri merâk ettiğinizi biliyorum. Bunun için açık yazıyorum.

Zikr, arabî bir kelimedir. Türkçede hâtırlamak, anmak demektir. Hatırlamak da, kalp ile olur. Söylemekle olmaz. Şimdi üç türlü zikir bilinmektedir:

1-Dil ile söylemekle yapılan zikirdir. Söylerken, kalb birlikde hâtırlamaz. Yalnız dil ile söylenen zikrin kalbi temizlemekte fâidesi pek az olur. İbâdet sevâbı hâsıl olur. Zümer sûresinde, meâli, (*Kalbleri Allahü teâlâyı zikr etmiyenlere azâb vardır*) olan yirminci âyetinde bildirilen azâb bunlar içindir.

2-Yalnız kalp ile yapılan zikirdir. Dil söylemez. İşte bizim yolumuza mahsus olan zikir budur. A'râf sûresi ellidördüncü âyetinde meâlen, (*Rabbini, yalvararak ve gizli ve sessiz çağırınız*) ve Ra'd sûresi, otuzuncu âyetinde meâlen, (*Biliniz ki, kalbler, yalnız Allahu Teâlâ'yı zikir etmekle rahat bulur*) ve A'râf sûresi ikiyüzdördüncü âyetinde meâlen, (*Rabbini, içinden zikr et*) buyuruldu ve başka birçok âyet-i kerîmede ve sayısız hadîs-i şerîflerde ve din büyüklerinin kitâblarında bu zikr bildirilmektedir.

3-Dil ile kalbin birlikde yaptığı zikirdir. Allah adamları, Evliyâ “kaddesallahu Teâlâ esrârehumul'azîz” yüseklerle eriştikten sonra, böyle zikri yapabilirler.

Kalp ile yapılan zikir, en önce Fahr-i âlemin “sallallahü aleyhi ve sellem” hicret gecesinde, Sevr dağındaki mağarada, Ebû Bekr-i Sıddîka “radıyallahu anh”, diz üstüne oturup, gözlerini kapamasını emrederek sessiz yaptırdığı zikirdir.

Büyüklerin yolda bulunanlara öğrettikleri rabita, Tevbe suresinin yüz yirminci ayetinin, (*Hep sadıklarla birlikde bulunun*) ve En'âm suresinin elli ikinci ayetinin, (*Rablerini isteyenlerle beraber olmağa çalış*) meallerinde emrolunan beraberliktir ve (*Allahu Teâlâ'nın sevdiklerini hatırlamak, rahmet etmesine sebep olur*) hadîs-i şerîfine uymaktır. Bunlar gibi, başka âyet-i kerîmeler ve hadîs-i şerîfler de vardır. Asya'da, Mâverâ-ün-nehr ve Buhârâ'da, on iki asırdan beri gelmiş bulunan Hanefî âlimlerinin büyükleri de, talebesine böyle yaptırmışlardır.

Her gün âdet ederek, sabah veya akşam namazından sonra yahut uygun gördükleri bir zamanda, abdestli, temiz bir yerde, yalnız olarak, kıbleye karşı oturulurdu. Gözler kapanırdı. Dil ile yirmi beş kere (Estagfirullah) denir, her birini söylerken, (Günahlarıma

pişman oldum. Bir daha yapmamağa söz veriyorum. Günahlarımı af eyle) diye düşünülürdü. Sonra:

Bir Fatiha ile üç İhlâs okuyup, sevabı, Fahr-i âlem “sallallahu aleyhi ve sellem” ile Muhammed Behâeddîn-i Buhârî ve Abdülkâdir-i Geylânînin “kaddesallahu Teâlâ esrârehumul’azîz” ruhlarına hediye edilir ve “Beni de yolunuzun yolcuları arasında bulundurunuz” diye dua edilirdi.

İhlâs-ı şerîf okumadan, yalnız bir Fâtiha dahâ okur, sevabını Fahr-i âlem “sallallahü aleyhi ve sellem” ile imâm-ı Rabbânî Müceddid-i elf-i sâni Ahmed Fârûkî Serhendî ve mevlânâ Hâlid-i Bağdâdî “kaddesallahu Teâlâ esrârehumâ”nin de ruhlarına hediye ederlerdi.

Yalnız bir Fâtiha dahâ okunur. Sevabını Fahr-i âlem “sallallahu aleyhi ve sellem” ile Seyyid Abdullah ve Seyyid Tâhâ “kaddesallahu Teâlâ esrârehumâ” ruhlarına hediye eder, Allahu Teâla’dan kalp ile yardım ve feyiz isterlerdi.

Bir Fâtiha daha okuyarak, Fahr-i âlem “sallallahu aleyhi ve sellem” ile Seyyid Muhammed Sâlih ve Seyyid Fehîm-i Arvâsî’nin “kaddesallahu Teâlâ esrârehumâ” ruhlarına hediye eder, Allahu Teâla’dan kalp ile yardım ve feyiz isterlerdi.

Bundan sonra, kısaca (Tezekkür-i mevt) ederlerdi. Yani kendini ölmüş ve teneşir tahtası üzerinde yıkanmış, kefene sarılmış ve tabuta konulmuş ve mezara gömülmüş olarak düşünürlerdi. Mezarda olduğu hâlde, Allahu Teâlâ ile arasında vesile ve vasıta olan zatı karşısında görür gibi, hayaline getirir, nurlu alnına, yani iki kaşı arasına edep ile bakar gibi olurlardı. Her şeyi unutarak, dünya işlerini düşünmeyerek, sevgi ve saygı ile onun mübarek yüzünü hayalinde veya gönlünde durdururlardı. Buna, Rabıta demişlerdir.

Mâide suresi, otuz beşinci ayetinde, (*Ona kavuşmak için, vesile, vasıta arayınız*) emri ile ve başka âyet-i kerîmeler ve hadîs-i şerîflerle ve islâm âlimlerinin kitaplarında bildirilmiştir. Tasavvufun bütün yollarında ve en çok büyüklerimizin yolunda en değerli ilerletme vasıtası olduğu bildirilmiştir. Bu rabıta, en az on beş dakika sürer. Daha az olursa tesiri de az olur.

Rabıtasız zikir etmek, insanı ilerletmez. Zikir etmeden rabıta yapmak ilerletir buyurmuşlardır. Rabıta, her işte yardımcıdır. Zikir etmeğe yardımı ise pek çoktur. Allahu Teâlâ’nın evi olan kalbi, nefsin pisliklerinden ve şeytanın aldatmasından temizler. Zikrin yerleşmesi için kalbi hazırlar. Rabıta üç kısımdır:

1-Velinin yüzünü, karşısında bulunuyormuş gibi hatırlamaktır. Böyle rabıta zikre başlarken yapılırdı.

2-Yüzünü kendi kalbinde bulundurmaktır. Böyle rabıta, zikir ederken, kendiliğinden hâsıl olunca, kalpte durduğunu düşünerek, zikir etmek olurdu.

3-Kendisini, Velinin şeklinde, kıyafetinde görmek, yani böyle rabıta yapmaktır. Kur’ân-ı kerîm okurken ve dinlerken, ders, vaaz dinlerken, namaz kılarken, her ibadeti yaparken, kendini o kıyafette düşünür. Bunları yapan, kendi değil, odur der. Böyle yapılan ibadetlerden çok lezzet duyulurdu.

Rabıta yapmakla çabuk ilerlerdi. Allahu Teâlâ'nın rızasına kavuşurdu. Üçüncü kısma Tam Rabıta denirdi.

Tam Rabıta yapan, kendi kalbini düşünürdü. Kalp, yani gönöl, sol memenin altında ve iki parmak aşıağıda, yürek denilen bir parça et de bulunan nurdan bir kuvvettir. Yürek, yumurta veya kozalak gibidir. Buna, Kalb-i sanevberî denir. Burada bulunan nurdan kuvvete, Kalb-i hakîkî denir. Kalb-i sanevberî, kalb-i hakîkînin yuvası gibidir.

Kendine sıkıntı vermeden, namazda oturur gibi edeple oturlardı. Başını ve vücudunu azıcık kalbe eğdi. Gözlerini yumar, yani kaparlardı. Çünkü göz, kalbin kılavuzu gibidir. Göz ne ile meşgul olur ise, kalp de onunla meşgul olur. Bunun için, duygu organlarının hiçbirini bir şey duymamalıdır. Hiç bir uzvunu oynamazlardı. Dudaklar birbirine yapışırdı. Dil damağa değdi, (Allah) kelimesini, hayali ile düşünerek, o nurdan kuvvet üzerinden geçirir. Hayal ile zevk, şevk, saygı ile (*Onun gibi, hiçbir şey yoktur*) âyet-i kerîmesine uyararak, hiçbir şeye benzemeyen bir zatın ismi olan Allah, Allah, Allah derlerdi. Söylerken, hiçbir sıfatını düşünmez. Hatta hazır ve nazır olduğunu bile hatırlamazlardı. Tespihi alıp, sağı elinin başparmağı ile Allah, Allah diyerek, tespih tanelerini atar. Kalbine bir düşünce gelmemesi için uygun göreceğı gibi çabuk veya ağır ağır zikir ederlerdi. Zikrin, kalbin yakınında olması lâzımdır.

Zikir günde, en az beş bindir. Ramazan-ı şerifte on beş bin, başka aylarda yedi bin, mümkünse her zaman on beş bin olurdu. Zikir, bu kadar anlatılabilir. Yapınca anlaşılır. İyi yapmak çok yapmakla olur.

“Ölüm gelmeden önce zikir et. Çünkü kalbin temizliğı zikir ile olur. Allahu Teâlâ'nın zikrinden başka, her ne olursa olsun, can çıkarmaktır.” sözü meşhurdur.

Tasavvuf bilgilerinin mütehasısları, (Zikir etmekle kalp temizlenir. Zikir etmekle, Allahın sevgisi elde edilir. Zikir etmekle, ibadetin tadı duyulur. Zikir etmekle, iman kuvvetlenir. Zikir etmekle, namaz kılmak hevesi artar. Zikir etmekle, ahkâm-ı islâmiyye kolaylıkla yapılır. Zikir etmekle, taklitçilikten kurtulup, vicdaniliğe kavuşulur. Kur'ân-ı kerîmdeki (*Allahu Teâlâ'yı çok zikir ediniz.*) emri bunu göstermektedir.) derlerdi.

Tasavvuf yolunda ilerlemek için, önce tevbe, sonra istihare yapılırdı. Tevbe yapmak için kısaca, (Yâ Rabbî! Bulûğum anından şimdiye kadar yaptığım günahlara pişman oldum. Şimdiden sonra da, inşaallahu Teâlâ hiç günah işlememeğe söz veriyorum) denir. Günahlar ayrı ayrı sayılmaz. Sonra gusül abdesti alınır. Gusülden sonra, o gece (İstihâreye niyet ettim) diyerek iki rekât namaz kılıp, yatılırdı. Birinci rekâtta (Kâfirûn), ikinci rekâtta (İhlâs) suresi okunurdu. Her gün, böyle zikir ederlerdi. Tefvik Hak Teâlâ'dandır derlerdi.

İmâm-ı Birgivîn'in (Kırk hadîs)i, yirmi birinci hadisine göre, her mü'minin istihare yapması sünnettir. İbni Âbidînde diyor ki, (İstihâre namazından sonra şu dua okunur:

Allahümme innî estehîrûke bi-ilmike ve estakdirûke bi-kudretike ve es'elûke min fadlikel'azîm fe inneke takdiru ve lâ akdiru ve ta'lemü ve lâ a'lemü ve ente allâmül-guyûb). Yedi gece böyle istihâre yapılır. Sonra, kalbe gelen şey yapılır.

İstihâreden sonra, abdestli olarak, kıbleye dönüp yatılır. Rüyada beyaz veya yeşil görmek hayra alâmetdir. Siyah veya kırmızı görmek şerre alamettir denildi. İstihâre namazını

başkasına kıldırmak sünnet değildir. İstihâre yapmasını öğrenmeli, bu sünneti kendisi ifâ etmelidir. Bedenle yapılan ibâdetleri başkasına yaptırmak câiz değildir.

31 Mayıs 1339 [1923]
Zil-ka'de 1341

Esseyid Abdulhakîm

RABITA VE ZİKİR ADABI VE USULÜ

Yararlanılan Kaynaklar:

- 1- *Esseyid Abdulhakîm-i Arvasi Hazretleri, Rabita Risalesi*
- 2- *Esseyid Muhammed Saki Haşimi Hazretleri, Arifler Yolunun Edepleri*
- 3- *Rahmi Serin, Veliler ve Tarikatlerde Üsul*
- 4- *Muhammed Hikmet Efendi, Marifet-i İlahiyye Tarikat-ı Aliyye*
- 5- *Hacı Osman Üsküdarî Nakşibendî Efendi, Tarikat Risalesi, İsmail Hakkı Altuntaş*
- 6- *Muhammed b. Abdullah Hani, Âdâb, Ali Hüsrevoğlu*
- 7- *İmam Rabbânî Ahmed Farukî Hazretleri Mektubat*
- 8- *Muhammed Ma'sum Hazretleri Mektubat*
- 9- *Mehmet Veli Şen, Evrâd-ı Bahaiye*
- 10- *Asım Soysal, Kuantum Mekaniği Üzerine*
- 11- *Bilim ve Teknik, Atom altı parçacık ve Standart Model*

Nakşibendî Tarikatında zikir usullerini şu kategorilere ayırabiliriz:

- 1- Yeni başlayanlara verilen zikir görevi (Belli süreli vird olarak)
- 2- Tarikatın edep ve adaplarını öğrenen taliplilere verilen zikir görevi (Kalp zikri) (Belli süreli ve süresiz vird olarak)
- 3- Kalp zikrini tamamlayan ihvanlara verilen zikir görevi (Letaif zikri) (Belli süreli vird olarak)
- 4- Letaif zikrinde başarılı olan âşıklara verilen zikir görevi (Nefy-u İsbat zikri) (Belli süreli vird olarak)
- 5- Özel zikir görevleri (Hatme-i Hâcegan, Kelime-i Tevhit zikri, Kişiyeye özel verilen gizli zikirler, Tarikat kollarına özel zikirler) (Zikir meclisleriyle veya müstakil, vird olmadan)

1-YENİ BAŞLAYANLARA VERİLEN ZİKİR GÖREVLERİ

Silsile Büyüklerinin isimlerini ezberlememiş, tarikat edeplerine yabancı olan yenilere kalp virdi verilmez. Onlara “ihlâs Suresi”, “Salâvat” ve “Subhanallahi velhamdu lillahi ve lâ ilâhe illallahu vellahu ekber.” tespihi günlük vird (ders) olarak verilir. Her birinden günde 50 veya 100 adet okuması istenir. Bu zamanla artırılır. 1000 adet ardından da 2000 âdete kadar çıkar. 1 veya 2 ay kadar sürer. Sana göre bu süre uzayabilir veya azalabilir. Bunun için gayretli olmalısın. Bunlar çekerken abdestli olarak yüzünü kıbleye çevirerek otur. 25 “estağfirullah” ile başla ve bitince de tekrar 25 “estağfirullah” çekip kalk. Hastalık veya başka bir özür sebebiyle kıbleye karşı oturamıyorsan kolayına geldiği gibi otur. Günün her vaktinde yapabilirsin. Zikir için mekruh vakit yoktur. Özellikle sabah ve akşam namazlarından sonra çekmek daha iyidir. Bunun yanında iş durumuna ve çalışma saatlerine göre virdinin zamanını kendin ayarlayabilirsin.

2-KALP ZİKİRİ

Evvela abdestli olarak yüzünü kıbleye çevirerek otur. Euzu ile besmele çek ve 25 “estağfirullah” ile başla. (Bitince de tekrar 25 “estağfirullah” çekip kalkarsın) Sonra Esseyyid Abdulhakim-i Arvasi Efendi Hazretleri’nin bahsettiği gibi tövbe, dua ve sureler okunarak bağlı olunan zata ve silsile büyüklerine bunların sevabı hediye edilir. Ardından yine bu mübarek zat ve büyüklerden feyz talep edilir. Müteakiben rabıtaya geçilir. Esseyyid Abdulhakim-i Arvasi Efendi Hazretleri’nin Rabıta Risalesinde belirttiği şekilde rabıta yapılır. Rabıta da dikkat edilecek hususlar şunlardır:

1-Abdestli olman

2-Günde bir defa olmak üzere sabah veya akşam namazından sonra yapman.

3-En az on beş dakika kadar olman.

4-Fiziksel ve zihinsel rahatlıkta olman.

5-Gusül abdestli olman.

6-Râbıta yapacağın yerde dikkatini dağıtabilecek şeylerden uzak olman.

7-Midenin huzurda olması ve ne aç ne de tok olman.

8-Hasta isen rabıtayı kısa tutman veya yapmaman.

9-Rahat bir oturuşta olman.

10-Râbıta esnasında dilini ucunun damağa veya üst dişlerinin veya alt dişlerinin arkasına değdirerek ağız içinde rahat bir konumda tutman.

11-Rahat bir şekilde tabiatına uygun nefes alıp vermen.

Unutma rabıta Cenab-ı Allah’adır. Mürşit sadece kalbe gelebilecek olumlu veya olumsuz düşünceleri kontrol altına almak içindir. Mürşit ile rabıta seni asıl hakiki rabıtaya taşıyacaktır. Maksat budur. “**Allahümme (İlâhi) ente maksudi ve rızaike matlubi.**” Gaybet (Kendinden geçme) veya kaybolma hali başlayıncaya kadar râbıtayı sürdür. Rabıta esnasında gaybet hâsıl olur, mürşidinin sureti etrafını kaplar, cezbe hâsıl olursa râbıtayı kes. Rabıtayı ayrı zikir ayrı zamanlarda da yapabilirsin ama ardı ardına yapman daha iyidir. Zikir esnasında rabıta yapılmaz. Hem rabıtayı hem de zikri aynı anda yapma. İzin verilmemiştir.

Rabıta bittikten sonra dizinin üstüne veya bağdaş kurarak otur. Zikir için ellerini göğsüne veya dizlerine koy. Gözlerini yum. Dudaklarını birleştir. Dilini damağına yapıştır, ucunu üst dişlerin arkasına daya. Mürşidini düşün, himmet dile. Başını göğsünün solunda, memenin dört parmak altındaki kalp makamına, noktasına doğru eğ, tövbe istiğfat et ve “Euzü billahi mineş şeytanirracim bismillahirrahmanirrahim. İlâhi ente maksudi ve rızaike matlubi” dedikten sonra kalbine “Allah” İsm-i Azam’ını nakşetmeye başla. “**Allah**” “**Allah**” diye içinden zikret. “Allah” İsmi nur içinde parlıyor gibi gördüğünü düşün. O ismin ve senin de sahibin, yaratıcın olan Zat-ı Mutlak’a teveccüh et, yönel ama kesinlikle bu düşüncelerine maddesel şekil verme. İmam-ı Rabbani kuddise sirruh “Her ne akla gelir, o Allahu Teâlâ değildir.” buyuruyor. “Allah” ismi azamını söylerken gelen olumlu olumsuz düşüncelere itibar etme. Gelirse de içinden istiğfar çek. Kuvvetli bir cezbe meydana gelirse zikre ara ver. Göğsünde şiddetli kalp atışları olursa da zikre ara ver. Dinlen. Kalp atışlarının normale dönmesini bekle. Zikirde abartıya kaçma. Bedenen sakin, kalben sakin, beynen sakin ol. Taşkınlık yapma. Hafi (sessiz, gizli) olarak içinden bir kenarda vuslata er. Bu konulardan da mürşidini haberdar et. Tavsiyelerine uy. Olası her halden Allahu Teâlâ’ya sığın ve dua et. Zikir başlangıçta içten gizli yapılır. Ancak sonrasında ilerleyen zaman da ağız kalbi zikre iştirak eder. Bu aşamada zikre hem kalbi hem de lisanî (ağızla) olarak beraberce devam edilir. Her 100 adet okumadan veya Zikir

bitince hemen kalkma. On beş dakika kadar kalbi murakabe yap. 5000 adet “Allah” de. Genelde günde efdâl olan 5000 adettir. (*İlk zikir görevlerini yerine getirip de başarılı olduktan sonra da artık ömür boyunca her gün Ramazan aylarında 15000, diğer aylarda 7000 âdet “Allah, Allah, Allah” diye zikre devam edersin.*) Virdte kalbini sadece zikre bağla, âlemlerin Rabbini zikrettiğini düşün, bütün dikkatini kalbindeki zikirde topla. Kalp zikri 21 bine kadar artırılabilir. Kalp latifesine yönelik zikrin zamanını şeyhin belirler. Gelişmelerini ona arz et. Alınan bir zikrin vücuda yerleşmesi ve vücudun zikre alışması için en az 4 ay çekilmesi güzel olur. Az veya çok olması gayretine göre değişir. Bundan sonra istenirse artırılır. Ancak özel durumlar ve gelişmeler olursa bu süreden önce de mürşidine danış. 21 binden sonrası Letâif virdine girer ve onun zamanını mürşit belirler. Her 100 defa “Allah” deyince yüz başında (İlerde bahsi geçecek, eğer haps-i nefis yapıyorsa 2 adet haps-i nefis’den sonra da) **“İlâhî ente maksudî ve rızâike matlubî” diye dua et ve “Allah” “Allah” diye zikre devam et.** Böylece 5000 âdeti tamamla. Günlük olarak belirli saatlerde yapabileceğin gibi değişik saatlerde de yapabilirsin. Ancak her gün yapmalısın. Biz sadece ilm-el yakin hâsıl elde etmen için bunları sana anlatıyoruz. Ayn-el yakin ve Hakk-el yakin, gayretine ve gelişmelerine bağlıdır. Sen çalış, alacaksan eğer, verecek olan verecekse eğer, zaten sana verilir.

Böylece zikir dairesine girersin. Yürümeye başlarsın. Koşarsan da sen bilirsin. Ancak heyecana da kapılma ve nefsin terbiye etmeye çalışırken zarar verme. Maraton yarışı gibidir bu işler. Akıllı ol ve söylenenleri iyi dinle. Kafana göre iş yapma. İnşallah sen de bir gün usta olduğunda o durumun müstesna. Sabırlı ve gayretli ol. Doğrusu budur. Bir çınar kocamandır ama büyümesi asırlar alır. Üç tohum al eline. Birisi çim olsun, birisi çam, birisi de çınar. Toprağa göm ve sula. Hepsi de güneşte yansın, suda boğulsun, toprak ananın memesinden içsin sütünü. Bir gün üçü de fişkirir ve toprak ananın rahminden doğar. Büyümeye aynı anda devam ederlerken bir gün çim yetişir ve artık büyümez, bakar ki diğerleri büyümeye devam ediyor. Bir gün daha gelir ki çam da büyür ve daha fazla büyümez olur. Bir gün de bakarsın ki ama asırlar sonrasında, çınarda o heybetine rağmen artık büyümez olmuştur. Şimdi söyle bana hangisi daha büyüktür veya küçüktür? Hangisi birbirinden üstündür? Çam dese ki ben çimden büyüğüm, çınar dese ki ben çamdan üstünüm, bu sözler doğru mudur? Yahut çim baksa da haline ben diğerlerinden küçüğüm, ne işe yaramazım, bu üzüntü yerli yerinde midir? Elbette ki hayır. İşte sen ve senin gibi hepimiz de bu misaldeki ağaçlar gibiyiz. Herkesin bir meşrebi ve yaratılış görevi vardır. Sen ne olmak üzere yaratıldıysan, olman gereken şey olmalısın. Amaç meşrebince kemal noktana kavuşmandır. Çim çim olmak üzere yaratılmıştır. Çınar olmaya heves ederse komik olmaz mı? Görevini yaparak güzel bir çim olan o tohum kendinden isteneni yerine getirmiş ve nihayet kemale ermiştir. O halde sen de meşrebini keşfet ve o yolda Rabbinin özüne şifrelediği sırrına ulaşıp nihayet kemal noktana eriş. Zikir sana bunu sağlar. Yoksa eğer çim isen zikir seni çınar yapmaz. Ancak kemaline ulaşmış öyle güzel bir çim olursun ki şaşkınca büyümeye çalışsan, yanlış yollarda kendisini kurutan işe yaramaz bir çınardan daha makbul olursun. İstidadın neyse o yolda büyü ve sakın unutmama kemalin öz aynandaki cemalindir.

3-LETÂİF ZİKRI

Letâif latife'nin çoğuludur. Latifeler demektir. Latife latif olan, gözle görülemeyecek kadar gizli, bir şeyin aslı anlamlarına gelir. Bedenin maddesi olduğu gibi bir de manası vardır. İşte bu maddi ve manevi âdemliğini oluşturan dıştan içe doğru latifelerin vardır. Bunlar toprak, su, hava, ateş, enerji (ışık, nur), kalp, rûh, sır, hafî, ahfâ ve nefs-i natîka'dır. Yerleri kalp sol göğüste memenin dört parmak altında, ruh sağ göğüste memenin dört parmak

altında, sır sol göğüste memenin iki parmak üstünde, hafi sağ göğüste memenin iki parmak üstünde ve ahfa göğüs ortasında iman kemiği denen kafes çatısı bölgesinde olup hepsinin ortasındadır. Nefs-i natika ise iki kaşın ortasında alındadır. Maddenin de latifeleri olan toprak, su, hava ve ateşe Anasır-ı Erbaa denir. İmam-ı Rabbani kuddise sirruh Efendimize göre bir de enerji (ışık veya nur) latifesi vardır. Tüm bunlara enerji hariç letâif-i aşere, on latifeler denmektedir. İmam-ı Rabbani kuddise sirruh Efendimizin ilavesi ile on bir letâiftir. Günümüzde atom altı parçacıkların keşfiyle eşyanın madde yapısına enerji (ışık) latifesinin ilavesi daha iyi anlaşılmıştır. Hatta son zamanlarda ortaya çıkan atom altı parçacıkları fizik teorilerinin (Kara madde, Higgs parçacığı, ışık hızının geçilmesi gibi) ispatlanması için Cern şehrinde yapılan deneylerde elde edilen değerlere göre farklı latifeler de belki ilerde ilave edilebilir.

Maddenin en küçük parçası, molekülden atoma, atomdan çekirdeğe ve elektrona, oradan nötron ve protona, oradan da kuark, lepton, nötrino ve bozonlara kadar gelmiştir. Standart modele göre evrende, temel parçacık olarak 6 çeşit kuark, 6 çeşit lepton, bunların karşıt parçacıkları, foton, 8 çeşit gluon ve 3 çeşit vektör bozon'dan oluşan kuvvet taşıyıcı parçacıklar vardır. Ayrıca bunları bir arada tutan, bağlar oluşturan 4 çeşit de kuvvet (kudret) bulunmaktadır. Bunlar Güçlü nükleer kuvvet, Zayıf nükleer kuvvet, Yer çekimi (kütle çekimi) kuvveti ve Elektromanyetik kuvvet'tir. Kuarklarla leptonlar, kuvvet taşıyıcı parçacıklar aracılığıyla etkileşime girerek, evrendeki görünür maddenin tümüne vücut verilmesine vesile olur. Kuark ve lepton çeşitlerine çeşni (flavor) de denir. Dolayısıyla, kuarklarla leptonların 6'şar farklı çeşni vardır ve hepsinin de içyapıları olmayan temel parçacıklar oldukları düşünülmektedir. Standart modelin, kütle çekimini de kapsayacak şekilde geliştirilmiş halinde, bir de parçacıklarla etkileşime girerek onlara kütle kazandıran Higgs bozonu olduğu tahmin edilmektedir. Higgs bozonu hariç tümünün deneysel olarak var oldukları kanıtlanmıştır. Hala Higgs parçacığı için deneyler devam etmektedir.

“Ve kâfir olanlar dedi ki: “Bize o saat gelmeyecektir.” De ki: “Hayır, gaybı bilen Rabbime andolsun ki elbette size gelecektir.” Göklerde ve yerde zerre ağırlığında (bir şey bile) O'ndan gizli kalmaz. Bundan daha küçüğü ve daha büyüğü dahi hariç olmamak üzere Kitab-ı Mübin (Apaçık Kitab)'ın içindedir.” (Sebe 3)

“Ve bir iş ile meşgul olmanız, Kur'ân'dan bir şey okumanız ve yaptığınız bir amel yoktur ki, ona daldığınız zaman sizin üzerinize şahitler olmayalım. Yeryüzünde ve semada zerre ağırlığına bir şey Rabbinden gizli kalmaz. Ve ondan daha büyüğü ve daha küçüğü yoktur ki, Kitab-ı Mübîn'de olmasın.” (Yunus 61)

Kalp zikrinden mürşitin izniyle başarıyla geçersen letaif zikrine başlarsın. Evvela abdestli olarak yüzünü kıbleye çevirerek otur. Euzu ile besmele çek ve 25 “estağfirullah” ile başla. (Bitince de tekrar 25 “estağfirullah” çekip kalkarsın.) Sonra Esseyyid Abdulhakim-i Arvasi Efendi Hazretleri'nin bahsettiği gibi tövbe, dua ve sureler okunarak bağlı olunan zata ve silsile büyüklerine bunların sevabı hediye edilir. Ardından yine bu mübarek zat ve büyüklerden feyz talep edilir. Müteakiben rabıtaya geçilir. Esseyyid Abdulhakim-i Arvasi Efendi Hazretleri'nin Rabıta Risalesinde belirttiği şekilde rabıta yapılır.

Rabıta bittikten sonra dizinin üstüne veya bağdaş kurarak otur. Zikir için ellerini göğsüne veya dizlerine koy. Gözlerini yum. Dudaklarını birleştir. Dilini damağına yapıştır, ucunu üst dişlerin arkasına daya. Mürşidini düşün, himmet dile. Letaif zikri 23 bin adet olmak üzere “Allah” ism-i şerifi ile başlar. 101 bine kadar devam eder. Bu zikrin çekiliş vaktini mürşit belirler ve seyrini kendisi takip eder. Letâif virdi, altı latife üzerinde çekilir. Bunlar

sırasıyla kalp, ruh, sır, hafî, ahfa ve nefs-i natika latifeleridir. Zikir her bir latife üzerine doğru kalbi zikirde olduğu gibi çekilir. Sonunda bütün vücut zikir halinde huzur bulur. Bu hale zati zikir veya zikr-i sultani denir. Başını göğsünün solunda, memenin dört parmak altındaki kalp makamına, noktasına doğru eğ, tövbe istiğfat et ve “Euzü besmele çekilir ardından, ilâhi ente maksudi ve rizâike matlubî” dedikten sonra kalbine “Allah” ismini nakşetmeye başla. 1000 adet “Allah” “Allah” “Allah” diye içinden zikret. Zikir kalbinde yerleştiğinde ve kolay gelmeye başladığında yani zikre acıkıyor olduğunda, mürşidinin izni ile zikrin, ruha yönlendirilir. Ruh makamı, noktası sağ memenin 4 parmak altındadır. Baş bu kez bu noktaya doğru yatırılır ve zikir bu halde yapılır. 1000 adette burada zikir yapılır. Ruhta olgunlaştıktan sonra sır makamına, sonra hafî’ye, sonra ahfa’ya, sonra nefs-i natika’ya geçilir. Her latife’de baş o latifeye doğru hafifçe yatırılır. 1000’er adet zikir yapılır. Böylece birinci tur tamamlanmış olur. Zikir sayısı latifeler üzerine eşit oranlarda dağıtılır. Önce kalpten başlayıp her latifede biner biner zikir çek. Nefs latifesiyle bir tur tamamlanmış ve altı bin çekilmiş olur. Tekrar kalbe dönüp ikinci tura başlanır. Binlik kaç turun gerektiği baştan tespit edilir ve hepsi tamamlanır. Buna rağmen sayı tamamlanamıyorsa kurtarırsa her latifede beş yüz beş yüz zikir çekilir. Beş yüz fazla gelirse yüzer yüzer taksimat yapılır. Sonra kalan olursa, otuz üç otuz üç taksimat yapılır. Otuz üçler çekilirken yüzün tamamlandığı latifede “İlahi ente maksûdî ve rızake matlubî” denir. Kısaca taksimat 1000, 500, 100 ve 33 sıralamasıyla yapılır. Letaif zikri çekilirken bitmeden ara verilmesi gerektiğinde mümkünse bir kere devir yapıp tek sayıda bırakmak güzel olur. Mesela yedi bin, dokuz bin, on beş bin gibi. Ancak zor durumda herhangi bir latifede iken ara verebilir. Sonra kaldığı yerden devam eder.

Başarılı olursan Allahu Teâlâ’nın izniyle zikrin her zerrene yayılır. Her yerinde artık O vardır. Benliğin kaybolmuş ve hakiki benliğe teslimiyetin başlar. Bu aşamada zikr-i cüz ve sonrasında zikr-i kül yapılır. Zikr-i cüz’de bu kez latife makamlarına değil de âlemlere yönelirsin. Âlemlerdeki her yaratılmış ile beraber zikir yaptığını düşünerek başlarsın. Bu zikri idrak edipte âlemler ile hissene birleştiğinde bu kez nefs-i kül’e geçersin. Burada Cenab-ı Hakk’ı kalp evinde müşahade edersin. Âlemleri avucunda bir toz zerresi görürsün ve en büyükten, en küçüğe her zerrende, O yârin huzurunda öylece durduğunu idrak edersin. Bu halde zikre devam edilir. Her yerde ve her şeyde Allahu Teâlâ’nın zikrini duymaya başlarsın. İçinde ve dışında ne varsa madde ve mana olarak, tüm latifelerle beraber, her şeyi bir bütün görüp, küllen zikir yaparsın.

4-NEFY-U İSPAT ZİKRI

Bu durumun aldatıcı olabilir. İçinde ve dışında ne varsa her şeyi yok etmen gerekir. Yok etmeyi bile yok etmelisin. Yalnızca O kalmalıdır. Bu sebeple bu aşamada mürşidinin izni ile kelime-i tevhit (Nefy-u İsbât) zikri başlar. Ancak kelime-i tevhit habs-i nefes ile yapılır. Bu zikir de kalp ile başlar ve her makam için ayrıca tekrar yapılır. Artık her makamda o makamın nuru tecelli eder. Yanılma. Bunlar aldatıcıdır. Sevin ama şükrederek yoluna devam et. Tabii ki istiyorsan. Nur perdelerini de geçmelisin. Hakikat perdelerin ardındadır.

***Ey nazlı sevgili, göster artık bize yüzünü, aşkından, döndük divaneye,
Perdeler ile oyalanmaktan, hiç bir halimiz kalmadı, döndük pervaneye.***

Nakşibendiye büyüklerine göre nefy u isbât “Lâ ilâhe İllallâh” olan kelime-i tevhit ile zikir yapmandır. Bu zikirde habs-i nefes (nefesi tutma) ile zikredersin ve şartlarına uyarsın. Tövbe, dua ve sureleri okumandan sonra sevabı büyüklerin ruhaniyetlerine hediye et. Sonra rabıta yap. Sonra Nefy u isbât’a geç. “Lâ İlâhe İllallâh” kelime-i tevhit ile zikre

başla. Yukarıdaki anlatılan başlangıç hallerine riayet et. Sonra derin bir nefes al ve özellikle karnında tut. Nefesini hapsed. Tutabildiğin kadar tut. Nefes tutulması esnasında gücüne göre 3, 5, 7, ...21 adet kelime-i tevhidi içinden söyle. Sayıları saymak hafıza ile olur, tespih, parmak gibi araç kullanılmaz. Nefes tutmada 21 adet Kelime-i tevhit söylemek hedeftir ama zorlama yoktur. Haddi aşma. Rakamlarla da uğraşma. Rakam sadece seni disiplin altına alır. Asıl olan emre uymanın hazzıdır. Kazandıran da çok yapmak değil emir altında olmanın getirdiği teslimiyetin derecesidir. Hastaysan, içinden gelmiyorsa, istemiyorsan yapma. Zorla bir yere varılmaz. Sevgisiz bir adım öteye gidemezsin.

Sonra hayal ederek boğazına doğru, oradan da beyninin üstüne kadar “Lâ” çek, oradan sağ omzuna “Îlâhe” kısmını götür, sağ omzundan da “İllallâh” bölümünü, kalp makamına doğru kuvvetli bir şekilde vurarak indir. Başını da sağ omzundan kalbine doğru başınla vuruyormuş gibi hareket ettirebilirsin. Sakin hareketsiz olunması daha iyidir. Zikirde “La ilahe” “İlah yoktur” derken Allahu Teâlâ’dan başka ne varsa nefy edilir. “La ilahe” “İlah yoktur” derken masiva yok edilir. “İllallah” “Allah’tan başka” ise isbat kısmıdır. “İllallah” “Allah’tan başka” derken mutlak ve vacip olanın, hakiki beka’nın, Allahu Teâlâ olduğunu düşün. Nefesi verirken kalbinden “**ilâhî ente maksûdî ve ridâke matlûbî**” “Allahım, senden başka maksudumuz yoktur” diye geçir ve bitirirken de “Muhammeden Resulullah” diyerek bitir. Sonra biraz dinlen ve rahatla. Tekrar nefes al ve zikri tekrarla. **Bu zikre günlük yarım saat, 10, 15 veya 21 gün (Bazı tarikat kollarında 40 gün) çalışılır ve bitirilir.** Eğer edeple ve aşk ile devam eder 21 adet zikir sayısına ulaşırsan, zikrin neticesi kendini gösterir. Başaramazsan acele etme sabır ve aşk ile devam et. Bir fayda beklemeden, maddi ve manevi bir karşılık beklemeden, sadece “ilâhî ente maksûdî ve ridâke matlûbî” sözünü amaç edinerek zikri yap. Ancak bu şekilde başarı hâsıl olur. Şeriaten farz, vacip ve sünnet olan görevlerini de ihmal etme. Ef’ali Mükellifine riayet esastır. Ef’ali mükellefin sekizdir. Farz, vacip, sünnet, müstehap, mubah, haram, mekruh, müfsid’tir.

5- ÖZEL ZİKİR GÖREVLERİ

Özel zikir görevleri, Nakşibendî Tarikatı zikir seyrinde verilen görevlerini yerine getirip, zikir seyrini tamamlamandan sonra, günlük veya hayatında bir kez bile olsa yapmanın iyi olacağı zikirlerdir. Burada büyüklerimizin önemle üzerinde durduğu ve bize talim ettirdikleri zikirlerden bazılarını sana bildireceğiz. Aşk lisanıyla sana diyelim ki zikirde şekle önem verme. Tüm bu anlattıklarımız zikrin hakikatine ermen için yapman gereken ısınma hareketleridir. Kalbindeki kiri, pası silmek ve devamlı huzura ermesini sağlamak için yapılan temizlik faaliyetleridir. Zikrin şeklinden kurtul. Usule dikkat et ama zikri usulden ibaret sanma. Zikri öyle yap ki zikrin özüne kavuşasın. Evet, usul olmazsa, vusul olmaz ancak usulde ayrılık vusulde ise teklik vardır. Şekli zikir seni yâre götürmez. İyi anla ki ancak zikrin hakikati seni vuslata erdirir. Çünkü hakikat-i zikir O aradığın Yârin, senden gayri olmadığını gösterir. Zikir bir araçtır, amaç değildir. Aslında bu kadar şeyi hiç bir şey yapmadan gerektiğini anlaman için yapıyorsun. “**Çareler aramaktan vazgeçmekten başka, çare yoktur.**” sözüyle bu durumu ne hoş anlatmışlar değil mi? Zikretme, zikir ol; yar ile kalbinde huzurla dol. Bunu ne kadar erken idrak edersen zikrin hakikisine erersin. **Vukuf-u vusul-i ehl-i visâl, huzur-u billâh’tır; Vukuf-u usul-i ehl-i misâl, seyr-i lillah’tır.** Yani hakikat-i zikir, Allah ile Allah’tan olmaktır.

Visal: (Vasıl. dan trv) Vasıl olma. Sevdiğine ulaşma. Kavuşma. Ayrılıktan kurtulma.

Vusul: Ulaşma, erişme, varma, yetişme

Vukuf: İçeriğine erişme, bir şeyin özünü bilme. Öğrenmiş olma.

Nerde görürsen sevdiğinin adını, nerde duyarsan yârin ismini aşk ile sen de katıl bu şölene, bil ki hesap sual olmaz ölmeden ölene. Yoksa zikir-i şekil zatın silsile-i zıllıdır. Velhasıl kıymetsizdir, öze bakmayan söz; boş bakar neşesizdir, söze bakmayan yüz. Yaparsan, Allah senden razı olsun. Aşk ile aşk olasin da özüne kavuşasin. İmanını kurtarmadan bu dünyadan göçmeyesin. Kim bu duaya âmin derse Aziz Mahmut Hüdayi kuddise sirruh Hazretleri'nin himmeti yanında hazır olsun. Âmin.

“Onlar, âmenûdurlar ve kalpleri, Allah'ı zikretmekle mutmain olmuştur. Kalpler ancak; Allah'ı zikretmekle mutmain olur, öyle değil mi?” (Ra'd 28)

“Allah'ın Resûl'ü (Hazreti) Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem) ve O'nunla beraber olanlar, kâfirlere karşı çok şiddetli; kendi aralarında çok merhametlidirler. Onları rükû ederken, secde ederken ve Allah'dan fazl ve rıza isterken görürsün. Onların alâmetleri yüzlerindeki secde izleridir. İşte bunlar, onların Tevrat'taki ve İncil'deki vasıflarıdır. Filizini çıkararak sonra onu kuvvetlendiren, böylece kalınlaşan, sonunda gövdesi üzerinde yükselen, çiftçilerin hoşuna giden ekin gibidir. Onlarla kâfirlere öfkelenmek içindir. Ve Allah, onlardan âmenû olanlara (Allah'a ulaşmayı dileyenlere) ve salih amel (nefs tezkiyesi) yapanlara mağfiret ve büyük ecir vaadetti.” (Feth 29)

A-SÛLÛK VE KELİME-İ TEVHİD HATMI

Bunlardan sonra Sülûk'a geçilir. İnzivaya çekilmek demektir. Evinin bir odasında mürşidin tarafından belirlenecek günler kadar inzivaya çekilmen ve zikirle uğraşmandır. Bazı yerlerde 10 gün, bazı yerlerde 20 gün yapılır. 30 ve 40 gün de emredildiği olur. Ancak hakikatte Nakşibendîlikte halvet, Halvet der encümen olduğundan bu uygulamalar genelde inzivaya çekilmeden yapılmalıdır. Bu günlerde oruç tutulur ve 70.000 adet kelime-i tevhit “La ilahe illallah” okunarak kelime-i tevhit hatmi yapılmış olur. Günde ortalama 10.000 adet yapılabilir. Azı çoğu sana kalmış. 7.000 adetten az olmaz. 10 günde bitecek şekilde hesaplanır. Günler arasında farklı sayıda okunabilir.

Bundan sonra mülahaza-i nakış ki kendi vücudundaki yazılı olan “la ilâhe illallah” kelimesini nefy u isbat dersindeki tarif üzere oku. On günde böyle devam et sayısız fasılasız oku. (Sülûk çıkarma)

Sülûkten çıktığında güzel giyin ve bayram et. Gücün kadar fakire fukaraya, komşularına, yemek ikram et. Gücün yoksa önemli değil sen kendin ye. Çoluk çocuğuna yedir. Rabbine şükret.

B-HATME-İ HACEGAN ZİKRI

Hacegan hace kelimesinin çoğuludur. Hace ise şeyh, hoca, üstad manasına gelir. Hatme ise zikir meclisleri anlamında kullanılmaktadır. Buna göre de Hatme-i Hacegan şeyhlerin, hocaların zikir meclisi demektir. Hatme-i Hacegan Zikri ise yukarıda tafsilatlı bahsettiğimiz zikir uygulamaları esnasında veya bittikten sonra veya günlük zikir evradı yaparken yolun büyüklerince veya vekil yapılmış kişilerce düzenlenen zikir meclislerine katılmadır. Yalnız bu meclislere ehil olmayanlar alınmaz. Aşırı taşkınlık yapılabileceği ve edeplere riayet edilmeyeceği düşüncesiyle pişmiş ise meclise girersin. Tüm zikir görevlerini bitirenler meclise katılır.

Ahmed b Hanbel'in naklettiği bir olay şöyledir: "Şeddad b Evs anlatıyor: "Hazreti Peygamberle sallallahu aleyhi ve sellem beraber bir evde idik. Bize sordu: "İçinizde garib (yabancı); yani ehl-i kitaptan bir kimse var mı?" Biz: "Hayır" dedik. Sonra kapıyı kapatmamızı emretti ve şöyle dedi: "Ellerinizi kaldırın ve Lâ ilahe illallah deyin." Ellerimizi kaldırdık ve la ilahe illallah dedik. Sonra Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem: "Allah'a hamdolsun. Ya Rabbi, sen beni bu kelime ile gönderdin, bana bunu emrettin ve onda bana cenneti vaad ettin. Sen vaadinden dönmezsün" dedi Sonra da şöyle buyurdu: "Sevinmez misiniz? Allah sizin hepinizi affetti." (Müsned, IV, 124)

Ebü Saîd el-Hudrî'den gelen bir rivayette anlatılmaktadır. Bu rivayete göre Allah Resulü sallallahu aleyhi ve sellem bir gün halka teşkil etmiş bulunan bir sahabe topluluğunun yanına vardı. Onlara niçin böyle oturduklarını sordu. Onlar da: "Kendilerine başta İslam olmak üzere pek çok nimetler veren, Allah'ı zikretmek için bir araya geldiklerini anlattılar. Peygamberimiz sallallahu aleyhi ve sellem tekrar: "Siz gerçekten sadece Allah'ı zikretmek için mi toplandınız?" diye ısrarla sorunca sahabeler: "Vallahi sadece bu maksatla bir araya geldik." diye yemin ettiler. Bunun üzerine Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem: "İsrarla sormam sizi itham ettiğim için değildi. Cebrail bana: "Allah'ın sizlerle meleklerine karşı iftihar ettiğini haber verince, ben de sizin tam olarak ne ile meşgul olduğunuzu anlamak istedim." buyurdu. (Müslim, Zikir, hadis: 2701)

Hatme-i Hâcegan zikri halka şeklinde yapılır. Hatmeyi bu günkü usul üzere Abdulhâlik Gücdevani Hazretleri kuddise sirruh tertip etmiştir. Büyükler bu zikre çok önem vermişlerdir. Hatme Nakşibendî yolunun büyüklerinin tercih ve tatbik ettiği usul üzere yapılır. "Büyük Hatme" ve "Küçük Hatme" olmak üzere iki kısımdır. Aralarında icra bakımından farklar vardır. Uygulama yöntemleri aslında aynıdır. Adından da anlayacağın üzere birisi uzundur, diğeri ise kısadır. Misalin Küçük Hatme'de 79 adet İnşirah suresi okunmaz ve 1001 adet okunan İhlâs suresi yerine 500 adet "Lâ havle ve lâ kuvvete illâ billâhi'l-aliyyi'l-azîm" denilir. Hâlid-i Bağdâdî hazretleri tarafından, sabah ve akşam olmak üzere günde iki defa yapılması, bu mümkün değilse Salı ve Cuma günlerinin geceleri, haftada iki kez yapılması tavsiye edilmiştir. Bulunulan ortamda merasime yer vermeden, sayılara dikkat edilerek yapılması, uzatılmaması, gizem katılmaması çok isabetlidir. Hatm-i hâcegân'ı ehil olan kişi yönetir. Hatm-i hâcegân erkek ve kadınlar tarafından ayrı ayrı yapılır. Ecir ve faydasından istifade etmek isteyen her müslüman hatm-i hâcegân'a meclis yöneticisinden izin almak kaydıyla iştirak edebilir. İkinci defa okunan yüz adet salavât-ı şerîfeden sonra, 10 adet kelime-i tevhid topluca ve cehrî olarak okunur. Ardından bir müddet kelime-i tevhid (Lâ ilâhe illallah) ve sonra da lafza-i celal (Allah) zikri toplu olarak ve hafif ses tonuyla icra edilir. Aşr-ı şerîfden sonra dua yapılır.

BÜYÜK HATME-İ HACEGAN YAPILIŞI:

Önce hatmeyi idare edenin işareti ile istiğfar edilerek zikre başlanır. (3, 5, 15, 25 adet istiğfar çekilebilir.)

Zorunlu olmamakla birlikte, ortam ve zaman müsait ise gözler kapatılarak, rabita ile birlikte kalbe nazar edilir.

7 adet Fatiha suresi okunur.

100 adet salâvat-ı şerife okunur.

79 adet Elemneşrahleke suresi okunur.

1001 adet İhlâs suresi okunur.

7 adet Fatiha suresi okunur.
100 adet salâvat-ı şerife okunur.
Katılanlardan birisi bir aşr-ı şerif okur.
Hatm-i hâcegânı icra ettiren tarafından dua yapılır.

KÜÇÜK HATME-İ HACEGAN YAPILIŞI:

Önce hatmeyi idare edenin işareti ile istiğfar edilerek zikre başlanır. (3, 5, 15, 25 adet istiğfar çekilebilir.)

Zorunlu olmamakla birlikte, ortam ve zaman müsait ise gözler kapatılarak, rabita ile birlikte kalbe nazar edilir.

7 adet Fatiha suresi okunur.

100 adet salâvat-ı şerife okunur.

500 adet Lâ havle ve lâ kuvvete illâ billâhi'l-aliyyi'l-azîm

7 adet Fatiha suresi okunur.

100 adet salâvat-ı şerife okunur.

Katılanlardan birisi bir aşr-ı şerif okur.

Hatm-i hâcegânı icra ettiren tarafından dua yapılır.

Böylece Nakşibendî Tarikatında uygulanan ana temel zikirleri ve usullerini söylemiş olduk. Bu zikirlerle ilaveten pek çok din büyüğü de bazı özel zikir görevleri verebilir. Bu onların ilmine, tecrübesine ve makamına göre değişebilir. Eğer bir mürşit'e bağlıysan onun sana verdiği zikir görevlerini de yapmalısın. Eğer bağlı değilsen edeben ve gönlünde bir istek uyanır da saygıyla icra etmek istersen, en az ömründe bir kere o kişinin hürmetine bu zikirleri yaparsan iyi olur. Burada kıymetli hocalarımızın bize talim ettirdikleri bazı zikirleri faydalanman açısından söylüyoruz. İnşallah o büyüklerimizin himmetine nail olursun.

1-KAMİL EFENDİ BABAMIZ'DAN ZİKİR GÖREVİ

Kamil Babamız kuddise sirruh bir zuhuratında şöyle bir zikir görevi vermişti. Muhammedi yolda her istekli talebe, gönülden gelerek, inançla bu zikirleri yapabilir. İsteyen hepsini yapar, isteyen içinden istediğini seçer ve onu okur. Bunlar Tarikat-ı Muhammediye zikirlerinden bazılarıdır.

Subhanallah (33 adet) (Her namazdan sonra)

Elhamdulillah (33 adet) (Her namazdan sonra)

Allahu Ekber (33 adet) (Her namazdan sonra)

Estağfirullah (67 adet) (Her namazdan sonra) ve (Her fırsatta sayı limiti yok)

Subhanallahi ve bihamdihi (100 adet) (Her gün 1 kez)

Subhanallahi ve bihamdihi. Subhanallahilazim. (100 kere) (Her gün 1 kez)

Subhanallahi ve 'l-hamdulillahi ve la ilahe illallahu vallahu ekber ve la havle ve la kuvvete illa billahil aliyyul azim. (Sayı limiti yok) (Her gün istendiği ve gücü kadar)

2-SİYAMET EFENDİ ABİMİZ'DEN ZİKİR GÖREVİ

Siyamet Efendi rahmetullahi aleyh Abimiz ise Kadiri meşrepli olduğundan şu zikir görevini vermişti. Sesli okunacağı gibi sessiz de okunabilir. Yine istekli talipler aşk ile yapmak niyet ederlerse onlara izin verilmiştir. Bu zikirleri açıklandığı ölçüde yapabilirler.

Her gün 1 kez olmak üzere gün içinde müsait olunan bir zamanda, ara verilmeden başlanacak ve bitirilecek.

“Şeyh Abdulkadir-i Geylani Hazretleri Hürmetine” diyerek başlanacak.

Bismillahirrahmanirrahim

- 1-Estağfirullah (100 adet) (En başta bir kez besmele çekilecek)
- 2-Allahumme salli ala seyyidina Muhammedin ve ala alihi ve sahbihi ve sellem (100 adet) (En başta bir kez besmele çekilecek)
- 3-La ilahe illallah (100 adet) (En başta bir kez besmele çekilecek)
- 4-La havle ve la kuvvete illa billahil Aliyyil Azim (30 adet) (En başta bir kez besmele çekilecek)
- 5-Hasbinallahu ve ni'mel vekil (30 adet) (En başta bir kez besmele çekilecek)
- 6-La ilahe illallahu vahdehu la şerike leh, lehul mülkü ve lehül hamdu yuhyi ve yumit ve huve ala külli şey'in Kadir. (10 adet) (En başta bir kez besmele çekilecek)
- 7-Selamun kavlen mirrabbirrahim. (100 adet) (Her birisinin başında besmele çekilecek)
- 8-Ehad (100 adet) (En başta bir kez besmele çekilecek)
- 9-Ya Hannan Ya Mennan (100 adet) (En başta bir kez besmele çekilecek)
- 10-Ya Zü'l-Celali ve'l-ikram (100 adet) (En başta bir kez besmele çekilecek)
- 11-Ayet el kürsi (7 adet) (Her birisinin başında besmele çekilecek)
- 13-İhlâs suresi (100 adet) (Her birisinin başında besmele çekilecek)
- 14-Bismillahirrahmanirrahim (100 adet)

3-MAHMUT TÜRKMEN IRAKİ EFENDİ ABİMİZ'DEN ZİKİR VE DUA GÖREVLERİ

Mahmut Efendi rahmetullahi aleyh Abimiz Rufai Hocası olduğundan şu zikir görevini vermişti. Sesli okunacağı gibi sessiz de okunabilir. Yine istekli talipler aşk ile yapmak niyet ederlerse onlara izin verilmiştir. Bu zikirleri açıklandığı ölçüde yapabilirler. Her gün 1 kez olmak üzere, gün içinde müsait olunan bir zamanda, ara verilmeden başlanacak ve bitirilecek.

1.Zikir

Bismillahirrahmanirrahim

- 1-Estağfirullah el azim ellezi la ilahe illa huverrahmanurrahim el hayyul kayyumu ve etubi ileyh. (1 adet)
- 2-Subhanallahu velhemdulillahi ve la ilahe illallahu vallahu ekber ve la havle ve la kuvvete illa billahil aliyul azim. (1 adet)
- 3-Allahumme salli ala seyyidina Muhammedin ve ala alihi ve sahbihi ve sellim. (1 adet)
- 4-Hasbinallahu ve ni'mel vekil. (1 adet)
- 5-İnna lillahi ve inna ileyhi raciun. (1 adet)
- 6-İhlâs suresi (3 adet besmele ile beraber)
- 7-Eşhedu en la ilahe illallahu vahdehula şerike leh ve eşhedu enne seyyidina Muhammeden abduhu ve resuluhu. (1 adet)
- 8-Fatiha suresi (1 adet besmele ile beraber)
- 9-La ilahe illallahu vahdehula şerike leh lehul mülkü ve lehül hamdu yuhyi ve yumit ve huve ala külli şey'in kadir. (10 adet)

2.Zikir

Bismillahirrahmanirrahim

- 1-Ya Hannan (99 adet)
- 2-Ya Mennan (99 adet)
- 3-Dua (Ne istiyorsan)
- 4-Ya Rahman (99 adet)
- 5-Ya Allah (99 adet)
- 6-Dua (Ne istiyorsan)

3.Zikir

Bismillahirrahmanirrahim

“Selamun kavlen mirrabbirrahim.” (70 adet)

4-ALİ KANGAL EFENDİ ABİMİZ'DEN ZİKİR GÖREVLERİ

Ali Kagal Adapazari rahmetullahi aleyh Efendi Abimiz Tarikat-ı Muhammediye'den olup Nakşibendî meşreplidir. Gizli ilimler sahibi büyük bir zattır. Hakikatte onun bu büyüklüğü zerre kadar bile olsa İslami şeriattan ayrılmaması ve peygamberimiz'in sallallahu aleyhi ve sellem yolundan sapmamasıdır. O istikamet üzere olan sevgili abimiz idi. Kendisi vuslata ermiş olup Adapazari ilimizin bir köyünde metfundur. Allah ondan razı olsun. “Sünnetleri ihya edin. Allah ve peygamberin yolundan sakın ayrılmayın.” derdi ve “Haramlardan kaçın, azalarınızı haramdan koruyun. Kalbinizi kötülüklerden temizleyin. Haset büyük kalp hastalıklarındandır. Haset etmeyin. Yalan söylemeyin. Tövbe edin ve Allahu Teâlâ'ya sığınarak doğru yola girin. Allah tövbe ederek Salih işler yapanın tövbesini kabul eder ve onu hidayete sevk eder.” diye nasihatlerde bulunurdu.

1.Zikir

Bismillahirrahmanirrahim

“Bismillahillezi la yedurru ma asmihî şey'un fil ardi ve la fissemi ve huvessemi 'ul âlim.” (3 adet sabah ve akşam namazından sonra)

2.Zikir

Bismillahirrahmanirrahim

- 1-Estağfirullah (100 adet)
- 2-Ya zel celali vel ikram (100 adet)
- 3-La ilahe illallah (100 adet)
- 4-Ayetel kürsi (1 adet)
- 5-Feth suresi 29.ayet (3 adet besmele ile beraber)
- 6-İhlâs suresi (3 adet)
- 7-Felak suresi (1 adet)
- 8-Nas suresi (1 adet)

3.Zikir

Bismillahirrahmanirrahim

- 1-Ya Hannan (99 adet)
- 1-Ya Mennan (99 adet)
- 3-“İyyake na'budu ve iyyake nesta'in” (70 adet en başta 1 adet besmele ile beraber)

5-CENNET-ÜL ESMA ZİKRI

Kaynak; Işık Sükan Hanımefendi validemiz rahmetullahi aleyha

Ali radiyallahu anh öğretisidir. Rızkın bereketlenmesi, hacetin giderilmesi maksadıyla Allah rızası için ihtiyaç halinde yapılır. İstersen her hangi bir maksatla olmadan, sadece Allah rızası için, ömründe bir kere bu tarz zikirleri yaparsan iyi olur. Her farz namazdan sonra okursun ve 19 gün devam edersin. 19 gün sonra görev biter.

*Euzubillahimineşşeytanirracim
Bismillahirrahmanirrahim*

- 1-Allahu Ekber 10 adet
- 2-Bismillahirrahmanirrahim 19 adet
- 3-Ferdun 19 adet
- 4-Hayyun 19 adet
- 5-Kayyumun 19 adet
- 6-Hakemun 19 adet
- 7-Adlun 19 adet
- 8-Kuddusun 19 adet
- 9- "İhdinassıratıl mustakim" 19 adet
- 10-Hayırlısı ile rızka vesile olması için hacetine yönelik dua et

ZAMANLAR VE ORTA NAMAZ

"Namazları ve orta namazı koruyun. Tam bir saygıyla Allah'ın huzurunda kıyam edin."(Bakara 238)

Dinimizde günler gece ve gündüz olarak 2'ye ayrılır. 12 saat gece, 12 saat gündüzdür. Yıl, ay ve saat hesaplamaları Ay'ın ve Güneş'in hareketleri dikkate alınarak hesaplanır. Yalnız saatler hesaplanırken namaz vakitleri esas alınır. Eskiden kullanılan bu saate ezani saat denilirdi. Akşam namazı ezanı okunduğunda saatler 12.00'a göre ayarlanırdı. Ertesi günlerde güneşin farklı yerlerden doğması, mevsimsel hadiseler gibi sebeplerle değişen namaz vakitlerine göre saatler her gün tekrar ayarlanırdı. Misalin bu gün 17.50'de okunan akşam ezanı ertesi gün 17.54'te okunabilir. Bu nedenle bugün 17.50'da ezan okununca saat 12.00'a getiriliyor ve ertesi gün 17.54'de ezan okununca da saat yine 12.00'a göre düzeltiliyor. Aradaki 4 dk. lık fark böylece gideriliyordu. Sonradan bu saat bazı olumsuzluklarına binaen kaldırıldı. İşte tablodaki 1'den 12'ye kadar olan saatler bu saatleri göstermektedir.

Gün bilinenin aksine geceden başlar. Bu konuda farklı görüşler vardır. Bir kısım ulema gün başlangıcını akşam namazı vakti kabul eder. Bazıları ikindi namazını kabul ettiği halde bazıları da hayır gün geceden değil gündüzden başlar demiştir. Her birisi de ayetler ve hadisler ışığında fikrini destekler. Yaptığımız incelemede çoğunluğun akşam namazında birlik olduğunu gördük. Biz de bu nedenle çoğunluğa ve hocalarımızın sözlerine iştirak ederek gün akşam namazı ile geceden başlar diyoruz. Bir günün gecesi önce, gündüzü sonradır ve akşam ezanından akşam ezanına gün değişimi olur. Bu nedenle Perşembe'yi Cuma'ya bağlayan geceye Cuma akşamı denilir. Dualarda bu hicri gün esas geçerlidir. Dolayısıyla Akşam Namazı günün ilk namazıdır. Böylece gece önce olduğundan namaz

sırası da şu şekilde olur. 1.vakit Akşam namazı 2.vakit yatsı, 3.vakit sabah, 4.vakit öğle, 5.vakit ikindedir. İkinci vaktinin bitimi günün sonudur. Akşam ezanıyla yeni gün başlar.

Bununla beraber gündüzün başlangıcı da sanıldığı gibi güneşin doğuşu değil imsak vaktinin girmesidir. İmsak vakti girince gece biter, gündüz başlar. Ayrıca imsak vakti ile güneşin doğuş vakti arası sabah namazı vaktidir. Sabah namazı gündüze aittir.

Akşam vakti dediğimiz zaman dilimi de geceye dâhildir. Ancak gündüzden geceye geçiş zaman dilimidir. Dinimizde gece olarak tanımlanan “leyl” kelimesi akşam demek değildir. Gündüzden geceye geçerken nasıl ki akşam adıyla belirttiğimiz bir zaman dilimi varsa, gecedeki gündüze geçerken de sabaha karşı “seher” dediğimiz bir zaman dilimi daha vardır. Seher vakti de geceye dâhil olmakla beraber ayrı olarak değerlendirilmelidir. Çünkü bu zamana ait namaz görevleri (teheccüt namazı) vardır. Bu kapsamda ayrı olarak değerlendirilmesi daha doğru olur. Gece akşam vakti ile başlar ve imsak vakti ile biter. Seher vaktini özellikle belirtmek istememizin sebebi seher vaktinde kalkarak, Rabbin zikir ve dua etmen içindir.

Seher vakti gecenin sonuna doğru imsak vaktinin girişinden önceki vakittir. Sabaha doğru gökyüzünde ufukta, Fecri kazıp (yalancı fecir) denilen kızılık hâsil olur. Sonrasında oluşan bir beyazlık oluşur ki buna fecr-i sadık denir. İşte sabah namazı vakti bu fecr-i sadık başlangıcıdır. Yani doğru fecir zamanında sabah namazı vakti başlar ve güneşin doğması anına kadar devam eder. İşte seher denilen vakit de bu doğru fecir zamanından biraz evvelki zamandır. Yani imsaktan biraz önceki vakittir. Büyüklerimiz gecenin altıda biridir demiştir. Geceyi 6’ya böl. İmsak vaktinden geriye doğru gecenin son 6’da 1’lik süresi seher vaktidir. Yani akşam namazı ile imsak vakti arasında kaç saat varsa altıya böl, imsaktan geriye doğru çıkar. Mesela akşam 18.30, imsak da 4.30 olsun. Gecenin tamamı 10 saat demektir. Bunun altıda biri 1 saat 40 dakika eder. 4.30’dan geriye doğru çıkart. 2.50 kalır. Yani Saat 2.50’den saat 4.30’a kadar seher vakti demektir. Mevsimlere göre bu süre değişkendir. Sen de bu saatlerde uyan. Namaz kıl ve duâ et. Tövbe ve istiğfar ederek gözyaşı dök. Çünkü bu vakit pek değerlidir. Ah bir bilsen, bir görsen. Ama biliyor musun? Biz senden umutluyuz. Haydi, göster kendini de kalk teheccüd kıl. Boşa geçirme ömrünü, haydi dinle Rabbinin sözünü.

“Allah’ın rızası ve cennet nimetleri sabredenlerin, doğruluktan şaşmayanların, huzurda boyun bükkenlerin, hayra harcayanların ve seher vakitlerinde istiğfar edip yalvaranlarındır.” (Âl-i İmrân 17)

“Şüphesiz ki takva sahipleri Rablerinin kendilerine verdiği sevabı almış olarak cennet bahçelerinde ve pınar başlarında bulunacaklardır. Çünkü onlar bundan önce iyilik yapıyorlardı. Onlar geceleyin pek az uyurlardı. Onlar seher vakitlerinde Allah’tan bağışlanma dilerlerdi.” (Zâriyât 15,18)

Peygamber Efendimiz’de sallallahu aleyhi ve selem şöyle buyurmuştur; “Allah Tebâreke ve Teâlâ, her gece, gecenin son üçte biri kalınca dünya semasına iner ve şöyle buyurur: Mülkün sahibi benim! Kim ki bana duâ ederse, ona cevap veririm. Kim ki benden isterse ona veririm. Kim ki bana istiğfar ederse onu bağışlarım. Tan yeri ağarınca kadar bu böylece devam eder.” (Tirmizî, Namaz, 326)

Bir diğer önemli hususta Cenab-ı Allahu Teâlâ’nın *“Namazları ve orta namazı koruyun. Tam bir saygıyla Allah’ın huzurunda kıyam edin.”(Bakara 238)* emridir. Vakit

kavramlarının incelenmesinden sonra anlıyoruz ki Cenab-ı Hakk'ın orta namaz olarak işaret ettiği namaz "sabah namazı" dır. Bir diğer kavle göre de teheccüd namazıdır ki seher vaktine denk gelir ve diğer namazlardan ayrıdır. Gün gündüzden başlar diyenlere göre de orta namaz ikinci namazıdır. Hal böyle olunca tedbir gereği ve hocalarımızın buyurduğu üzere Cenab-ı Hakk'ın işareti de bu karar üzeredir ki orta namaz gizlenmiştir. Ta ki tüm namazlar orta namaz bilinsin ve hepsi dikkatli kılınsın. Biz orta namazı sabah namazı olarak biliriz ama tüm namazları da orta namazmış gibi hakkını vererek kılarız. En doğrusunu Allahu Teâlâ bilir.

Hakk'ın cemalini görmene engel olan perdelerin, şartlanmaların ve alışkanlıklarıdır. Biraz uçuk kaçık düşün ve incele. Araştır, sor, oku, öğren. Resme her yerinden bak. Ancak bunları yaparken nefsanî olma. Ben bilirim deme. Hakk'ı duyarsan insaf ile hemen kabul et. Benliğinin inatçılığına kurban olma. Tam tersi nefsini Hakk'a kurban ver. Âlim ile olursan, ilim ile dolarsan, selim ile durursan Hak konağına varırsın.

Bu anlattığımız hususlara ilaveten belirtmek gerekir ki Cenab-ı Hak her derdin dermanını da vermiştir. Bir Müslüman'a yakışan ise maddi veya manevi yollardan bunların çarelerini bulmaktır. Allah'ın ilmine sarılarak, müspet ilim ile dünyevi fizik, kimya, biyoloji vb. gibi ilimlerde ilerlemek ve halka hizmeti Hakk'a hizmet bilerek tıp ilminde de geniş çaplı araştırmalar ile hastalıklara çareler bulmalıdır. Her ne kadar insan maddesine yönelik çalışmalar yapılırsa da bu çalışmalara, insanın maneviyatına yönelik olarak psikolojik ve dini destekler de verilmelidir. İşte madde ve mana el ele verirse harikalar ortaya çıkar ve Allahu Teâlâ'nın şafi ismine vesile olunmuş olur. Şifayı doktorun verdiği ilaçta bilmek ile yine şifayı okunan bir dua veya zikirde bilmek arasında bir fark yoktur. Aslında bunlar birer vesiledir. Şifayı ancak Allah verir. Çünkü O Şafi'dir. Beyninde fen ilmi olup da kalbinde Allah olmayan kişi ile dilinde Allah şekli ismi olup, beyninde fen ilmi olmayan kişiler arasında ne fark vardır ki? Doğrusu beyninde fen ilmi, kalbinde Allah aşkı, dilinde Allah zikri olan, beden ve ruhen sağlıklı, kalbindeki nurun gözlerinden taşıdığı, şükreden ve sabreden, çalışkan ve gayretli bir mü'min olmaktır.

6-BAZ-I KEŞT (GEŞT)

Zikir esnasında gayri ihtiyari hatırına gelen, iyi ve kötü her fikri nefy etmek, kalpte yer etmelerine engel olmandır. Bunlara havatır denir. Kalbine gelen havatır iyi de olsa kötü de olsa bunlara itibar etme. Yalnızca Allahu Teâlâ'yı murat et. *"İlahi ente maksudi ve rızake matlubi - Allahım, benim muradım sensin, senin rızandır; başka hiç bir şey değil."* diyerek kalbini uyanık tut. Başlangıçta buna ulaşamasan da üzülme, zikre devam et. Zamanla bu düzelecek ve havatır kaybolacaktır. Elbette burada senin de gayretin çok önemlidir. Vesvese veren Hannas'a dikkat et. Oyuna gelme. Sen sadece Cenab-ı Hakk'a yönel ve O'na sığın. Mevlana Aliyüddin diyor ki: *"Başlangıçta ilk zikir emrini aldığım zaman "Allahım, benim muradım sensin, senin rızandır; başka hiç bir şey değil" fikrini benimsemedim, böyle bir iddiadan utandım. Zira bu iddiada sadık değildim. Yalan söylemiş olacaktım. Vaziyeti üstadıma anlattım. Dediler ki: "İnsan bu sözde sadık olmasa bile yalanını hakikat haline getirinceye kadar onda sabit olmalıdır." Sonradan işin hakikatini anladım."* İşin hakikati Rabîta'dır. Büyüklerimiz Fenafillâh'tan evvel fenafişşeyh, fenafirresul olmak gerektiğini ısrarla söylerlerdi. Havatırın, vesvesenin önünü şeyhin görüntüsü ve hatıralarıyla kesebilirsin. Zikirden önce şeyhe rabîta edilir. Rabîta kurulduktan sonra zikre başlanır. Rabîta bağlanmak demektir. Elektronik cihazlarda ki bluetooth connect'ine benzer bir bağlantıdır. Gözle görülmeyen, anlatılmayan bir tarzda feyiz akışının yapıldığı manevi bir bağlantıdır. Gözünün önüne şeyhinin görüntüsünü

getirirsin ve zikre başlarsın. Değişken vesveselerin gelmesi üzerine şeyhinin görüntüsünü muhafaza etmeye çalışırken zikre de ısrarla devam edersin. Kalbe hicap olan havâtır altıdır:

- 1- Havacis: Nefs tarafından zuhur eder.
- 2-Vesavis: Şeytan tarafından göğüs yolu ile kalbe atılmaya çalışılır.
- 3-İlhâmât: Melek tarafından kalbe iner.
- 4-Varidat: Allah Teâlâ tarafından kalbe doğar.
- 5-Suver-i kâinat: Havas tarafından kalbe girer.
- 6-Ma'kûlât: Akıl tarafından kalbe hatırlanır.

7-NİGÂH-I DAŞT

Muhafaza etmek demek olup Allahu Teâlâ'nın tecelligâh olan kalp evine Hakk'tan gayri şeylerin girmesini önlemendir. Havatırın yani kalbe ani olarak gelen yabancı ve nefyi gereken his ve fikirlerin murakabesidir. Gönlüne gelen havatırın murakabe edilmesi de kontrol altına alınması için sebeplerine bakılmasıdır. Ne olursa olsun seni zikirden uzaklaştıran ne varsa buna dünya denir. Bir diğer tabir ile de masiva denilir. Masiva Cenab-ı Allah'tan gayri ne varsa odur. Masivadan kurtulmaya çalışman gerek. Bu kurtuluş dünyadaki hayatını reddetmen anlamına gelmez. Sadece dünya cebinde olsun, gönlünde değil. Dünyayı cebine koymansa işlerini şeriata göre yapman ile olur. Bunlara meylinin sebeplerini incele ve bul. Sonrasında da bu meylini şeriat ile terbiye et. Bu yolun üç esası vardır: Az yemek, az uyumak, az konuşmak. Az yemek az uyumaya, az uyumak az konuşmaya, az konuşmak da Allah'ı her an kalpte zikretmeye yardımcı ve kuvvet vericidir. Demek ki işin temeli, az yemektir. Az yemenin önem taşıdığı ikinci bir cihet daha vardır. Karnın doyması kibri, kibir de öfkeyi besler. Şu halde az yemek, bu ikisinin frenlenmesine de yardımcı olur. Aslında bu yola girenler için yeme, içme, uyuma ve konuşmada orta dereceye uymaları yeterlidir. Bunun için üç şart vardır:

1. *Dünyaya ait fikir, tasavvur ve hatıraları akıldan çıkartmak.*
2. *Allah'ı bir an olsun gönülden çıkartmamak, daima zikretmek, anmak.*
3. *Daima murakabede bulunmak (Allah'ı düşünmek).*

Bu yolun manevi şartı, bir gönülde onun sevgisinin ve özleminin uyanmış olmasıdır. Bir gönül ki onda bu dert, bir arzu olarak uyanmıştır, bunu büyük bir nimet saymak ve gece gündüz, bu nimetin artışına çalışmak lazımdır. Kalple yapılan zikir (Allah'ı anma), kulu Allah'a yaklaştıran en kısa yol ve belalardan uzaklaştıran ve koruyan, akıl almaz vahdet (birlik) âleminin anahtarıdır. Bu yola girenlerin kazancı, daimi olarak Cenab-ı Hakk'ın huzurunda bulunmaktır.

8-YÂD-I DAŞT

Zikirle maksudu çağır, matlubu davet et. Bu davetin Yâd-ı Kerd'tir. Nigah-ı Daşt'ta ise kalbin misafire hazırlanması, içerisini temizlemek, pis şeylerin girmesine engel olmak ve bunun için kalp evinin kapısında nöbet beklemek vardır. Misafir gelir ama devamlı olmaz. Gelir gider. Arada sırada ziyaret eder. Yad-ı Daşt'ta ise devamlılık olur. Artık beklenen gitmez. Beklenecek bir şey de kalmamıştır. Daimi huzur ele geçer. Yâd-ı Daşt'ta anlaşılır ki aslında şimdiye kadar beklenen misafir senmişsin. Kalp evi zaten sahibinin konağıymış. Sen kapının önünde beklemekten, gözlerini dışarılarda gezdirirken içerdeki ev sahibini görmezmişsin. İçeriye girmesi gereken senmişsin. Yar-i Güzin zaten hep ordaymış da sen yokmuşsun. Onca temizliği de üstünü başını temizlemek için yapmışsın. Mevlana Efendi

kuddise sirruh anlatıyor; “Bir âşık sevgilinin kapısına gelir. Kapıyı çalar. İçerdeki seslenir:“-Kim o?” Gelen kişi,“-Benim” diye cevaplayınca ev sahibi: “-Burada bir kişilik yer var, giremezsin” diyerek aşığın içeri girmesine izin vermez. Âşık geri döner. Aşkın sırrına erer ve tekrar yârin kapısını çalar. “-Kim o?” Bu sefer âşık şöyle cevap verir “-Senim.” Yar-i Ekber de bunun üzerine sevinçle şöyle der:“-Madem sen Bensin. O halde gel, gir gönlüme.”

“Ey mutmain olan nefis, sen O’ndan razı, O da senden razı olarak Rabbine dön. (İyi kullarımın arasına gir ve cennetime gir.”(Fecr 27,28,29,30)

Her an ve her yerde aşk ile Allah Teâlâ’dan haberli olman halidir. Hakk’ı devamlılık üzere müşahade etmendir. Yâd-ı Daşt, nerede olursan ol, Allahu Teâla’dan haberdar olman halidir. Bir nevi Halvet Der Encümen halinin kemal noktasıdır.

Hâce-i Ahrâr “kaddesallahu Teâlâ sirreh” buyurdu ki, “*Yok edilmesi lâzım gelen, dünya düşünceleri, daima Allahu Teâlâ ile olmağa mâni olan düşüncelerdir. Yoksa bütün düşünceleri yok etmek lâzım değildir.*”

“Uğraşmak, tarikatta olur. Hakikat ise güçlük çekmekten, uğraşmaktan kurtulmaktır. Yâd-i Kerd tarikatta olur. Yâd-i Dâşt ise hakikatdadır. Düşüncelerin yok edilmesi, uğraşmakla olursa, devam edemez. On gün, kırk gün, bir yerde kapanıp çile çekmekle, düşünceler, devamlı yok edilemez ve Allahu Teâlâ ile beraberlik, devamlı olamaz. Çünkü uğraşmak tarikatta olur. Tarikatta kazanılanlar ise, devamlı olamaz, tükenir. Hakikatte devam bulunmasına sebep, hakikatte, uğraşmak olmadığı içindir. Uğraşmak bulunan bir mertebede, sâlike, dünya düşüncesi gelince, Allahu Teâlâ’ya olan teveccühü, bağlılığı bozar. Bu yolun başında bulunan sâliklerde hâsıl olan, devamlı teveccüh, başkadır. Yukarda bildirilen devamlı teveccühe Yâd-i dâşt denir ki, en yüksek mertebedir. Hâce Abdülhâlık-ı Goncdevânî “kuddise sirruh” buyurdu ki, Yâd-i dâştan sonra, mertebe yoktur, ötesi cehalettir.” ***(İmam-ı Rabbani Mektubat 61.Mektup)***

“Yüksek hocalarımızın kaddesallahu Teâlâ esrarehum” yolunda çok söylenen Yâd-i dâşt demek, Zât-i Teâlânın devamlı huzuru, beraberliği demektir. Şü’ûn ve i’tibârât da arada olmaksızın zuhûrudur. Eğer huzur olup, sonra gayb olursa, yani şü’ûn ve i’tibârât perdeleri aradan kalkar, sonra yine araya girerse, bu büyükler böyle şimşek gibi çakıp hemen gayb olan Tecellî-i zâtî’ye kıymet vermezler. Yâd-i dâşt, gayb olmayan huzûrdur. Ya’nî, şü’ûn ve i’tibârât perdeleri araya girmeyen, hiç gayb olmayan, devamlı olan Tecellî-i zâtîdir. Yâd-i dâşt, bu yolun sonunda ihsân edilir. Bu makamda, tam olgun Fenâ hâsıl olur. Perdeler hiç araya girmez. Perdeler araya girerse, huzur kalmaz. Gaybet olur. Buna Yâd-i dâşt denmez. Görülüyor ki, bu büyüklerin şühûdü, tamdır ve olgundur. Fenânın olgun olması ve bekânın tam olması da, şühûdün olgun ve tam olmasına bağlıdır.” ***(İmam-ı Rabbani Mektubat 151.Mektup)***

9-VUKUF-U ZAMANI

Zamanı idrak etmen, o an ne ibadet etmen gerekiyorsa, onunla meşgul olmandır. Zaman kavramına açık ol ve hayatın yalnızca bir an olduğunu anlamaya çalış. İçinde bulunduğun akıp giden zaman ırmağında gaflette olma ve sana verilmiş görevleri yerine getir. Sonra “İnnel insane lefi husr.” Ayetinin muhatabı olursun da geriye dönmek istersin ama dönemezsin. Çünkü dönülecek bir geri olmadığını anlamamışsındır. Hayat nefes üzerine kuruludur. Yoksa saat gibi kavramlar insani algılamanın matematiksel oluşumlarıdır.

Dönme dolabın içinde daha kolay eğlenmemizi sağlamak için zekânın ürettiği göz aldanmalarıdır. Ömür nefesle takdir edilmiştir. O halde sen de bir nefesten bir nefese ve arasında sana takdir edilmiş kulluğunu yerine getir.

Bahâeddîn Nakşibend kuddise sırruhu'l-azîz Hazretleri: “*Kabz (sıkışma) halinde istiğfar, bast (genişleme) halinde de şükür ile olun. . İşte bu iki hale dikkat ve riayet Vukuf-u Zamanî'dir.*” diye buyurmuşlardır.

10-VUKUF-U ADEDİ

Zikri şeyhinin verdiği sayılara riayet ederek, okuduklarının şuurunda olarak yapmandır. Özellikle haps-i nefes esnasındaki sayılara özen göstermendir. Bir nefeste en az 3, en fazla 21 adet Allahu Teâlâ'yı zikretmek önemlidir. Bu rakamlar bir nefeste 3, 5, 7 veya 21 sayıları gibi tek sayıda olması gerektir. Her ne kadar böyle olsa da sen yine de sayılara fazla kapılma, az da olsa tek sayılarda olmak üzere kâmil zikre değer ver. Unutma ki bu hususta kıymetli olan kemiyete değil keyfiyette zikre iltifat etmendir. Yani şuurlu ve uyanık zikir yap. Vukuf-u Adedi sayı saymak değil, sayı çerçevesi içinde kalbî zikirde ehlileşmendir. Şah-ı Nakşibend kuddise sırruhu'l-azîz bu konuda şöyle buyurmuştur: “Dava kemiyette değil, keyfiyette çok zikirdir. Yani huzur ve şuurla çok zikir. Kemiyet ne kadar fazla olursa olsun, eseri has olmayınca boşuna yorgunluk demektir. Zikrin eseri, Tevhit Kelimesindeki nefy kısmında beşerî vücudun yokluğa karıştığına, ispat kısmında da ülûhiyet cezvelerinden bir tecelli görüldüğüne delâlet eden hallerle meydana çıkar.”

11-VUKUF-U KALBİ

Hafî zikir esnasında, iki haps-i nefes arasında veya her 100 sayı arasında zikre ara vermen, kalbine teveccüh etmen ve kalbinin zikre devam edip etmediğini murakabe etmendir. Kalbinin zikredilene vâkıf olmasıdır. Zikrederken her an murakabe halinde ol. Zikir esnasında kalbine vâkıf ol. Vakıf ol ki kalbinde Allahu Teâlâ'dan başka bir şey bulunmasın. Kalbinde gaflete izin verme. Devamlı kalbine yönelik bulun. Vukuf-u Kalbi'ye önem ver. *Artık şeriata ve Tarikata vakıfsın. Hakikat ise aşk ile olur. Gerisi sana verilenlerin kıymetini bilmen ve âşıklar yolundan ayrılmamandır. Hakikat ve Marifetullah söz ile anlatılmaz. Âşık olanlar bu sözü anlar.*

Yelda giceni şem'i şebistan itkân(edersin),
Ve bir lahzada âlemi gülistan itkân,
Bes (çok) müşkil işim düşüktür, asan itkân,
Ey barçanı müşkilimi asan(açmak, aydınlatmak) itkân. (*Ahmet Yesevi kuddise sirruh*)

ESKİMİŞ BİR RESİM GİBİ

Gözlerinde kayboldum,
Eskimiş bir resim gibi,
Aşkınla savruldum,
Kurumuş bir yaprak gibi.

Ben, yüzümü sana döndüm,
Şu inleyen keman gibi.
Ben, sessizce nara döndüm,

Şu tutuşan saman gibi.
Ben, yalnızca sende söndüm,
Dua eden gaman gibi.

Gözler, sırlısıklam,
Kalpler, param parça,
Hayatlar, akıp gider
Şu eriyen zaman gibi

BİR DOLMUŞ MACERASI

Araya eğlenceli bir hatıramı yazmak istedim. Biraz yumuşayalım ve gülelim.

-“Afedersiniz, acaba kız kalesine hangi dolmuşlar gidiyor?”

Mersin’de hava oldukça sıcaktı. Haberlerde 42 derece olduğu söylenmişti. Mersin’den Kızkalesine yüzmeye gidiyordum. Üzerimde tişört, altımda kapri, başımda şapka, gözümde gözlük ve ayağымda da mavi renkli bir terlik vardı ki sokaklarda ilk kez terlikle geziyordum. Sırt çantamı yanıma koydum ve dolmuşu beklemeye başladım. Karşımda duran delikanlının da benden aşağı kalır yanı yoktu. Sorduğum soru delikanlı üzerinde enteresan bir etki yapmış olsa gerek, şöyle bana bir döndü ve sanki üniversite sorusuna muhatap kalmış gibi derin bir düşünceyle karşılık verdi:

-“Hım, evet. Beyaz. Beyaz, mavi olanlar. Ön taraflarında da Silifke yazısı var. Zaten ön camda “Kız kalesi” diye yazar. Ama sen merak etme! Dolmuş gelince ben sana gösteririm.”

Beni uzaydan geliyorum zannetti herhalde. Sanırım az sonra da Dünya hakkında bilgi verecek. Biraz uzak durdum. Aniden delikanlı kolumdan tuttu ve kendisine doğru çekti.

-“Uzaklaşma amca, dolmuş şimdi gelir. Sen yanımda dur.” deyince mecburen yanında durdum ve uzaylı taklidi yapmaya karar verdim.

-“Sen nerelisin amca? Buralı değilsin galiba.”

-“Yoo, hayır buralıyım. Ancak epeydir yoktum. Ankara’dan geliyorum.”

-“Belli belli. Ne yapacaksın Kız Kalesinde?”

Hayda, şimdi de denizde ne yapacağımı soruyor. İlginç denizde ne yapılır ki? Ayrıca ne yapacağımı, ne yapacak acaba?

-“Hiç öylesine geziyorum sadece.” diyerek atlatmaya çalıştım. Sonradan öğrendim ki buralarda herkes birbirini tanımasa bile kırk yıllık ahabmış gibi samimi bir şekilde konuşmuş. Nedendir bilinmez ama gerçekten buna çok şahit oldum. Belki de havanın her zaman sıcak olmasındandır. Hani derler ya “Ne sıcakkanlı insanlar” İşte aynen öyle.

-“Amca bak, bak! İşte dolmuşun geliyor...” derken heyecanla benim yerime dolmuşa el eden delikanlı, ben dolmuşa binince şöföre kapıdan bağırarak “Kızkalesinde ince ha!” dedi ve ardından da bir güzel el salladı.

Dolmuşu binince oturmakta olan gençlerden birisi yerinden kalktı. “Gel amca buraya otur!” dedi. Son günlerde pek alışık olmadığımız yer veren bir genç görmekten pek memnun olmuşum. Teşekkür ederek gösterilen yere oturdum. Ücreti hazırladım. Şöförün yanında, yüzü yolculara dönük, elinde bozuk paralar tutan, motor kaputunun üzerine oturmuş bir adam vardı. Muavin olduğunu düşünerek “Muavin bey” diye seslenerek ücreti uzattım.

-“Evvet abi, nereye?” dedi. “Kız kalesi” deyince şöföre döndü. Şöför ücreti söyledi. O da para üstünü bana uzatırken yan taraftaki yaşlı kadın:

-“İyi saydın mı oğlum? Zarar ettirme şöförü!” diyerek ücreti alan adama çıkıştı. Sonra bana dönerek:

-“Bu muavin değil oğlum. Benim torunum. Biz son durakta ineceğiz de şöföre yardım ediyor.”

Şarşırmıştım. Sonradan öğrendim ki yolculukta bazı kişiler böyle muavin olur, şöföre yardım edermiş. Şöför yaşlı kadına seslendi:

-“Sağol annem, Allah sizden razı olsun!”

Ancak kadın huysuz birisi gibi ama muzipçe gülümseyerek “Çok konuşma sen! Önüne bak, önüne!” diye şöförü de payladı.

Şöför “Emrin olur annem.” derken kornaya acı acı basıp, pencereden yandaki bir arabaya doğru “Ulan sana ehliyeti verenin...” diye bağıırken arka sıralardan orta yaşlı bir adam şöföre:

-“Hop, hop, küfür yok. Ehliyet veren benim hacı. Ağzını da direksiyonu da topla bakim!” deyince şöför dikiz aynasından arkaya baktı ve neşelendi:

-“Vay, Kâzım abi! Sen misin yahu?” Adam karşılık verdi.

-“Heye, benim hacım. Ben de tanımayanca gönül koymuştum?”

-“Yok be abi, kusura bakma. Gözüm yolda olunca seni farkedemedim. Gel hele yanıma otur. Az laflayalım.” Adam öne doğru hareketlenirken, şöför de tekli koltukta oturan gencin kafasına şaplak atıp:

-“Haydi koçum sen de arkaya fırla!” dedi. Yer değişme gerçekleşirken, yanımda oturan göbekli ve şalvarlı adam bana döndü:

-“ Bu Kâzım, ehliyet kurslarında direksiyon dersi verip durur. İyi adamdır iyi. Oğlu da bu sene ünivesiteye girdi.” Benim daha “Maaşallah” dememe fırsat kalmadan hemen diğer yan tarafımda oturan, beyaz çiçekli lacivert şalvarlı, 50 yaşlarında bir kadın, yanımdaki adamı görmek için hafifçe öne doğru eğilerek:

-”Len Sadık, yine mi dedikodu ediyon. Sana ne milletin dölünden.” derken kenarı boncuklu tül bentinden dışarı taşan saçlarını, usta bir hareketle düzeltiverdi. Sadık hemen savunmaya geçti ve kadına dönerek:

-“ Ne dedikodusu Şükriye aba? Bi şi mi dedik Allah’a sen? Şişirme hemen!” diye karşılık verdi. Şükriye omzunu silkeleyerek arkasına yaslanmıştı ki orta sıradan bir kadın sesi yükseldi:

-“Gıı, Şükriye, huuu”

Başımı sesin geldiği tarafa çevirdim. Arka sıralarda da yolcular bağıra çağıra, gülüşerek sıkı bir sohbe tutuşmuşlardı. Bu arada Şükriye ayağa kalktı ve seslenen kadına doğru seyirtirken, diğer kadının yanındaki kızı da benim yanıma oturdu. Arka sırada ise başımı koltuğa dayamış uyuyan bir adam vardı. Yanıma oturan kız, uyuyan adama baktığımı görünce:

-“ O gececi. Su idaresinde çalışıyor. Evine giderken hep uyur.” dedi. Sanki içimi okumuştı. Sonra bana döndü: “Afedersin amca! Sen nere gidiyorsunuz?” diye sordu. Sordu ama karşımızdaki yaşlı kadın elindeki bastonu kıza vurur gibi yaparak:

-“Sana ne gı, nörecekse nörececek. Sana mı dert oldu?” diye azarlayınca kız hemen sustu. Sadık yaşlı kadını teskin etmek istercesine:

-“ Boş ver Hayriye anne! Zamane gençleri. Bilmiyolar ne konuşacaklarını.” Hayriye anne bastonunu Sadık’a da salladı:

-“ Sen de sus bakim. Sen önce göbüşüne bak! Camışa dönmüşün.” Sadık da utançla:

-” Yapma be, Hayriye anne!” diye fısıldadı. Ancak konuşmanın arasına şöförün sesi girdi.

-”Kız kalesinde ince var mı?” Bana yer veren genç şöföre seslendi:

-“Vaar Hacı Abii!” Şöför sinirli sinirli:

-“ Tövbe tövbe senin ne işin var len Kız kalesinde?” diye çıkışınca genç devam etti:

-“Ben değil Hacı Abi, hah şurdaki turist amca ince”

-“Aferin len Şakir, az kaldı unutuldu.”

Dolmuşu müsait bir yere yanaştırarak durdurdu. Aşağı inerken neredeyse dolmuştaki herkes bana el sallıyordu. Onlar beni turist sandılar ama asıl ilginç olan, onların arasında ben de kendimi turist sanmıştım.

KALBİM SENİN İÇİN ÇARPIYOR

Bakışlarınla dalıp gitmişim,
Seni düşünürken kaybolmuşum,
Kalbim senin için atıyor,
Ruhum her an seni arıyor.

Kalbim senin için çarpıyor,
Her adımda seninle atıyor,
Duygularım hep seninle dolu,
Bu aşk hiç sönmeyecek biliyorum.

Hayalinle uyanmak ne güzel!
Gözlerinle bulmak her güzeli,
Ellerinle dokunmak her sevdaya,
Sonsuza dek adını yazmaya.

Kalbim senin için çarpıyor,
Her adımda seninle atıyor,
Duygularım hep seninle dolu,
Bu aşk hiç sönmeyecek biliyorum.

Kalbimiz bir olsun hep bu yolda,
Ellerimi hiç bırakma,
Bu sevda ile yaşlanmak var,
Seninle her anı yaşamak var.

SENİ ARIYORUM

Yorgun kalbimin her atışında, Ya Allah!
Yaşlı gözlerimin her nurunda, Ya Aşk!
Seni görüyorum, seni duyuyorum,
Düşmüyor sevgin hiç gönlümden.

Aldığım her nefeste, Ya Hay!
Verdiğim her nefeste, Ya Hu!
Seni anıyorum, seni buluyorum,
Düşmüyor adın hiç dilimden.

Bazen öyle yaklaşıyorum ki sana,
Gözlerim kamaşıyor nurundan.
Bazen öyle kaybediyorum ki seni,
Gözlerim kararıyor hasretinden.
Biraz yorgun, biraz solgun,
Ama umut dolu,
Böylece devam ediyor,
Sevgi yolu.

ALLAH'TAN RAZI OLMAK

Ey Âşık,
Hem dünyada hem de ahrette huzur mu arıyorsun? Gönlünü avutmaktan yana hayali sevgililer peşinde koşarken bu huzura nasıl kavuşacaksın? Bıkmadan usanmadan söyleyeceğim sana, sen o rüyalandaki hayal değilsin, hakikatin nurlu ufkunda doğan güneşin bir parçasısın. Sana huzurun nasıl ele geçeceğini söyleyeyim mi? Sen de üç yer var ki buraları diyeceğimiz üç şeyle doldurmalısın. Birincisi beynindir. Burayı ilim ile doldur. İkincisi kalbindir. Burayı da sevgi ile doldur. Üçüncüsü ise cebindir. Burasını ise helal kazanç ile doldur.

Ey Âşık,

Âlemlerin ortak olan ruhunu hisset. Hakikatının doğduğu bu rahimden fişkırın nurlar, senin maddende yansımakta. Hem içinde hem de dışında barışı yakala. Kendi özünle barış ve sakinleş. Öfke fırtınaların dinsin. Senin sevdan O nurun aşkıdır. Âlemler ile olan birlikteliğinin, neşeli sakinliğini idrak ettiğinde kalıcı barışa erişirsin. Artık öfkelenmez, elinden zarar gelmez ve her canlı senden emin olur. Nihayet sen gerçek bir mü'min olursun. Çünkü gerçek mü'min, başkalarının, elinden ve dilinden emin olduğu kişidir. Anla ki âlemlerde her ne varsa, bunların ruhu sensin ve senin ruhun da onlardır. Her birimiz ortak kudretin nurlarıyız. Madde dediğin görünenler ise, işte bu ortak kaynağın yansımalarıdır. Esas olan da budur. Gerisi sadece oyalanmaktır.

Ey Âşık,

İhlâslı ol. Her ne yaparsan yap, bu yaptığını yalnızca Allah rızası için yap. Kendini üç beş menfaate satma. Bu öyle bir aşktır ki aşkına karşılık beklemek bile menfaattir. Sen sadece yapman gerekeni yap. Bırak gerisi nasıl takdir edilmişse öyle olsun. Ne övgüye bak sevin, ne yergiye bak dövün. Yahya bin Muaz hazretlerine: "Kul ne vakit ihlâslı sayılır?" diye sorduklarında şöyle cevap vermiştir: "Kendisini öven insanla, tenkit eden insanı bir gördüğü vakit." Unutma, meşrebine ne yüklenmişse insanlık adına, sen zaten bunu yapmakla mükellefsin. Rabbinin sana biçmiş olduğu elbiseden başka elbiseye göz koyma. İtirazın faydası yok. Bil ki itiraz ancak nefsendendir. Nefsin ikilik çıkarır. Kulak verme ona. Başta ona da zor gelir ama ilerde hakikate erdiğinde inan ki nefsinde huzura erecektir.

Ey Âşık,

Şu anda yaşadığın hayat, senin yaşaman gerekenlerdir. Ne bir fazla, ne de bir eksik. Yaşadıkların sana özel olanlardır. Hiçbir şey bunları değiştiremez. Böyle olması lazımdı ve öyle de oldu. Senin yetişmen, pişmen ve nihayetinde kendini bulman için yazıldı. Hayatını sev ve kabullen. Yapman gereken sadece O büyük yazıcının yazdıklarını, en güzel şekilde yaşaman. Düşünmen gereken ise acaba bana verilmiş bu hayatı layıkıyla yaşayabiliyor muyum? Yaşantının her anında uyanık ol. Önüne çıkan ne olursa bil ki bunların hiç birisi boş değildir. Sana bir şeyler anlatmak istiyorlar. Dinle onları. Gör onları. Dokun, kokla ve tat. Sana ne iletişim becerisi verilmişse onunla, temasa geç onlarla. Bil ki bu sana rabbinden gelen sırlanmış mesajlardır. Hayatın farkında ol. Gaflette kalıpta, hayatı kaçırma. Karşına çıkan, uzak yakın çevrende kim varsa bunların bir manası vardır. Tesadüfen oluşmuş değildir. Seni sana götürmek için çırpınmaktalar. Onları fark etmeni beklemekteler. Sen de sev onları ve anla. Bırak seni aradığın huzura götürsünler. Memnun ol hayatından. Memnun ol ki şükredenlerden olasın. İşte şükürün hakikati budur. Memnun olmak, hayata gülümsemek ve arifi göz ile Hayat'ın hayatını seyretmektir. **“Ben tenden kurtulurum, o hayalden kurtulur, varayım kavuşmanın sonu böyle bulunur.”**
(Mevlana)

Ey Âşık,

Aynalarda imrenerek baktığın o tenin, sana süs olsun diye verilmedi. Öylece seyredesin, kibirlenesin diye sana giydirilmedi. Âlem-i şahadette yahut başka âlemlerde sana eşlik etmek, deneyimlerinde sana yardım etsin diye sana emaneten teslim edildi. Ona iyi bak çünkü sana geçici de olsa lazım. Ancak aslını o zannederek, ona sakın teslim olma. Aslın aşktır, a güzel âşık. Aşkın nuruyla aydınlanmamış bedenden, sonu aşka çıkmayan arayışlardan, aşk ile geçmeyen hayattan, aşkın aslı olan O mutlak Hakk'ka sığın.

DUVARDAKİ GÖLGELER

Gece olunca yatağımın ucundan
Seyrederim gölgeleri duvardan.
Yalnızlığıma bir dost ararım.
Pencereden süzülen ışıklardan

Yorulдум hayat boyu koşmaktan,
Duvardaki gölgeler hediyem,
Bir gecelik molalardan.

Zaman girdabında çaresiz,
Dönerim topaç gibi durmadan,
Seyrederim gölgemi,
Boyası dökülmüş duvardan.

Hatıralar doluşur beynime geçmişten,
Çıglıkları saplanır kalbime,
En acımasızlarından,
Uykusuz gözlerim gölgelere mahkûm,
Seyrederim duvardaki gölgemi,
En koyularından.

Yorulдум hayat boyu koşmaktan,
Duvardaki gölgeler hediyem,
Bir gecelik molalardan.

Seyrederken gölgeleri duvardan,
Gözlerim kapanır yavaştan,
Teslim olurum uykulara,
Medet umarak rüyalardan.

Yorulдум hayat boyu koşmaktan,
Duvardaki gölgeler hediyem,
Bir gecelik molalardan.

ÖNCE MEKKE SONRA TEKKE

-“Aşkı arıyorum. Rabbime yönelmek, ona kavuşmak ve ilahi aşkın içinde yok olmak istiyorum.”

-“Neden? Ne yapacaksın aşkı bulursan?”

-“Yoldan çıkmışlara yardım etmek ve onları da doğru yola iletmek istiyorum.”

-“Demek ki aşkı ararsın. Öyleyse ne diye ona buna bakarsın? Kaçmazsan el âleminden ve de vazgeçmezsen kör âdemden, anlatayım derken ziyan olursun, elbette sonunda da nisyan bulursun. Gel etme dön kahramanlıktan geri! Yiğit isen kendine ol Ali! Çek zülfikârı vur boynunu nefsinin, işte o zaman kesilir sesi mağrur hevesinin.”

-“Vaz mı geçeyim aramaktan? Ya diğerleri, onlar ne olacak?”

-“Neden öfkелisin? Kızgınlığın kime?”

-“Öfkem dönemimizdeki insanların, dini alıp götürdükleri, saptırdıkları yanlış yollardan kaynaklanıyor. Dini kendi çıkarları için kullanan bu hainlere kızıyorum. Dünyadan geçerken iz bırakmak istiyorum. Öylesine yaşamış olmak istemiyorum. Biçarelerin yanında olmak onlara yardım etmek istiyorum. Rabbimin yolunda büyük hayallerim var.

-“Senin görevin hidayet mi sanırsın? Unutma! Hidayet ancak Yâre mahsus, sen ise olursan aşka mahpus, yârin sözünden başka, anlatacak söz kalmaz nefsinde. Ah, biçare âşık, şunu bir bilsen, nefsinden konuşanı dinlemez kimse. Onlar sana imtihan, sen de onlara, nihayeti bidayete korlar, bu yoldaki âşık kullara. Önce yola kendinden başla, sona ulaşamazsın öfkeli başla.”

-“Nasıl? Nasıl yapacağım bunu?”

-“Vazgeçerek. Aslında vazgeçmekten de vazgeçeceksin. Yiğidin kılıcı, kor ateş ile bilenir. Közün çıtırtısı, gönül ile dinlenir. Âşık maşuktan rahmet ile beslenir. Uzak diyarlarda bir söz söylenir. Derler ki; “Bir damla suyun kuruyup, yok olmasını nasıl önler kişi?” Koca bir dağda ufak bir taşta aşk ile kazıyan bilge kişi, nefsinin sonunda bulunca hiçi, şu cevapla bildirir işi ; “Onu denize katarak.”

-“Doğru. Rüyaları bırakıp uyanmamı istiyorsun. Sözlerinle bana “Kalk, uyan!” diyorsun.”

-“Evet. Aynen öyle. Uyan ve önce kendinle ilgilen! Kendisini yola getiremeyen, nasıl olur da başkalarını yola getirebilir?”

-“Haklısın. İşe önce kendi nefsimi köreltmek ile başlayacağım. Allah onun yolunda olanların yanında olur. İyilikte kötülükte Allah katındandır. Herkes kendi kalbinin ekmeğini yer. Artık öncelikli hedefim kendi içime dönüp, Allah'ın benden istediklerine kulak vermek olacak.”

-“Güzel. O halde ilk iş ilim sahibi olmaktır. Okumak, dinlemek, sohbet etmekle başlamaktır. Sonrasında da öğrendiklerini hayatına geçirmen ve yaşaman lazım. Üçüncü ve son olarak da tüm yaptığın işlerde ihlâslı olmalısın. Yalnızca Allah rızasını gözetmelisin. Kısaca İslâm üç ayaklı saca benzer. Bu ayaklardan birisi olmazsa sac dengede durmaz ve devrilir. İşte bunlar da ilim, âmel ve ihlâs'tır.”

-“Bu aralar biraz sıkıntılıyım. Kalbimi rahatlatmak, Allah'a yakınlaşmak ve her şeyden uzaklaşmak istiyorum.”

-“Elbette ki sıkıntılarımız var. Hayallerimiz ve umutlarımız var. Oysaki hayat denilen şey incecik bir pamuk ipliğine bağlı, her an kopabilir, öyle değil mi? Bu kadar ince düşünmene gerek yok.”

-“Yanlış mı düşünüyorum? Elimden bir şey gelmiyor diye üzülüyorum.”

-“Üzülme! Aslında sen çok şey yapıyorsun. Sadece yaptıkların karışık ve bu karmaşıklığı nasıl bir düzene koyabileceğini bilmiyorsun. Arılar nasıl bal yapar biliyor musun?”

-“...”

-“Çeşit çeşit çiçekleri dolaşırlar. Her birisinden ayrı ayrı topladıkları çiçek özleriyle bal yaparlar. İşte sen de karışık düşüncelerinden bal yapmayı bilen bir arı olmalısın. Arıların yaptığına çiçek balı, senin yapman gerekene de düşünce balı denir.”

-“Sanırım hassas bir yapım var. Zaten şu kısacık ömürde nereye kadar yol alabilirim ki?”

-“Hayat kısa gibi gözükür ama her anını dolu dolu yaşayan kişi çok uzun yaşamış olur. Ayrıca içinde yaşadığımız bu Dünya hayatı, hakiki hayatın sadece bir parçasıdır. Hayatımız, bu Dünyada başlayıp, bu Dünyada bitmiyor. Bu gerçeği görmezden geliyoruz ve ölümle yaşam arasında incecik bir çizgi üzerinde, sadece bu hayatta mutlu olmaya

çabalıyoruz. Hayatı yalnızca bu Dünya sanıp geçmişin pişmanlıkları ve geleceğin endişeleri arasında arabesk bir hayatı tercih ediyoruz. Oysaki bu hayat gelip geçici olan metadan başka bir şey değil. Bir yerden geldik ve bir yere doğru gidiyoruz. Bu yolculuğumuz içinde de Dünya hayatı, bir süreliğine içinde bulunacağımız, geçici olan hayat sürecinden başka bir şey değil. Ancak hayat ile Dünya hayatı arasındaki farkı iyi ayırt etmek lazımdır. Geçici olan hayat değil, Dünya hayatıdır.”

-“Öyleyse nasıl oluyor da bu günün bir garantisi yokken, yarınların peşinden koşuyoruz?”

-“Böyle bir kaosta maalesef bize ölümü hatırlayıp her şeyden elimizi ayağımızı çekmemiz gerektiği öğretiliyor. Lakin iş öyle değil, gerçekten hayır, durum onların söylediği gibi değil, asıl mesele ölümü hatırlamak değil, tam aksine yaşamayı hatırlamaktır.

İşte sen de dâhil pek çok kişinin dindar olmaktan anladığı arabesk İslam anlayışı, bizi hayattan koparıyor. Sıkıntılarımızın ana kaynağını teşkil eden yaşamak değil, bilakis başkaları için yaşamaktır. Hayır, sen kendin olmalısın. Rabbinin istediği üzere hayat dolu, neşeli, canlı ve çalışkan. Hayatını öyle bir yaşa ki yaşadığın hayat senin İslamın olsun. İslâm hayatın ta kendisidir. Öyleyse yaşamalı ve yaşatmalısın ki Rabbine yakın olasın. Çünkü Allah hayattır. O candır. O harekettir. O nurdur ve hatta nurun nurudur.

Rabbine yakınlaşmak istediğini söyledin. Oysaki Allah'a yakınlaşmak isterken aslında ondan uzaklaşıyorsun. Çünkü Allah yakınlaşılması gereken, uzaktaki bir tanrı değildir. O zaten sana şah damarından yakındır. Şah damarı hayat demektir. Hayatı reddeder ve kaçarsan tam tersi ondan uzaklaşırsın. Ancak hayatı yaşamak günahlar peşinde koşmak da değildir. Kur'an'a, Resulullah'ın sünnetlerine, şeriate uygun dengeli ve neşeli bir hayat sürmelidir.”

-“Çok gülme başına belâ gelir diyorlar. Sürekli ağıt modunda yaşıyoruz. Hele hele dini semboller. Tamamen acı üzerine kurulmuş.”

-“Maalesef doğru ama nasıl bakarsan öyle görürsün. Gülmek ne kadar güzel ama ağlamak da bir o kadar güzel. Çünkü Allah'ın yarattığı her şey güzel. Yeter ki her duygumuzu yerli yerinde yaşayalım. Gülmemiz gerektiğinde gülelim, ağlamamız gerektiğinde de ağlayalım. Yalnızca Allah'ın yarattığı gibi bir insan olalım. Öyleyse Allah'a kul olmak ve insan olmak ne güzel.”

-“O kadar çok şey düşünüyorum ki bazılarında sonra da korkuyorum ve tövbe ediyorum. İnançlarımı sorgulamaya kadar bile varabiliyor. Bunlarda mı insan olmanın bir parçası?”

-“Gayet tabii. Seni sen yapan ne varsa hepsi insanlığının parçasıdır. Ayrıca İslam düşünmeyi her zaman destekler. Düşünme sürecinde insan özgürce düşünmeli ve tamamen kendi rızasıyla da Allah'a teslim olmalıdır. Temeli maddeye dayanmayan, insanı ve varlığı sadece madde görüp, yok saymayan her türlü düşünme biçimi güzeldir. Tefekkür, tezekkür ve tedebbür etmek kişiyi hakikate taşır. Maddeyi ilim ile kavrayıp, Allah'a vardırıran düşünme biçimleri ne güzeldir. Çünkü Allah bizden özgür bireyler olarak, tam bir teslimiyetle iman etmemizi ve kendisine kul olmamızı istemektedir. Düşünmek ayrıca, nefis terbiyesinin de başını teşkil eder. Öyleyse düşünmek zararlı değildir ve düşünmenin her çeşidi bir ibadettir. Elbette ki düşünce de samimiyet, iyi niyet ve insafı olmak esastır.”

-“Nefs terbiyesi deyince aklıma geldi. Kişinin nefesine hâkim olabilmesi ve bunu bir ödev bilinciyle gerçekleştirebilmesi için bir âlime bağlanması gerekir mi? Bunu tek başıma gerçekleştirebilir miyim?”

-“Elbette nefis terbiyesinin, bir hocanın kontrolünde yapılması çok büyük bir lütuftur. Allah bir kimseyi sevdiği bir kuluna yöneltmişse bu büyük bir saadettir. Ancak günümüzde o kâmil insanlardan kalmadı gibi. Olsa bile tarikate bağlanmak bir hazırlığı gerektirir. Kişi

evvela şeriate uygun bir hayatı tesis etmelidir. Bir çorbaya konan baharatlar nasıl ki çorbaya konulunca ona tat verir ve yalnız başına yenmezse, çorba yoksa baharatın da bir faydası olmayacağı açıktır.

Daha yolun başındasın. Tasavvuf ve tarikat inşaallah ilerde söz konusu olabilir. Henüz bu konulara hazır değilsin. Temel olmadan nasıl ev yapılabilir? Yapsan bile nasıl ayakta tutabilirsin? En küçük bir sarsıntıda ev yıkılmaz mı?

Önce Mekke, sonra tekke. Resulullah “Allah ondan razı olsun” Mekke fethinden sonra arkadaşlarına şöyle demiştir: "Küçük cihattan büyük cihada dönüyoruz." Arkadaşları sordu: "Büyük cihat nedir, ya Resulullah?" O da cevap verdi: "Nefsimize karşı cihattır."

Resulullah ve arkadaşları “Allah onlardan razı olsun” yıllarca asıl meseleleri çözdüler. Şeriatı kurdular, geliştirdiler ve hizmete yönelik işler yaptılar. En nihayet nefis terbiyesi gibi konulara yöneldiler. Bu da bize gösteriyor ki kişi önce iman konularını halletmeli, ibadet meselelerini yoluna koymalı, ilim peşinde koşup ilim sahibi olmalı, Dünyevi işleri çözmeli ve en nihayette hala vakti kalmışsa ve de istekliyse tarikata yönelmelidir. Bilmelidir ki Mekke'yi fethetmeyen, nefsinin de fethedemez.

Öyleyse önce Mekke, sonra tekke.

ŞÜKRETMEK

Ey Âşık,

Hayatın bu keşmekeşliğinde gerçekten layıkıyla şükretmek ne kadar da zor değil mi? Bir kul olarak yaşamak ve karmaşanın ortasında gönlündeki sevgi cevherini koruyabilmek ne kadar da maharet istiyor. Her ne kadar yaşadığın dünya seni maddeciliğe itse de bu mücadeleden vazgeçmemelisin. Bakan körler olmamalısın. Rabbinin üzerinde o kadar çok nimeti varken bunları görememen ne kadar da acı bir durum.

Ey Âşık,

Bunların farkında olmak için körlükten kurtulmak zorundasın. Gözündeki perdelerden kurtulmalısın. Böylece Rabbinin senin için sunduğu sayısız nimetleri görebilirsin. Hayatındaki güya olumsuzluklara mızımızlanmayı bırak ve kul olduğunu hatırla.

Ey Âşık,

Rabbine her an şükür halinde ol. Ne olursa olsun, buna da mı şükredeceğim demeden, her şeye şükret. Unutma ki beterin beteri vardır. Her zaman bir sıfırdan büyüktür. Elinde sana sunulmuş ne varsa şükretmeye değer. Ancak şükür bir şey elde etmenin gizli fikri olmamalıdır. Şükür sadece kul olmanın bir gereğidir. Bir kişi sana bir şey verse, nasıl da teşekkür ediyorsun değil mi? Basit bir şey bile olsa minnet duyarsın. Hal böyleyken Rabbinin sana sunduğu sayısız nimetlere karşı kayıtsız kalman neden?

Ey Âşık,

Haline bir bak. Ne garip. Şükür, bu kadar önemliyken, hayatının her anında şükür halinde olman gerekirken, ne kadar da az şükrediyorsun. Bir âyet-i kerimede mealen şöyle buyrulmaktadır: **“Kullarım içinde hakkıyla şükreden azdır.” (Sebe 13)** Bu bizi her zaman derinden yaralamıştır. Gönülden titretmiştir. A güzel âşık, seni engelleyen, körleştiren dünya telaşından bir nebze olsa sıyrılmak için mücadele et. Seni şükretmekten alıkoyan ne varsa bir kenara koy. Kul olduğunu hatırla ve hiç unutma. Bunun içinde devamlı dua et.

Ey Âşık,

Şu hadis-i şerifi dikkatli dinle. **“Bir nimet için Elhamdülillah diyen, nimetin şükrünü eda etmiş olur.”(Beyheki)** Bununla beraber bak, İmam-ı Rabbani hazretleri ne buyuruyor; **“Allah’a şükretmek, Ona inanıp, emir ve yasaklarına riayet etmekle olur.”**

Anlayacağın, şükretmek, bütün nimetleri Allahü Teâlânın yaratıp gönderdiğine inanman ve söylemen, Rabbinin sana sunduğu bütün nimetleri, İslamiyet’e uygun olarak kullanman demektir. Allah’ın verdiği nimetleri yerinde sarf etmen, gizli açık her halde Allah’a itaat edip günahlardan kaçınmandır. Eğer Rabbinin verdiği nimetleri günaha vasıta kıalarsan, şükretmiş olmaz, nankörlük etmiş olursun.

Ey Âşık,

Şükrün esası, nimetlerin sahibini bilmen, bunu kalple tasdik edip, dille söylemendir. Her nimetin şükrü, ne olursa olsun sana verilmiş nimetleri, haramlardan korumak ve helal dairesinde kullanman demektir. Bu hassasiyet içinde, bütün nimetlerin, Allahu Teâlânın lutfü ve ihsanı olduklarını düşünerek, İslam’ın beş şartını kusursuz yerine getir. Elbetteki evvela, Ehl-i sünnet itikadına göre inancını düzelt. Her işin başı ilimdir diyerek ilim tahsil et ama ilmi, Ehl-i sünnet âlimlerinin kitaplarından öğren. Öğrendiklerini uygula ve tasavvuf büyüklerinin yolunda, kalbini ve nefsinı temizle. Hulasa, iyice bil ki şükretmek emirlere uymaktır.

TESBİH VE TARİKAT-I MUHAMMEDİYE

Bilir misin “Tarikat-ı Muhammediye” nedir?

Tarikat-ı Muhammediye nefes aldığın hava gibidir,

Rahman’ın âlemleri istivasına benzer.

Semada seni ısıtan, nurlandıran güneş gibidir,

Gecedeki batıla nispet, gündüzde olan

Mü’mine, Rahim’in rahmetine benzer.

Ey Âşık,

Bu yol anayoldur, burada her şey ortakır,

Bu yolun yolcusu, aşk ile yâre müştaktır.

Mukim olma dünyada, yola girmek haktır,

Maksuttan yüz çeviren, her şeye müstahaktır.

Ey Âşık,

En kıymetli tesbih, namazlardan sonra çekilen

Sübhanallah, Elhamdülillah ve Allahü ekber’dir.

Bu tesbihten sonra en kıymetli zikir ve fikir,

La ilahe illallah deyip de vahdete vuslattır.

Ey Âşık,

Öyleyse a âşık, kulak ver Can-ı Canan’ın sözlerine;

“Şu beş şeyi dilinizden düşürmeyin; Subhanallah, Elhamdulillah, Allahu ekber, La ilahe illallah ve La havle ve la kuvvete illa billâh.” (Taberani)

“Allahü Teâlânın indinde, tekbiri, tahmidi, tesbihi ve tehlili sebebiyle müslüman olarak ihtiyarlayan bir müminden daha efdal kimse yoktur.”

(İ. Ahmed)

Ey Âşık,
Tekbir Allahu ekber,
Tahmid Elhamdulillah,
Tesbih Subhanallah,
Tehlil La ilahe illallah,
Temicid La havle ve la kuvvete illa billâh demektir.

Ey Âşık,
Eğer dersen, (Sübhanallahi velhamdulillahi
Ve la ilahe illallahu vallahu ekber
Ve la havle ve la kuvvete illa billahil aliyyil azim),
Hem tesbih (Subhanallah),
Hem tekbir (Allahu ekber),
Hem tahmid (Hamd),
Hem tehlil (la ilahe illallah),
Hem temcid (la havle ve la kuvvete illa billahil aliyyil azim)
Söyleyip, en kıymetli tesbihi okumuş olursun.

Ey Âşık,
Öyleyse iyi oku ve anla şu hadis-i şerifleri, yaşamak ve yaşatmak için.

“Cennet hazinesi olan “Subhânallahi velhamdulillâhi ve lâ ilâhe illallahu vallâhu ekber ve lâ havle ve lâ kuvvete illâ billâh.”demeye devam edenin ağaçtan yaprak döküldüğü gibi günahları dökülür.” (Ramuz)

“Dilde hafif, terazide ağır ve bağışlayıcı olan Allah indinde en kıymetli iki cümle;
“Subhanallahi ve bihamdihi, Subhanallahilazim” (Müslim)

“En üstün tesbih “Subhanallahi velhamdulillahi ve la ilahe illallahu vallahu ekber”dir.” (Müslim)

“Zikirde “La ilahe illallah”dan efdali yoktur.” (Taberani)

“Zikrin efdali “La ilahe illallah” duanın efdali “elhamdülillah”tır.(Tirmizi)

“Allah indinde en kıymetli söz "Subhanallahi ve bihamdihi"dir.” (Müslim)

“Zor bir duruma düşen “Bismillahirrahmanirrahim ve lâ havle ve lâ kuv- vete illâ billahil aliyyil azîm” derse, Allahü Teâlâ, onu her türlü bela ve mu- sibetten korur.” (Deylemi)

Ey Âşık,
Bir kalpte iki sevgi birden olur mu? Sen kendini kandırıyorsun. Bü- yüklerimizin “Cem’i zıtteyn muhaldir” dediğini işitmedin mi? Zıt iki şeyin bir arada olması mümkün değildir. Senin yâre meylin aşktan ise, yârin evine aldığı diğer hayaller nedir? Bırak büyük lafları da önce sen, evini sil süpür. Temizle masivadan gönlünü.

**“Allah bir adama göğsünde iki kalp kılmadı (yaratmadı)...”
(Ahzab 4)**

Ey Âşık,

Sabah ayrı söylersin, akşam ayrı. Dürüst ol kendine de aynada yanar- döner bir yüz görmeyesin. Seç yolunu artık, nerden geldiğini, nereye gittiğini ne çabuk unutmaktasın.

**Ne ararsın, etrafını sarmışken bunca alamet?
Bu nasıl körlüktür, neden bilemiyorsun kıymet?
Açılsın gönül gözün, nefesine gelmeden kıyamet,
Marifet kapısının anahtarı sendedir ey kudret.**

Ey Âşık,

Özün sözün bir olsun. Âşık kişi de can kalmaz, can olanda aşk durmaz. Yârin sessizliğine aldanma, yar hayale hiç kanmaz. Kendine gel, kendin dışında gezmek de nedir? Aşk derdine düşmüşsen, derdine derman senden ötededir. Maşuktan gayrı ne varsa bırak, gel yârin yanına. Sen sözünün eri ol ki kapılar sana açılsın. O nefesine de söyle ki; “Ben artık sen değilim.”

Ey Âşık,

Eğer aşk davası gütmekteysen, ikili oynama. Yakışır mı bu sana. Yok, eğer davan nefesine pay çıkarmak, havalı olmaksızın bu yola hiç girme. Nice başlar kesildi bu yolda. Dayanamazsın, gider başın. Bu yolun bineği teslimiyettir. Yoksa bineğin, yorulursun, telef olursun.

“Ve Allah'a tevekkül et. Ve Allah, vekil olarak yeter.” (Ahzab 3)

Ey Âşık,

Yine de bilirim seni, başarabilirsin. Ulaşabilirsin vuslata. Bırak bir kenara, at içindeki tereddütleri. İman et. Sana ve âşıklara yakışan yar elinde ölmektir. Varlık iddiasında olmadan, yok olmayı seçmektir. Canı cana katmayan, yürüyemez bu yolda. Canı feda etmeyen bir olamaz aşқта. Ama can derdinden geçmişsen, can feda etmiş yiğitsen, korkma, tevekkül et, bir can olursun en sonda.

**Kavuşan etini, kendin diye hayal ederken,
Sen kendini kavuştum mu zannedersin?**

**Bir ömür süreni, aşk diye hayal ederken,
Sonsuzda yok olmadıkça, aşığım nasıl dersin?**

Ya Rabbi, senden, seninle sen olmak istiyorum.

ENGELLERİ AŞMAK

Aç gözünü bak etrafına kör olma,
Ne gönüller yaşıyor, sağır olma,
Nasıl da savaşıyor, duyarsız olma,
Candan destek ol, engel olma.

Hayatın önüne koyduğu duvarları,
Uçarak geçiyor, çırparak kanatlarını,
Engelleri aşıyor, yok edip korkularını,
Kalbiyle aydınlatıyor, hayat yollarını.

Hey dostum! Kulak ver bana!
Her ruh özgür doğar, özgür yaşar!
Her ruh özgür doğar,
Özgür yaşar!

Kelepçeler bedenimde, ruhumda değil,
Engelleri aşmak isterim, elimde değil,
Gök kuşağımı ararım, kimde belli değil,
Ama bilirim, asıl engel kalplerde gizli,
Bilirim bir bakış, bir dostun tatlı dili,
Bilirim bir tebessüm, bir dostun şefkat eli,
Dünyaya neler yapar, neler yapar...

Hey dostum! Kulak ver bana!
Her ruh özgün doğar,
Özgür yaşar!

Engelleri aşalım, yıkılsın duvarlar,
Bir umutla kaybolur, tüm karanlıklar,
Yalnız değilsin dostum, şahidim yıldızlar,
Karanlık biter güneş doğar,
İnandıkça hayat yeniden başlar,
Bir sevgiyle dağılır, engelli korkular.

Hey dostum! Kulak ver bana!
Her ruh özgün doğar,
Özgür yaşar!
Her ruh özgün doğar,
Özgür yaşar!

BEN KÖLE DEĞİLİM

-“Nasıl doğduğuma ve nasıl öleceğime ben karar vermedim ama nasıl yaşayacağıma ben karar veririm.”

-“Sen de biz de basit kölelerimiz. Nasıl böyle konuşabilirsin? Duyarlarsa canından olursun.”

-“Canımı veren ben miyim ki onunla veya onsuz olayım? Yüce yaratıcı herkesi eşit yaratmadı mı? Hepimiz O'nun kullarıyız. Kulun kula köle olması da ne demek? Varsın beni öldürmek için ellerinden geleni yapsınlar. Canı veren tanrı, canımı almak istiyorsa ben mani olamam ama eğer yaşamamı diliyorsa tüm alem bir araya gelse canımı alamaz.”
Derme çatma düzenlenmiş, bir kaç eşyanın olduğu, küçük bir şömine ateşinin zorlukla ısıttığı ahşap baraka da Kunta, siyahi arkadaşlarına bunları anlatırken, kapının önünde nöbet tutan eşi Sara, ev işi yapıyormuş gibi gözükererek köle sahiplerinin veya casuslarının geliş gidişini gözetliyordu.

-“Kim köle olarak yaşamak ister ki? Ama elimizden ne gelir? Bence sen hayaller peşindesin. Bu sözlerin hepimizi yakar. Bu düşündüklerini unut da yazgına razı ol!”

-“Aa, evet, yazgı! Yani seni, beni, hepimizi yaratan, bizi yaratırken bu efendi olsun, bu köle olsun diye mi yarattı? Ben buna inanmıyorum. Eğer böyleyse de bunu kabul etmiyorum. Söyleyin bana! Hangi kutsal metinde yazıyor? Elçilerden hangisi böyle bir şey söylüyor?”

-“Ne kadar dik başlısın. Bu huyun başını yiyecek ama ben seninle aynı sonucu yaşamak istemiyorum. Daha fazla seni dinlemeyeceğim.”

-“Elbette. İsteddiğini yapmakta özgürsün. Madem sen özgürlüğünü, köle olmaktan yana kullanıyorsun o halde sana sözüm yok. Seni zorlayacak değilim. Zaten ben size saraylarda bir hayat vadetmedim. Sizden bir ücrette istemedim. Beni neden suçluyorsunuz? Tek istediğim özgür olmak ve gerekirse bu uğurda canımı seve seve vermek. Köle olarak yaşamaktansa, özgür bir insan olarak ölmeye hazırım. Özgür olmayı dilemek suç ise o halde ben suçluyum.”

-“Haydi millet, bu meczubu daha fazla dinlemeyelim. Ben gidiyorum. Kalırsanız da hepimiz öldürüleceksiniz, biliyorsunuz değil mi?”

Kunta sözün bittiği yerdeydi. Onu dinlemeye gelen kampın köleleri birer ikişer söylenerek ayrılmaya başladılar. Kunta köşede bir yere çömeldi ve düşüncelere daldı. Üzgündü. Özgürlüğün lezzetini dostlarına anlatamıyordu. Bu işlerin birlik ve beraberlik içerisinde olması gerektiğini o da biliyordu ama eşi hariç kimse onu desteklemiyordu. İçeride kimseler kalmayınca eşi Sara, kulübeye girdi. Sara şefkatle kocasının yanına geldi ve yanına oturdu.

-“Ne zamana kadar bu laf anlamazlara laf anlatacaksın? Görmüyor musun seni dinleyen yok? Üzülme artık ne olursun.”

-“Oo Sara, Sara, biliyorum ki bir gün rüyalarım gerçek olacak. Belki ben o günleri göremeyeceğim ama önemli değil, üzülmiyorum. Çünkü ben, o özgür günleri rüyalarımda görüyorum. Yine de, ne olursa olsun düşüncelerimden, hayallerimden asla vazgeçmeyeceğim. Başıma ne gelirse gelsin, gerekirse tek başıma, Hak yolda cesaretle yürüyeceğim.”

-“Her zaman seninleyim, biliyorsun değil mi?”

-“Evet kadının, biliyorum ama bu kez benimle olmamalısın. Karnındaki bebeğimizi düşünmelisin. Bana ne olursa olsun, uzakta kalmalı ve bebeğimizi doğurmalısın.”
O esnada dışardan feryatlar yükselmeye başladı. Sara kapıya doğru fırladı ve kapının aralığından dışarıya baktı. Gözleri kocaman açılmış halde “Buraya geliyorlar.” dedi ve korkuyla kocasına “Kunta, hemen kaçmalısın” diyebildi.

Gelenlerin tekmelemeleriyle kapı, büyük bir gürültüyle kırılarak açıldı. Bir anda eli sopalı, kırbaçlı adamlar içeriye doluşuverdi. Bazılarının elinde de alev alev yanan meşaleler vardı. Derhal bir kaç adam Kunta'nın üzerine çullandı. Tekma tokat giriştiler. Sopalarla vurmaya başladılar. Bir yandan da “Burada ne işler çevirdiğini bilmediğimizi mi sanıyordun?” diye bağırıyorlardı. Diğerleri de ortalığı kırıp dökmeye başladılar. Kunta darbelerden yere yığıldı. Yüzünden gözünden kanlar akıyordu. Sara ne kadar da yapmayın, etmeyin diyerek kendisini ortaya atsa da, bir kaç tekme ile yan tarafa devrilmişti.

İri yarı iki adam Kunta'nın kollarından tutup onu sürüyerek dışarı çıkardılar. Bir kişi de Sara'yı dışarıya sürükledi. Gelenlerin başındaki adam "Yakın!" dedi. Ellerinde meşale olanlar hemen kulübeyi ateşe verdiler. Kamptaki diğer tüm köleler de bir köşeye toplanmışlar ve başlarında ki silahlı adamların zoruyla olanı biteni gözyaşlarıyla izliyorlardı. Alevler kulübeyi küle çevirirken, o bölgenin sahibi patron kölelere dönerek: -"Bu hepinize ibret olsun. Kim ki başkaldırır ve kaçmaya çalışırsa işte sonu böyle olur. Sakın ha! Değil özgür olmak, bu düşünceleri aklınızdan bile geçirmeyin! Yoksa gözünüzün yaşına bakmam, gerekirse hepinizi birden asarım."

Sara'yı tutan adam patrona doğru yanaştı. Çekingen bir halde: "Patron, bu kadın hamileymiş. Ne yapmamı istersin?" dedi. Patron birden kahkaha atmaya başladı.

- "Diğer kölelerin arasına atın, gitsin! Desene bu ahmak adamı öldürsek de kölelerimizin sayısı azalmayacak."

Bu sırada yan taraftaki ağacın dalına ip atılmış ve Kunta'yı asmak için darağacı hazırlanmıştı. Kunta'yı ipe doğru sürüklediler. Köleler arasından çığlıklar yükseldi. Asılmaması için yalvarıyorlardı ama patron tüm yakarmalara sağırdı. Bir kaç kişi ipi Kunta'nın boynuna zorla geçirdi ve bir atın üzerine oturttu. Patron durumdan keyif alırcasına alay ederek Kunta'ya döndü: -"Ee, Özgür Adam! Söyle bakalım! Demek özgürlük istiyorsun ha?"

- "Hayır, ben asla özgürlük istemedim. Çünkü ben zaten özgürdüm. Özgür doğdum, özgür yaşadım ve özgür ölüyorum. Ama sen, korkularının kölesi bir zavallısın." Patron öylesine hiddetlendi ki yüzü kıpkırmızı kesildi. Öfkeyle çılgınca bağırmaya başladı.

- "Asın! Asın bu köleyi! Derhaall asın!"

Adamlardan biri atın bacaklarını tokatladı. At ileri fırladı. Kunta atın sırtından aşağıya yuvarlanırken gözleri, eşinin gözleriyle çakıştı. Yüzünde bir tebessüm vardı. Bağırışmalar arasında Kunta'nın ağızından dökülen son sözlerini bir tek Sara anlamıştı.

- "Ben köle değilim."

AŞK BEN'DEDİR

Ey yitik sevda, bugün doğum günümüz ve de ölüm. Ne garip bir tarih döngüsü, her karşılaştığımız gün, hem vuslattır hem de ayrılık. Aynı zamanlarda doğduk seninle, aynı bedenlerde ve yerlerde. Uzak diyarların gökkuşağı perisi, farklı zamanların anlaşılmaz boyutlarında, tüm gücümle koşsam da sana ulaşamıyorum. Dokunamıyorum gökkuşağı renklerine. Bana hasret, bana ağıt uzaklığında, yalnızca seni uzaktan görmek, tek tesellim. Zamanla geçer sandım. Unuturum sandım. Kandırdım kendimi olur olmaz şey ile anlatamaz halimi ne varsa da, gelse dile.

Ey sevgili, biliyorum, bu gün anladım. İçimde hala senden gayrı sevda var imiş. Ne senden gayrıyım, ne de seninle içreyim. Terbiyenin ateşinde bir garip biçareyim. Bugün yazgında kaybettim seni bir an, bir pelte gibi yığıldı duygularım, nefsimin dibine. Düştüm Yunus gibi, kör karanlık kuyuya. Sana layık olmak için, aşkın en acımasız ateşlerinde kavruldu, sana hasret, sana yangın şu deli kalbim. Yunus eyledin kalbimi, dualarımı da aşk. Ne olur ey sevgili, kalmasın gönlümde senden başkası. Sen verdin, sen al. Ya sen kal ya da bırak yok olayım.

**Bir rüzgârdır, gelir geçer sanmıştım,
Meğer başımda esen kasırgaymış sevgilim.
Gönül oyunudur bunun izi kalmaz demiştin,
Meğer içimde yanan bir volkanmış sevgilim.**

Ey yârim, affet haddini bilmez bu kulunu, uzat şefkat dolu nurunu. Kendine getir, Azrail üfürmeden surunu. Bilirim ki bilmelerim sendendir. Bilmem ki bilmezliğim sendendir. İnsanlığımdır övrüm, hala bir ten taşıyorsam. O ten de sendendir, o yüzden bendedir. Ne olur naz etme kuluna, deme; **“Hala sanıyorsun aşkı tendedir, bilmez misin aşk Ben’dedir.”**

Seni sana layık bir sevgiyle nasıl seveyim? Hiç zavallı bir kelebek, güneşe dayanabilir mi? Acizim övmekte seni, yetersizim yüceltmekte seni. Biçare kölen ağzında isimlerin, ancak seni çağırır âşıklar sofrasında. Sakisiyim o sofranın, artıklarını toplarım âşıkların. Mey doldururum kadehlere, ney üflerim gönüllere. Gönül çengime dokununca ellerin, çengisi olurum âlemlerin. Aşkınla âşık olurum, isminle solurum. Bana ne vermişsen onunla söz dokurum. Ne derse şu kalbim, yalnızca senden söyler. Ne yazsa şu elim, yalnızca senden yazar. Sana el oldu ellerim, sana göz oldu gözlerim ve sana söz oldu dillerim. Sende yok oldu bedenim, sende sen oldu her şeyim. Her ne varsa eğlencelik, onda seni arar gözlerim. Utanmadan âşıkları izler, ancak onlarla teselli bulurum.

İsterim ki sana bir şey sunayım. Ama bu halimle ne sunayım? Bana senden gelen ne varsa sana geri vereyim, bilmem ki önüne ne sereyim? Al beni, aşkına kat, sana benden ufacak bir hiç sunayım. Ama sana hasret, nefsimin zindanlarında bırakma beni. Ayrılık kalmasın aramızda. Aşkına karşılık sana beni sunayım.

Sübhansın Ya Rab,
Senin bize öğrettiğinden başka, yoktur bir ilmimiz,
Her işimiz isminle başlar ve biter, boştur cismimiz,
Başı be’dir, sonu mim, ortası 99’da olan ismimiz,
İsm-i azam zillidir o, bizim Mebte-i taayyünümüz.

Sübhansın Ya Rab,
Biz de görüdüğün kadar hiç bir şeyde görünmedin,
Bizle övüdüğün kadar hiç bir şeyle övünmedin,
Bize öğrettiğin kadar hiç bir şeye öğretmedin,
Bizi seçtiğin kadar hiçbir şeyi seçmedin.

Sübhansın Ya Rab,
Ahsen-i takvim üzere eşref-i mahlûkat eyledin bizi,
Sana âşık kullarınız, esfel-i safilin eyleme yerimizi,
Emanetini taşıyacak kudretinle donat, her birimizi,
Rahmetinle inşa et, sana layık saray eyle kalbimizi.

Sübhansın Ya Rab,
Kalmadı senden başka bir istediğim, hepsini verdin,
Kul ettin benliğimi, kül ettin nefsimi, yerlere serdin,
Ruhumu bülbül, gönlümü de gül bahçesine çevirdin,
Ümmeti kıldın Muhammed (SAV) ’in, aşk ile aşkı sevdirdin.

Sübhansın Ya Rab,
Ne hayra gülüşürüm, ne de şerre ağlaşırım,
Ne yokluğa erinirim, ne de varlığa sevinirim,
Ne rüyaya eğleşirim, ne de dünyaya kaynaşırım,
Aşkınla aşka kavuşurum, adınla Hakk'a karışırım.

Sübhansın Ya Rab,
Aşk cümbüşünde kadehin oldum, aşk ile doldum,
Her an yazışında kalemin oldum, aşk ile kurudum,
Her yaratışında isteğin oldum, aşk ile hiçliği buldum,
Her kün deyişinde kudretin oldum, aşk ile kul oldum.

Sübhansın Ya Rab,
Senden bahsetmeyen her söz, israftır,
Sana harcanmayan her şey, boş masraftır,
Seninle yaşamayan her yan, lâin taraftır,
Aşkın kıymetini bilen herkes, sarraftır.

Ya Rabbi, senden, sana hizmet edebilmeyi istiyorum.

BU GÜN HEM DOĞUM GÜNÜM HEM DE ÖLÜM

-“Umut, neredesin?”

-“Bilmiyorum, öylesine yürüyorum.”

-“Bu gün mü gidiyorsun?”

-“Evet, bu gece.”

-“Otobüsün ne zaman kalkacak?”

-“Gece 12’de”

-“İyimisin? Yanına geleyim mi?”

-“Gerçekten gelir misin?”

-“Elbette gelirim. Seni bu vaziyette göndermek istemiyorum.”

-“Aslında bir şeyim yok. Sadece içim acıyor. Gelirsen de seni son bir kez daha görmek, beni çok mutlu eder.”

-“O halde yerini söyle bana, hemen yola çıkacağım.”

-“Burada eskilerden kalma tarihi bir mezarlık var. Evlerin arasında kalmış, küçücük ama çok şirin. Yeşil renkli işlemeli demir çitler ile çevrilmiş. Çitlerin üzerindeki levhada, Abdülfettah Bağdadi El Akri diye yazıyor. Yanında da tek kubbeli bir odacık var. Üsküdar’da, Bağlarbaşı caddesinde bir yerlerde işte. İçeri girip orada seni bekleyeceğim. Biraz dua edeyim, belki iyi gelir.”

-“Tamam, ben hemen bir taksiye atlayıp geliyorum. Orada bekle beni!”

Umut ağır adımlarla mezarlığın kapısından girerken, gözyaşlarını elinin tersiyle sildi. Yavaşça Akri Efendi’nin kabirinin başucuna doğru yürüdü. Burası en fazla 10-15 kabirden oluşan küçük bir ziyaretgâhtı. Ziyaretçiler için konulmuş plastik taburelerden birisine ilişti. Kabrin ayakucunda yüzyıllık büyük bir çınar ağacı vardı. İşlemeli mermer sütunlardaki Arapça tarihi kabir yazıları, zamana meydan okurken, çınarın dökülen yaprakları ise bir

ölüm yaşam döngüsünün simgesi olarak, tarihi tablonun bir parçasını teşkil ediyordu. Kabristan, zamanı resmeden fırçanın rahmet izleriyle doluydu. Umut, beklerken ellerini açtı ve kendisinden evvel yaşamış bu insanlar için bir Fatiha okudu ve ruhlarına hediye etti. Bir sigara çıkardı ve yaktı. Derin bir nefes çektikten sonra paltosunun yakasını kaldırdı. Hava soğuktu ama yağış yoktu. Nisan yağmurlarının başladığı bu mevsimde, caddedeki arabalar, kaldırımlardaki insanlar vızır vızır sağa sola gidip geliyor olsa da, tüm bu hareketliliğin aksine bu küçük mezarlık, sanki unutulmuş bir yer gibi sessiz ve sakindi.

Tüm bu sakinliğe inat, Umut'un içinde ise fırtınalar kopuyordu. Ona sevdiğini söylese miydi? Yoksa hiç bir şey olmamış gibi tayininin çıktığı, doğunun uzak diyarına sessizce çekip gitmeli miydi? Kendisine kal dese yahut beni de götür dese ne olurdu? Şimdiye kadar onu sevdiğini söyleyememişti. Ona seni seviyorum dese ne olurdu? Onu çok seviyordu ama bu, olacak şey değildi. Yasak bir aşk mümkün olabilir miydi?

Türkan alelacele üzerine birşeyler giydi ve süratle dışarı fırladı. Koşar adımlarla sahil yoluna indi. İlk gelen taksiye el kaldırdı. Taksi durunca adresi, şöföre tarif etmeye başladı. Şöför tarif edilen yeri biliyordu. Hemen taksiye bindi. Taksi sahilden Üsküdar'a doğru yol alırken Türkan, pencereden boğaza dertli, çaresiz ve birazdan Umut'a ne diyeceğini bilemeden öylece donuk gözlerle bakıyordu. Ona gitme dese, yahut beni de götür dese ne olurdu? Şimdiye kadar kendisine duygularını açmamış olsa bile, Umut'un kendisini çok sevdiğini biliyordu. O da seviyordu Umut'u ama bu, olacak şey değildi. Yasak bir aşk mümkün olabilir miydi?

Umut dirsekleri dizlerinde, yüzü avuçlarının arasında, plastik taburede sessizce oturmuş dua ederken, şefkatli bir elin omzuna dokunmasıyla irkildi ve yanbaşındaki Türkan'ı görünce hemen ayağa kalktı. Sevgi dolu iki insan düşünmeksizin kucaklaştı ve tek bir vücut oluncasına birbirlerine kenetlendiler. İkisi de ağlıyordu. Onlar mı dönüyordu yoksa onlar âlemin merkezindeydi de bütün âlem mi onların etrafında dönüyordu? Aşk, acı, ayrılık ve gözyaşı tüm gökleri ortasından ikiye yarıyordu. Gökler artık bu aşka dayanamadı ve onlar da ağlamaya başladı.

Derler ki: “Âşıkların gözyaşları göğe yükselir, gözyaşı bulutu olur. Sonra bu bulutlar diyar diyar gezer de üzerine yağacak aşık ararlar. Bulunca da âşıkların üzerine yağarlar. Ancak âşık olanlar bu yağmuru hisseder, aşık olmayanlarsa sadece ıslanır.”

Umut cebinden çıkardığı kenarı işlemeli beyaz mendil ile Türkan'ın gözlerini küçük dokunuşlarla silerken, Türkan'da Umut'un yanaklarındaki yaşları parmaklarıyla siliyordu. Birbirlerine sevgi ve merhamet ile bakıyorlardı. Türkan, yağmurdan sonra çıkan gökkuşağı gibi bir gülümsemeyle:

-“Seni sümüklü böcek “ dedi. “Verdiğim mendili hala saklıyor musun?”

-“Evet. Nasıl saklamam? Bir an bile yanımdan ayırmıyorum.”

Yağmur hafif hafif çiselerken, Umut hemen diğer bir plastik tabureyi Türkan'ın oturması için yanına doğru çekti. İki âşık bu tarihi kabristanda, yan yana oturdular. Gözleri ağlamaktan kızarmış, her an yeniden ağlamaya hazır halde ıslak, birbirlerinde yok olmak istercesine, aşkla bakarken, birbirini seven bu iki insanın elleri sımsıkı kenetlendi. Bir süre sessizce ve gülümseyerek bakiştılar. Umut titrek bir sesle:

-“Ne iyi ettin de geldin. Seni bir kez daha görmek ömrüme ömür kattı.”

-“Umut, ne olursun üzülme! Seni bu vaziyette görmeye dayanamıyorum.”

-“Biliyorum. Biliyorum ama elimde değil. Kendimi kontrol etmeye çalışıyorum ancak bunu başaramıyorum.”

-“Gerçekten gidiyor musun?”

-“Evet. Tayinimi istedim. Bu gece gidiyorum.”

-“Benim yüzümden değil mi?”

-“Hayır, hayır. Kendini suçlama! Seninle ilgili değil kendimle ilgili. Bu şehir, bu sokaklar kabime batan deve dikenleri gibi. Belki başka bir yerde yeni bir başlangıç daha iyi olur diye düşündüm. Seni ve sana ihtiyacı olanları üzme hakkım yok.”

-“Neden Umut, neden? Sen beni hiç üzmedin ki.”

-“Olsun. Böylesi ikimiz için de en iyisi. Bir şeyleri yıkmak, yapmaktan daha kolay değil mi? Ama bir şeyleri yıktıktan sonra tekrar yapabilecek gücüm yok. Her şeye rağmen, herkese rağmen bencillik edemiyorum. Hele hele sana karşı asla.”

-“Anlıyorum ama ya kalbim? O sensizliğe nasıl dayanacak? Peki şimdi ben sana git...”

Umut aniden işaret parmağını Türkan’ın ağzına götürdü ve onun konuşmasına mani oldu. Yumuşacık bir ses tonuyla:

-“Hişşt! Sakın devamını getirme! Ne olursun bu vedayı benim için zorlaştırma! Sen de biliyorsun ki benim gitmem lazım.” dedi.

-“Haklısın. Evet hem de çok haklısın ve ben, haklı olmandan nefret ediyorum.”

-“Hayır, sen nefret edebilecek birisi değilsin. Sana nefret değil sevgi yaraşır. Ne olursa olsun asla nefret etme! Her zaman sev! Seni bildiğim gibi. Her zaman gülümse! Seni daima hatırlamak istediğim gibi.”

O sırada Türkan’ın telefonu çaldı. Çantasından telefonunu çıkardı. Arayan oğluydu. Umut Türkan’ın elini bıraktı ve biraz öteye uzaklaştı. Türkan telefona cevap verirken Umut da bir sigara çıkardı ve yaktı.

-“Efendim yavrum”

-“Anne, neredesin?”

-“Bir arkadaşımın beraberim oğlum. Onu yolcu ediyorum. Sen neredesin, hayırdır?”

-“Yok birşey eve geldim de seni göremeyince merak ettim. Ben de arkadaşlarla buluşacaktım zaten. Akşam görüşürüz o zaman.”

-“Emre Can, oğlum, sakın ha dışarıda abur cuburla karnını doyurma! Dolapta yemek var. Bak sonra külahları değiştiriz ha.”

-“Tamam anne ya, hala çocukmuşum gibi davranıyorsun. Üzülme sen, ben hallederim.”

Telefon kapanınca iki aşığın nutku tutulmuştu. Vurgun yemiş balık adam gibi kalpleri kaniyordu. Görmek istemeseler de, duymak istemeseler de gerçek, en acı şekliyle karşılarında duruyordu.

-“Şimdi anladın mı, niye gitmek istediğimi?” dedi Umut. “Acımak acıtmaktan, kanamak kanatmaktan daha iyi benim için. Senin için gidiyorum Türkan, senin için.”

-“Umut?!...”

-“Biliyor musun? Sadece tek istediğim, sana söylemek, kalbimin en derinlerinde susarak gizlediğim büyük sırrımı seninle paylaşmak. Ve biliyor musun? Yalnızca tek istediğim, bir kez bile olsa senden duymak, tüm benliğimle bildiğim ve seninde en karanlık köşelerinde sakladığım o sırrını, dudaklarından işitmek.”

Umut ile Türkan'ın elleri yeniden birleşti. Gerçekliğin en acımasız karanlığının tam ortasına doğan aşkın nuru, bir kez daha âşıklar hariç her şeyi yok etti. Sadece âşıkların bildiği, her sözün anlamını yitirdiği bu âlemde, gönül kuşlarının gizemli şarkıları eşliğinde, aşkın nurları mahremi cilveyle dans ediyorlardı. Seven kalplerin çiçek bahçesinden yayılan, mis gibi gül kokusu ortalığı kaplamıştı. Seven bir göz çok şey anlatır ama yine de Umut sevgisini sözleriyle mühürlemek istercesine, son bir çırpınıyla sevdiğinin göz bebeklerine baktı ve titrek bir ses ile “Seni Seviyorum” dedi. Türkan da daha fazla dayanamadı ve gözyaşları içerisinde Umut'a sarılırken:

-“Ben de, ben de seni seviyorum.” dedi. İki âşık iki bedende tek gönül olmuşlar, kaf dağının en doruklarından fıskıran, aşk pınarının en temiz, en berrak suyundan kana kana içiyorlardı.

Ancak veda vakti gelmişti. Her şeyin rahmi ve eceli olan zaman, maalesef yüzünü bu iki âşık içinde gösterdi. Ayrılık acısını, zehirli bir hançer gibi ikisinin de kalplerinin tam ortasına saptı. Acaba ayrılık, her aşkın yazgısında mı vardı? Kim bilir? İşte yine, her aşkıta olduğu gibi ayrılık sahnedeydi. Ama aşk eti sevmez, o bir vejeteryandır. Âşıklar da tene bakmaz, cana bakar. Ayrılık, âşıkları ayırdığını sana dursun, âşık olanlar çoktan başka bir âlemde nura karışmış, nurun nuruna sır olmuşlardı.

-“Türkanım, artık gitmeliyim. Bana bu mutluluğu yaşattığın için sana minnettarım. Beni sevdiğin için teşekkür ederim.”

-“Asıl ben sana teşekkür ederim. Bana karşılıksız sevmeyi öğrettiğin için sana ne desem azdır. Sana gitme de demeyeceğim. Desem de gideceğini biliyorum. Ama bil ki benden giden sadece bedenim olacak, kalbin, aşkın daima içimde benimle birlikte yaşayacak.”

-“Biliyor musun? Bu gün benim doğum günüm ve senden ayrıldığım için de ölüm günüm. Seni sevdiğimi söylediğim gün doğdum ve beni sevdiğini duyduğum gün öldüm. Ne garip değil mi?”

-“Hayır, Umudum. Garip değil. Sen öğretmiştin bana, “Bir şeyin doğması için, bir şeyin ölmesi lazım.” İşte aynı bunun gibi. Ölen sadece bedenlerimiz, doğan ise kalplerimizdeki aşkımız.”

İki âşık kabristandan çıkarken ellerini açtılar ve bir Fatiha okuyup orada yatanların ruhlarına hediye ettiler. Sonra el ele hiç konuşmadan caddeye doğru yürüdüler. Umut geçen bir taksiyi durdurdu. Kapıyı açtı. Son bir kez sımsıkı sarıldılar. Türkan taksiye binerken:

-“Seni seviyorum” dedi. Umut da yavaşça Türkan'ın kulağına doğru eğildi ve kulağına:

-“Seni seviyorum, aşkım” diye fısıldadı ve gülümseyerek “Bu aşk burada bitmedi. Cennet'te görüşürüz.” dedi.

İkisi de gülümsediler. Taksi ilerlerken, Türkan arka pencereden Umut'a el sallıyordu. Umut'un son sözleri kalbine umut vermişti. Kalbi, susmak zorunda olan ağzına rağmen “Görüşürüz aşkım, görüşürüz.” diye haykırıyordu.

KALBİMDEKİ IŞIKLAR

Gece inerken sessiz sokaklara,
Seninle doluyor kalbim her adımda,
Bir bakışın yeter, tüm dünya susar,
İçimde senle atan bir ritim var.

Her şeyden kaçsam da
Sana döner yollar,
Gözlerinle başlar,
Yeni bir bahar.

Kalbimde ışıklar yanıyor senle,
Karanlık bile güzel gözlerinle,
Rüzgâr olurum, savur beni yine,
Kaybolalım bu müzikte birlikte.

Zaman geçer, anılar değişir.
Ama seninle her an yeniden bir şiir,
Sözlerin dokunur, en derin yerime,
Bir ömür dans edelim seninle.

Her şeyden kaçsam da
Sana döner yollar,
Gözlerinle başlar,
Yeni bir bahar.

Kalbim ritmini seninle buldu,
Her notada sen, her melodide umut,
Tut ellerimden, bırakma hiç,
Bu gece bizim, hep öyle kalsın.

Kalbimde ışıklar yanıyor senle,
Karanlık bile güzel gözlerinle,
Rüzgâr olurum, savur beni yine,
Kaybolalım bu müzikte birlikte.

AŞK GARİPLERİN KALBİNDEDİR

Ey Âşık,
Bize aşkı sorarsın ama kalbinde dünyayı barındırırsın. Hiç dünyayla, aşk birlikte olur mu?
Aşkı mı görmek istiyorsun? Yahut duymak, ona dokunmak mı istediğin? O halde aç
gönlünü de çevrene bekçi ol. Nasıl bir haldesin? Nasıl bir duyarsızlıktasın? Aşkı görmek
istersen bir fakirin gözlerinden içine bak, duymaksa, dokunmaksızın dileğin, bir garibin
ellerinden tut, ağıtlarını dinle ve gözyaşlarını sil.

Ey Âşık,
Hani bir gün kaldırımın kenarına oturmuş bir gariban, yanından sel gibi akıp geçen
kalabalığa, “Açım, Açım” diye bağıyordu. “Beni niye duymuyorsunuz?” diye
haykırıyordu ama kimseler de ona dönüp bakmıyordu. Seni izlemiyor muyuz sanıyordun?
Hatırla, ayakların yere çakılmıştı. Öylece bakakalmıştın. Seni oraya mihlayan kimdi? İnsan
selinin arasında kaybolmuş o kimsesizin, kendi varlığını duyurmaya çalıştığı haykırışları,
gönlüne kırbaç gibi iniyordu. Gönlün bir adım daha öteye gidemiyordu. Gönlünün ağıtını
daha fazla tutamamıştın da, gözlerindeki yaşlar, hafiften yağın yağmurun serin damlalarına
karışmıştı. İyi düşün, seni ağlatan kimdi? O garibin yanına yaklaşıp, gözlerine sevgiyle
bakarak, “Benimle gel, kardeşim.” demiştin. Ey güzel âşık, o gözlerden sana bakan kimdi?

Sen kimi doyurmuştun? Aşk ile aşka geldin, Söz ile dile geldin, Evvel yok idi cismin, Çocuk gibi ele geldin. Ne görsen aşk diye bil, Ne bilsen aşk ile sil, Evvel boş gezerdi cismin, aşk konağına hoş geldin.

Ey Âşık,

Bir umursamazlıktır gidiyor. Farkında olmadan hayatı günü birlik yaşıyorsun. Kimsenin farkında değilsin. Bilemiyor musun ki böyle yapmaya devam edersen, bir gün yalnızlık senin de kapını çalar. En acil halde kendini topla. Sen ne kadar değerliysen, kim olursa olsun diğer insanlar da en az senin kadar değerlidir. Hayatın içinde varlık savaşı veren insan, ancak sevgi dolu bir ortamda kendi varlığını hissedebilir. Sevgi ortamının tesisi ise şefkat ve merhamet duygularının kazanımı ile mümkün olabilir. Bu nokta ise insanlığın ulaşabileceği en yüksek mertebelere. Sen nasıl ki başkalarından şefkat ve merhamet bekliyorsan, başkalarının da senden aynı şekilde bunları beklediğini bilmelisin. Ancak bu şekilde karşında kim olursa olsun onunla ağlayabilir, onunla gülebilirsin. Böylece diğer bir insanın varlığını kabul etmiş olursun. Bu da diyalogların başlangıcı olur ve ilişkilerde sevgi doğar. Böyle bir ortamda yaşamanın da tadına doyum olmaz.

Ey Âşık,

Bütün bu yaşananlara rağmen eğri oturup doğru konuşalım. Birey olarak hayatın kötüye gittiğinden ve duyarsızlıktan dertleniyorsun da peki bunu önlemek için ne yapıyorsun? İğneyi önce kendine, çuvaldızı sonra başkasına batır da işe önce kendinden başla. Çevrendeki tüm insanların da senin gibi insan olduğunu ve senin kadar sevgiye ihtiyacı olduğunu her zaman hatırla. Kendini onların yerine koy. Çevrene karşı sağır olma. Onları duy. Onlara var olduklarını hissettir. Bu gün onların başına gelenler, yarın senin de başına gelebilir. Ne oldum delisi olma ve gönül gözünü dört aç. Beni duyun diye bağırın nice insanlar var. Dünya telaşına kapılıp da duymayı, görmeyi velhasıl sevmeyi unutma. Dünya denen şey dışı şekerle kaplanmış zehirli elmaya benzer. Masivanın peşinde koşarak, dünya karmaşasının içinde mal mülk sahibi olduğunu sanmak, ne kadar da aldatıcıdır. Vesvese veren sesin, nefsinin yamaçlarında yansıyan, aldatıcı ekosuna kapılma. Bunlar gerçek başarı değildir. Gerçek başarı merhametli olabilmektir. Merhamet ise sevginin özüdür, a güzel âşık.

Ey Âşık,

Aşk her şeyin içinden sana gülümserken, senin ona inanmamak için bahaneler araman, ne kadar da anlaşılmaz. Haydi, bırak komikliği de şimdi iş başına geç. Çek sevgi gülücüklerini gönül kınından, kes gönül gözünün bağlarını tam ortasından ve korkmadan bak, gözbebeklerinden, o gariplerin feryat eden gönüllerine. Ve sana oradan gülümseyen, yıllardır arayıp durduğun aşka, sen de gülümse ve selam ver.

Ya Rabbi, garip ceylanları gözyaşlarından öpebilmeyi istiyorum.

CEYLAN PINARI, DÜŞLERİMİN CEYLANI

Ey Âşık,

Günlerden bir gün, birkaç arkadaşımızla beraber Urfa-Ceylanpınarı'na gitmiştik. Muazzam ormanlık alanda, harika bir ceylan koruma çiftliği. Refakatçi arkadaşımızdı. Hoş sohbetten sonra çiftliği gezmeye başladık. Ceylanlar hopluya zıplaya sağa sola koşuşturuyordu. Ne harika şeylerdi. Çiftliğin çevresindeki kalın tel çitlere rağmen, ceylanların göz kamaştırıcı güzelliklerinden gözlerimi alamıyordum. Gönüm çocuk şenliğinde kıpır kıpırdı. Onlara dokunmak, öpmek istiyordum. Arkadaşlarımdan ayrıldım. Yemyeşil ağaçların arasında

kıvrıla kıvrıla akan pınara doğru yürüdüm. Buz gibi suyundan kana kana içtiğim pınarın yanında, çimlerin üzerine uzandım.

Az ilerde bir ceylan vardı. Ürkek ve korkak. Sessizce izlemeye başladım. Göz göze geldik. Gönül lisanıyla;

“-Kaçma güzel ceylan, sana bir zararım dokunmaz.” dedim.

Beni anlamış gibi ceylan su içmek için pınarın yanına yaklaştı. O kadar güzeldi ki incecik, seyretmeye doyamadım. Hafifçe esen rüzgâr tenimi okşarken, kendimi tatlı bir uykunun kollarına bıraktım.

Pınarın başında, çok güzel bir dilber duruyordu. Beyaz ipeklerin içinde melek gibiydi. Yanına yaklaştım. Gözlerimiz çakıştı. Öylece birbirimize bakıyorduk. Gözlerinden gönlüme yıldırımlar düşüyordu. Güzeller güzeli sessizliği ilk bozan oldu.

“-Hoş geldin ey insan. Ben de yıllardır seni bekliyordum.”

Sesinde bir gülün yumuşaklığı vardı. Aklım karışmıştı. Daha doğrusu karışmamıştı. Çünkü karışacak aklım kalmamıştı.

“-Beni mi?” diyebilirdim kekeleyerek. O ise su gibi ferahlatan, hava gibi can veren, ipek kayganlığında gülümseyerek; “-Evet, seni bekliyordum.” dedi.

“-Kimsin sen ey güzeller güzeli?” diye sordum.

“-Az önce pınarın başında gördüğün ceylanım. Bir zamanlar ben de, şu an gördüğün gibi bir insandım. Kötü kalpli dünyaya kapıldım. Bana büyü yaptı. O an ceylan oldum. Ancak bir insan beni öperse, eski halime dönebilirim. İşte bu sebeple yıllardır bir insan bekliyorum. Sen benim yıllardır beklediğim insansın.”

“-Niye ben? Buraya gelen pek çok insan var.”

“-Evet, haklısın ama onların beni görecektir gönül gözü açık değil. Beni ancak gönüllerdeki sevgi gözü görebilir. Sen böyle olmasaydın, şu an beni göremezdin. Bu nedenle, O beklediğim sensin. Çünkü ben gönlünü gözlerinde gördüm.”

Bana ellerini uzattığında, kendimden geçtim. O elleri tutmak için ona doğru yaklaştım. Bana uzanan o eller, anlatılmaz şeyler. Gözlerinde, yavaşça süzülen birkaç damla gözyaşı vardı. Elleri ellerimde ona doğru eğildim. Gözyaşlarını dudaklarımla sildim.

Düşlerimin içinde gönlüme düşen sevgi, bilinmeyen bir âlemde seninle bütünleşiyorum. Kuşların uçtuğu, beyaz güllerle kaplı bahçenin ortasındaki yakutlarla, zümrütlerle süslenmiş altın yatağın üzerindeyiz. Yer yemyeşil, yumuşacık çimenlerle kaplı. Ulu bir çınarın gölgesinde, ılık bir rüzgâr gönüllerimizi okşuyor. Gökyüzü masmavi, güneş yakmıyor. Ama ellerin yakıyor göz bebeğim. Kenetlenmiş ellerimizden ruhumuza yıldırımlar düşüyor. Aşkın ateşinde her zerremle yanıyorum. Rüzgârla dalgalanan, üzerindeki ipek elbise, içindeki muhteşem gizemleri perdeleyemiyor. Nutkum tutkun ama gönlüm vahşi at gibi şaha kalkmış aşk diye inliyor. Saçların rüzgârın elinde, aşkın sonsuzluğuna doludizgin koşuyor. Gözlerim gözlerindeki sevgiye tutsak. Sana sarılıyorum. Sana katışıyorum. Aşkın en hassas dokunuşuyla, çakmak çakmak gözlerimizden sevgi

kıvılcımları çıkıyor. Dönüyoruz. Biz dönüyoruz, dünya dönüyor. Dünya dönüyor, âlemler dönüyor. Her şey dönüyor. Madde namına kalmıyor tek bir şey. Mana âleminin manası oluyoruz ve gözlerinin içinde gözlerim dönüyor. Güneşin gökkuşağı pırıltıları, mahremi cilveyle dans ediyor vücudunun nurunda. Ellerim kor halinde alev alev yangınlarda, aşk pırıltılarının dansına eşlik ediyor, nur kaynağı teninde. Gönlünün en gizli köşelerine dokunuyorum. Aşkın doruğunda her şeyimizle kenetleniyoruz. Her zerremizden nurlar fışkırıyor. Ve biz gönlümüzün sevgi bahçesinde, ayrı bedenlerde yaşayan, tek gönül oluyoruz.

Birden arkadaşımın beni uyandırmaya çalışan sesiyle uyandım. Arkadaşım az ileride duran ceylanı göstererek; “-Biliyor musun? Şu ilerideki ceylan, az önce senin yanındaydı. Beni görünce ürkerek kaçtı. Hayret ilk kez bir ceylanın, bir insana bu kadar yaklaştığını görüyorum.” dedi.

Ceylana doğru baktım. Bana bakıyordu. Gülümsedim ve ancak onun duyabileceği bir fisiltıyla haykırdım;

“-Sevgi, bir ceylanı gözyaşlarından öpmekmiş. Öpebilmek ise insan ol- makmış. Bunu öğrettiğin için teşekkür ederim, düşlerimin ceylanı.”

*Ne günah vardır, ne de sevap, her şey yalındır ve tek cevap,
Aşk Rahim'dir, koymaz hesap, O'ndan gayri yok, hepsi serap.*

*Dünya peşinde koşan, duru bir âdem idim,
Ol Kâmilin elinde, içi boş kabuğa döndüm.
Hasret ateşinde yanan, kuru bir odun idim,
İbrahim havuzunda yüzen, balığa döndüm.*

FİKİR YOKSA ZİKİR NİYE?

Halka kurmuş, zikir çek çek çekersin,
Huyun olmuş, zehirli şek şek çekersin,
Boş hayal kurup, çile çek çek çekersin,
Fikrin yoksa bu zikrin niye?

Takmışsın kafana bezden bir örtü,
Ne çabuk unuttun atanın taktığı börtü?
Beyninle uğraş başınla değil
İlminle yaklaş Rabbine, kalbinle eğil!

Sözünü yakma, közün kal kal kalır,
Özünü yıkma, sözün sal sal salır,
Töreni kırma, gâvur şak şak şakır,
Fikrin yoksa bu zikrin niye?

Şeytanın bot sesleri yankılanıyor,
Summun olmuş kimse duymuyor,
Zalim azıtmış katliamlar yapıyor,
Bukmun olmuş kimse seslenmiyor.

Ey Türk evladı!
Aklın fikrin nerede?
Seni bu hale getiren şey de nedir?
Silkelen kalk ayağa!
Seni bunun için mi yarattı, O güzel yaradan?

Sinek çöplükte dolaşır dostum,
Arıysa gül bahçesine yakışır.
Seni bu hale getiren şey de nedir?
Silkelen kalk ayağa!
Arıysan çöplükte ne işin var?

Etrafında çakallar var diye,
Kurt evladı üzülmü mü?
Çakal rüya görmüş diye,
Kurdun soyu tükenir mi?
Haydi, bırak boş işleri!
Nöbet sırası sende dostum,
Aç aklının gözlerini, uyuma!

Ey Türkoğlu Türk! At üstünden tembelliği,
Yeniden doğmak zamanın gelmedi mi?
Geceleri gündüze çeviren,
Bir güneşsin, güneşsin, güneşsin sen!

EDİNCİKLİ MEHMET VE ÇANAKKALE

-“Emin dede, hani bu akşam bize Çanakkale savaşlarını anlatacaktın.”

-“Maaşallah, akıllı evlatlarım. Siz dinlemek istersiniz de ben anlatmaz mıyım? Hem verdiği sözü tutmak bir Müslümanın şiarıdır. Pekâlâ, geçin bakalım, şöyle oturun!”

-“Aferin size. İşte böyle hevesli olun, tarihinize, atalarınıza değer verin! İsternisiniz size bu akşam Edincikli Er Mehmet’in hikâyesini anlatayım?”

-“Evet, isteriz.”

O sırada Emin dede’nin damadı mutfağın kapısını açıp içeridekilere seslendi:

-“Hanımlar acele edin! Babam hikâye anlatmaya başlıyor.”

-“Tamam, efendi, çayları alıp hemen geliyoruz.”

Hanımlar da gelince, Emin dede önündeki çaydan bir yudum aldı. Gözlerini bir süre kapatıp, derin bir düşüncenin ardından anlatmaya başladı:

-“Çanakkale savaşları 1 nci Dünya Savaşı içerisinde en çetin geçmiş olanıdır. O dönemde Osmanlı Devleti, 1nci Dünya savaşına Almanya’nın yanında katılmıştı. Karşımızda İngiltere, Fransa, Rusya gibi devletler vardı. İşte bu müttefik kuvvetlerden İngiltere, İstanbul’u işgal ederek Osmanlı Devleti’ni mağlup etmek maksadıyla, Çanakkale Boğazından gemileriyle geçerek İstanbul’a saldırmak istemişti. Dolayısıyla Çanakkale savaşları’nın 1 nci bölümü deniz savaşlarıdır. 2 nci bölümü ise denizlerde başarılı olamayan İngilizlerin karadan saldırıp amaçlarına ulaşma girişimleridir. Ancak Allah bu duruma izin vermedi. İngilizler ne yapsalar da Çanakkale Boğazı’nı geçemediler. O

zamanlarda birer İngiliz sömürgesi olan Hindistan ve Avustralya'dan da binlerce asker düşmanımız olarak bu savaşa katılmıştı. Bunlara Hindular, Anzaklar deniliyordu.”

Emin dede konuşmasına ara verdi. Çayını yudumladı. Ev halkı pür dikkat dinliyordu. Sadece çocuklar değil evin diğer yetişkinleri de bu sohbetleri çok seviyordu. Sıcak bir aile ortamında, televizyonun, internetin, cep telefonlarının olmadığı, sanal değil gerçek bir ortamda sohbet etmek, ne güzel oluyordu. Aile büyükleri saygı görüyor, küçükler sevgi içinde büyüyordu. Emin dede, ailesine baktı. Hepsini karşısında, kendisine saygıyla baktıklarını görünce ellerini açtı ve Allah'a şükrettikten sonra dua edip, amin diyerek ellerini yüzüne sürdü. Yanında oturan torunu Hasan merakla sordu:

-“Ne dua ettin Büyükbaba?” Emin dede, yumuşacık elleriyle Hasan'ın saçlarını okşayıp:

-“ Birarada olduğumuz için Allah'a şükrettim yavrum. Bu halimizin devam etmesi ve vatanımıza, milletimize de bir zeval gelmemesi için dua ettim.” diye cevap verdi. Bu sırada kızı da çayları tazeliyordu. Emin dede kızını bekledi ve çaylar tazelenince, çayından bir yudum alıp, anlatmaya devam etti:

-“Çanakkale savaşlarının her safhası kahramanlıklarla doludur. Çanakkale Savaşı yerine Çanakkale Destanı desek yeridir. Çünkü o gün, orada, askerlerimiz adeta bir destan yazdılar. Yüzbinlerce şehit verdik. İngilizlerin önünde etten duvar oldular da Çanakkale'nin geçilmez olduğunu tüm Dünya'ya haykırdılar. Can siperâne çarpışan kahramanlarımız, vatanımız uğruna canlarını bir an bile düşünmeden feda ederek, şehitlik mertebesi için birbirleriyle yarıştılar.

İşte o günlerde Çanakkale'de Teğmen Saip adında bir aslan da emrine verilmiş vatan evlatlarından oluşan bir bölüğe komutanlık yapıyordu. Sohbetimizin ana konusu olan Edincikli Mehmet bu Teğmen Saip'in bölüğündeydi. Mehmet'in hikâyesini de Saip komutanın hatıralarından öğreniyoruz. Ayrıca Edincik günümüzde, Balıkesir ilimizin Bandırma ilçesine bağlı olan, memleketimizin güzel yörelerinden birisidir. Evvelce soyadı olmadığından ve kişiler birbirini doğdukları yere göre isimlendirdikleri için de Mehmet'e, Edincik'ten gelmesinden dolayı Edincikli Mehmet denmekteydi.

Mehmet Çanakkale'ye geldiğinden beri pek çok muharebeye katılmıştı. Arkadaşları gibi o da kahramanca çarpışmış ve zaman zaman da yaralanmıştı. Sadece düşman değil açlığa da, susuzluğa da katlanmış ve Vatanı uğruna nice geceler uykusuz kalmıştı. Ne olursa olsun vatanın bir karış toprağını bile düşmana çiğnetmemek için “Vatan toprağı, kanımızla sulanmadıkça asla pes etmek yok.” diye hep birlikte ant içmişlerdi. Yine bir gün derin mevzilerde yan yana, az sonra başlayacak taarruz emrini beklerken, Mehmet'in aklına anasının sözleri geldi. Anası “Oğlum, seni vatana kurban veriyorum. Ya şehit ol, ya da gazi! Lâkin sakın ha, düşmana geçit verme!” demişti. Silahına daha büyük bir güçle sarıldı. Gözlerini düşmana imanla çevirdi ve bir kartal gibi saldırı anını beklemeye başladı.

Günlerden o gündü. Elbette düşman da boş durmuyordu. Üzerlerine top mermileri yağıyordu. İşte tam o anda Mehmet'in bulunduğu mevziye o kahrolası top mermisi düştü. Ortalık toz duman içindeydi. Korkunç patlamanın ardından da hücum emri verilmiş, mehmetçikler şaha kalkmıştı. Mehmet patlama sesinden dolayı çevresini yankılı bir şekilde duyuyordu. Yavaşça ayağa kalkmaya çalıştı. Sıhhiye erleri yanlarında Teğmen Saip olduğu halde ona doğru koşarak geldiler. Mehmet işte o an acı gerçeği fark etti. Top mermisinin şarapneli, Edincikli Mehmet'in kolunu parçalamıştı. Kolundandan kanlar akıyor ve geriye kalanlar da sarkıyordu. Mehmet bir kolundan geri kalanlara bir de yanına gelen komutanına baktı ve büyük bir cesaret ve istekle:

-“Komutanım! Komutanım! Ne olur kes şu kolumu!” dedi. Ancak Teğmen Saip adeta donmuş, Mehmet'in sağ eliyle yakaladığı ve tuttuğu sarkık kola bakıyordu. Ayakları yere

mıhlanmış gibi hareketsizdi. Ne diyeceğini, ne yapacağını bilemiyordu. Edincikli Mehmet yalvarırcasına isteğini tekrarlar:

-“Allah Aşkına, Allah Rızası için kes şu kolumu! Geride kaldım. Arkadaşlarıma yetişmeliyim.”

Teğmen Saip gayri ihtiyari bıçağını Mehmet’in koluna vurdu. Mehmet’in ağzından bir ah sesi bile çıkmamıştı. Edincikli Mehmet, sağ elindeki kolunu bir yana fırlatırken, ileride Allah! Allah! nidaları arasında düşmana saldıran arkadaşlarına baktı ve: “Bu kol vatana feda olsun!” diye haykırdı. Yerdeki silahını kapıldığı gibi arkadaşlarının peşi sıra koşmaya başladı. Teğmen Saip de şaşkınlığını üzerinden atmış ve o da Mehmet’in yanısıra ileriye atılmıştı.

Edincikli Mehmet, diğer Mehmetçiklerle beraber, Hakka ulaşmak adına, iman aşkı ile her şeyi unutmuş, en ufak bir acı bile duymadan, Rahmet pınarından bir yudum içebilmek uğruna, şehitlik yolunda unutulmaz bir destan yazmaya başlamıştı.

Edincikli Mehmet, tek koluyla düşmanın bağına süngüsünü saplarken, hem kolunun öcünü almış, hem de anasına verdiği sözü yerine getirmişti. Düşman siperlerinin içinde bir aslan gibi kükrüyor, Allah ne veriyse tüm gücüyle savaşıyordu. Onu durdurmak mümkün değildi ama çok kan kaybetmişti. Nihayet kuvveti tükendi. İlahi bir aşk ile bağlandığı Rabbine kavuşma vakti gelmişti. Vuslat şerbetini içip, şehitlik makamına ermek için yanıp tutuşan kalbi durmak üzereydi. Gözleri karararak Mehmet dizlerinin üzerine düştü. O sırada göğsüne isabet eden bir düşman mermisi ile de yüzükoyun yere kapaklandı. Yüzünde tebessüm, dudaklarında kelime-i şahadet olduğu halde emaneti yani ruhunu Allah’a teslim etti.

Aynı anda düşman, Mehmetçiğin saldırısına karşı koyamayıp, bir süre sonra tamamen çekip gideceği sahile doğru kaçmaya başladı. Böylece Mehmetçik “Allahu Ekber! Allahu Ekber!” diye yeri göğü inletirken, son düşman siperlerini de ele geçirmiş oldu.”

Emin dede bir an sustu. Hüzünlendi. Gözleri yaşardı. Ellerini açınca ev halkı da onunla beraber ellerini açtılar ve hep birlikte dua ettiler:

-“Ya rabbi, tüm şehitlerimize rahmet eyle! Onlardan razı ol! Bizleri de onlara layık evlatlar eyle! Vatanımıza ve milletimize zeval verme! Düşmanlarımıza göz açtırma ve bizi, onlara karşı her zaman galip kıl! Subhane rabbike rabbil izzeti amme yasifun ve selamun alel murselin vel hamdulillahi rabbil alemin. Tüm şehitlerimizin ruhları için el Fatiha...”

Faydalanılan kaynak: Çanakkale Savaşlarında görev yapan 12. Alay 1. Bölük Komutanı Teğmen SAİP’in hatıralarından uyarlanmıştır. Allah hepsinden razı olsun.

KAÇKAR DAĞLARI

Etekleri yeşil, zirveleri karlı,
Başı dumanlı, zaman efkârlı,
Kaçkar denilir adına, vakarlı,
Rahmet saçar Kaçkar Dağları.

Sen, nice ömürlere rahimsin,
Sen, nice ölümlere kabirsin,
Sen, nice âşıklara sırdaşsın,
Kaçkar, Kaçkar, Kaçkar Dağları.

Kiralık mutluluklar sabaha kadar,
Sen de eğlen azıcık, pazara kadar,
Böyle gidişin sonu nereye kadar?
Seni izliyor bak, Kaçkar Dağları!

Kurtlar kuzular ve hayat kavgası,
Kartlar masalar ve yalan damgası,
Ne diye uçar üstünde elin kargası?
Seni dinliyor bak, Kaçkar Dağları!

Etekleri yeşil, zirveleri karlı,
Başı dumanlı, zaman efkârlı,
Kaçkar denilir adına, vakarlı,
Rahmet saçar Kaçkar Dağları.

Sen, nice ömürlere rahimsin,
Sen, nice ölümlere kabirsin,
Sen, nice âşıklara sırdaşsın,
Kaçkar, Kaçkar, Kaçkar Dağları.

HACI İLE HANCI

Bir adam hacca gitmek üzere yola çıkar. Devir o devirdir ki atların ve yayanların devridir. Az gider, uz gider, dere tepe düz gider. Yolu bir handa biter. Gece olmuş, karnı da acıkmıştır. Yemek yiyeceği ve bir güzel de uyuyup dinlenebileceği böyle bir han için Rabbine şükreder. İçeri girer. Bir köşeye siner. Han tıklım tıklım doludur. Giren çıkanın hesabı yoktur. Beyazlar giymiş, kara sakallı, güler yüzlü Hancı, etrafta koşuşturan yamaklara emirler yağdırmaktadır. Hancı yüzünde kocaman bir gülümsemeyle hemen yanında biter. Hacıya derin derin bakıp göz süzer. Sanki şarkı söyle gibi söz söyler.

-“Hoş geldin Beyim! Ne arzu edersin?”

-“Önce karnımı doyurayım. Sonra da bir odada güzelce dinlenmek istiyorum.”

-“Emrin olur beyim! Yemeğin derhal geliyor ve odan da hazırlanıyor. Sen şimdi biraz soluklan! İstersen beklerken, temizlenip ferahlayabilirsin. Hemen şu kapıdan çıkınca, sağ tarafta bir tulumba var.”

-“İyi olur. Sağol!” der bizim Hacı. Doğruca tulumbaya gider. Bir güzel yıkanır, paklanır. Kirden pastan aklanır. Masaya geri döner. Yerini alınca Hancı yamakları yemeğini getirir. O da afiyetle yeyip, açlığına son verir. Bir yamak öteden el eder. “Gel beyim! Odan hazır.” der. Kalkar gider. Yamak önde o arkada, az gider, uz gider, dere tepe düz gider. O kadar uykusu vardır ki kısacık yol uzun mu uzun gelir. Nihayet yolu odada biter. Yamak odaya çeki düzen verir. O da yamağa bahşiş verir. Gayet güzeldir oda, o da dayanamaz bu duruma. Başını yastığa koyar koymaz, uçar gider rüya yurduna.

-“Oo, Hacı! Selamun aleykum. Nedir bu halin? Bir kenara ilişmişsin de derin düşüncelere dalmışsın.”

-“Ve aleykum selam dede. Yok bir şeyim. Öylesine düşünüyorum.”

-“Söyle, söyle! Derdini söylemeyen, derman bulamaz.”

-“Hacca niyet etmiştim. Yola çıktım. Günlerdir, aylardır yürüyorum ama bir türlü şu çölü geçemiyorum. Şaşırdım kaldım. Çok da susadım. Dilim damağım kurudu.”

Nur yüzlü, aksakallı dede, hacıya doğru su kırbasını uzattı. Gülümseyerek “Al, iç!” dedi. Hacı hemen kırabaya atıldı ve kafasına dikti. Suya iyice kandıktan sonra kırabayı geri verdi.

-“Dede! Bu çöllerden nasıl kurtulacağız? Biliyorsan, bana yolu da gösteriver.”

-“Evladım, bu çöller hac çölleri değil ki elini kolunu sallayıp da geçesin. Bu çöller senin nefsinin çölleri. Eğer kendini geçersen, bu çölleri de geçmiş olursun.”

-“Dede, dur, gitme! Beni buralarda bir başıma bırakma!”

-“Evladım, eğer Allah’a tam bir teslimiyetle tevekkül edersen, Allah seni her türlü kötülükten korur. Hac yolu Mekke yolu değil, Allah’ın yoludur. Bu yol dışarıda uzamaz, içeride uzar gider. Eğer hacca gidiyorsan git ama bil ki gittiğinde içi boş bir ev bulursun. Asıl hac insanın kendisindeki Kâbe’ye yaptığı yolculuktur. İnsan şu gördüğün evren gibidir. Kalbi de Kâbe’ye benzer. Yiğit isen önce kalbini tavaf et! Herkes, elbet bir gün hacı olur ama çok azı hancı olur. Haydi, Allah’a emanet ol!”

-“Dede, dede, adını başımla bana! Kimsin sen?”

-“Allah’ın bir kuluym evlat. Ancak illaki öğrenmek istersen ve bu yola baş koyacaksan, bizi Hancı’ya sor. O bizi bilir.”

Hacı, ezan sesiyle irkilerek uyanır. “Hayırdır, hayırdır.” diyerek bir yanına yaslanır. Alel acele yataktan fırlar, köşede duran ibrik ve leğene koşar. Bir güzel abdest alır ve yerleşir seccadenin üstüne. Yüzünün önünde o mübareğin yüzü, kalbinde anlayamadığı hüznün güzü, namaza durur, yaşlıdır gözü. Namazdan sonra bir süre oturur kalır. Nur yüzlü dede’nin sözlerini düşünür. Düşündükçe kalbine doğru büzüşür. Sonra aniden kalkar ve başlar giyinmeye, bir yandan da kendi kendine söylenmeye.

-“Ey Hacı, vay Hacı! Yıllardır aradın Mekke’yi ötelerde, meğer burnunun dibindeymiş Kâbe, hem de gönül bahçende. Haydi, koş dedeye, el öp, gönül ver, gül bahçelerinden güller der! Bir hayır var bu işte. O halde kır dizini mecliste, kal öylece kendince.”

Giyinen Hacı hemen aşağı iner. Hancı’yı aramaya başlar. Yamaklardan birine sorar. O da mutfakta olabileceğini söyler. Bunu duyan Hacı, bir solukta mutfağa varır. Evet işte oradadır. Hancı yemek yapan ahçıları kontrol etmektedir. Yanına yanaşır. Mahçup ve başı önde, ne diyeceğini bilemeden, titrek bir gelincik gibi Hancı’nın önünde durur. Hancı şefkatli ve merhametli bakışlarla Hacı’yı süzer. Tebessüm ederek:

-“Buyrun beyim! Bir isteğiniz mi vardı? Çorba birazdan hazır olur.”

-“Yok, hayır! Ben çorba için gelmedim. Seninle konuşmak istiyorum. Senin için geldim.”

-“Öyleyse gelin! Şuraya geçelim. Birer de çay içeriz.”

Ocağın karşındaki ahşap sandalyelere oturdular. Mutfak yamağı hemen iki çay getirdi. Hacı’nın gözleri Hancı’nın gözleriyle çakıştı. O bakışla içinde, yer yerinden oynadı. Bir süre sessizce bakıştılar. Sonra Hancı çayından bir yudum aldı.

-“Hayırdır inşaallah. Umarım, hizmetlerimizden memnun kalmışsınızdır.”

-“Hancı efendi, bir şikâyetim yoktur. Bunun için gelmedim.”

-“Peki, ne için geldiniz. Lütfen çekinmeden söyleyin!”

-“Şey, ben bir rüya gördüm.”

-“Ne hoş, maşaallah. Rüyalar haktır ve veren Allah’tır. Anlatmak ister misiniz?”

-“Şey, evet isterim. Çünkü rüyamda sizde vardınız.”

-“Bakın şimdi daha bir meraklandım. Hayırdır inşaallah.”

-“Rüyamda bilmediğim çöllerde sıkışıp kalmıştım. Birden nur yüzlü, ak sakallı bir dede çıka geldi. Karşımda durdu. Ha, bu arada ben hacca gitmek üzere yollardayım. Yıllardır aranıp duruyorum. Kalbimde ne olduğunu bilemediğim garip bir boşluk var. Onu doldurmaya çalışıyorum. Rabbime, elçisine aşkımdan ne edeceğimi bilemeden, bir avare gibi gezip duruyorum. Her neyse işte rüyamdaki o dede benim bu halime yönelik çok güzel nasihatler etti. Sonrasında kim olduğunu sordum ama bana “Hancı’ya sor! O beni bilir. Seni bana getirir.” dedi. Ey Hancı! Rüyam işte böyledir. Ne olursun, eğer bu mübarek insanı tanıyorsan, beni ona götür!”

Hancı başını öne eğdi. Gözlerini hafifçe kıstı ve derin düşüncelere daldı. Hacı da merakla ve sabırsızlıkla onun vereceği cevabı bekliyordu. Hancı muştulanmış Yunus gibi, balığın karnından kurtuluşa sebep o güzel duayı okumaya başladı.

-“La ilahe illa ente. Subhaneke. İnni küntü minez zalimin.” Sonra Hacı’ya döndü ve beklenen cevabını verdi.

-“Evet. Tanıyorum. Madem Şeyhim, seni ona götürmemi emretmiş o halde inşaallah, seni ona götüreceğim.”

-“Demek ki senin Şeyhin olur.”

-“Evet. O benim şeyhim, yol göstericim ve de manevi babamdır. Sabah çorbasının servisinden sonra hazır ol! İnşaallah birlikte gideriz.”

Hacı büyük bir sevinçle gözlerinin içi parladı. Teşekkür ederek, doğruca odasına çıktı. Yerinde duramıyor, odanın içinde bir o yana bir bu yana gezinip duruyordu. Diyarlardan birinde almış olduğu ahşap oyması, sedef işlemeli bir kutuyu da hediye olarak hazırladı.

Bir süre sonra kapısı çaldı. Kapıda bir yamak vardı. “Hazırsanız, Ustam sizi çağırıyor.” dedi. Hacı çantasını kaptığı gibi koşarcasına aşağı indi. Onun bu heyecanlı hali Hancı’yi güldürdü.

-“Maşaallah, bu kadar istekli olmana çok sevindim. Gördüğüm kadarıyla gitmeye hazırsın. Haydi, o halde, ya Allah, Bismillah.”

Az gittiler, uz gittiler. Dere tepe düz gittiler. Köyün dışına doğru bir kabristanın önünde durdular. Kabirlerde yatanların ruhları için bir Fatiha, üç ihlâs okudular. Hancı önde, Hacı arkada kabristana girdiler. Yol kenarında bir mezarın başında durdular. Hacı’nın şaşkın ve meraklı bakışları altında, Hancı elini açtı ve mırıldanarak bazı dualar okumaya başladı. Duası bitince Hacı’ya döndü.

-“İşte rüyanda gördüğün nur yüzlü, aksakallı dede. Allah rahmet eylesin. Biz ondan razı olduk, Allah da ondan razı olur inşaallah.”

Hacı, bir Hancı’ya bir de mezara bakıyordu. Küçük dilini yutmuş gibi sus pus kalakalmıştı. Ne diyeceğini bilemez halde yanında hediye olarak getirdiği kutuyu mezarın kenarına bıraktı. Ellerini açtı ve mübareğin ruhu için o da dua etti. Oldukça sade ve gösterişsiz olan mezarın baş tarafındaki mezar taşının üzerinde, Arapça harflerle mübareğin adı, doğum ve ölüm tarihi yazıyordu. Hacı’nın yumuşayan kalbi daha fazla dayanamadı ve dizlerinin üzerine çökerek hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı. Bir yandan ağlıyor, bir yandan da tövbe ediyordu. Rabbinden af diliyordu. Hancı bel bağından çıkardığı mendilini Hacı’ya uzattı. Teselli vermek için elini şefkatle sırtını koyup, sıvazlamaya başladı. Hacı birazcık yatışınca ağlamaktan kızarmış gözleriyle Hancı’ya baktı.

-“Yani şimdi siz, bu mübareğin halifesi misiniz?”

-“...”

-“Lütfen bana söyleyin! Öyleyse beni de talebeniz olarak kabul edebilir misiniz?”

-“Bu fakir kulu, layık olmasam da Şeyhim, Allah’ın izniyle öyle uygun görmüş. İnşallah biz de onun bıraktığı yolda hizmet etmeye devam ediyoruz. Hanımımız tekkemiz, şeyhimiz ustamızdır. Çorba yapmayı ondan öğrendik. Yemeden önce yedirmeyi, giymeden önce giydirmeyi o bize gösterdi. Bu Dünya’da en önemli şeyin bir insanın kalbi olduğunu belletti. “İslâm hizmettir.” derdi. Biz de onun vasiyeti üzere hizmet yolunu aşk yolu bildik ve bu yolun âşıkları olarak acizâne koşturuyoruz. İşte ey Hacı, rüyanın yorumu budur.”

-“Efendim, efendim, lütfen beni de bu hizmet kervanına katın!”

-“Yalnız sen hacca gitmiyor muydun?”

-“Efendim, ben çoktan hacca gittim de geldim. Mekke’yi de buldum, tekkeyi de. Buradan bir adım öteye gitmek kalbime zulüm olur. Kalpleri Kâbe bilen bir şeyhe nefsimi teslim etmek benim için bir lütuftur. Lütfen beni kabul buyurun!”

-“Madem bu kadar isteklisin, öyleyse bakalım! Çorbacı Babamız seni kabul etmemize izin vermiş mi? Hediye olarak getirdiğin, mezarın kenarına koyduğun kutuyu aç bakalım!”

Hacı kutuyu heyecanlı ve titrek ellerle yavaşça açtı. Bir de ne görsün? Gördüğü şey karşısında ağzı bir karış açık, gözleri kocaman oldu. Kutuda yıllardır yanında sakladığı düğümlü ip, düğümü çözülmüş olduğu halde öylece duruyordu. Ama bu ip, handaki heybesindeydi. Kutuya da koymamıştı. Yıllar önce “Ben ne zaman adam olacağım? Halim, sonum ne olacak?” diye dövündüğü bir gün kendisini kınamasından dolayı kapıldığı aşk sarhoşluğundayken farkında olmadan uçkur ipine sıkı bir düğüm atmıştı. Kendisine geldiğinde ise düğümü bir türlü çözememişti. Mecburen sağından solundan kesmek zorunda kalmıştı. Düğümlü ipi tam fırlatıp atacağı sırada sanki içinden bir ses ona “Dur, atma! Kim bu düğümü çözerse, seni de çözer.” dedi. İşte o gündür bu gündür bu ipi hep yanında saklamıştı. Fakat bunca zaman sonra bu gördüğü keramet karşısında “Nasıl olur?” diye düşünürken Hacı yavaşça kulağına eğildi.

-“Rabbim dilerse her şey olur? Haydi, Hacı, müjdeler olsun. Demek ki izin verilmiş. O halde aramıza hoş geldin. Ancak bundan sonra sana “Çorbacı Hacı” diyelim, ne dersin?”

-“Allah derim Şeyhim, Allah derim.”

GÖNLÜMÜ PAZARA ÇIKARDIM

Koyun oldum kasap bulamadım,
Kasap oldum koyun bulamadım.
Gönlümü pazara çıkardım,
Bir sevgiye satıyorum,
Gönlümü satın alacak sevgilim nerelerde?

Kartal gibi göklerde uçtuğuma bakmayın,
Gözlerim yerdeki farelerde benim.
Bülbül gibi alçaklarda uçtuğuma bakmayın,
Güllerim göklerdeki yıldızlar benim.
Gönlümü pazara çıkardım,
Bir sevgiye satıyorum,
Gönlümü satın alacak sevgilim nerelerde?

Gönlünde sevgi gülün varsa eğer,
Sevgiliye teslim etmeye değer.
Gönlünde sevgi gülü yoksa eğer,
Bahçivana teslim olmaya değer.
Gönlümü pazara çıkardım,
Bir sevgiye satıyorum,
Gönlümü satın alacak sevgilim nerelerde?

Gönlümü pazara çıkardım,
Bir sevgiye satıyorum,
Gönlümü satın alacak sevgilim nerelerde?

Gönlümü pazara çıkardım,
Bir sevgiye satıyorum,
Gönlümü satın alacak,
Sevgilim, sevgilim, sevgilim nerelerde?

GÜLMEK İÇİN O KADAR ÇOK ŞEYİN VAR Kİ

Ey Âşık,
Şöyle bir bakıver etrafına. Ne insanlar var. Aç, açık, kimsesiz. En ufak bir yardıma dahi muhtaç. Garipler, yolcular, yetimler, öksüzler. Küçük bir evde zar zor geçimini sağlayan, evladını okutmaya çalışan dar gelirli aileler. Daha neler neler. Hepsi de gönlü tok, onurlu kişiler. Kendilerince hayatı yaşamaya çalışmaktalar. Ellerinde avuçlarında ne varsa sadece onunla yetinmesini bilen fakir ama gönlü zengin nice insanlar var. Bunları görmezden gelipte neye üzülmeğesin?

Ey Âşık,
Şöyle bir bakıver etrafına. Ne insanlar var. Görmeyenler, duymayanlar, yürüyemeyenler. En ufak bir yardıma dahi muhtaç. Hastalar, yalnızlar, yaşlılar. Küçük dünyalarında yaşamaya uğraşanlar. Amansız hastalıkların esiri, hastane köşelerinde derman arayanlar, yıllarca yatağa bağlanmış yalnızlıklarını paylaşacak dost arayanlar. Kendilerine verilmiş olanla yetinmesini bilen, aciz ama gönlü zengin nice insanlar var. Bunları görmezden gelipte neye üzülmeğesin?

Ey Âşık,
Gülmek için o kadar çok şeyin var ki ve sen o kadar açık seçik bunları bilirsin ki saymamı isteme benden. Karanlıklardan çık artık ve nurun dayanılmaz güzelliğine gir. Seni çağırdığını ne görüyorsun, ne de duyuyorsun. Kör olma, sağır olma. Aç gözlerini, aç kulaklarını. Karamsarlıkları bir yere bırak ve hizmet için kolları sıvır. Önce nefsinden başla. Nefsine var deme yok de. Yârin ikramlarına yok deme var de. Sana sunulmuş nimetleri görmemezlikten gelme. Kendi derdini daha büyük görme. Derdinden daha büyük, daha beterleri olduğunu unutma. Haline şükret ki daha fazlasına kavuşasın. Haline şükret ki mutlu olasın. Şu arap atasözünü hatırla;“Ayakkabım olmadığına üzülüyordum, ayakları olmayan adam gördüm.”

**Şu nefsimi boğamadım, kiri pası yuğamadım,
Kaldım akıl rahminde, Hak üzeri doğamadım.**

**El beklerim ellerde, Hay çekerim illerde,
Kaldım akıl hapsinde, Hak gözlerim zillerde.**

Ya Rabbi, yalnız senin için ağlamayı ve gülmeyi istiyorum.

Ey Âşık,

Her türlü iş bir sebep ile örtülmüştür. O sebep, o işin perdesidir. Perdenin ardındaki sır ise Cenab-ı Hakk'ın ef'alidir. Hayır gördüğün bir işte şer, şer gördüğün bir işte de hayır olabilir. İşin aslına vakıf olabilmen için ancak perdenin ardını görebileceğin keskin bakış ile bakman gerek. Başına ne gelirse gelsin bil ki bu Hak'tan gelen senin hakkındır. Buna rıza göster. Kabullen ve gül. Gül ki gönül bahçende nurdan güller açsın. Adına da şükür densin. Gönlünü aydınlatsın ışıkları. Huzur veren mis kokular saçsın. Ne varsa kem adına orada, durmasın kaçsın. Yeter ki sen ne olsa da, ne olmasa da şükredenlerden ol, isyankâr olma.

Ey Âşık,

Anlayamıyorsun değil mi? Bir şeylerin kıymetini anlaman için onu kaybetmen mi gerekiyor? Evvelce sende olanların senin için çok değerli olduğunu elindeyken neden bilemiyorsun? Oysaki hayatının parçalarını elde edebilmek için ne kadar da emek veriyorsun. Bazen sıkıştığında Allah'a öylesine dualar ediyorsun ki yana yakıla. Hatta dualarınla birlikte içli içli gözyaşları bile döküyorsun. Bu isteklerin maddi veya manevi boyutta olsun fark etmiyor. Bir ev için, bir araba için onca uğraşlar. Aylar boyu ödenen borçlar ve buna bağlı olarak çekilen maddi fedakârlıklar. Hele aşk için ettiğin dualar, geceler boyu sabahlara kadar uykusuz geçen saatler, gözyaşları, evlenmek için gösterdiğin gayretler ve daha neler neler için çırpıyorsun. Herkesin hayatında bunlar vardır değil mi? Peki senin için bunca emekle elde edilmiş değerli şeylere neden ihanet ediyorsun. Bu gerçekten anlaşılmaz değil mi?

Ey Âşık,

Her ne kadar bu gerçekleri bilsen de ne yazık ki birilerinin hayatından ders bile almıyorsun. Elbette bunları duyup da, anlamamazlığa vurabilirsin. Ancak her ne düşünürsen düşün veya her ne yaparsan yap, hiç bir şey şu anda içine düştüğün sevgi terörü gerçeğini değiştiremeyecektir. Bizim amacımız, yıllarca süren uğraşlarından sonra elde ettiğin maddi veya manevi değerlerini, bir çırpıda yok edişin hakkında, kulağına fısıldayıp, gönlüne küçücük bir nasihat tohumu ekmek. Belki de birazcık düşünmene yardım ederiz.

Ey Âşık,

Kendince büyük olan ve aşk ile başlayan evliliklerin gelmesi gereken yer, son zamanlardaki anormal boyutta artan boşanmalar mı olmalıdır? Ailenin kıymetini ne zaman anlayacaksın? Eşinin, çocuğunun kıymetini onları kaybedince mi anlayacaksın?

Sözünde durmanın doğruluk ve dürüstlüğün erdem sayıldığı bir toplumun ferdi iken, bugün bireysel olarak ahlak abidesi olduğunu iddia eden sen, sözünde durmaktan kaçan bir yalancı mı olacaksın?

Görmüyor musun? Toplumun çoğu bankalara borçlu ve bankalara olan borçlar ödenemiyor. İcra mahkemeleri ağzına kadar dosyalarla dolmuş. Büyüklerimizin nasihatleri bile değişti. "Sakın ha! Kimseye güvenme." "Paramı kimseye kaptırma." gibi sözleri anlamak mümkün değil. Hani toplumsal inanç, birbirine güven nerede kaldı?

Yolda itişip kakışanlar, bir hiç uğruna işlenen cinayetler, kavga dövüşler, büyüklere saygısızlık, kimliğini unutmuş sözde geleceğin sahibi gençler, modernlik uğruna yok olan hanımefendilik ve beyefendilik, kadın erkek ilişkilerinde şehvet ağırlıklı, evlilik dışı

yaşanan gariplikler, tinerciler, yankesiciler, kapkaççılar, hırsızlıktaki artış aman Allah'ım ne korkunç. Elimiz, dilimiz tutuluyor. Bildiğin ama diğer taraftan da bilmezden geldiğin şeyler işte.

Ey Âşık,

Artık nefesine yeter de ve uyan. Ahlakı değerli kıl. Sevgiyi gönlüne iyice yerleştir. Bir yandan uyan, bir yandan da uyandır. Büyüklerim, küçüklerim, yaşlılarım uyanın diyerek nefesine ve çevrene nasihat ile tebliğde bulun. Eğer böyle yapmazsan ilerde çok pişman olursun ama bu son pişmanlık işe yaramayabilir. Maddeci insan olmayı bırak. Yoksa birbirini unutmuş insanlardan oluşan bir toplumda mı yaşamak istiyorsun? Hem kendine, hem de bu olaylara duyarsız kalırsan, ekranlardan, radyo, gazete veya dergilerden izlediğin olayların, bir gün senin de başına gelebileceğini sakın unutma. Çevreni bir film seyrederek gibi seyretmeyi bırak. Sonra elindekiler bir bir uçup gider de elin bomboş kalır. Bak bizden söylemesi, sen sen ol, elinizdekinin kıymetini bil. Sonra karşımızda boynunu bükersin de artık iş işten geçmiş olur. Sonra bize dönüp de söylemediniz deme.

Ey Âşık,

Sevgiyle ilgili kafana takılan bir şeyler mi var? Şöyle bir bak etrafına. Çevrendeki kişilerle konuş. Göreceksin ki, herkes sevgiden yana, ancak sevgi konularından korkuyorlar. Kalbinde sevgi taşıdığını kabullenip de bunu cesurca söyleyememek, ne kadar da garip bir durum, değil mi? Peki, neden?

Ey Âşık,

Her geçen gün maalesef maddenin ağırlık kazandığı bir toplum haline geliyoruz. Bu ise bizi toplumsal olarak duygusal boyutta içine kapanık hale getiriyor. Toplum dışı kalmamak için, gerçekte hissetmediğimiz sözleri söylemek zorunda kalıyoruz. Realistlik gibi anlayamadığımız bir kelimenin sömürgecinde, duygusuz robotlara dönüyoruz. Sevmek, gülmek, ağlamak gibi kelimelerin duygusallık saçmalığı sayıldığı bir ortamda, sevgiden bahsetmek ve hatta bunu yaşamaya çalışmak bizi gülünç durumlara düşürebiliyor. Saf, basit, zayıf ve hatta deli gibi kelimelerle anılıyoruz. Böyle olunca da içine kapanmak ve dışında realistlik aldatmacasının kuklası olmak kaçınılmaz oluyor.

Ey Âşık,

Bu aldatmacaya kanma. Unutma, tüm duygular insan olmanın temel değerleridir. Çiçeksiz, böceksiz, duygusuz mutlu olunabilir mi? Sevgisiz yaşanabilir mi? Duygulardan uzak kalmak, mutsuzluğa yakın olmaktır. Çok iyi biliyorum ki hepimizin içinde gizlediği bir hasret var. Sevgiye hasretlik, sevmeye hasretlik. A güzel âşık, ancak iyice bil ki sevmek ve sevmek için önce sevgi dolu bir kalbe sahip olmak lazım. Sevelim ki sevillelim. İşte bu noktada sen de çek gönül perdelerini, aç gönül pencerelerini, bırak sevgi güneşinin sıcak sevdası, gönül pencerenden içeri girsin. Güven bana, yalnız değilsin. Sen nasıl diğerlerinin sevgisine muhtaçsan, diğerleri de senin sevgine muhtaç. Çekinmeden içini açabilirsin. Bırak bazı kişiler sana saf desin. Neticede mutsuz demesin de gerisinin ne önemi var. Bırak bu kişiler mutluymuş gibi yapsın. Ama sen, tüm bu sahteliklere karşın, mutlu yaşayacaksın.

Ey Âşık,

Sana güzel bir masalcıktan kısa bir bölüm anlatayım mı? İyi dinle ve anlamaya çalış. Küçük kız bir kelebeğin dikene takıldığını görür ve onu kurtarır. Kelebek bir peri olur ve “Bu iyiliğine karşılık ben de sana bir şey vermek istiyorum.” der. Küçük kız ise “Mutlu olmayı diliyorum.” diye cevap verir. Peri ona doğru eğilir, kulağına bir şeyler fısıldar ve

gözden kaybolur. Küçük kız büyür. Hayatı boyunca devamlı mutlu olur. Nasıl böyle mutlu olabildiğini sorduklarında ise “İyi bir perinin sözünü dinledim.” der. Küçük kız yaşlanır. Vefat etmek üzeredir. Komşuları, bu sırrın da onunla beraber gideceğinden dolayı endişe ederler. “Lütfen bu işin sırrını bize de söyle.” derler. Yaşlı kadın faydalı olsun diye sırrını açıklar. “Peri, çevremdeki her insanın, ne denli güvencedeymiş gibi görünse de, bana muhtaç olduklarını söylemişti. Ben de onlara içimi her fırsatta açtım ve bana açılmalarını sağladım. Böylece hep sevgi ortamında yaşadım.” der. Bu güzel masaldan da anlayacağın üzere birbirimize her açıdan muhtaç olduğumuz gibi, sevgi boyutunda da sevmeye ve sevilmeye muhtacız. Bir düşünürün dediği gibi “Her birimiz tek bir kanadı olan kuşlar gibiyiz. Ve bizler, ancak birbirimizi kucaklayarak uçabiliriz.”

Ey Âşık,

Bırak sana ne derlerse desinler. İsterlerse her zerre etini çiğ çiğ yesinler. Yine de sevgi yolundan dönme. Çünkü sen bu yolun yolcusu olarsın diye yaratıldın. Kapılsan da yalanlara, arasan da gitmek için başka bir yol, sevgiden başka, inan ki bulamayacaksın. Yok, yok başka bir yol, O’ndan başka. Artık düşünme kara kara, bırak kendini, sevginin şefkatli kollarına da sana ne vereceklerse versinler. Al, bir kanat da ben veriyorum sana. Haydi, kucakla beni. Kucakla da beraber uçalım, sevgi yolunu takip ederek, O Rahman ve Rahim olan Aşk’a.

Ey Âşık,

Kim olursa olsun, ne yaparsa yapsın, şekli rengi biçimi ne olursa olsun, hiç kimseye karşı önyargılı olma ve kötü zan besleme. Kalbin sakın ve kendine dönük olsun. Şekillerle uğraşmayı bırak. Öze bak sen. Göremezsen özünü sessizce kulak ver özünün sesine. Nasılda feryat eder, kendisini sana duyurmak için. Birazcık da olsa dünyadan elini eteğini çek. Seni meşgul eden dünya telaşından sıyrıl da özünün sesine yönel. İçinde nasılda seni çağırıyor. Sen hala şekille biçimle uğraşmaya devam mı edeceksin? Yaratılan ne varsa O’nun eseri değil mi? Hangisi güzel, hangisi çirkin? Neye göre karar veriyorsun? Güzelliği şekillerde mi sanıyorsun? Eğer öyleyse ey canım, sen büyük bir yanılgıdasın. Eğer öyleyse ey canım, kulak ver şu hadis-i şerife;

“Şüphesiz Allah, sizin suretlerinize ve mallarınıza bakmaz. Ancak amellerinize ve kalplerinize bakar.” (Müslim, Birr:34)

Ey Âşık,

Nefsini beğenmeyesin. Çünkü nefsin sana düşmandır. Seni kötü yerlere götürmek ister. Kendini sevgi aynasında yok edesin de, baktığında kendini değil O’nu göresin. O senin yârindir. O senin aradığındır. Nefsin aynasında benlik vardır. Kibir dolarsın. Ama gönül aynasında yokluk vardır. Sevgi dolarsın. Şimdi kulak veresin şu hikâyeciğe; “Narcissus’u bilir misin? Öyle heybetli ve güzelmiş ki, bakmaya doyamamış kendine. Gün boyu ayna karşısına geçip kara gözlerini, incecik burnunu, kıvrık saçlarını seyredermiş hayran hayran. Bir gün ırmak kenarında gezinirken, sudaki yansımaya ilişmiş gözü. Uzanıp, iyice bakmak istemiş. Tam gördüğünde kendini, dengesini kaybedip düşüvermiş ırmağa, kapılıp gitmiş suya. Allah, Narcissus’un bu hali unutulmasın diye O’nu her bahar açan güzel kokulu bir çiçeğe dönüştürmüştü. Narcissus, nergis olmuş.”

Ey Âşık,

Güzelliği yanlış yerde arama. Güzellik sevgidedir. Sevgi neredeyse güzel olan odur. Kulağına küpe et ki **güzel olan sevgili değil, sevgili olan güzeldir.**

Ey Âşık,

Her yaratılarda yâri görmelisin. O'nun olduğu yerde çirkinlik diye bir şey kalır mı? Yahut çirkinlik olan yerde O bulunur mu? Her ne ki O'na muhaliftir, işte çirkin olan odur. Yârin muhabbetine erişen gönül güzelleşir. Yârin gönülden gelen nurları aksederse yüzünde, seyre doyum olur mu? Bakan gözde nur, bakılan yüzde nur. Güzellik güzelliğe bakıyorsa, bu bakışmadır güzel olan. Bütün güzellikler Allah muhabbetinin sonucudur. Esasen hayatın da gayesi budur. Kısacası ey âşık, güzellik kul olmaktır. İşte o zaman muhatabı olursun şu yüce hitabın;

“Ey mutmain olmuş, Allah ile huzur ve sükûna ulaşmış nefis, sen O’ndan razı, O da senden razı olarak Rabbine dön. Gir salih kullarımın arasına, gir cennetime” (Fecr 27)

Ey Âşık,

Tavşan ormanda yürüyüşe çıkmış. Biraz ilerde bakmış ki tilki esrar sarıyor. “-Yapma tilki kardeş, yazık sana. Gel koşalım, yaşamak güzel, hep beraber sağlıklı yaşayalım.” demiş. Tilkinin hoşuna gitmiş bu teklif ve birlikte koşmaya başlamışlar. Az ilerde kurdu görmüşler. O’da kokain çekiyormuş. Tavşan ona da; “-Kurt kardeş yapma, yazık sana. Gel beraber koşalım. Sağlıklı yaşyalım.” demiş. Kurdu da hoşuna gitmiş bu teklif ve o da bunlara katılmış. Böylece üçü birden koşmaya başlamışlar. Biraz ilerde bir de ne görsünler, ormanın kralı koca aslan, damardan eroin alıyor. Yanına yanaşmışlar. Tavşan yine aynı dil ile aman aslan kralım, durun ne yapıyorsunuz filan derken, kral aslan, tavşana öyle bir vurmuş ki tavşan havada taklalar atarak yere çakılmış. Tilki ile Kurt bu işe anlam verememişler ve fena halde bozulmuşlar. Tilki dayanamamış ve kral aslana ; “-Sayın kralım niye vurdunuz ki o bizim iyiliğimiz için uğraşıyordu.” demiş. Aslan da gülerək şöyle karşılık vermiş; “-Ya hu bu tavşan, ne zaman hap alsın, bizi ormanda deli gibi koşturuyor.”

Ey Âşık,

Diyeceğim odur ki yok aslında bir farkımız. Al birini vur ötekine. Şimdi kim kendisinin ahlaklı olduğunu söyleyebilir veya kim kendisinin ahlaksız olduğunu söyleyebilir? Bunu nereden bilebilirsin? Anlamalısın ki kimse kimseye bir şey diyemez. Kimse kimseyi kötüleyemez. Benim senden, senin ondan ne üstünlüğün var? Yine de kendin hariç başkalarını suçlama ve eleştirmeye devam etmekte. Başkalarında hata mı görmekte? Her şey güzel mi olsun istersin? O halde önce kendinden başla, evvela nefsini taşı. Eğer devam edersen böyle bir başla, körle yatarsın da kalkarsın şaşla.

Ey Âşık,

Ne hallere geldik görmüyor musun? Durmadan söylüyorsun ki ben temizim, benden başkası kirli. Bu edebiyattan usanmadın mı? Yahu bir defa da ben kirliyim de. Sorarım sana, ahlak aynasında kendine bakmayı unutup, sokağa çıkarak, başkalarında hata bulma hakkını, sana kim veriyor? Bir zamanlar mübarek bir zat, akşamcı, içki içen bir adamın son nefesinde kelime-i şahadet getirerek vefat edişine şahit olur. Şaşırır ve hayretlerde kalır. “Bir daha kimse hakkında kötü düşünmeyeceğim.” diyerek tövbe istiğfar eder. Kimin sonunun ne olacağını Allahu Teâlâ’dan başka kim bilebilir? İllaki birisiyle uğraşmak mı istiyorsun? O halde kendinle uğraş. Ona buna sataşmadan, kendinde hata bul. Kimselere düşmanlık besleme. Bil ki aslında senin de onlardan farklı bir tarafın yok. Kendini diğerlerinden farklı görme, kibre düşersin. Kibre düşersen, kurtuluşa eremezsin. Eğer bir fark varsa da bu fark, farkının olduğunun farkında olmaman olacaktır.

Ey Âşık,

Her söze, her şeye rağmen yine de bir düşmanlık beslemek istiyorsan, içindeki bu düşmanlık duygusuna düşmanlık et. Bu duyguyu gönlünden çıkart. Gönlünün Allah'ın evi olduğunu unutma. Gönlünü her türlü pislikten arındır ki Cenab-ı Hak'ka yakışır bir yer olsun.

**Geç nefisten, yaşama kin ve öfkeyle,
Gitme, geçmişten geleceğe keşkeyle,
Kibir yakan kordur, sonu çok zordur,
Bırak, uğraşma kendinden başkayla.**

Ey Âşık,

Her söze, her şeye rağmen yine de düşmanlık beslemek istiyorsan, nefesine düşmanlık et. Nefsinle dostluğu kes. Nefsinin Allah'ın düşmanı olduğunu unutma. Gönlünü nefsin tesirinden arındır ki Cenab-ı Hak'ka yakışır bir kul olasın.

**Nerdesiniz ey Fatih Yavuz Kanuni?
İçimdeki Bizans ne zaman yıkılacak?**

Ey Âşık,

Yârin rızasını mı sorarsın? Sen O'nun rızasından endişe etme. Eğer O senden razı olmasaydı, sen olmazdın. Düşün, O'nun yarattığı kul olmak ne güzel bir lütuftur. Yârin rızasını sorma, evvela kendi nefsini sorgula. O senden razı olmuş da, acaba sen O'ndan razı mısın? O seni kul olarak yaratmış da, acaba sen O'nun kulu musun? Sor bakalım bu soruları nefesine. Nefsin nerede gezmekte, kimin peşinden koşmakta, ömür sermayesini nasıl harcamakta ve neyin veya nelerin kulu olmakta?

Ey Âşık,

Bu dünya, dışı şekerle kaplı zehirli elmaya benzer. Kapılırsan şekerin tatlısına, ısırırsan zehirli elmayı, kurtulamaz heba olur gidersin. Kendine yazık etmeyesin. O'ndan gayrisinden yüz çevir. O'ndan gayrisine kul olma.

Ey Âşık,

İnancın ürkek bir kuş gibi olsun. O kuşların gözü gibi, gönül gözün de her an açık olsun ki, şahinlere yem olmayasın. Gökyüzünde seni kapmayı bekleyen, ne şahinler var. Birkaç dünyalık yiyecek diye yerdeki yemlere dalıp gitme. O şahinler ki nefsini cezbeden dünya ile ortaktır. Sen dünya ile uğraşır da unutsan şahinleri, yem ararken yem olursun. O şahinler ki gönül düşmanı putlarıdır. Kimi alenendir, kimisi de sırlı. Alenen putu geç, bilir aklın onu. Sen ötekenden çok çekin. Sırlı olanın adı ise paradır, şehvettir, şöhattir. Bunlarsa nefesine hevestir. Nefsin sana büyük engeldir. Geç nefis putundan, kul olma nefesine, sahip ol ağzından çıkan her nefesine.

Ey Âşık,

Rızayı gariplerin gönüllerinde arayasın, süslü boyalı hayal âlemlerinde değil. Kulağına ne zaman acıklı bir ses çalınsa, O gelsin gönlüne. Gönlünün daim sahibi, yârin. Sevdiğin ve seni seven. Rızayı görmek mi istersin? O halde git ve garip bir kul bul kendine. Tut ellerinden ve bak gözlerine. Doya doya hasret gider o garip gözlerde. O gözlerde yârin var. O gözlerde rıza var. O gözlerde, O var a güzel âşık.

Ey Âşık,

Hala anlamadıysan, kulak ver o zaman Ahmet Yesevi Hazretlerinin sözlerine;

**Garip, fakir, yetimleri sevindiresin
Parçalayıp aziz canını eyle kurban
Yiyecek bulsan, canın ile misafir
Hak'tan işitip bu sözleri dedim ben işte.
Garip, fakir, yetimleri her kim sorar,
Râzî olur o kulundan Allah. (Ahmet Yesevi-Divan-ı Hikmet)**

Ey Âşık,

Aşkî çağır yana yakıla, kalbine, ruhuna doldur. Çek elini eteğini dünyadan, ol O'ndan gayrisine saim, işte o zaman kazanırsın rızayı daim. Hak safında dur, yârin merhametini, şevkatini ve korumasını iste. O senin tek çıkış yolundur. O'nun uğruna durmadan hizmet eden bir kul ol ve sadece O'nun rızası için yaşa.

“İnsanlardan öylesi de vardır ki, Allah'ın rızasını kazanmak için kendini feda eder. Allah kullarına çok şefkatlidir.”(Bakara 207)

Ya Rabbi, senden, fena ve beka istiyorum.

İÇİMİZDEKİ BİZANS

Orada minik bir kalp var uzakta,
Kaçışı yok, sıkışıp kalmış tuzakta,
Bebeler kayıp, boş kalan kucakta,
Analar öksüz, bu zalim bucakta.

Sırtına yüklenmiş bidonu bu yaşta,
Evine su taşıyor kahreden savaşa,
Bir avuç un için can veriyor kuyrukta,
Kimileri de tantuni yiyor çift lavaşa.

Kahrolsun zalimler!
Tükensin zulümler!
Bitsin tüm savaşlar!
Açsın rengârenk sümbüller.

Neredesin ey insanlık?
Neredesin Fatih Yavuz Kanuni?
Neredesin, bu şarkıyı dinleyen sen?
İçimizdeki Bizans ne zaman yıkılacak?

Ne zaman akıllanacaksın ey insanlık?
Ne biçim bir hırs içindeki bu kindarlık?
Kendini yemekten bıkmadın mı?
Bitsin artık bu vahşi yamyamlık!

Tarih, tarih dediğin,
Sadece savaşlardan ibaret.
Bu sen değilsin adamım,
Hâlâ almayacak mısın ibret?

Kahrolsun zalimler!
Tükensin zulümler!
Bitsin tüm savaşlar!
Açsın rengârenk sümbüller.

Neredesin ey insanlık?
Neredesin Fatih, Yavuz, Kanuni?
Neredesin, bu şarkıyı dinleyen sen?
İçimizdeki Bizans ne zaman yıkılacak?

YAŞLI TREN İSTASYONU VE SERÇELER

Sabahın ilk ışıklarıyla beraber koridorda ağır ağır yürüyen kadının ayak sesleri, geçmişten kalma, tarihi tren istasyonunu uykusundan kaldırdı. Yaşlı istasyon gözlerini açarken, rahatsız edilmenin huysuzluğu ile şöyle bir gerindi.

-“Haydi Bismillah! Yeni bir güne daha başlıyoruz. Bakalım bu gün nelere şahit olacağız.”

İstasyon oldukça sessiz ve sakindi. Giriş salonunun duvar kenarlarına iliştirilmiş banklardan birinde akşamdan kalan bir sarhoş sızmış yatıyordu. Karşısındaki bankta ise evsiz olduğu, yırtık pırtık elbisesinden anlaşılan bir gariban da başını bir elinin üzerine koymuş halde yan dönmüş uyuyordu. Kadın yavaşça bilet almak için gişeye doğru yanaştı. Kapalı pencereyi tıkırdatırken, görevli memur, pencerenin önündeki, kenarları yırtılmış ama kısmen yamalı, meşin kaplı, mavi koltukta başı öne düşmüş uyukluyordu. Camın sesi ile irkildi. Şöyle bir doğruldu. Kollarını havaya kaldırarak bir güzel gerindikten sonra müşteriye baktı.

-“Buyrun hanımefendi. Size nasıl yardımcı olabilirim?”

Kadın oldukça şık giyimliydi. Kenarı tüylü şapkasıyla hafifçe örtülü yüzü kibar ve sevimliydi. Varlıklı birisi olduğu her halinden belliydi. Memur şaşkınca kadına bakarken, kadın, ince bir ses tonuyla “İstanbul’a ilk tren ne zaman?” diye sordu. Memur afallamış halde “Tam vaktinde geldiniz. 2 saat sonra istasyonumuzdan geçecek.” diye cevap verdi.

-“Lütfen bir bilet verir misiniz?”

-“Şey, elbette, hemen veriyorum. Salonda bekleyebilirsiniz. Uyuyanlardan endişe etmeyin! Tanıdiktır onlar. Her gün gelirler. Garibanlık işte. Kusura bakmayın! Ben birazdan onları sepetlerim. Şey yani gönderirim. Afedersiniz.”

-“Teşekkür ederim. Lütfen zahmet etmeyin! Benim için önemli değil. Zaten hava da güzel. Ben dışarda oturur, beklerim.”

Biletini alan kadın, yanında duran orta büyüklükteki tekerlekli valizini, peşi sıra sürükleyerek dışarı çıkarken biletçi memur da hızla salona geldi. Yatan adamları birer birer uyandırıp dışarıya yolladı. Kadın dışarı çıkınca, tren raylarına paralel konulmuş banklardan birisine yerleşti. Memur kadını meraklı gözlerle süzerken, gişenin önünde biriken yolcuları gördü. Hemen yerine gitti. Gelenlere bilet kesmeye başladı.

Kadın valizinden bir poşet çıkardı. İçinde yolluk olarak hazırladığı peynirli ekmekten bir parça kopardı. Bir ısırık aldı ve yemeğe başladı. Az ilerde bir kaç serçe de rızkını aramak

için yerleri gagalıyordu. Kadın küçük bir ekmek parçasını ufaladı ve serçelere doğru fırlattı. Bir anda serçeler doluşuverdi. Neşeyle onları izleyen kadın ve atılan ekmek kırıntılarını kursaklarına gönderen serçeler birlikte kahvaltılarını yaptılar.

Yolcular gelmeye, geldikçe de istasyon kalabalıklaşmaya başladı. Aileler, öğrenciler, baylar, bayanlar rengarenk bir tablonun parçalarını teşkil ediyordu. Bir taraftan da diğer görevli memurlar gözükmeye başlamıştı. Temizlik görevlilerinden bir kısmı yerleri süpürürken, bir kısmı da çöp kutularını boşaltıyordu. İstasyon kantincisi de yerini almış, çayı da demlemişti. Kantinin açık penceresinden mis gibi çay buharları çıkıyordu. Bazı yolcular ellerinde çay, oturdukları banka geri dönerken, simitçi de ana binanın peronlara açılan ahşap kapısının yanına yerleşmişti. Birkaç sarı boyalı taksi ise istasyonun önünde, durak sırasını çoktan almıştı.

Oturduğu banktan sessizce boş rayları seyreden kadın, neler olduğuna anlam vermeye çalışıyordu. Anadolu'nun bu küçük ama şirin beldesine, sevdiğinin peşi sıra e umutlarla, ne sevgilerle gelmişti. Fakat neler olmuştu? O da anlamamıştı ama olanlar karşısında geri dönmek zorundaydı. Oysa ki sevdiğinin evine koşarak gitmiş, "İşte geldim aşkım." diyerek boynuna atılmak istemişti. Ama bir de ne görsün? Evin kapısında bir kadın ve bir kız çocuğu Selim'i yolcu ediyorlardı. Kapıda Selim'i yolcu eden kadın ile çocuk da kimdi? Öylesine sarışmaları ve kucaklaşmaları bir türlü gözünün önünden gitmiyordu. Elbette orada duramazdı. Yalnız bu işte bir hata vardı hem de büyük bir hata ama nerede? Bulamıyordu. Yok, yok, hayır, olacak şey değildi.

Tüm bunları düşünürken gözyaşlarına hakim olamayan kadın, sessiz sessiz ağlamaya başladı. Mendilini almak için çantasına uzanmıştı ki birden yan tarafından bir el aradığı mendili ona uzattı. Selim tüm yakışıklılığı ve karizmasıyla Candan'ın karşısında gülümseyerek duruyordu.

-“Bunu mu arıyordunuz küçük hanım?”

-“Selim! Ama nasıl? Burada olduğumu nereden bildin?”

-“Her zaman olduğu gibi geride iz bırakmışsın. Evimin önünde mendilini düşürmüşsün. Ben de bulunca hemen sana koştum. Allah'a hamd olsun ki vaktinde yetiştim.”

-“Yetiştin de ne oldu? Sakın oturma yanıma, hemen kalk git! Senin bekleyenlerin vardır.”

-“Ha şu mesele, şimdi anladım senin neden çekip gittiğini. Ancak hiç bir şey senin gördüğün gibi değil.”

-“Nasıl değil? Bir de yalan söylemeye çalışıyorsun. Utanmıyor musun? Evlisin ve şeker gibi de kızın var. Hem onları hem de beni yıllardır kandırmaya utanmadın mı? Şimdi de nasıl kıvrırım diye çırpınıyorsun. Öyle mi?”

-“Gerçekten düşündüğün gibi değil. Sen benim biricik sevdiğimsin. Aşkımın, hayatımın. Seni ne kadar sevdiğimi bilmiyor musun? Senden neden ayrıldığımı ve buraya neden geldiğimi sen çok iyi biliyorsun, değil mi?”

-“Evet, evet, biliyoruz doktor bey. İnsanlara yardım etmek istiyorsun. Zaten seni bu ideallerinden dolayı sevmedim mi? Ama sen, buna karşılık ne yaptın? Kocaman bir yalan ile beni kandırdın.”

-“Candan, sen neler söylüyorsun? Hakkımda nasıl böyle düşünebilirsin? Tayinin buraya çıkınca evlenmeyecek miydik?”

-“Tüm kalbimle sana evet demiştim. Sadece burada değil, senin olduğun her yerde öğretmenlik yapmaya hazırdım. Fakat şimdi, maalesef bu şartlarda ben yokum. Sana eşinle ve kızınla mutluluklar dilerim.”

-“Ne eşi ve ne kızı? Candan ne olursun yapma Allah aşkına? Onlar benim eşim ve kızım değil. Bak! Onlar da benimle geldi. Şurada duruyorlar. Gördün mü?”

Selim hemen gelmeleri için el tti. Yaydan fırlayan bir ok gibi küçük kız bir anda yanlarına koşmaya başladı. Küçük kız, Candan’ın şaşkın bakışları altında “Dayı, dayıcım!” diyerek hızla Selim’in boynuna sarıldı. Sonra da Candan’a dönerek nazlı ve adalı bir şekilde:

-“Bahsettiğin yengem bu mu?” diye sordu.

-“Evet kızım işte Candan yengen.”

-“Anlattığından da güzelmiş. Çok sevdim ben yengemi.”

Candan halâ şoku üzerinden atamamıştı. Donakalmış vaziyette öylece bakıyordu. Selim’in kızkardeşi de yanlarına gelmişti.

-“Şey, bu yakışıklı benim abim olur. Sanırım büyük bir yanlış anlaşılmaya sebep olduk ama sizin düşündüğünüz gibi değil. İnşallah geç kalmamışızdır.”

Candan ne diyeceğini bilemez halde öylece karşısındaki kadına bakıyordu. Nihayet her şey yerli yerine oturmaya başlamıştı. Kadın elini sevgiyle uzatarak:

-“Ben Ayfer. Bu da kızım Özlem.” dedi. Candan Ayfer’in uzattığı eli sıkarken kalbi bir mum alevi gibi titriyordu.

-“Selim, aşkım! Yoksa bunlar?”

-“Evet bir tanem, işte onlar. Sana bahsettiğim kız kardeşim.”

-“Canım ben ne diyeceğimi bilemiyorum. Şu an da çok utanıyorum. Sizi öyle görünce aklım uçtu, gitti. Kıskançlığımdan dolayı çok özür dilerim. Ne olur beni bağışlayın.”

-“Aslında siz de haklısınız. Her şey o kadar ani oldu ki size haber verecek zaman bulamadık. Böyle olsun istemezdik ama inşaallah sonu tatlıya bağlanır.”

Özlem sevinçten yerinde duramıyor, bir yandan bankın etrafında “Yaşasın, yaşasın, hepimiz kavuştuk.” diye bağırırken, bir yandan da zıplaya zıplaya koşturuyordu.

Hepsi gülerek kucaklaştılar, sarmaş dolaş oldular. Demek ki her gördüğümüz şey, gerçek olmayabilirmiş. Acele karar vermemeli ve sakin olmalıymışız. Sevdiğimizi karşımıza alıp sormalı ve gerçeği bir de onun ağzından dinlemeliymişiz.

Böylece Selim, gözyaşlarını elinin tersiyle silerek, müşfik bir şekilde ayağa kalktı. Ailesine sevgi ile şöyle bir baktı ve Allah’a şükretti. Sonra yıllardır özlemine çektiği ve artık kavuştuğu ailesine dönerek:

-“Haydi bakalım hanımlar! Burada daha fazla ağlaşmayalım. Evimize gidelim.” dedi.

Çok uzun yıllar önceydi. Selim ile Ayfer küçük birer çocukken anne ve babalarını bir trafik kazasında kaybettiler. Başka kimseleri olmadığından yetimhaneye verildiler. İlerleyen zaman onlar için acı süprizlerle doluydu. Farklı ailelere evlatlık verildiler. Ancak Ayfer’i evlatlık alan aile Almanya’ya yerleşince iki kardeş birbirini kaybetti. Ne kadar isteseler de bir iz bulamadılar. Böylece yıllar yılları kovaladı. Selim okudu. Doktor oldu. Ayfer de evlenip mutlu bir yuva kurdu. Günler özlem içerisinde geçerken bir gün Selim, televizyonda tıp konulu bir programa katıldı. Allah’ın hikmetinden sual olunmazmış, hakikaten o sırada da Ayfer programı izlemekteydi. Ekranın karşısında adeta şok geçirdi. Önce şüphelendi. Sonra eşinin de desteği ile araştırmaya karar verdi. Sonrası kavuşma ve kucaklaşma. Yıllar süren hasret nihayet son buldu.

Dördü birden gülüşerek, el ele, kol kola evlerine doğru yürümeye başladılar. O sırada perona yanaşan İstanbul treninin düdüğü tüm istasyonu kaplamıştı. Yolcular, kimi neşeli, kimi üzgün, kimi kavuşmaya, kimi ayrılığa yelken açmış, trene binerken, Yaşlı istasyonun asık suratı bu kez gülüyordu. Mutluluğa doğru koşan Selim ve ailesinin ardından bakıp “Keşke her son böyle mutlu olsa.” diye düşünürken serçeler çoktan, kendilerine ekmek atan yeni bir yolcu bulmuşlardı.

KANDIR BENİ

Haydi, dostum kandır beni,
Sevgilerden bahset bana.
Kuşlardan, böceklerden anlat,
Bulutlardan döşek yap bana.

Mavi düşlerin koynunda,
Ninniler söyle annemden,
Tut gönlümü sımsıcak,
Gezdir beni rüyalarda.
Kanmak istiyorum aşklara!
Kanmak istiyorum aşıklara!

Haydi dostum kandır beni,
Kaf dağından şarkılar söyle bana.
Gözlerimin içine bak yeşil yeşil,
Çiçeklerden kokular der bana.

Mavi düşlerin koynunda,
Ninniler söyle annemden,
Tut gönlümü sımsıcak,
Gezdir beni rüyalarda.
Kanmak istiyorum aşklara
Kanmak istiyorum âşıklara!

GÜLÜMSEYEN GÖZYAŞLARIM

Ey Âşık,
O zaman, o masal zamanında, sana verilenlerin kıymetini bilemedin. Oysaki ne zorluklarla elde edilmişlerdi. Kaybettin işte. Hala pencerenin önünde oturmuş, seher yeline doğru, maziye seyrediyor ve hatıraların eskimiş tozlu sokaklarını aşındırıyorsun. Belki de o pamuk prensesin düşlerine girmek istiyorsun. Düşlerinde gezinmek ve sabah uyandığında, oralarda bir yerlerde, onun için bıraktığın ayak izlerini görsün diye. Düşlerine gizlice girmek ve sabah uyandığında, oralarda bir yerlerde, ellerini açıp da onun için bıraktığın dualarını duysun diye.

Ey Rabbim,
O kiraz ağacına öyle bir nur ver ki en derinlerde gizlenmiş anaç rahimler gibi bereket fışkırsın dallarından, meyveleri el değmemiş gül yanaklar gibi tatlı ve İsa gibi iffetli doğsun. Âdem’in toprağıyla doysun, Yakup’un gözyaşlarıyla sulansın, Yusuf’un hasretiyle yansın, Süleyman’ın rüzgârıyla sallansın, Musa’nın eli gibi parlansın ve yiyenlerin

gönüllerini bir güneş gibi aydınlatsın. İbrahim'den selam düşsün ak gönüllerdeki sevdalara, Eyüp'ten sabır gelsin hasretlerine. Ağlaşsın cennetler, has âşıkların nuru karşısında ve imrensinler aşkın güzelliklerine. Aşk ver ey aşkın sahibi, aşk ver. Öyle bir aşk ver ki senden başka meyve vermesin o kiraz ağacı ve her meyvesi üzerinde aşkın adı Muhammed yazılı olsun.

SEN BENİMSİN BEN DE SENİN

Ümitsizce devam eden monotonluğum,
Sessizlik içinde gizem dolu çılgınlıklarım,
Yaşamak istediğim hayat bu mu?

Umarsızca gezen,
Düşlerdeki serseri hayalet ben miyim?
Yoksan, ne anlamı var ki alevlere tutsaklığımın?
Baharın kollarında yeniden hayat bulan dallarım,
Sen yoksan ne anlamı var ki yemyeşil olmuş...

Nasıl olsa çaresiz umutların,
En acımasız gerçekliği kaderim,
En derinlerde beni yakan kederim değil mi?

Sana giden yol benden geçermiş,
Bana giden yol aşktan geçermiş,
Kalmadı ne benden ne de aşktan eser.
Varlığa giden yol yokluktan geçermiş.

Her yerde yüzünü gördüğüm güzel!
Her şeyde sesini duyduğum güzel!
Seni öyle seviyorum ki
Yumuşacık, ılık ve karanlık
Gecelerin yalnızlığına inat,
Sen artık benimsin, ben de senin.

Her yerde yüzünü gördüğüm güzel!
Her şeyde sesini duyduğum güzel!
Seni öyle seviyorum ki
Yumuşacık, ılık ve karanlık
Gecelerin yalnızlığına inat,
Sen artık benimsin, ben de senin.

Ey Âşık,
Geriye dönmeyi ne çok istiyorsun. Ama biliyorsun ki boşuna. Biliyor musun? Ne mutfağında aralıklı yanan ışığı, ne de boğaz köprüsünün kırmızı ışıklarını, gecenin sessizliğinde gizlice seyretmek, seni mutlu etmeyecek. Bu hasrete katlanmalısın. Sen istemedin mi? Sokağın karşısındaki tepede, ağaçların arasında kaybolan görkemli konak gibi olmayı sen dilemedin mi? Kocaman, kıymetli, yalnız ve korkutucu. Buna rağmen pek çoğunun hayalisin. Oysaki ışıltılı lambası yanan, içinde kahkahaların atıldığı küçük bir kulübe olmanı ne çok isterdik. Sen ne istediysen sana vermedik mi? İstedığın aşkın bir bedeli var demedik mi? Talibi olduğun O Rahman, sen Rahim'e ulaşmadan ele geçer mi

sanıyorsun? A güzel âşık, üzülme. Sana yaşatılan ne varsa, hepsi aşkın sınavlarıdır. Hayat, en sonda elde edilecek olan mukaddes ürünün, imalat safhasıdır. Hammaddesi sen, ustası sen, iş aletleri sen ve en nihayet sonuç olarak elde edilecek olan da yine sensin. İşte bu kutsi eseri, aşkın sahibine hediye etmedikçe, aşkı elde edemezsin. Aşkın bedeli sensin, a şaşkın âşık. Bırak şimdi geçmişe hevesi, unut şimdi vereceğin nefesi. Sadece şimdi yalnızca O ve sen. Bu anda teslim et hediyeni. Bitsin O ve sen, başlasın yoklukta varlık ve olsun her şey sadece Ben.

**Hadi kapa gözlerini, uyu bebeğim,
Bu saatler senin için, iyi geceler.
Meraklanma başındayım aşkımızın.
Çünkü benim için tüm saatler,
Günaydın küçüğüm.**

Ey Âşık,
Şimdi anlıyorsun ne büyük hatalar yaptığını. Senin için bunca emekle elde edilmiş değerli şeylere, neden ihanet ediyorsun? Elbette laflarımızı duyup da, anlamazlığa vurabilirsin. Ancak her ne düşünürsen düşün veya ne yaparsan yap, hiç bir şey içine düştüğün sevgi terörü gerçeğini değiştirmeyecektir. Olsun biz yine de sana sevgiden bahsedeceğiz. Söylemekten maksadımız, yıllarca süren uğraşılardan sonra elde edilen değerlerimizi, bir çırpıda yok edişin hakkında, küçücük bir çığlık atmak. Belki kulağındaki pası, bu şekilde yok edebiliriz, belki elindekileri hovardaca kullanmadan önce bir kez daha düşünmeni sağlayabiliriz. O günlerden kalan hatıraları buruk bir acıyla anımsamak ve birilerinin yaşamak istediği hayata müdahale edememek ne kadar da canımızı yakıyor değil mi? Göz göre göre hata yapan birisini doğru yola sevk edememek, hassas gönüllerimizi yakıyor. Oysaki yar diye bildiklerin, aldattıcı met'a'dan başka bir şey değilmiş. Yine de seviniyoruz ki geçte olsa bunları anlamış olman güzel. Halini anlaman ve gidişatını düzeltmen ne hoş. Sana sunulmuş ne varsa şaşırma, bunlar yalnızca aşk yolunun gülleri ve dikenleridir. Bunlara takılıp kalma, yoluna devam et. Hayallerin peşinden gitme. Çünkü sen büyük ideallerin ustasisin. Aşka ulaşmak için varsın. Şimdi şu masalcığı dinle de artık iyice anla.

Ey Âşık,
Ülkenin birinde fakir bir çoban, padişahın kızına âşık olur. Öyle ki kendini kaybeder, deliler gibi yaşamaya başlar. Arkadaşı ona der ki; “Filan yerde bir ermiş var. Gel ona gidelim. O bilgedir. Sana yardım edebilir.” Zorla da olsa çobanı ermişe götürür. Dedem Ermiş der ki; “Ey çoban, benim diyeceğimi yaparsan, sana padişahın kızı gelir ve evlenirsin.” Bizimki hemen kabul eder. Ermiş kişi gülümser ve istediğini söyler; “Bir mağaraya gireceksin ve kırk gün boyunca devamlı Allah, Allah diye zikir yapacaksın. Kırk gün sonra biz yanına geleceğiz.” Çoban derhal kendisini şehrin dışında bir mağaraya kapatır. Başlar “Allah, Allah “ demeye. Padişahın kızının aşkıyla öyle gayretle söyler ki aşkı sesine yüklenip, tüm âlemlere yayılır. Arkadaşı ona yemek getirir. Ancak her geldiğinde bıraktığı yemeğe dokunulmadığını görür. Eskiye alır, yeniye bırakır ama nafile. Çoban akıllı başında değildir. Padişahın kızının aşkıyla zikir yapmaktadır. Gelip geçenler şehre gidip derler ki; “Filan mağarada mübarek bir kişi gördük ki o bizi aşkından görmedi. Allah, Allah diye kendinden geçmiş.” Halk şaşkına döner, laf ağızdan ağıza dolaşır ve padişahın kulağına kadar gider. Padişah vezirini çağırır. “Git bak, bu söylenenler doğru mudur?” diye emreder. Vezir vaziyetin doğruluğunu öğrenip geri gelir. Padişah; “Ne güzel bizim ülkemizde böyle bir ermiş kişi bulunuyor. Acaba yanına gitsek, ona hediyeler versek bizi kabul eder mi?” diye sorar. Veziri akıllı bir insandır. “Efendim” der “Filan yerde Ermiş bir bilge vardır. Ona gidip akıl danışalım.” Birlikte Bilge dedeye giderler. Artık

kırkınıcú gün de yaklaşmaktadış. Bilge dede gelenleri dinler ve gülümser. Der ki; “Filan gün buluşalım ve gidelim. Halka da haber verin. Herkes toplansın. Ama bu gibi kişilere maddi bir Şey teklif etmek olmaz. İsterseniz ona kızınıızın izdivacını teklif edebilirsiniz.” Padişah bu teklifi cok beğenir. Tam kırkınıcú gün mağaranın önüne gelinir. Mağaranın yamacı tıklım tıklım doludur. Padişah, Ermiş bilge gibi birkaç ileri gelen mağaraya girer. Bilge dede der ki; “Ey oğul bak kimler geldik? Muradına ereceksin. Bu gün kırkınıcú gün. Sen sözünde durdun. Biz de duracağız. Padişah ayağına geldi ve sana kızınıın izdivacını teklif etmektedir.” Âşık oban Bilge dedeye bakar ve “İstemem” der. Bilge dede gülümser. Arkadaşı hayretle ileri atılır. “Ey deli arkadaşım, sen bunu istemez miydin?” diye sorar. oban tekrar başını kaldırış ve arkadaşına cevap verir; “Ben zavallı bir obandım. Aşka düştüm, yârin deli divanesi oldum. Meğerse ben O’na âşıkmışım da bilememişim. Sadece kırk gün yârin adını söylemekle, O Sultan bana neler verdi. Ya mrmce adını söyleseydim? O’ndan başkasını istemem artık.”

**Ey! Sahilde sevdiğini haykıran güzel,
Seni ıslatan yağmur benim.**

**Ey! Islanan vücudu ürperen güzel,
Seni şten rüzgâr benim.**

**Ey! Gnl alev alev yanan güzel,
Gönlünü yakan ateş benim.**

**Ey! Her nefesinde adımı anan güzel,
Nefesindeki sevgi benim.**

Ya Rabbi, senden, marifet istiyorum.

ÂşIKLARI TANIMAK

Ey Âşık,
Aklınla, ilminle durmadan yorarsın,
Âşık olanı nasıl tanırız diye sorarsın.
Çıplak gözle güneşe bakılır mı hiç?
Olsa da aletin, yalnız uzaktan bakarsın,
Sen ancak onun ısısında, mutlu yaşarsın.
Zamana sığmadığını, bir an da anlarsın,
Sen ancak onunla, günleri sayarsın.

Âşık vazgeçer de kendinden ama kendince değil,
Kendince vazgeçmekten de vazgeçer, kolay değil,
Geçmek kendinden öteye, emirlerin dışında değil,
Başkaca emir uydurursan, nefsenden başkası değil.

Görmez misin?
Gece ile gündüz birbirini nasıl kovalar?
Vuslat için diğerine, durmadan koşalar,
Dünya döner, onlar döner, dünya oyalar,
Bağlıyken dünyaya, kendini âşık sanalar,

Görmez misin?
Gece ile gündüze sebep dünya, oynaktır,
Girerse içine taş, atı yere yıkan toynaktır,

Aşkta ikilik yok, birlik denense mecazdır,
Bir içre, iki ötre, âşıkların gönlü hicazdır.

Ey Âşık,
Yok olunca dünya, yok olur gece gündüz,
Ama istemez bunu, içini kemiren kunduz,
Yok etmek, atmak elbiseleri güpegündüz,
İsimlerden kurtulmak ve olmak, dümdüz.

Aradan kalkınca dünya, fena bulur gündüz gece,
İki gider, bir kalır, vuslat beka olur, Nur gelince.

Varım derken sen, yokluğu nerden bileceksin?
Adım kalsın derken, hakikate nasıl ereceksin?
Varlık vehmini yar kapısına, şöyle bir sereceksin,
İşte o zaman, zamanı kaybedip, aşka geleceksin.

Ey Âşık, kendine gel, gezme heveslerde,
Hiç beslenir mi özgür hayvan, kafeslerde,
Kafes dünyanın zevkleri, O ise nefeslerde,
O'nu zikrederler, isteseler de istemeseler de.

Sözün özü,
Tanıyamazsın âşık olanları, âşık olmayınca,
Özgür olamazsın, özgürlüğe kul olmayınca.

Ya Rabbi, senden, BEN'i istiyorum.

ŞEHİT PAŞA'NIN VASIYETİ

Tarih 10 Ocak 2010, gece saat 02:00. Yatağımda uyandım. Kalbim hızla çarpıyordu. Kalktım. Elimi yüzümü yıkayıp ferahlamak istedim. Lavobadaki çeşmeyi açtım. Yüzümü yıkamak için takatım bile yoktu. Çeşmeyi kapadım yatağıma gidip uzanmak istedim. Yatağıma gittiğimi sanıyordum. Oysaki gidemeyip olduğum yere düşüp, bayılmışım. Sonradan farkettim ki düşerken kafamı kapıya çarpmışım. Çünkü her yerim kan içindeydi. Kendime geldiğimde ezan okunuyordu. Saat 05:00 idi. Abdest alıp sabah namazımı kıldım. Bana verilen "İkinci Hayat" için Allah'a dua edip, halime şükür ettim.

Birinci hayat ile ikinci hayat arasında yaşadığım üç saatlik anımı sizlerle paylaşmak istiyorum. Nelerden sorumlu olduğumuzu anlamanıza yardım edebilirsem, ne mutlu bana diyorum.

Saat 02:00 ile 05:00 arası bayıldığımda kendimi karanlıklar içinde buldum. Nefes alamıyor, kuşlar gibi uçuyordum. Sanki bulutların içinde çırpınıyordum. Maksudım bulutların üzerine çıkıp bir nebze de olsa nefes alabilmek ve yaşamımı devam ettirebilmektir. Bütün gücümü tüketiyordum.

İşte o anda, karanlığın içinde parlak bir nokta belirdi. Sanki bir mıknatıs gibiydi. Hızla beni kendine çekiyordu. Ben ise bulutların arasında bir kere bile olsa nefes alabilmekle meşguldim. Ne yapsam da ışık beni hızla içine çekiyordu. Çaresizdim. Çırpınıyor, korkuyor fakat bağırıyordum. Işığa yaklaştıkça karanlık bitiyor, yerini bir nur kaplıyordu. Gözlerimi nurun parlaklığından açamıyordum. Beni çeken ışığın sonuna doğru belli belirsiz bazı görüntüler görmeye başladım. İlerde Malazgirt Ovası gibi büyük bir ova vardı. Çok gürültülüydü.

O ovanın tam ortasına diz üstü düştüm. Korkuyordum. Her yanımda titriyordu. Kafamı kaldırıp baktığımda, büyük bir ordunun tam ortadaydım. Askerler hakaret ediyor ve bağırıyorlardı. Sanki birine emanet vermişler de emanet verdikleri de emanetlerine ihanet etmiş gibi hakaret ediyorlardı. “Nankörler, hainler! Onun bunun ağzına bakıp birbirinize düştünüz, emanetlerimizi satıp savdınız.” diyorlardı.

Askerler bağırıp hakaret ederlerken, bense af diliyor yalvarıyordum. Etrafıma baktığımda bir de ne göreyim? Bu askerlerin hepsi farklı farklı giyinmişlerdi. Kıyafetleri Cengiz Han’ın, Alparslan’ın, Selçuklu’nun, Osmanlı’nın, Kuvva-i Milli’nin, Türkiye cumhuriyeti’nin askerlerinin giyimleri gibiydi. Dikkatimi en çok çeken de hepsinin yaralı olmasıydı. Kan revan içinde olmalarıydı. Ellerinin, ayaklarının, kafalarının olmaması idi. Anladığım kadarıyla bunlar şehitlerimizin görüntüleriydi. Ama dimdik ayakta duruyor ve benden hesap soruyorlardı. Kararlıydılar ceza olarak beni öldüreceklerdi. Af diliyordum ama beni dinlemiyorlardı. Öyle bir karmaşa ve gürültü vardı ki etraf toz duman içindeydi. Bazı sözlerini hatırlıyorum. Örneğin diyorlardı ki:

-“Size bir vatan teslim ettik. İçinde duman tüten fabrikalar bıraktık. Yerin altında ve üstünde madenler bıraktık. Devlet mallarını yabancılara sattınız. Kendi vatanınızda yabancı oldunuz. Fitnelere ve fesatlara kandınız. Vatani bölmeye kalktınız. Biz bu vatan için analarımızı, bacılarımızı, kızlarımızı, karılarımızı bırakıp şehit olmadık mı? İşte bu yüzden erkekleri, oğulları şehit olan bu anaların doldurduğu yurda biz Anadolu demedik mi?”

O an da birden bire sessizlik oldu. Kafamı kaldırıp baktığımda ayağı olmayan tahta bacaklı birini gördüm. Bu bir Osmanlı paşası idi. Sol gözü yoktu. Kalbinin üzerinde bir delik vardı. Kan akıyordu. Sağ elinde kılıcı, belinde de tabancası vardı. Anladım ki bu paşa Çanakkale şehitlerindendi. Elini kaldırıp şehitler ordusuna susmalarını söyledi ve yanıma geldi. Beni ayağa kaldırdı. Arkasında sessizce bekleyen ayakları, elleri, kafası olmayan, göğsü delik deşik olmuş şehitleri net bir şekilde görüyordum. Malazgirt’te, Çanakkale’de, Sakarya’da, Kıbrıs’ta, Yemen’de, Afyon’da ve daha nerede olduğunu bilemediğim kahraman Türk askerlerini kanlar içinde kefensiz olarak görüyordum. Ağlayarak “Benden ne istiyorsunuz?” dedim. Paşa elinde ki kâğıdı bana uzatarak almamı istedi. Kâğıdı aldım ve baktım.

Kâğıtta bir Türkiye haritası vardı. Kırmızı renkte kanla ıslanmış, ortasında ise ay ve yıldız vardı. Üzerinde Osmanlıca bir yazı vardı. Yazının ne olduğunu sordum. Bana İstiklal Marşı’nın altıncı kıtası olduğunu söyledi. O tarihe kadar altıncı kıtanın ne olduğu hakkında bir bilgim yoktu. Evvelce okuldayken ezberletmişlerdi. Şöyle bir kafamda kalmış. Ben altıncı kıtayı hatırlamaya çalışırken Paşa konuşmaya başladı.

-“Biz bu vatani, yedi düele karşı koyarak kazandık ve sonunda da size teslim ettik. Bir şey aldığında karşılığında mal veya para verir alırsın. Biz ise asırlardır bu vatana kanımızı canımızı verdik. Halâ da kanımızı bu toprağa veriyoruz. Unutma ki sizlerde torunlarınıza bu emaneti devretmek zorundasınız. Fitne ve fesatla birbirinizi yok etmekle vatani koruyamazsınız. Sizler kardeşsiniz. Tıpkı Peygamberimizin dediği gibi “Müslüman

müslümanın kardeşidir.” Vatani korumak kardeşlerin görevidir. Devletin malını, toprağın altındakileri ve üstündekileri para karşılığı satamazsınız.

Mehmetçik şandır, şereftir. Biz onun gündüz yazdığını gece değiştiriyoruz. Bilmiyor mu onu sabahlara kadar uykusuz bıraktığımızı? Git ona söyle verdiğim emaneti kapı kapı dağıtsın! Dağlara taşlara yazdırsın! Duvarlara, evlerin kapısına yapıştırın! Bilmeyene anlatsın!

Gidecek başka bir vatanınız yok. Ya bu vatani korursunuz ya bu vatani yine korursunuz. Uğruna şehit ve gazi de olsanız, torunlarınıza emanet etmek zorundasınız. Gerekirse biz yine size yardıma geliriz. Tıpkı Kıbrıs'ta geldiğimiz gibi.”

O anda kulağıma ezan sesi geldi. Gözümü açtım. Etrafıma şaşkın şaşkın bakıyor, nerde olduğumu anlamaya çalışıyordum. Anladım ki yerde yatıyordum. Kalktım aynaya baktım. Kafamda şişlik, yüzümde kanayan yara vardı. Kendimi kaybedip yere düştüğümde kapının kenarına çarpmışım. Namazımı kıldım bana ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. Verilen emaneti düşünüyor ve istiklal marşının altıncı kıtasının neyi anlattığını merak ediyordum.

Bastığın yerleri 'toprak' diyerek geçme, tanı!

Düşün altındaki binlerce kefansız vatani.

Sen şehid oğlusun, incitme, yazıktır atanı.

Verme, dünyaları alsan da bu cennet vatani.

İşte ilk defa ne demek istediğini o anda anladım. Dilerim herkes isteyerek okur, benim yaşadığımdan ders alır. Çünkü gidecek başka bir vatanımız yok. Komşularımız dara düştü mü bize güvendiklerinden hemen Türkiye'ye sığınıyor. Aşımızı, yurdumuzu paylaşıyoruz. Tıpkı Medine'ye Mekke'den hicret eden Müslümanlar gibi.

Her şeyden önce vatanımızı koruyacağız. Vatani olmayanın ezanı da olmaz. Allah'ın yardımı ile ay yıldızlı bayrağın gölgesinde özgürce İslami yaşayacağız. Torunlarımızın da yaşamasını sağlayacağız. Allah'a emanet olun dostlarım.

Yazar: Savaş Pancar (Rüyasını kitabımızda yayınlamamıza izin verdiği için Savaş Abime teşekkür ederim.)

AŞIĞIN ŞEYHİ

Ey Âşık,

Diyorsun ki Şems-i Tebrizi Hz.leri şöyle buyurmuş; “Aşk güzel bir kızın gözlerinden alarak maddi ve beşeri bir aşk macerasından sonra tasavvufi aşka yönelerek ilahi aşka erişmek Mevlana'da da, bende de olmamıştır. İlahi aşk arayışım efsane ve masallardaki beşeri bir aşk sürecinden sonra olmamıştır.” Söz eğer Ona aitse güzel söylemiş. Çünkü sözlerin güzeli, güzellerin sözüdür. Mecazi aşk ile hakiki olan ilahi aşkı birbiriyle karıştırmamak gerekir. Durum böyle de olsa her hissedilen aşkın hakikatinin parçalarıdır. Her gönül kendi meşrebince aşkın bir parçasını yaşar. O halde hangisi hangisinden üstündür diye sormak yanlış olmaz mı? Aşk anlamaya çalışıyorsun. Ancak aşk anlaşılmaz, yalnızca yaşanır.

Ey Âşık,

Bir bütünün parçaları, bütünün tüm özelliklerini taşır. Bütünden ayrı olmasına rağmen, bütünün yine kendisidir. Bütün, parçaları kendisine çekerken, parçalarda bütünde birleşmeye çalışır. İşte bütün ile parçalar veya parçaların kendi arasındaki bu birleşme iştiyakına aşk denir. Âdem(as) topraktan yaratılan cismani haldeyken, Allahu Teâlâ

Âdem(as)'a ruhundan üfleyince, meleklere O'na doğru secde etmelerini emretmişti. Böylece nurani kısmı da tamamlanan Âdem(AS) ruhlanınca yani canlanınca melekler O'na doğru secde ettiler. İşte Allahu Tela'nın yaratacağını önceden meleklere bildirdiği halifesi, kaynağından koparak ilahi takdir gereği pek çok faydalara sebep olmak maksadıyla cismani hapishanesindeki zorlu ve uzun sürecek esaret hayatına başlamış oldu. Çünkü Allahu Teâlâ ve mana âlemi sırlanmıştı. O halifenin özünü teşkil eden zerre-i nur, o andan itibaren hasret acısı ile aşk ateşinde yanmaya başladı. Kurtulmak istedi. Feryat etti ama cismani âlem çevresini öylesine kuşatmıştı ki ışıltılı, cıvıltılı çokluk içerisinde nurun sesi pek cılız kalıyordu. Birbirine tamamen zıt bu ikili, Allahu Teâlâ'nın kudretiyle su gibi birleşti. Su gibi can buldu, su gibi can verdi. İşte a güzel aşık, sen de eğer kendini cismani bilirsen maddeye yakınlaşırsın. Yok, eğer kendini nurani bilirsen maddeden uzaklaşırsın, nura yakınlaşırsın. İnsaniyetinin cismaniyesi, maddi dünyanın hayali güzellikleri ile mutluymuş gibi görünse de, su gibi dengeyi bulamazsan, içindeki o nurun mutsuzluğu ile huzura eremezsin.

Ey Âşık,

Özünü fark eden, içindeki nurun sesini duyan şanslı kişi aslına akmaya başlar. Maddi perdeleri birer birer yok edip özünü sahibine teslim etmek ve onunla birleşerek, yok olmak ister. Böylece aşk başlamıştır. Aramaya başlar. Acaba madde âleminde kendisi gibi özünü fark eden başka şanslı kişiler var mıdır? Yani başka âşık var mıdır? Varsa ona gidip “Sen buldun mu? Bulduysan bana yardım eder misin?” demek ister. Böylece bu âşık parçalar da birbirlerini çekmeye başlar. Ancak âşıkların iştiyakı farklı derecelerde olduğundan bütüne yakınlıkları da farklıdır. Bu arada önemli bir hususu da belirtmeliyiz ki yakınlık ne kadar yakın olsa da aslında o kadar uzaktır. Böylece aşığın başka çaresi kalmamıştır. Âşık acısını, bir diğer âşık ile sevgiliden bahsederek dindirecektir. Aşkına teselli arayacaktır. Tüm bu mecazi aşkların çıkış noktası burasıdır. Buna rağmen dikkat edilmesi gereken bir konuda, karşı cinsten birisine hissettiklerimizi, bahsettiğimiz aşk ile karıştırmamak gerektiğidir. Bu hissettiklerimiz cismani olup şehvettir. Aşkta cismaniyet olmaz. Bu tarz duygulara aşk isminin verilmesi yanlıştır. Ancak âşık kişi aslına dönmek istediğinden ve aslını aradığından her şeyde O'nu görür. Bazen İbrahim (aleyhisselam) gibi güneşte, bazen Musa (aleyhisselam) gibi bir ağaçta, bazen Ahmed-i Cüzeyri (rahmetullahi aleyh) gibi bir kızın lüle saçlarında, bazen Mevlana (rahmetullahi aleyh) gibi demircinin çekiç sesinde, bazen Yunus (rahmetullahi aleyh) gibi sarıçiçekte, bazen Eshab-ı Kiram (radıyallahu anh) gibi Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem)'in gözlerinde “O” görülür.

Ey Âşık,

Sonuç olarak âşık için, onu aslına götüreceğinin, kim olduğunun, ne olduğunun bir önemi yoktur. O'nu gösteren ayna ister güzel bir kızın gözleri olsun, isterse tanınan isim yapmış bir şeyh olsun ne fark eder ki? Beni bana götüreceğ her ne ise o şeyhimdir. Şimdi ey âşık, diyeceğim odur ki nasıl bakarsan öyle görürsün.

Ey Âşık,

Alıştın mı sessizliğe? Aşkın sarhoşluğunda, sonsuzluk ile kucaklaşmak mı istediğin, yoksa varlık sanılanın uyanıklığında, nefsin ile bir zaman oylanmak mı? Gerçek sandıkların ya senin zannettiğin gibi değilse? Bildiğini düşündüğün ne varsa belki de yalnızca bir aldanmaca ve bu dünya hayatı belki de sadece bir köşe kapmaca. Sonsuzluğu resmeden sanatçı, bulunabilir mi hiç hayallerinde? Sen çerçevelemek istersin mutlak olanı, onun ufkunu kuşatabilir mi hiç rüyaların? Uyan artık uykularından uyanabilirsen, aylı artık sarhoşluktan ayılabilirsen. Bu gördüğün yol gördüğün gibi değil, görmeyen bile sen denilenin elinde değil. Gören kim göz mü? Yoksa gözün ardındaki öz mü? Göz dersin körlenirsin,

öz dersin sözlenirsin. Karanlıkta göz nasıl görsün ışık olmadan, ışık nasıl parlansın kudret olmadan. Karanlıkta sensin, ışıktaki sen. Hepsiyle cami olmuş olansın sen. Canı da O'ndan, kıyamı da O'ndan, varlık ışığının kudreti Hak'tan olansın sen. Anlamak için bu laftan, kaldırırsan kendini aradan, geriye kalır sadece yaradan.

Ya Rabbi, senden, seni istiyorum.

NE SEVEN KALMIŞ NE DE SEVDA

Aynada gördüm şu yüzde kimin?
Gözleri yaşlı, saçları aklı,
Bana bakan şu yabancı da kim?

Hayatın kokusu gizlenmiş,
Çizgilerin sahibi,
Ben miyim yoksa sen misin?

Ne madde kalmış ne de mana,
Ne seven kalmış ne de sevda,
Hepsi yok olmuş düşler gibi,
Hayat denen şeyden hiç eser kalmamış,
Kalmamış.

Hayatın kokusu gizlenmiş,
Çizgilerin sahibi,
Ben miyim yoksa sen misin?

Ne madde kalmış ne de mana,
Ne seven kalmış ne de sevda,
Hepsi yok olmuş düşler gibi,
Hayat denen şeyden hiç eser kalmamış,
Kalmamış.

Hangisi hakikat?
Aynaya bakan ihtiyar mı?
Yoksa aynadaki şu delikanlı mı?
Ya da fark edilmeyen şu eski ayna mı?

Hayatın kokusu gizlenmiş,
Çizgilerin sahibi,
Ben miyim yoksa sen misin?

Ne madde kalmış ne de mana,
Ne seven kalmış ne de sevda,
Hepsi yok olmuş düşler gibi,
Hayat denen şeyden hiç eser kalmamış,
Kalmamış.

Ey Âşık,

Ne ile bakarsan onunla görürsün, nasıl bakarsan da öyle görürsün. Hayal ile bakarsan hayali, hakikat ile bakarsan da hakikati görürsün. Hakikat, hakikat aynasında görünür, cahil olan ancak fani varlığıyla övünür. Geç fanilikten, varlığı fena'da bul. Fena fillâh olmadıkça ne görsen hepsi birer avuntudur. Görmez misin? Sende ne varsa, hepsi birer ölümlüdür. Baki olansa ancak O'dur ve O'dur ancak tek olan. Fena'da kaybolan ve beka'da O'nunla var olansa sensin a güzel âşık. Bundan öteye ise kalmaz ben'den başka zamir, ne söz anlatabilir bunu, ne de ney ile semada dönen şalamar. Bidayette ve nihayette her söz, her iş O'na aittir.

Ey Âşık,

Asıl güzel olan rengârenk olmaktır. Onca renk çokluğunda bir bütünü görebilmek ve bu çokluğun üstünde, her parçaya birebir, önyargısız, Mevlana bakışıyla bakabilmektir. İçindeki doluluk seni üzmesin. Teklik alenen ortadayken bunca ikilikler neden? Diye sorma. Bu karmaşa yoldan çıkanların hasret acısıdır. Neden bunları yaşıyoruz? Bunca sıkıntıyı neden çekiyoruz? Bu ayrılık gayrılık neden? Diye sorma. Öncelikle sıkıntı dediğin şeylere iki taraftan bakmalısın. Birincisi Tekâmül için. Diğeri de kendi tercihlerini özgürce yaşamak için. Bunların farkına varıp, senin için seçilen hayattan razı olman lazım. Ayrılık gayrılık meselesi ise kendini henüz keşfedemediğinden kaynaklanıyor. Başına gelenlerin sebebi Allah'ın yolundan ayrılmaktır. Aslında başına bir şey de gelmiyor zaten. Bunlar senin tercihlerindir. Hayatın kendi tercihlerinin bütünüdür. Gerçekte reçeten çoktan yazılmış. Sana düşen buna göre tercihlerini belirlemek. Yani ne istiyorsan o'sun sen.

Ey Âşık,

Bunu nasıl başarabilirim? Diye sorarsın. Sana verilene razı olacaksın. Ağzına konan biberondan sütünü içerken gülümseyecek ve hayatın tadını çıkaracaksın. Memnuniyetinle şükür halinde olacaksın. Ağlamak, sızlanmak gücünü azaltmaktan başka ne işine yarıyor? Yumuşamalı ve dünya ile ahiret dengesini kurabilmelisin. Yumuşamak herkese boyun eğmek demek değildir. Yerine göre hareket etmek en güzeldir. Bu dengeyi kuramam diye korkma. Elbette kurabilirsin. Sadece aklınla dünyayı yaşa, aşkınla da ahireti yaşa. Ya Rab yanımızda ol deme, çünkü O zaten yanında, asıl Ya Rab bizi yanında eyle de.

Ey Âşık,

Bir varmış, bir yokmuş, bir zaman,
Bir şehir çöplüğü varmış, kocaman,
O zaman, bu zaman, el aman,
Fena kokarmış, hem de pek yaman.

Ey Âşık,

Ey çöplük, dünya denen faninin son durağı,
Nefsin serayı, ruhun tuzağı, batılın kursağı,
Hayale kul olmuş, nesl-i samiri'nin buzağı,
Kesretinde gizlenir, o aşk dağının Burağı.

Ey Âşık,

Misal bu ya a canım, tek tük altın külçeleri,
Dağılmış dururlar çöplükte, kapalı peçeleri,
Sabır ile dua ederlermiş, gündüz ve geceleri,
Ama sultan izin verir mi?
Saf altına zarar versin diye dünya pislikleri.

Bazısı külçe altın gibidir, bazısı da çöpe benzer insanın,
Ortasında yaşar hepsi de, bu dünya çöplüğünde isyanın,
Bir yandan çöpçü dolaşır aralarında, önderidir nisyanın,
Bir yandan sarraf dolaşır aralarında, nakibidir Sultanın.

Çöpçü seçer çöpleri, dolar isyanla küpleri,
Eskiciye satar, bu zavallı, pis kokan kapları,
Sarraf seçer altınları, dolar ihsanla küpleri,
Ocağa atar, işlemek için üzerine nakışları,
Zira sevgiyle beklemektedir, Sultanları.

Biri satılmıştır eskiciye, konmak için leza'ya,
Biri sunulmuştur Sultana, konmak için seraya.

Misalde hikmet var, aç gönlünü, iyi dinle sözü,
Çöplük, deni dünyadır, geçici bir meta'dır özü,
Çöp, isyan eden insandır, unutulmuş bela sözü,
Çöpçü dahi lâin olandır, yalan ile doludur özü,
Eskici, ateşe bekçi, yakar çöpü, Hak'tır sözü,
Sarraf, halife olandır, kulluk ile doludur özü,
Sultan dahi Hakk'tır, Cennetü'l-Me'vâ'dır sözü,
Altın ise aşk ocağının muhlisi, aşktır sözü, özü.

Ey Âşık,
Muhlislerden ol, aşk ile yan, kapılma dünyaya,
Durma, ihlâsla ara, seni götüreceğ olanı seraya.

Ey Âşık,
Unutma sakın,
“Kendini bilen Rabbini bilir.”
Altının kıymetini de sarraf bilir.

Ya Rabbi, senden, doğru yolunda gidenlerden olmayı istiyorum.

KÜÇÜK BALIK, BALIKÇI VE NUR DEDE

Ey Âşık,
Bir zamanlar masmavi denizin derinliklerinde, kayıtsız bir şekilde yaşayan küçük bir balık vardı. Arkadaşlarıyla bir oraya bir buraya gidiyor, anne ve babasının bin bir gayretle söylemeye çalıştığı nasihatlerini dinlemiyordu. Hayata tozpembe bakıyor, deniz dünyasının tüm eğlencelerinden nasibini almak için adeta çırpınıyordu. Çevresindeki arkadaşlarım dedikleri de ondan geri kalmıyordu. Hep beraber kendi tabirleriyle, hayatın tadını çıkarıyorlardı. “Bu dünyaya bir kez geldik, başka ne zaman yaşayacağız?” diye düşünüyorlardı. Küçük balık böyle vurdumduymaz halde kendince eğleniyordu. Ailesinin tüm çırpınışlarına kulak asmıyordu. Hem ailesi de ne biliyordu ki? Kendisinin her şeyi onlardan daha iyi ve daha fazla bildiğini sanıyordu. Ailesi onunla konuşmaya çalıştığı zamanlarda da karşı geliyor “Öf ya, gelmeyin üstüme, sizde doğurmasaydınız beni” diyerek farkında olmadan onları kırıyordu. Günler böylece birbirini takip edip gitti. Ta ki ailesinin her zaman söylediği o korkunç güne kadar.

Hava yağmurluydu. Hafif hafif çiseleyen yağmur, sahil yolunun bozuk taşları arasındaki çukurları doldurmaya başlamıştı. Sahile vuran dalgalar, kış günlerinin kapalı, mahremi gizeminde, sevgilisine kavuşmaya çalışan âşıklar gibi ard arda sahile kucaklıyordu. Beyaz ve iri martıların, avcı gözleriyle üzerinde daireler çizdiği rıhtımda, kabadayınca attıkları çılgınlıklar, hareket etmek üzere olan vapurun kalın davudi sesine karışıyordu. İşte o sırada, su birikintilerine aldırmadan, onlara sert adımlarla basa basa sahile yaklaşan iriyarı bir adam belirdi. Üzerindeki sarı yağmurluğun şapkasını, siyah bir bere takmış olduğu başına geçirmiş, su geçirmez siyah naylon pantolonunun paçasını, eski bir çizmenin içine sokmuştu. Bir elinde genişçe bir sepet, diğerinde ise kocaman bir silah taşıyordu. Olta silahı. İnce uzun, iç içe geçmeli, otomatik, ileri ve geri sarmalı müthiş bir şey. Kendinden emin, iri kıyım bu adam, rıhtıma yanaştı. Elindeki malzemeleri yere bıraktı. Şöyle bir denize doğru baktı. Koca elleriyle yağmurluğun başlığını ensesine doğru sıyırdı. Tüm martılar, karanlığın ışıltısının parladığı o korkunç gözleri görür görmez, sağa sola kaçışmaya başladılar. İşte O gelmişti. Balıkçı. Balıkçı o kadar hassas bir şekilde oltasını hazırlıyordu ki, kuracağı tuzağı en ince detaylarına göre planlamıştı. Hiç acele etmiyordu. Oltaların yanına onları gizleyen, yeşil renkli, yeme benzer, parlak göz alıcı ama sahte püsküller taktı. Çantasını düzenledi. Bir kovaya denizden su doldurdu. Çapraz açılıp kapanan taburesini yerleştirdi. Balıkçı tuzaklarını hazırlarken, küçük balık ise hala eğlence peşindeydi. Arkadaşları ile her zamanki gibi yollara düşmüşlerdi. Balıkçı'nın tuzağı hazır. Yavaş yavaş gerildi. Oltasını nişanladı ve denize doğru savurdu.

Küçük balık korkunç bir tuzağın ortasında kaldığını anlamadan, sevinçle bağırarak arkadaşının sesiyle irkildi. “Bakın bakın harika yemekler, ne kadar şanslıyız bu gün. Hadi, başkası yemeden, hemen gidip yiyelim.” Hepsi birden yemlere adeta saldırdılar. Saldırdılar ama küçük balık yemi ağzına alır almaz, aniden boğazında bir acı hissetti. Can havliyle geriye doğru yüzmeye başladı ama başaramadı. Bir şeyler onu bırakmıyordu. Balıkçı oltanın titremesiyle, yavaşça onu geriye sarmaya başladı. İşinde o kadar ustaca davranıyordu ki biraz salıyor, biraz çekiyordu. Her seferinde küçük balık kurtulduğunu sanıyor ama aksine olta daha kötü bir biçimde boğazına batıyordu. Balıkçı, nihayet Küçük balığı ve arkadaşlarını yukarı doğru çekti. Hepsi de neye uğradıklarını anlayamadılar. Boğazlarına saplanan acıdan daha beteri ile karşılaştılar. Havasızlık. Denizden çıkmışlar ve anlamadıkları bir âleme çekilmişlerdi. Küçük balık işte o zaman, ailesinin ona ne demek istediğini anladı. Anlatmak istedikleri tuzak buydu. Fakat iş işten geçmişti. Balıkçının koca ellerinde havasızlıktan çırpınırken, gözlerinin önüne annesi geldi. “Yavrum oralara gitme! Gittiğin yerler iyi yerler değil. Başına kötü işler gelir. Tuzakçının tuzağına düşersin. Anne Baba sözü dinle. Doğru yoldan ayrılma.” deyişi kulaklarında ümitsizce yankılandı. Balıkçı hepsini sırayla kovasına atmaya başladı. Kovadaki deniz suyuna girince birazda olsa nefes alabilmişlerdi. Ancak o kadar dardı ki burası ne yapacaklarını bilmeden çırpınmaya başladılar. Artık sonları gelmişti. Balıkçı ise onlara aldırış bile etmeden bir sonraki tuzağını hazırlamaya başlamıştı.

Küçük balık eve geç kalınca annesi onu aramaya çıktı. Hiçbir yerde bulamadı. Yine kötü arkadaşları ile gidilmemesi gereken yerlere gittiğini anladı. Anladı ki tuzakçının tuzağına yakalanmışlardı. Tuzakçıdan onu kurtaramazdı. O kadar çaresiz kalmıştı ki bir köşeye çekilip gözyaşlarına boğuldu. Kalbinden çıkan sevgi nurları O gizemli, pamuk sakallı, nur yüzlü dedenin kalbine aktı. Nur Dede gülümsedi. Yardım çağrısına doğru ilerledi. Göklerden küçük balığın annesinin haline baktı. Öyle içli ve derin bir sevgiyle ağlıyordu ki Nur Dede, yardım etmek için yeryüzüne indi. Sessizce Balıkçıya yanaştı. “Bana şu balıklardan bir tanesini satar mısın?” dedi. Balıkçı Nur dede'den korktu ve kabul etti. Nur

dede elini kovaya uzattı. Küçük balığı ellerine aldı. Yanaklarından öptü ve “Şimdi annene git ve bir daha doğru yoldan ayrılma” diyerek onu denize geri bıraktı. Küçük balık doğruca evinin yolunu tuttu. Giderken bir köşede ağlayan annesini gördü. Hemen yanına yaklaştı. Annesi yavrusunu görünce sevinçle onu kucakladı. Beraberce şükrederek evlerine gittiler. Küçük balık Nur dedeyi hiç unutmadı ve bir daha doğru yoldan hiç ayrılmadı.

Ey Âşık,

Hayatın eğlenmen için, zevk ve sefa sürmen için sana verilmiş değildir. Eğer hepimizi yaratan Rabbimizin doğru yolundan o küçük balık gibi ayrılırsan, tüm uyarılara kulaklarını tıkarsan, nefsine köle olurda kötü yola girersen, hiç beklemediğin anda o balıkçı gibi şeytanın kurmuş olduğu tuzaklara yakalanabilirsin. İşte o anlarda dahi yardımcın seni sevenlerin dualarıdır. Güzel, içten, samimi duaların hürmetine, Rabbin kudret eli sana erişir ve bir veli kulu vasıtasıyla sana yardım yetişir. Kötü yola girsen de, yanlışlıklar yapsan da ümidini yitirme, dua et ve kurtulmak için gayret göster. Yardım geldiğinde ve doğru yola ulaştığında da o yoldan sakın ayrılma.

De ki: “Ey kendilerine kötülük edip aşırı giden kullarım! Allah'ın rahmetinden umudunuzu kesmeyin. Doğrusu Allah günahların hepsini bağışlar. Çünkü O, bağışlayandır, merhametlidir.” (Zümer 53)

Ey Âşık,

Yokum diyen, hangi sözle yokum dedi?
Bu sözü söyleyen, acaba kimdi?
İstemek ve söylemek güzel gelirse de
Hakikatte yok olmak için,
Yok olmaktan da yok olmak gerek.

Ey Âşık,

İstemek yolun başındadır
Ne güzel isteyenlere.
Düşünsene, ya isteyemeseydik?
İsteğin varsa isteğinde müjde vardır,
Sonuçta ele geçecek vardır.
Sonu başa derc ederler unutma.
Rabb'il-âlemin vermek istemeseydi,
İstek vermezdi unutma ve
İstiyorsan sevin, sevildiğini bil.

Ey Âşık,

Ancak dikkat isteklerine,
Karışmasın nefsin işin içine,
Kapa kulaklarını o hannasın sesine,
Saf olsun isteklerin, dünyadan uzak,
Hak kokusu dışındakiler unutma tuzak,
Ne istekler var ya hu, ne istiyorsan sensin o,
Aman a âşık, Hu'dan gayri yoktur Hu.

Ey Âşık,

Var olanı arama varlıkta, varlık senin yokluğundadır.
Hiç, varlıkta olur mu?

Varlık hiçlikte gerek, hiçlik varlığa gerek.
Boş söz söyleme, özünde boş ol.
Kes başını manada, yarışır ol âmâlıkta,
Aşk için düşmüşsen bu yola,
Tenden geç, candan geç, özden geç.
Her yiğit ölümü göze alamaz,
Şehitlik er meydanında mı olur sanıyorsun?
Yiğitsen yaşarken şehit olda görelim,
İşte o zaman seni övelim,
Yar için allayıp, saraya verelim.

Ey Âşık,
Kapılma nefsinin arzularına,
Onlar seni mahveder, tutulma tutkularına,
Olur mu kadın da erkekte aşkın hakikati?
Şehvet derler ona, bırakma ilm-i şeriatı.
Kanma duygu tüccarlarının gözlerine,
Şarkılardaki aşkın yalancı sözlerine,
Hiç kadına erkeğe tapılır mı?
Onlar nefsinin putlarıdır, a güzel âşık.
Nefsinden geç, putlarından geç, tutkularından geç.

Ey Âşık,
Aşk nedir bilir misin?
Diyeyim mi sana kısdan.
Aşk iman etmektir ihlâsla,
Namaz kılmak, oruç tutmaktır,
Hacca gidip, zekât vermektir.
Hulasa aşk sevgilinin dediğini yapmaktır.

Ya Rabbi, senden, muhlislerden olmayı istiyorum.

BIRAK AŞKIN DEDIĞİ OLSUN

Ey Âşık,
Zamanı elinde tutarak anı yaşa ve bu anı değerli kıl. Çünkü bir daha geri gelmeyecek. Her anın değerli kılınması hayatını aşk ile yaşaman demektir. Aşk ile geçen her an sevgiliye olan şükürdür. Sana sunulmuş sayılı nefeslerini yardan başkasına harcamak, ne boş avuntulardır. Sen âşıkсан eğer, ne kendini ortada bırak, ne de kendini ortada bırakmağı. Kendinden geç ama bil ki asıl aşk, yapabilirsen eğer kendinden geçmekten de geçmektir.

**Nefs gecemde seyre dalmışken yıldızları,
Yârim sanırdım oyalandığım bu yaldızları,
Doğunca gecemin üzerine yârimin ışıkları,
Kalmadı ne kudret, ne aşkları ne de âşıkları.**

Ey Âşık,
Kendine karışmadan, başkalarına karışma. Çünkü kendini sevmeden başkalarını sevemezsin. Hem kendine hem de çevrene yardımcı mı olmak istiyorsun? O halde sana söyleyeyim, bu yolda en etkili olan husus sevgidir. Yanındakilere sevgi ile yaklaş ve onlara

zaman ayır. Onlara senin için ne kadar değerli olduklarını söyle. Çünkü Hakk'ın yarattığı ne varsa O'ndan dolayı çok değerlidir. Hakk'ı seviyorsan yarattıklarını da seveceksin. Onlara sevgini söyle. Yarın denen hayali zamanlara bırakma. Sevgini söylemekten utanma. Sevmeyen veya sevgisini söyleyemeyen utansın.

Ey Âşık,

Uzaklaşmak, kaçmak sana yakışır mı? Görmez misin? Hayatta her şey birbirine aşkın kudretiyle bağlıdır. Sen nereye kaçacağını sanıyorsun? Aç gönül pencerenin perdelerini de aşk güneşinin ışıkları gönlünü nurlandırın. Hayata katıl. Dokun ona. İster bedeninin eliyle, istersen de gönlünün pamuk eliyle. Korkma bak göreceksin ki o da sana dokunacak. İşte o zaman öyle bir çoğalacaksın ki aşkın nuruyla aydınlanacaksın. Bırak hayat seni, sen de hayatı çoğaltsın. Âlemler onca sonsuzlukla ifade edilmesine rağmen, aşkın sana kattığı bu büyüklük karşısında, avuçlarında bir kum tanesi olsun. Sen ise sonsuzluk denenin sınırlarından ötelere geçesin.

Ey Âşık,

Yapamam deme. Pes etme. Düşsen de tekrar ayağa kalk. Yorulsan da, başaramasan da, hayatın hatalar zinciri olsa da, ihanete dahi uğrasan, dost diye sarıldıklarından vefasızlık görsen de, en çok sevdiğin tarafından terk edilsen de, kimse seni fark etmese de, en güvendiğin dağlara karlar yağsa da, ne yaparsan yap kimseye yaranamasan da sakın pes etme. Yeniden, yeniden ve hatta ömrünün sonuna kadar bile olsa her defasında yeniden başla. Bil ki eninde sonunda kazanacaksın. Aşk seni bulacak ve seni kendisine katacak. Âşıksan eğer başka bir şansın yok zaten. Ya yok olacaksın varlık diyarında, ya var olacaksın yokluk diyarında. Ne önemi var değil mi? İkisi de boş. Sen sen ol, ne varlık dile, ne de yokluk. Bırak aşkın dediği olsun.

Ey Âşık,

Sabırlı, şefkatli ve bağışlayıcı ol. Yeteri kadar ve çok güçlü istersen, her şeyi başarabilirsin. Sen neyi istiyorsan bil ki o da seni istiyordur. Kendini bilen Rabbini bilir. Ne kadar sürerse sürsün durma, kendini ara. Kendini bulursan eğer aşkı da bulmuş olacaksın. Barış içinde ol, Rabbinden başka hiçbir şeyden korkma ama kibirden uzak dur, tevazu ile yaşa. Rabbinin rahmeti gazabını geçmiştir. Asla O'ndan yüz çevirme ve umudunu yitirme ama günah işlemekten beri ol. Elindekinin de kıymetini bil ki şükredenlerden olasın. En nihayette sakın somurtayım deme çirkin olursun. Güzel olmak istiyorsan gülümse. Çünkü gülmek için o kadar çok şeyin var ki.

Ya Rabbi, senden, muttakilerden olmayı istiyorum.

YALNIZ ALLAH RIZASI İÇİN YAŞA

Ey Âşık,

İmanında samimi ol. Yalnızca Allah'ın rızasını gözet. Basit çıkarlar peşinde koşma. İhlâsı bul ve Allahu Teâlâ'nın rızası için çalış. Ancak bu şekilde halis kullardan olursun. Muhlisler arasına yazılırsın. Başına ne gelirse gelsin, sen buna ister iyilik de istersen musibet, bunların hepsi de Cenab-ı Hak'tan gelir. Hakk'ın Hakk'ını ver. O'nun hakkı O'nu bilmektir. Bu ise kulluktan geçer. Amacın yalnızca O'nun rızası olsun. Sadece O'ndan iste ve küçük hesapların peşinde koşma.

Ey Âşık,

Sen O'nu göremesen de O seni görmektedir. O sana şah damarından daha yakındır. O'ndan utan ve gınahtan sakın. Gözlerini haramdan koru. Çünkü gözler yalnızca O'nu görmek için yaratılmıştır. Her azan da böyledir. Beden O'na açılan bir kapıdır. O'nu müşahade etmek üzere tasarlanmıştır. Her an seni izleyen Rab'binin gözetiminden kurtulamazsın. O halde sana yakışanı yap. Sana yakışan her işini samimiyetle Allahu Teâlâ'nın rızası için yapmaktır. Dünyalık peşinde koşma. Bil ki bu dünya geçicidir. Kendini birkaç kuruşa satma. Bu sözlerimiz, çalışma, yan gel yat demek değildir. Tam tersi çok çalış ve işini en iyi yap demektir. Meşru ölçülerde dünya nimetlerinden de yararlan ama bunlara aldanarak kulluğunu unutma. Sana nasihatimiz şudur ki ne iş yaparsan yap, niyetin sadece Allahu Teâlâ'nın rızasını kazanmak olsun.

Ey Âşık,

Senin görevin tebliğ etmektir. Fakat tebliğ görevinden hiçbir çıkar umma. Karşılığında bir şey alma. Ücretini Cenab-ı Hakk'a bırak. Hiçbir peygamber, evliya ve salih kimseler yaptıkları hizmetlerde, çıkar peşinde koşmadılar. Allah yolunda yapılan hizmetler karşılığında hiçbir dünyevi çıkar gözetme. Bu çıkar yalnızca para değildir. Yapılan hizmet karşılığında itibar sahibi olmak, insanların beğenisini, takdirini kazanmak da bu kısma girer. Beklemen gereken Allah'ın rızasıdır. Gayen insanları etkilemek, onların beğenisini kazanmak olmasın, Allah'ın rızasını kazanmak olsun. Sen O'na kulluk etmekten sorumlusun. Sen kendi vazifesine bak, gerisine karışma.

Ey Âşık,

Her an O'na ibadet halinde ol, basit dünya çıkarlarının peşinde koşma, dünya hayatının süsüne aldanma. Bu şekilde yalnızca Allahu Teâlâ'nın rızasını isteyen, Rab'lerine dua eden, sabırlı, O'nu zikredenlerle birlikte ol. Dünyanın geçici süslerine aldanıp çıkar peşinde koşanlarla birlikte olma.

“Sen de sabah akşam O'nun rızasını isteyerek Rablerine dua edenlerle birlikte sabret. Dünya hayatının (aldatıcı) süsünü isteyerek gözlerini onlardan kaydırma. Kalbini bizi zikretmekten gaflete düşürdüğümüz, kendi "istek ve tutkularına (hevasına)" uyan ve işinde aşırılığa gidene itaat etme.” (Kehf 28)

Ey Âşık,

Samimi ol, samimi ol, samimi ol. Hem dışında hem içinde yalancı olup da kendini kandırma. Cenab-ı Hakk'ın rızasını nasıl kazanabilirim? diye düşün ve her anını O'nunla yaşa.

“Ve onlar-Rablerinin yüzünü (hoşnutluğunu) isteyerek sabrederler, namazı dosdoğru kılarlar, kendilerine rızık olarak verdiklerimizden gizli ve açık infak ederler ve kötülüğü iyilikle savarlar. İşte onlar, bu yurdun (dünyanın güzel) sonucu (ahiret mutluluğu) onlar içindir.” (Ra'd 22)

Ya Rabbi, senden, vera istiyorum.

KÜÇÜK KIRMIZI BALIK

Hayat, masalların savaşı,
Bir varmış, bir yokmuş.
Hayat, zıtların savaşı,
Bir varmış, bir yokmuş.

Kırk katır ya da kırk satır,
Kimine ise kırk hatır.
Seç beğen, istediğini al!
Ne fark eder ki zaten,
Kimi açmış, kimi tokmuş.

İşte bu benim,
Hayat masalım.
Doğru, yanlış,
Sevgi, nefret,
Benlerin savaşı.

Yine de yaşamak,
Var olmak ve hayat bulmak,
Sevmek ve sevilme,
Çok güzel.

Sonunda her şey,
Zamana mahkûm.
Öyleyse!
Dursun savaşlar!
İnsin silahlar!
Dinsin insanlar!
Sonunda her şey,
Zamana mahkûm.

Yine de yaşamak,
Var olmak ve hayat bulmak,
Sevmek ve sevilme,
Çok güzel.

Korkular denizinde,
Küçük bir kırmızı balık,
Bir varmış bir yokmuş.
Avutur kendini, kendi kendine,
Saklandığı minik akvaryumda.

Küçük bir kırmızı balık
Bir varmış, bir yokmuş
Yine de yaşamak,
Var olmak ve hayat bulmak,
Sevmek ve sevilme,
Çok güzel.

KUZULARIN SESSİZLİĞİ

Yalnız kalmak nasıldır bilir misin?
Geceler boyu kendinle konuşmak.
Sessizliğin kulaklarını sağır eden,
Kahkahalarına ağlamak.
Her seferinde bir kez daha
Yalnızlığı yumruklamak.

Gel artık sevdiğim gel!
Öyle zor ki sabretmek,
Çılgınlıklarına gecelerin.
Öylece beklemek ve susmak,
Öyle zor ki...

Rüyalarımda gördüğüm,
Umutla beklediğim güzel!
Tamamlanmadı mı hasret esaretim?
Gel artık gel!

Hiç beklemediğim bir gece,
Çal gönlümü gir içeri!
Çılgınlıklarına inat kara gecelerin,
Esaretten kurtar beni!
Yalnızlığın kollarından çekip al,
Sevginle sar beni!

Gel artık sevdiğim gel!
Öyle zor ki sabretmek,
Çılgınlıklarına gecelerin.
Öylece beklemek ve susmak,
Öyle zor ki...

Rüyalarımda gördüğüm,
Umutla beklediğim güzel!
Tamamlanmadı mı hasret esaretim?
Gel artık gel!

VERA-ÜL AŞK

Ey Âşık,
Vera sahibi ol ki yârin gönlünü hoş tutasın. Vera nedir bilir misin? Vera, harama düşmek korkusu ile şüpheli işlere yanaşmamaktır. Yârin sevgisinden uzak kalmak, O'nun latif ve halim gönlünü incitmek korkusu ise korkuların en büyüğüdür. Onsuz bir an aşığa haramdır. Onsuz her an boş iştir. Böylece boş işleri topladılar hepsine malayani dediler. Dalma gönül, malayani suyuna boğulursun, aşk yangını suyla sönmez, ateşe ateş gerek, yoksa huzurdan kovulursun. Haram demek ayrılık demek, vera'da vuslat kokusu var. Yakup aleyhisselam'ın vera'sı Yusuf aleyhisselam'ın gömleği oldu. O sevda uğruna kendini ne hallere koydu. Ne gelse de önüne geçmedi yârin yerine. Nihayet aşka sadakat ile vuslat tahtına kondu.

“Biz, harama düşmeyelim diye en az yetmiş mubah terk ederiz.”

Hz. Ebû Bekir (r.a.)

Ey Âşık,

Harama emrin ötesinde bak. Emir asker gerektirir. Askerlikten geç, vera teskeresi ile gönlüne birlik nişanı tak. Gitme bir an öteye, var olursun, o varlık dediğinle ayrılık zehri solursun. Zahid ol eğer dilersen verayı. Takva ile giyin, vera ile misklen, züht ile süslen. Ancak o zaman seni bekler yârin sarayı.

Ey Âşık,

O ötelerin ötesidir. Ne ararsın öteyi orda burada? Öteler senden öte, gerek yok başka söze. Kendinden geçmedikçe, haram helali bilmedikçe, ayrılıktan korkup inlemedikçe, ötelerin ötesi nerde, sen nerde? O'na inanıp, Onun emir ve yasaklarına riayet et ki takva sahibi olasın, hem de şüpheli işlerden de sakın ki vera ile dolasın, helal malın fazlasını, şüphelilere düşme korkusu ile mubahların çoğunu, yârin sevgisinden başka sevgiyi de terk et ki zühd'e kavuşasın. Eğer istersen aşk ile yanmak, kulak ver o zaman büyüklerin sesine.

“Kıyamet günü, Allahu Teâlânın ihsanına kavuşacakların başında, vera ve zühd sahipleri bulunacaktır.” (Hadis-Tergib)

“Bir kimse, şu on şeyi kendine farz bilmedikçe, tam verâ sâhibi olamaz: Gıybet etmemek, mü'mine sû-i zân etmemek, kötü bilmemek, kimse ile alay etmemek, yabancı kadınlara, kızlara bakmamak, doğru söylemek, kendini beğenmemek için, Allahü teâlânın, kendisine yaptığı ihsânları nîmetlerini düşünmek, malını helâl yere harc edip, harâmlara vermemek, nefsi keyfi için, mevkî-makam istemeyip, bunları insanlara hizmet yeri bilmek, beş vakit namazı vaktinde kılmağı birinci vazîfe bilmek, Ehl-i sünnet âlimlerinin bildirdiği îmân ve işleri iyi öğrenip, kendini bunlara uydurmak.” (İmâm-ı Rabbânî)

Ey Âşık,

Zikir, fikir, eser,
Eder seni hakiki beşer.
İyice bilesin, anlayasın,
İşitip de savmayasın,
Zikirle Fikir, el ele verdiği zaman,
Ortaya çıkan, bir eserdir, o zaman.

Bilirim,

Nefsin muhalefet eder, pek yaman,
Aman aman,
Kapılma nar hevesine, olma saman.
Bir kurtuluş istersin ama duymazsın,
Ezan sesine ne diye koşmazsın?
Senin istediğin bu değildir a canım,
Yârin sesine ne diye coşmazsın?
İncinirsin diye,
Söylemek istemem gerisini.
El mahkûm,
Söyleyeceğiz söylenecekleri,
Bilmen gerek başına gelecekleri.

Ey Âşık,
Ne yaparsan yap, yalnız Allah için yap,
Bu yoldan sapma, nereden saparsan sap,
Urvet-ül vüska önünde sallanır uzan kap,
Haydi, durma, aşk ile cezbelensin kalp,
Gayret ile atıl, aşka satıl, yâre katıl.

İşini laf olsun diye yapma, yaparken eğri yola sapma,
Saparsan da çok oyalanma, durma, dön geriye geriye.

Fikrin tefekkür dolu olsun, ömrün yar zikriyle solsun,
Gidersen de yardan öteye, durma, dön geriye geriye.

Zikirle fikirden olmadan birisi,
Gelse de bir araya cümlesi,
Ne ölüsü, ne de dirisi,
Veremez bir eser, boştur gerisi,
Eserin yerinde, yeller eser
Kuru gürültüdür, bundan gayrиси.

İstiyorsan nasiplenmek aşktan, sevdadan,
Sen çekil aradan, sözler gelsin, O yardan,
Fikir onundur, hem de odur zikri yaratan,
Ne işlersen aman, sakın bilme kendinden,

Ey Âşık,
Ne fikir, ne zikir, bil bunları Rabbinden,
Ben ben dediğın, ne güzel eserdir, O'ndan.

Ya Rabbi, bizi dostlarına dost, düşmanlarına düşman eyle.

HUBB-U FİLLAH BUĞZ-U FİLLAH

Ey Âşık,
Bir tarafın ister ki dünya bir avucunda olsun, bir tarafında ister ki cennet de öteki avucuna
konsun. Ama bu isteğın muhaldir. İmam-ı Rabbani Hazretleri'nin buyurduğı gibi;

“Cem-i zıddeyn muhaldir.” (İmam-ı Rabbani)

Yani, iki zıd şeyin, aynı anda bir araya gelmesi, mümkün değildir. Dünya ile ahiret de birbirinin zıttıdır. İki zıt şey bir arada olmaz. Hangisine yanaşırsan ötekinden uzaklaşırsın. O halde sen ahireti seç. Hep dünyayı isteyen, Allahu Teâlâ'nın düşmanı olan nefsinden yana olma. Nefsin baş düşmanıdır. Nefsin Allahu Teâlâ'nın emirlerine muhalefet eder, olmayacak işler ister. O halde Allah için nefsinı sakın sevme. Allah düşmanlarını dost edinme. Bu ibadetlerin en kıymetlisidir. Buna Hubb-u fillah buğd-u fillah denir. Sevdiklerini sırf Allah rızası için sevmek, düşmanlık ettiklerine de sırf Allah rızası için düşmanlık etmek demektir.

Ey Âşık,
Şimdi dinle şunları da ibret al ve yalnız O'nun için sev veya sevme.

Allahu Teâlâ, Hazret-i Musa'ya sorar;

“-Ya Musa, benim için ne işledin?”

“-Ya Rabbi, senin için namaz kıldım, oruç tuttum, zekât verdim, zikrettim.”

“-Ya Musa, kıldığın namazlar, seni Cennete kavuşturacak yoldur, kulluk vazifendir. Oruçların, seni Cehennemden korur. Verdiğin zekâtlar, kıyamette, sana gölgelik olur. Zikirlerin de, o günün karanlığında sana ışıktır. Bunların faydası sanadır. Benim için ne yaptın?”

“-Ya Rabbi, senin için ne yapmam gerekirdi?”

“-Sırf benim için dostlarımı sevip, düşmanlarıma düşmanlık ettin mi?”

Musa aleyhisselam, Allahü teâlâyı sevmenin, Onun için olan en kıymetli amelin, Hubb-u fillah ve Buğd-u fillah olduğunu anlar. (Mektubat-ı Masumiyye)

Ey Âşık,

İmam-ı Rabbani hazretleri buyuruyor ki: “Muhammed aleyhisselama uymak için, Onu tam ve kusursuz sevmek lazımdır. Tam ve olgun sevginin alameti de, onun düşmanlarını düşman bilip sevmemektir. Sevgiye müdahane sığmaz. İki zıt şeyin sevgisi bir kalbde, bir arada yerleşemez. Cem-i zıddeyn muhaldir. Yani iki zıddan birini sevmek, diğerine düşmanlığı gerektirir.” (Mektubat 1/165)

Muhammed Masum hazretleri de şöyle buyuruyor:

“Sevgi, sevgilinin dostlarını sevmeyi, düşmanlarına düşmanlık etmeyi gerektirir. Bu sevgi ve düşmanlık, âşıkların elinde ve iradesinde değildir. Seviyorum diyen bir kimse, sevgilisinin düşmanlarından uzaklaşmadıkça sözünün eri sayılmaz. Sevgi, sevgilinin her şeyini sevmeyi gerektirir... Allahü teâlânın düşmanlarını sevmek, insanı Allah'tan uzaklaştırır. Onun düşmanlarından uzaklaşmadıkça, sevgiliye dost olunmaz.” (Mektubat 1/29)

“Kâfirleri dost edinen, Allah'ın dostluğunu bırakmış olur.” (Al-i İmran 28)

VEFA

Ey Âşık,

Vefa, sözünde durmak, sözünü yerine getirmek, sözünü tutmaktır. Vefa, dostluk ve sevgide devamlı olmak demektir. Vefa, ihtiyaç halinde iyi veya kötü her durumda ona yardım etmektir. Vefa ahlakın vazgeçilmez bir parçasıdır. Vefa, sevgide, sadakatte sebat etmektir.

Vefa hayatta olduğu gibi, öldükten sonra da arkadaşını hatırlamak, ailesine çocuklarına elinden geldiği kadar destek vermek, arayıp sormaktır. Vefa kadir kıymet bilmektir. Kendisine yapılan iyiliklere teşekkür etmek ve o iyilikleri zayi etmemektir.

Vefa, paylaşılanlar hatırına arayıp sormaktır. Vefa yitirmemektir. Vefa kaybolmamaktır. Vefa gitmek değil gelmektir. Müslüman'ın faziletidir, dürüstlüğüdür. Mümin vefakârdır. Böyle olunca ey güzel âşık, sen de vefalı ol ve dostlarını unutma.

KENDİNLE BARIŞ

Kırmızı bir gömlek,
Düşüyor aynalı kuyuya...
Karanlığa gömülme,
Ya da yükselmek bulutlara...
Kuyudaki aynada saklı
Hepsi senin elinde...

Yaramaz bir çocuk,
Çıplak, bekliyor seni
Kuyunun dibinde...
Sevgiye muhtaç,
Güvene hasret,
Belli ki
Gömleğin sahibi...

Kırmızı bir gömlek,
Düşüyor içindeki kuyuya...
Karanlığa gömülme,
Ya da yükselmek bulutlara...
Kör karanlıkta saklı,
Hepsi senin elinde...

Aç kuyunun kapısını,
Gir içeri sevgiyle,
Gelsin beklenen barış...
Yaramaz bir çocuk,
Boyu bir karış,
Çıplak, bekliyor seni,
Kuyunun dibinde...

Konuş onunla adamım,
İçindeki çocukla konuş...
Okşa saçlarını,
Durma kendinle sarış...
Kucakla onu yürekten,
Durma kendinle barış...

Sen kör değilsin, üzülme!
Sadece etrafın karanlık,
Işığı görmek istiyorsan eğer,
Sadece kendinle barış...

Ey Âşık,
Vefasızlık şeytanın hoşuna gider. Arkadaşlar arasındaki sevgiyi azaltmak, yok etmek için elinden gelen kötülüğü yapar. Bu durum onu çok sevindirir. O halde sen de şeytani sevindirmemek, onun oyununa gelmemek için vefakâr ol, arkadaşının kusurlarını görmeyip en uygun lisan ve sevgi ile onu düzeltmeye çalış. Ona karşı yumuşak davran ve sıkıntılı anında arkadaşının yardımına koş. Kara gün dostu ol. İyi gününde de yanında ol, neşesini

de paylaş. Arkadaşlık vefa ile zenginleşir. “Arkadaşlık ince ve lâtif bir cevherdir. Korumasını bilmezsen kazaya uğrar.” demişlerdir. Kusursuz insanla geçinmek ne kadar kolaydır. Önemli olan ve maharet isteyen, hatalı kişiyle geçinebilmektir. Allahü Teâlâ buyuruyor ki, “**Şeytanın aralarını bozmaması için, kullarım güzel konuşsun.**” (İsra 53) Onun için kırıcı ve üzücü konuşmaktan uzak dur. Bir Allah dostu olan İnsan-ı Kamil sevgili Kamil Baba bir seferinde şöyle buyurmuştu; “**Her şeyin bir dişisi vardır, bir de erkeği. Sözünde dişisi ve erkeği vardır. Siz dişi söz ile konuşun.**” Yani dostlarıyla kibar, nazik ve alt perdeden konuş. Birbirinizi kırmayın. İncitmeyin.

Vefakâr olmanın şartlarından biri de, dostun düşmanlarını sevmemek, dostun dostunu sevmektir. Bu husus ne kadar önemlidir. Sevginin temel taşlarından birisi de budur. Sevdiğinin sevmediğini sevme, bu sana yakışmaz. Allahu Teâlâ’ya düşman olan ile dost olman sevgiye ihanet olur. Sevğine sadık ol. Vefalı ol. Aldatma.

“Sizin dostunuz ancak Allah’tır, Resûlüdür ve Allah’ın emirlerine boyun eğerek namazı kılan, zekâtı veren mü’minlerdir.” (Maide 55)

Ey Âşık,

Vefa öyle bir ahlaktır ki nice kapılar açılır onunla ve niceleri doğru yola kavuşur. Kime verilmiş olursa olsun sözünde dur ve yalan konuşma. Yıllarda geçse sözünden dönme. Sözünde durma hususunda sabırlı ol. Cenab-ı Hak, Kur’ân-ı Kerim’de birçok ayet ile seni, muhatabın düşman da olsa, vefalı olmaya çağırıyor. Zararına da olsa, verdiği sözü tut, yaptığın sözleşmelere uy, imza koyarak taraf olduğun antlaşmalara sadık kal.

“Yüzlerinizi doğuya ve batıya çevirmeniz iyilik (birr) değildir. Ama iyilik Allah’a, ahiret gününe, meleklerle, Kitab’a ve peygamberlere iman eden; mala olan sevgisine rağmen onu yetimlere, yakınlarla, yoksullara, yolda kalmışa, isteyip dilenene ve kölelere (özgürlükleri için) veren; namazı dosdoğru kılan, zekâtı veren ve ahitleştiklerinde ahitlerine vefa gösterenler ile zorda, hastalıkta ve savaşın kızıştığı zamanlarda sabredenler (in tutum ve davranışlarıdır). İşte bunlar doğru olanlardır ve muttaki olanlar da bunlardır.” (Bakara 177)

Ey Âşık,

Peygamber Efendimiz’de (sallallahu aleyhi ve sellem) vefanın nasıl yaşanacağı konusunda şöyle buyuruyor: “**Müslüman Müslüman’ın kardeşidir. Ona hıyanet etmez. Ona yalan söylemez. Ona yardımı terk etmez. Her Müslüman’ın ırzı, malı ve kanı diğer Müslüman’a haramdır.**” Öyleyse başta Allahu Teâlâ’ya, Resulallah sallallahu aleyhi ve sellem’e vefalı olman en baştaki vazifendir. Sonrasında ailene, annene, babana, kardeşlerine, komşularına, arkadaşlarına ve bütün mü’minlere vefalı olman gerekir. Yoksa içinde bir parça da olsa vefa, iki cihanda da çekersin cefa. Tövbe et her fırsatta, sayma kaç defa, dostun vefası dost ile dost olmaktır, iyi anla olmak istersen muâfâ.

Ya Rabbi, senden, sana teslim olanlardan olmayı istiyorum.

Ey Âşık,

Şems-i Tebrizi kaybolur birden ortadan,
Mevlana'ya kalsın ister yalnızca yaradan.

Kanar gönlü, kalmaz canı, yanar hasretten,
Gözyaşı dinmez, yâri dönmez ki gurbetten.

Deli divane her yerde, dinsin diye bu keder,
“Şems'ten bir haber getiren yok mu?” der.

Onun yar peşinde olduğunu bilen yalancılara,
Verir,“Ben Şems'i gördüm” diyen bahşişçilere.

Müritleri bu durumu görür ve çok üzülür,
Yaklaşır içlerinden birisi ezilir de büzülür.

“Üstadım, bu deni insanlar seni kandırıyorlar.”
“Gördükleri falan yok, yalan haber veriyorlar”

Deyince O Mevlana, şöyle der inceden,
Kalbinden yükselir sözler sedef inciden.

“Beni kandırdıklarını, çok iyi biliyorum,”
“O yârin yalan haberine bahşiş veriyorum.”

“Şayet getirselerdi hakiki bir haber, vermiyorlar, ”
“Onlara canımı da verirdim severek, bilmiyorlar.”

Ey Âşık,
Bırak seni yar ile kandırsınlar, aşk ile yoğursunlar,
Hasret ocağına daldırsınlar, ateşlerde yandırsınlar.

Nerede hata yaptığını düşünerek, vakit kaybetme,
Hayat kısa, dön doğru yola, affedilmem zannetme.

Görmez misin Şeyh Galib’i? Hüsn ü Aşk’ta ne diyor?
Hüsn’le Aşk bir olunca ancak, samanlık seyran oluyor.
Gönlünü samanlardan temizle, yârin seyrangahıdır,
Hiçbir yere sığmayan nazlı sevgilinin nazargahıdır.

“Padişah konmaz saraya, hane mamur olmadan”
Hadi’ş-şah düşmez ocağa, tane hamur olmadan.

Gönlünü masivadan arındır, bakma her söylenene,
Üzülme vuslat çok yakındır, takma her küllenene.

Ey Âşık,
Gönül su şişesi gibidir, yardan gayrisi suya benzer,
Hava yârin simgesidir, Cem’i zitteyn muhal derler,

Dökersen suyu, nasıl dolarsa hava kendiliğinden,
Yarda böyle girer gönlüne, geçersen benliğinden.

KANATSIZ MELEKLER

Bir köşede kaybolan hayatlar,
Minik kalplerinde kırık anılar,
Pencereden bakar ıslak gözleri,
Sevgi dolu bir bakış bekliyorlar.

Gecenin koynundan bir el uzanınca,
Umutla dolu güzel bir masal başlar,
Bir kalp başka bir kalbi sarınca,
Sevgiyle dağılır tüm karanlıklar.

Onlar kanatsız melekler,
Bir tebessümle umut verenler,
Koruyucu aileler,
Onlarla hayat bulur kimsesizler.

Onlar kanatsız melekler,
Kalbimizi büyütenler,
Koruyucu aileler,
Onlarla hayat bulur kimsesizler.

Bir köşede kaybolan hayatlar,
Minik kalplerinde kırık anılar,
Pencereden bakar ıslak gözleri,
Sevgi dolu bir bakış bekliyorlar.

Gecenin koynundan bir el uzanınca,
Umutla dolu güzel bir masal başlar,
Bir kalp başka bir kalbi sarınca,
Sevgiyle dağılır tüm karanlıklar.

Onlar kanatsız melekler,
Bir tebessümle umut verenler,
Koruyucu aileler,
Onlarla hayat bulur kimsesizler.

Bir yastık değil bir omuz gerek,
Bir yorgan değil bir kucak gerek,
Sevgiyle kurulur gerçek evler,
Bir urba değil bir yuva gerek.

Onlar kanatsız melekler,
Bir tebessümle umut verenler,
Koruyucu aileler,
Onlarla hayat bulur kimsesizler.

Kalplerde bırakırlar silinmez izler,
Onlar kanatsız melekler,
İçimizde yaşayan gerçek mucizeler.

NOHUTLU PİLAV

İstanbul'da sıradan bir akşam. Yağmur çiseliyor. Hava hafiften soğuk. Tarık iş çıkışı, Üsküdar'daki Aziz Mahmut Hüdayî efendinin kabrini ziyaret ettikten sonra Mihrimah Sultan Camisine doğru gidiyordu. Ana cadde o kadar kalabalıktı ki insanlar neredeyse birbirlerine sürtünerek yürüyorlardı. Yol kenarındaki dükkânlara bakarak ilerliyordu. Sahildeki dolmuşlardan birine binip evine gidecekti. Akşam ezanı okunmaya başladı. Hemen yan taraftaki bir banka oturdu. Ezanı dinlemek istiyordu. Çünkü Üsküdar sahildeki iki büyük caminin seçkin müezzinleri, ezanı maaşallah o güzel sesleriyle, birbiri ardınca sırayla okurlar ve dinleyenleri mest ederlerdi. Nasıl olsa abdesti vardı. Cemaate de yetişebilecek mesafedeydi. Ezanın güzelliği karşısında gönlü pır pır ederken, birden onca sesin arasında, acaip bir ses işitti.

-“Açım, açım, ne olur bana yardım edin!”

Kalbi titredi. Ayağa fırladı. Kulakları diğer tüm seslere sağır olmuş, yalnızca yardım isteyen o sesi duymaya odaklanmıştı. Yavrusunu arayan bir anne gibi sağa sola koşuşturmaya başladı. Birden kalabalığın arasından belli belirsiz bir şekilde o sesin sahibini farkettiler. Ona doğru hızla koştu. Yerde oturmuş ve ellerini açmış, etrafından geçen insan sürüsüne “Açım, açım, yardım edin!” diye bağıırıyordu. Tarık gözyaşlarına hakim olamadı. Yerdeki adamdan ziyade çevresindeki kör ve sağır insanlar için ağlıyordu. Adamın yanına geldi. Ne diyeceğini bilemiyordu. Adam susmuş ve Tarık'ın ona uzattığı ele gülümseyerek bakıyordu.

-“Benimle gelmek ister misin?” diye sordu Tarık. Eski püskü elbiseler içindeki adam, evet anlamında başını sallayıp, Tarık'ın uzattığı eli tuttu ve ayağa kalktı. Genç bir adamdı. Kir pas içindeydi. Epeyce de ıslanmış ve üşümüştü. Birbirlerine baktılar ve gülümsediler.

Tarık “Haydi gidelim.” dedi. Hızlıca Camiye doğru yürümeye başladılar. Caminin yanında evvelden bildiği bir pilavcı vardı. Çok da güzel nohutlu pilav yapardı. Onu oraya götürdü.

Pilavcı Hasan Usta her zaman ki yerindeydi. Ağarmış saçlarına, ihtiyarlamış yaşına rağmen halâ aynı yerde nohutlu pilâv satıyordu. Seyyar pilav arabasının çevresine, rastgele dağıtılmış küçük taburelerde oturmuş müşterilerine hizmet ederken, onca yaşına karşın, adeta, İstanbul'un canlı müzesi olan Üsküdar'ın, dimdik ayakta kalan tarihi miraslarından birisi gibi görünüyordu. Tarık, Hasan Usta'nın yanına gelince selam verdi. Yanında getirdiği adam ise mahçup bir edayla başı yerde, öylece yanında duruyordu.

-“Selamun aleykum, Hasan Usta.”

-“Ooo, ve aleykum selam, Tarık oğlum, hoş geldin. Maaşallah, işten mi geliyorsun?”

-“Evet ustam. Namazdan sonra doğruca eve ama önce sana bir misafir getirdim.”

-“Başım üstüne evlat. Geç hele şöyle bir otur, soluklan!”

-“Yok, yok oturmayayım, namaz kaçmasın.”

-“Geç hele geç! Beraber gideriz. Ezan daha yeni okunuyor.”

Tarık ve misafiri yandaki taburelere ilişirken, Hasan Usta'da hemen abdestini tazelemeye girişti. İşi bitince tezgâhı çırağına bıraktı. Misafirin önüne de mis gibi kokan bir tabak nohutlu pilav koydu. Bir de ayran servis etti. Sonra Tarık'la beraber akşam namazını kılmak için Mihribah Sultan Camisine gitmek üzere kalktılar. Tarık, getirdiği misafirine sevgiyle ve şefkatle bakarak "Haydi, kardeşim, afiyetle ye! Sakın çekinme! Namazdan sonra döneceğim. O zaman inşaallah görüşürüz." dedi ve Hasan Ustayla şakalaşarak camiye doğru gözden kayboldular.

Güzel ikili cemaatte yerlerini aldılar. İmamın eşliğinde akşam namazlarını kılmaya başladılar. Tarık imamın peşinden sağ omzuna doğru selam verirken hemen yanında namaz kılan adamı görünce şaşırıp kaldı. Nohutçuya getirdiği misafiri, onlarla beraber namaz kılıyordu. Sol tarafa da selam verince hemen diğer yana döndü ki bir de ne görsün? Adam yoktu. Yanlış mı gördüm acaba diye Hasan usta'ya döndü. Hasan usta yavaşça Tarık'ın kulağına gülümseyerek fısıldadı:

-“Oydu. Oydu. Yanılmadın.”

Namazdan sonra beraberce pilav arabasına döndüler. Tarık doğruca az önce oturduğu tabureye ve küçük yer masasına gitti. Hasan Usta'nın getirdiği nohutlu pilav ve ayran halâ masada duruyordu. Misafir olan genç adamdan da eser yoktu. Çırağa döndü ve merakla seslendi:

-“Metin, bir bak hele!”

-“Buyur, Tarık abi!”

-“Buradaki adam nerede? Bir yere mi gitti?”

Çırak Metin, şaşkın şaşkın Tarık'a bakarken "Ne adamı abi?" dedi. "Burada kimse yoktu ki" Şaşırma sırası Tarık'a gelmişti ki Hasan Usta yanına geldi.

-“Şaşırma be oğlum. Bunların gözleri görmez böyle yüzleri. Bunların kulakları duymaz böyle sesleri. Ancak kalp gözü açık olanlar görebilir. Rabbimizin görevli bir kuluydu. Geldi, geçti. Herkes kendince nasibini aldı. İyilik yapmak herkese lütfedilmez evlât. Sen büyük bir sınavdan geçtin ve kazandın, elhamdulillah. Mübarek olsun.”

-“Fakat Hasan Usta sen de görmedin mi? Yanımdaydı. Hatta namazda da bizimleydi.”

-“Evet evlât. Ben de gördüm. Fakat benim gördüğüm asıl önemli şey senin kalbinin güzelliği idi. Maaşallah. Allah yolundan bizleri ayırmasın! Var şimdi evine git! Çokça şükret ve yolundan da dönmemeye gayret et! Allah hayır peşinde koşanları işte böyle mükâfatlandırır.”

Tarık, kucaklaşıp vedalaştıktan sonra evine gitmek üzere, sahildeki Çengelköy dolmuşlarına bindi. Yol boyunca yaşadıklarının etkisinde, pencereden dışarıyı seyrederken "Allah" ismini durmadan zikrediyordu.

Kapıyı açan eşinin güler yüzü, bütün günün yorgunluğunu üzerinden çekip aldı. Bir güzel temizlenip, akşam kıyafetlerini giyindikten sonra mutfağa doğru giderken, mutfaktan çok tanıdık kokular geliyordu. Eşi sofrayı çoktan kurmuştu. Yerine otururken eşinin önüne

koyduğu tabağa bakınca afalladı kaldı. Bir yandan gülüyor, bir yandan da ağlıyordu.
Çünkü tabakta nohutlu pilav vardı.

AHMET YESEVİ DİVAN-I HİKMET'TEN

Nerde görsen gönlü kırık, merhem ol
Öyle mazlum yolda kalsa, yoldaşı ol
Mahşer günü dergâhına yakın ol
Ben-benlik güden kişilerden kaçtım ben işte.

Garip, fakir, yetimleri Rasul sordu
O gece Mirac'a çıkıp Hakk cemalini gördü
Geri gelip indiğinde fakirlerin halini sordu
Gariplerin izini arayıp indim ben işte.

Ümmet olsan, gariplere uyar ol
Ayat ve hadisi her kim dese, duyar ol
Rızık, nasip her ne verse, tok gözlü ol
Tok gözlü olup şevk şarabını içtim ben işte.

Akıllı isen, gariplerin gönlünü avla
Mustafa gibi ili gezip yetim ara
Dünyaya tapan soysuzlardan yüzünü çevir
Yüz çevirerek derya olup taştım ben işte.

Şiirin kaynağı: Ahmet Yesevi Divan-ı Hikmet

TESLİMİYETİN VERDİĞİ HUZUR

Ey Âşık,
Bir zaman olur ki hayata ne umutlarla başlarsın. Hayatın her zaman güzel geçeceğini düşünürsün. Senin için hazırlanmış hayat yolunun süper kahramanı olursun. Başına hiçbir musibet gelmeyecek, o kadar çok mutlu olacaksındır ki bu müthiş enerjiyle saldırırsın dünyaya. Dünya sana göz kırpmaktadır. Öyle medyadan izlediğin haberlerin hiç birisi seninle ilgili değildir. Bu anlatılanlar yazılanlar ve bunları yaşayanlar sadece senin hayat gösterinin ponpon kızlarıdır. Sen süper star olursun ve senin dışındaki her şey ya seyircin ya da vokalistindir. İşte hayat böylesine cesur başlar. Her zaman böyle gidecek sanırsın. Senin için yaşanmak ve de en mühimi ölüm yoktur.

Ey Âşık,
Ama günler hiçte senin düşündüğün gibi geçmez. Yaptığın planlar boşa çıkabilir ve hayallerin gerçekleşmeyebilir. Bu noktada hayal kırıklıkları yaşayabilirsin. Ümidini yitirebilir, büyük boşluklara düşebilirsin. Olaylara müdahale etmek, düzeltmek ve istediğin şekle sokmak istersin ama bir türlü muvaffak olamazsın. Böyle durumlar pek korkutucudur. Hayatın iplerinin, elinde olmadığını görmeye başlarsın. Acizliğin yüzüne vurulur. Bu noktada iki seçeneğin vardır. Ya yaşananların ardındaki yöneticiyi göreceksin ya da bir şeyleri yönettiğini sanarak, hayal kırıklıklarının kaçınılmaz mutsuz insanı olmaya devam edeceksin. Sonuçta hangisini seçersen seç, insan olmanın bedelini ödeyeceksin. Her ne yaşarsan yaşa, anlayacaksın ki ipler senin elinde değil. Öğrenmen gereken şey ve görevin, sadece görünenin ardındaki yöneticiyi keşfetmek ve ona teslim olmaktır.

“Kim iyilik yaparak kendini Allah’a teslim ederse, şüphesiz en sağlam kulpa tutunmuştur. İşlerin sonu ancak Allah’a varır.” (Lokman 22)

Ey Âşık,

Düşün, dünya bataklığında çırpınmanın ne anlamı var? Daha çok batmaktan başka ne işe yarar? Yapılması gereken sana uzatılan ele sımsıkı yapışmak. Çırpınmayı bırakmak ve kulluğa giden yolda yürümek. Nihayette kulluk mertebesinde huzura kavuşmak. Layıkıyla kul olan ise artık ne varsa sıkıntı adına hepsini Allahu Teâlâ’ya havale eder ve hayatın her anında O’na teslim olur. Böylece hayatın anlamı ortaya çıkar. Ne için yaşadığımızı anlar. Hiçbir şey onu üzemez. Allahu Teâlâ’ya sığınan ve teslim olandan daha huzurlu kim olabilir? Aksi halde bunalım girdabında, dibe doğru batışın dayanılmaz acısı, kaçınılmaz olacaktır.

“Hayır, öyle değil! Kim “ihsan” derecesine yükselerek özünü Allah’a teslim ederse, onun mükâfatı Rabbinin katındadır. Artık onlara korku yoktur, onlar üzülmeyeceklerdir.” (Bakara 112)

Ey Âşık,

O ne güzel dosttur, O ne güzel yardımcıdır. O işlerini senin için en güzeliyle halleder. Senin için iyi gibi görünen bir şey belki de senin için hayırsız olabilir. İşlerini O’na bıraktığın da O şerleri senin için iyiliğe çevirir. O ‘na teslim olmak ve O’nunla beraber yaşamak ne güzeldir. İşte böylece hayal kırıklığı olmayan, karmaşadan uzak, huzur dolu bir hayat yaşamaya başlarsın. Sadece sana düşen, mızımızlanmayı bırakıp ağzına uzatılan biberondan sütünü efendi gibi içmek ve sütün keyfini çıkarmaktır. Sütün sahibine minnetle, gülerek bakmak ve teşekkür etmektir.

“Hayır! Yalnız Allah yardımcınızdır. O, yardımcıların en hayırlısıdır. O ne güzel dosttur, O ne güzel yardımcıdır.” (Al-i İmran 150)

Ey Âşık,

Bir zamanlar birisi bir çiçek ve bir kelebek diledi. Fakat Allah bunların yerine ona bir kaktüs ve bir tırtıl nasip etti. Adam üzüldü. Neden dilediği verilmemişti. Bir anlam veremiyordu. Sonra şöyle düşündü. Allah’ın takdirinde elbette bir hikmet vardır. Sorgulamamaya karar verdi. Bir zaman sonra, adam öylece bıraktığı dileğinin ne durumda olduğuna bakmaya gitti. Fakat gördüklerine inanamadı. Dikenli kaktüsten güzel bir çiçek, tırtıldan da harika bir kelebek ortaya çıkmıştı. “Allah neylerse, güzel eyler” diye düşündü adam.

Ey Âşık,

O’nun senin için takdiri bazen sana ters gelebilir. Sakın ters gibi görüne aldandıp da feryat etme. Allah her zaman senin için en doğrusunu yapar ve senin için en doğru olanı verir. Ne olursa olsun dua ettiğinde Allah’tan bir şey istediysen ve istediğin olmadıysa veya başka bir şey sana verildiyse aman, sakın ha, endişelenme. Allahu Teâlâ’ya güven. Emin ol ki Allahu Teâlâ her zaman sana en uygun olanı verecektir.

Ey Âşık,

İsteklerin her zaman ihtiyacın olan şeyler olmayabilir. Sadece sabırla neticeyi beklemek lazımdır. Allahu Teâlâ dualarını her zaman kabul eder. Her zaman yerine getirir. Ondan şüpheye düşmek sadece seni üzecektir. O’na inanmak ve teslim olmaksana huzur

verecektir. Bu yüzden şüphelerden kaçınmalı ve O'na güvenmelisin. Yukarıda ki hikâyecikte anlatıldığı gibi gördüğün üzere aslında dikende bir çiçek, tırtılda da kelebek gizlenmiştir. Allahu Teâlâ tercihlerini kendisine bırakanlara en iyisini verir.

Ey Âşık,

Senin için takdir edilen hayata rıza göstermen ve Allahu Teâlâ'ya tam bir itaat ile tam bir kulluk ile teslim olman asli görevindir. Müminin en belirgin özelliklerinden birisi de Allahu Teâlâ'ya teslim olmaktır. Bu hususta hiçbir zaman şevkini, heyecanını yitirme. Bu yolda tek amacın Allah'ın hoşnutluğunu kazanmak olsun. Allahu Teâlâ'nın rızasına ulaşmak her şeyden daha tatlıdır. O'nun rızasına seni kavuşturacak en önemlisi hususlardan birisi de O'na teslim olmandır. Teslim olmanın göstergesi ise senin Allahu Teâlâ'dan razı olmandır. Hayatın içerisinde başına gelen kötü ve iyi şeylerin O'ndan geldiğine tam olarak inanman, verdiği her nimetin ve yaptığı her işin güzel olduğunu kabul etmen, tüm bunlardan razı olmandır. İyice anla ki Rabbini sevdiğinin, güvendiğinin ve O'na teslim olduğunun doğruluğu, O'nun kazasına razı olman, belasına sabretmen ve nimetlerine de şükretmenle ölçülür.

Ey Âşık,

Tam bir teslimiyetle inan ve bil ki hiçbir şey kendi başına, Allah'ın emri ve izni olmadan ne sana fayda verir, ne de zarar verir. Allah şefkatlidir. Allah merhametlidir. O asla zulmetmez. Her işin ardında nice faydalar ve nice hikmetler saklıdır. Tüm bu saklılık ise âşıklara nazdır, cilvedir. Tüm bu saklılık kulun sınavıdır. Bu nedenle nefse aldanma, şeytana kanma. Allah ne iş yaparsa, hep güzel eyler. O'nun senin için beğenmiş olduğundan başka bir şeye heves etme. O senin için her zaman en iyisini takdir eder. O'nu sev, O'ndan gelen her şeyin iyi ve güzel olduğunu bil ve Allah'a teslim ol. Ancak bu şekilde O'nun desteği, yardımı seninle olur ve iki cihanda da zevk ve sefa içinde yaşarsın. Ancak o zaman şu ilahi hitaba mazhar olursun;

***“Ey huzur içinde olan nefis! Sen O’ndan razı, O da senden razı olarak Rabbine dön!
(İyi) kullarımın arasına gir. Cennetime gir.”
(Fecr 27-28-29-30)***

Ey Âşık,

Bir gün Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimize birisi gelir.
“-Ya Resulullah” der, “-Ben Allahu Teâlâ'yı çok seviyorum.”

Bunun üzerine Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem şöyle buyurur:
“-O halde belalara hazır ol.”

Bir müddet zaman geçer. Huzura başka birisi daha gelir.
“-Ya Resulullah ben seni çok seviyorum” der.

Bu sefer de Resul-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem buyururlar ki;
“-O halde fakirliğe hazır ol.”

Ey Âşık,

Bir müslümanın başından üç şey eksik olmaz. İlet, killet ve zillet. İlet demek hastalık demektir. Killet ise azlık anlamında olup fakirliği belirtir. Zillet demekse hor görülme, itibarsızlık manasına gelir. Tüm bunlar elbette ki sınav maksadıyladır. Yoksa hakikatte bir müslümanın hakkı cennet-i aladır. Yaşanılan her şey bir sınavdır. İyi veya kötü ne gelirse

başına her an bir sınav ile karşı karşıya kalırsın. Gerçekte mutlak kötülük yoktur. Bunları sen iyi veya kötü diye algıyorsun. Kötü hadiselerde sabretmen, iyi olaylarda ise şükretmen beklenir. Sınavlarının büyüklüğü ve küçüklüğü de isteklerinin büyüklüğüne ve küçüklüğüne göre değişir. İsteğin büyükse sınavın da o nispette büyük olacaktır. Sınavların en büyükleri, aşk istekleri içindir. Elbette her isteğinin bir bedeli olacaktır. İsteklerinde ne kadar kararlı olduğunu ispat etmen gerekmektedir. Aşk yolunda ispat ise sevgiliden gelen her belaya sabretmek ve her nimete şükretmektir.

“Onlar; başlarına bir musibet gelince, “Biz şüphesiz (her şeyimizle) Allah’a aidiz ve şüphesiz O’na döneceğiz” derler. İşte Rableri katından rahmet ve merhamet onlarıdır. Doğru yola ulaştırılmış olanlar da işte bunlardır.” (Bakara 156,157)

Ey Âşık,

Sabrın ötesinde şükür vardır. Şükür hali, bir nimete kavuştuğun zaman olması gerektiği gibi, başına bir musibet geldiğinde de olmalıdır. Her durumda da şükretmelisin. İstediklerin olmayınca isyan etmemelisin. Kötü gibi görünen nicesinin ardında senin için bir hayır vardır. Sen bilemezsin.

“...Olur ki, bir şey sizin için hayırlı iken, siz onu hoş görmezsiniz. Yine olur ki, bir şey sizin için kötü iken, siz onu seversiniz. Allah bilir, siz bilmezsiniz.” (Bakara 216)
“Allah’ın izni olmaksızın hiçbir musibet isabet etmez. Kim Allah’a inanırsa, Allah onun kalbini doğruya götürür. Allah her şeyi bilendir.” (Tegabun 11)

Ey Âşık,

Sabrın ve şükrün ötesinde bir yer vardır ki bu yer, kulluk yeridir. Kul olan kabullenendir. Her halükarda teslim olup, sevgiliden razı olmak demektir. O’nun sana verdiği her şeyden razı olmak, memnun olmaktır. İstek yok, feryat yok, itiraz yok, sabır yok, şükür yok. Yalnızca her şeyde O var. Bu nokta kabullenmek noktasıdır. Her şeyi başlatan ve bitiren ilk ve son noktadır. Nefsinin bittiği ve alını yazısını kabul ettiği andır. O andır ki tüm nefis elbiselerini soyduğun ve yalnızca özünün, çırpınıplak maddesiz kaldığı andır. Özün teslim olmayı ancak nefsin itiraz etmeyi ister. Sen birkaç kilo etten ibaret değilsin a şirin âşık, nefsinin istekleri seni yanıltmasın. Sen sen ol özüne kulak ver. Bırak özün rabbine teslim olsun. Yalanları, hayalleri terk et ve hakikati kabullen. Bu çırpınıpların bir faydası yok. Unutma her şey aslına döner. Sen de aslına döneceksin. Çünkü aslından başka asıl olan yok. Yoksa olmayan hayali maddenin peşinde koşarak, sana verilmiş olan hayat nimetini boşa mı harcayacaksın? Yapma. O yüceler yücesi yaratıcının, senin için takdir etmiş olduğu yazgını kabul et. Kabul et ki teslim olup da razı olanlardan ve Allahu Teâlâ’nın rızasına kavuşup da sonsuz huzura erenlerden olasın.

“Ey mutmain olan nefis! Sen O’ndan razı, O da senden razı olarak Rabbine dön! (İyi) kullarımın arasına gir. Cennetime gir.”
(Fecr 27,28,29,30)

Ya Rabbi, senden, sabredenlerden olmayı istiyorum.

BAHÇE MAHALLESİ RUHUNA FATİHA

Mersin’in Bahçe Mahallesi çok meşhurdur. Yerlisi olanların neredeyse hepsi, Bahçe Mahallesi’ni bilir. Mahallemiz, Tevfik Sırrı Gür lisesi’nin yanındaki Özgür Çocuk Parkı’nın oradan başlar ve Ferah Hamamının oraya kadar devam eder. Çıkmaz sokakları, öpücük

sokağı, Şaşkın Bakkal sokağı önde gelen sokaklarıdır. İşte ben, yıllar önce Bahçe Mahallesinin bu sokaklarından 3 ncü çıkmaz sokağında doğdum.

Babam vefat ettiğinde henüz 9-10 yaşlarındaydım. 5 yaşında bir kız kardeşim ve askerliğini yapmakta olan bir de abim vardı. Üst katında oturduğumuz iki katlı evimizde, annemle beraber burada yaşamaktaydık. Alt katı ise kiraya vermiştik. Ev kirası ile geçinmekteydik. Çok şükür kimseye muhtaç olmadan geçinip gidiyorduk.

Dondurmacı Halil'in yanındaki Gazi Paşa İlkokulu'nu bitirdikten sonra, yine Dondurmacı Halil'in hemen karşısında olan, şimdilerde müze olarak kullanılan tarihi binadaki Dumlupınar Ortaokulu'na gittim. Derslerim çok iyiydi. Çok da çalışırdım. O zamanlar sağolsun, hem komşumuz hem de kiracımız olan ayrıca Dumlupınar'da tarih öğretmeni olan Osman Amca bize akıl verdi. Askeri lise sınavlarına hazırlanmaya başladım. Hiç unutmam, bana sınava yönelik test kitabı getirmişti. O kitabı kaç kere hatim ettim? Bilmiyorum.

Eskiden çıkmazların arkasında, bir köşesinde yeşil bir yatır olan, büyük bir tarla vardı. Burada gençler, çocuklar futbol maçları yaparlardı. Bol kanlı ve bol terli maçlar olurdu. Mahalle maçları olduğu zaman ise büyük kavgalar çıkar, meydan savaşı gibi millet birbirine girerdi. Tabi ki Bahçespor her zaman galip gelirdi. Elbette maçta değil kavgada?! Kavgadan sonra herkes sarmaş dolaş olur, mahallenin düşman tarafından işgal edilmesine mani olmanın vatansever heyecanı ile evlerine dağılırdı. Ben de zaman zaman çocuk maçlarına katılırdım. Ancak ne zaman maç yapsam, çelme yerdim. Sadece toz toprak ve küçük taşlarla kaplı tarlada düştüğümde daha doğrusu düşürüldüğümde de elim ayağım yaralanırdı. Tedavim sırasında bir de annemden yediğim azar ve şaplaklar cabası olurdu. Fakat son zamanlarda Askeri Lise sınavlarına hazırlandığımdan, evimize çıkan merdivenin başında, ders çalışmak için inzivaya çekilmiştim. Çocuklar çağırdığında gitmezdim. Ders çalışırdım.

Evler yan yanaydı. Çatıları yoktu. Mersin çok sıcak olduğundan evlere çatı yapılmazdı. Hem ucuz olur, hem de sıcak yaz geceleri evlerin damında yatılırdı. Çoğu evin damına derme çatma ahşap kamelyalar çakılır ve buralara da çibinlik kurulurdu. Kapılar, pencereler sıcaktan dolayı açık olurdu. Buna rağmen yıllarca tek bir hırsızlık olayı olmamıştı. Kimse kimseye kötü gözle bakmazdı. Koca sokak bir aile gibi iç içe yaşardı. Mahallemizin sakinleri genelde Suriye'nin laskiye bölgesinden göç eden fellah araplarıydı. Mahallede yörük olarak bir tek biz vardık. Fellah arapçada çiftçi anlamına geliyor. Cumhuriyet dönemindeki Hatay olayları sırasında Suriye'den göçmüşlerdi. Bizim ev sokağın sonunda, yengemlerin ailesinin evi de başındaydı. Abim evlendiğinde ben daha 7-8 yaşlarındaydım. Yengemin benim yaşlarımda kardeşleri olduğundan, bazen onlara gider, onlarla oynardım. Bazı sıcak gecelerde de sıcaktan kaçmak için annemden izin alır ve onların damlarında yatardım. Çünkü annem, babamız olmadığı için, bizim evin damında yatmamıza izin vermezdi.

Çocuklar genelde okul dönüşü öğleden sonra, havanın sıcaklığının azaldığı ikinci vakitlerinde, 3 ncü çıkmazda toplanır ve oyun oynardı. Epeyce kalabalık olurduk. Bazen gençler, yaşlılar bile sokakta oyun kurarlardı. Sokağın ortasına, pencereden pencereye ip çekerler, voleybol oynarlardı. Yaşlıların katıldığı oyun ise yakar toptu. Bizi küçük olduğumuz için almazlardı. Biz kenarda seyrederdik. Öylesine eğlenceli olurdu ki seyrine doyum olmazdı. Biz erkek çocukları o zaman oldukça meşhur olan Tarkan, Malkoçoğlu, Kara Murat filmlerinden esinlenerek yaptığımız tahtadan atımıza biner, elimize

kılıçlarımızı alır, birbirimizle savaşırdık. Ok, yay kullanmak yasaktı. Gözümüze gelebilir diye büyüklerimiz izin vermezdi. Kızlar ise ip atlardı. Birdir bir oynarlar, yere çizdikleri merdivene benzer bir şeyin üstüne yassı bir taş atar ve üzerinden sek sek yaparak zıplayıp dururlardı. Biz ise topaç çevirirdik ve kırmaca oynardık. Ebe olan yere topacını koyar ve biz de yerdeki topaca kendi topacımızı isabet ettirerek onu kırmaya çalışırdık. Yerdeki topaca vuramayan ebe olurdu. O kadar çok oyunlar oynanırdı ki çok neşeli ve rahatlamış şekilde evlerimize döner, üstümüzü başımızı kirlettiğimiz için de elbette bizi pataklamasına izin vererek annemizi de rahatlatırdık.

Mahallemizde bir de Yıldız Sineması vardı. Yazlık sinemaydı. Üstü açık olduğu için yaz aylarında çok tercih edilirdi. Çarşıda olan Kamer ve Kurum sinemaları ise kapalı sinemalardı. Ancak buralarda genelde seks filmleri oynatılıyordu. Film afişleri açık saçık resimlerden oluşurdu. Seks filmlerinin yanında şarkılı türkölü arabesk filmleri, vurdulu kırdılı Cüneyt filmleri ve Amerikan kovboy filmleri sanat dünyamızı kasıp kavuruyordu?! At arabalarının arkasına birbirine dayanmış panolara yapıştırılmış film afişleri, sokak sokak dolaştırılır ve çığırkan da elindeki megafonla filmin reklamını yapardı. Bazen at arabası bizim sokaktan geçerken çıplak kadınların olduğu afişlere bakardım ama hemen kafama şaplağı yerdim. İlginç bir ahlâk anlayışımız vardı. Büyüklerin yaptığı pek çok kötü şeyi küçükler yapamazdı. Ancak büyüdüğümüzde kötülük yapabiliydik.

Yıldız sinemasına Ferdi Tayfur'un, Orhan Gencebay'ın filmleri geldiği zaman, 3 ncü çıkmazda ne kadar kadın, kız, oğlan varsa ellerde minderler, topluca sinemaya giderdik. Minderle gidilmesinin sebebi de sandalyeler tahta olduğundan ve 2 film birden oynatıldığından, ilerleyen saatlerde sandalyeler rahatsız edici oluyordu. Sandalyelerin arasındaki koridorlarda da gazozcular, kuruyemişçiler dolaşırdı. Kadınlar filmlerin acıklı sahnelerinde, bir yandan ağlarken bir yandan da çekirdek çitlerdi. Yine topluca gelindiği gibi aynı şekilde eve dönerken filmlerin kritiği yapılır, uyumuş kalmış küçük çocuklar kucaktan kucağa yardımlaşarak taşınırdı. Sokağa girince sinemaya gelemeyen yaşlılar da sokak lambasının altında, yere serdikleri çulun üzerindeki minderlere oturmuş, bizi bekliyor olurdu. Evlere dağılmadan önce filmlerin özetleri yaşlılara bir güzel anlatılırdı. Sonra herkes neşeyle evlerine dağılırdı. Erkeklerin bir kısmı ise öteki sokak lambasının altına kurdukları masada, bazı geceler kâğıt, bazı geceler de domino oynarlardı.

Sokağımızın tarihi bakkalı ise Şaşkın Bakkal'dı. Sokağımızın girişinde, köşede yıllardır bakkaliye işiyle uğraşan, o zamanlar bilmediğim ama meğerse soyadı şaşkın olan Ayhan amca çok gülyüzlü bir adamdı. Şaşkın Bakkal o kadar meşhurdu ki adres tarifleri Şaşkın Bakkal'a göre yapılırdı.

Bunun yanında bir de Cengiz Amcamız vardı. O da mahallemizin taksicisiydi. Her işe koşar, ücretli ücretsiz herkesi her yere taşırdı. Sonradan durduğu yer taksi durağı oldu. Adını da Cengiz Taksi koydular.

Hasan amca ise ağaç hızarlarının tamircisiydi. Akşamcıydı. Her akşam içerdi. Fakat kendine zarar, kimseciklere karışmazdı. Evinin penceresinin yanına masasını kurarlardı. Akşamleyin sokaktan ne zaman geçsem, pencereden onu görürdüm. Bazen pencereden bir iki laf eder, bazen de yanına giderdim. Beni tka basa yedirirdi. Onun eşi de Muteber Teyze. Tam bir arap kadını. Kilolu, dilli, neşeli, hamarat. Ne zaman görsem muhakkak yemek yapıyor olurdu. Beni gördüğü zaman hemen yanına çağırır, doğradığı neyse bir lokmasını, zorla da olsa ağızıma tikiştirirdi.

Bir Parko Amcamız vardı ki mahallemizin muhtarıydı. Her seçimde o kazanırdı. Eşi Ayla Teyze’de onun bir numaralı yardımcısıydı. Parko Amca girişken, konuşkan, tez canlı ve iş bitirici birisiydi. Mahallenin her derdine koşardı. Sanki muhtar olmak için doğmuştu. Ortaokuldan sonra askeri lise sınavlarını kazanmıştım. Haber evimize olduğu kadar çıkmazımıza da bomba gibi düşmüştü. Herkes sanki kendi çocukları kazanmış gibi seviniyor, annemi tebrik ediyor, bana da durmadan aferin diyorlardı. Yanaklarımda öpülecek yer kalmamıştı. Herşey güzel gibiydi ama bir sorun vardı. Kuleli Askeri Lisesi’nden gelen kayıt evraklarında çok yüklü miktarda bir paraya karşılık senet imzalayacak bir de kefil istiyorlardı. İlerde okumazsam, okuyamazsam veya okulu terk edersem devletin bana yapmış olduğu masrafları geri almak için böyle bir senet imzalatıyorlardı. İşte bu aşamada Parko Amca, hızır gibi yetişti. Annem yanına akıl danışmaya gitmiş. O da “Yani Zehra hanım, bu mu derdiniz? Biz ne güne duruyoruz? Ben oğlum biliyorum. O okur ve Subay olur da karşımıza gelir. Ben kefil olurum, sen üzülme!” demiş. Ben de hemen yanına gittim. Elini öptüm. Teşekkür ettim ve onu mahcup etmeyeceğime dair söz verdim. O da yanaklarımdan öptü. İşte böylece askerlik hayatım başlamış oldu. Teğmen olduğumda askeri üniforma ile yanına gitmiştim. Parko Amca’ya okkalı bir selam çaktığımda, gözyaşlarına boğulmuş ve bana rahat, hazır ol çekmişti. Allah ondan da eşinden de razı olsun.

Bir de Şişko Sabahat’imiz vardı. Sabahat Teyze gerçekten adına münhasır bir kadındı. Tabi ki yaşlılar hariç kimse ona şişko diyemezdi. Hele bir desin, aman Allah! Kızılca kıyamet kopardı. Ailece balıkçılık yaparlardı. Bazı zamanlar sahile giderdim. Balıkçılar limanında onlara uğurdım. Sandallarına binerdim. Bana balık ekmek yedirirlerdi.

O zamanlar sağ sol meseleleri ülkemizi yakıp kavuruyordu. Devrimciler, Ülkücüler, Akıncılar ve daha bilmem neler neler, her birisi memleketi kurtarmak adına birbirleriyle savaşıyordu. Her gün ölenlerin, yaralananların haddi hesabı yoktu. Ancak bizim sokakta asla terör olmazdı. İzin verilmezdi. İşte o günlerde büyük bir cümbüşle Askeri Liseye yolcu edilmemden sonra ilk kez izine gelmiştim. Annem mahalleye hava atmak için bana askeri elbiselerimi zorla giydirdi. Bir güzel koluma da girdi ve böylece çıkmaz sokağa çıktık. Ben sıkılıyordum ama annem işte, o da haklıydı. Biz sokağa çıkınca tüm cümle âlem sokağa döküldü. Sokağın bir başından diğer başına öptüğüm ellerin ve beni öpen dudakların sayısını hatırlamıyorum. Yalnız az kalsın Şişko Sabahat Teyze’nin kucağında son nefesimi veriyordum. Beni göğsüne öyle bir bastırdı ki kiloları arasında adeta kayboldum. Neyse ki kazasız belâsız kurtuldum. Sonunda da resmigeçit töreni, başarıyla son buldu da kendimi eve zor attım. O gündür bu gündür bir daha da üniformalı olarak 3ncü çıkmaza çıkmadım.

Öğrencilik yıllarım başarılı bir şekilde birer birer geçerken, bazen gelen mektuplarda, bazen de yaptığımız telefon görüşmelerin de bu güzel insanların vefat haberlerini almaya başladım. Her haber kalbime saplanan bir hançer gibi beni derinden yaralıyordu. Bir yandan da mahalle boşalmaya başlamıştı. Ekonomik sıkıntılar nedeniyle benim yaşlılarım da sağa sola taşındılar. Artık Bahçe Mahallesi can çekişiyordu. Her geliş gidişimde gördüm ki ne Bahçe Mahallesinin, ne de 3 ncü çıkmazın artık tadı tuzu kalmamıştı. Turgut Özal sonrası Türkiye’deki muazzam değişim, bizim mahalleyi de vurmuştu.

Subay olduktan sonra evlendim. Tayinim Tekirdağ’a çıktı. Çoluk çocuğa karıştım. Ancak seneden seneye, yıllık izinlerimde gidebiliyordum. Gittiğimde de boşalan evlere dışardan tanımadığımız kişilerin yerleştiğini, yabancı ve asık yüzlerin, sokakta birbirine selam bile vermediklerini gördükçe içim cız ediyordu.

Evlerin boyaları soldu, sıvaları döküldü. 3ncü çıkmaz sahipsiz kaldı. Zamanın insafına bırakılmış, bir zamanların kardeşlik ve dostluk yuvası olan Bahçe mahallesi ölüme terk edildi. Bizim aile de dağılmıştı. Annem kız kardeşimle beraber mahalleden ayrılınca, abim de oralardan taşındı.

Yıllar yıllar sonra emekli oldum. Bazen eski günleri yâd etmek için Bahçe Mahallesine gidiyorum. Yıkılmış duvarların, köşe bucağa utanmazca atılmış çöplerin arasında acıyla dolaşıyorum. Bir zamanlar kahkahalar ile dolu olan bu sokakta şimdi hüznün ve fakirlik kol geziyor. Evler mahzun, evlerin boynu bükük. Her köşeye bir korku sinmiş. Ve dönerken her seferinde, son bir kez daha, doğduğum sokağa bakıyorum ve Bahçe Mahallesi'nin ruhuna bir fatiha okuyorum.

**Ya Rabbi,
Senden, ölmeden önce ölenlerden olmayı istiyorum.**

KAYIP ZAMANIN YETİM ÇOCUKLARI

Taşlar çoğalmış, bulgur aşında,
Karlar yok olmuş dağlar başında,
Üzümler kurumuş bağlar başında,
Suya hasret topraklar gibiyiz.

Gönüller adını duymaya muhtaç,
İnsanlık kurudu, kim varsa kıraç,
Cepler tıka basa, gönüllerse aç,
Sevgiye hasret çiçekler gibiyiz.

Denizi ayıran Musa gibi,
Kuyudan çıkan Yusuf gibi,
Sabır taşı olan Eyüp gibi,
Kayıp zamanın yetimleri gibiyiz.

Sevmeyen gönül ne anlar gülden,
Köle pazarında satılan bülbülden,
Ne hayır gelir ki satılık gülden,
Gizli bahçenin dikenleri gibiyiz.

Ne gülmeler ne de ağlamalar,
Teli kopmuş sessiz bağlamalar,
Renkler kayıp biçare çağlamalar,
Engelli hayatın kütükleri gibiyiz.

Denizi ayıran Musa gibi,
Kuyudan çıkan Yusuf gibi,
Sabır taşı olan Eyüp gibi,
Kayıp zamanın yetimleri gibiyiz.

SABRETMEK

Ey Âşık,

Hayatını İslam'ın emirleri doğrultusunda düzenle ve bu hayat tarzına uygun olmayan her şeyden kaçın, bu senin bir mümin olarak, hayatın boyunca dikkat etmen gereken vazifendir. Bu hususta kararlı ol, ne olursa olsun bu hususta taviz verme ve dünya hayatının yıpratıcı etkisinden korunmaya çalış. İşte bu noktada, hayatın akışında günlük hadiselerden korunabilmen ve gafletten kaçınabilmen için elinde, sana lütfedilmiş bir güç bulunmaktadır. Sabır.

Ey Âşık,

Sabır kelimesi belki ilk anlayışta dayanmak, tahammül etmek gibi anlamlarda algılanabilir. Ancak sabır kelimesi ile dayanmak, tahammül farklı anlamlar içerirler. Tahammül etmek eyleminde, başa gelen bir musibete direnmek vardır ama bununla beraber bu olaydan memnuniyetsizlik de vardır. Memnun olmadan, sızlanarak, mızımızlanarak başa gelen musibetin geçmesi beklenir. Ancak müminin sahip olduğu sabır farklıdır. Sabreden müminde teslimiyet vardır. Başına gelen musibetlerden dolayı sızlanmaz, şikâyetleşmez ve acı duymaz. Tam tersi Allahu Teâlâ'ya olan yakınlığı daha da artar. Onun için iyi ile kötü aynıdır. Elbette insanlığından dolayı sıkılır, zorluk çeker. Ancak bu çektiği zorluk, bir mümini yolundan çeviremez.

Ey Âşık,

İşte sen de **“Gevşemeyin, üzülmeyin; eğer iman etmişseniz en üstün olan sizlersiniz.” (Al-i İmran 139)** ayeti ışığında gevşeme ve ümidini yitirme. **“Öyleyse sen sabret; şüphesiz Allah'ın vaadi haktır; kesin bilgiyle inanmayanlar sakın seni telaşa kaptırıp hafifliğe (veya gevşekliğe) sürüklemesinler.” (Rum 60)** ayetiyle de sabrında sebat et. Allahu Teâlâ'ya sığın. Allah ile sevin, Allah ile neşelen. **“Sabret; senin sabrın ancak Allah'ın yardımı) iledir. Onlar için hüznü kapılma ve kurmakta oldukları hileli düzenlerden dolayı sıkıntıya düşme. (Nahl 127)** Allahu Teâlâ'nın müminleri sabır yoluyla denediğini bil ve bu sınavdan başarı ile çıkmak üzere elinden gelen her şeyi yap ve Allahu Teâlâ'nın rızasına kavuşma umudunu yitirme. **“Andolsun, mallarınızla ve canlarınızla imtihan edileceksiniz ve sizden önce kendilerine kitap verilenlerden ve şirk koşmakta olanlardan elbette çok eziyet verici (sözler) işiteceksiniz. Eğer sabreder ve sakınırsanız (bu) emirlere olan azimindedir. (Al-i İmran 186)**

Ey Âşık,

Bu yolda müminler, hayatı ziyan etmemek, gaflete düşmemek için birbirine yardım eder, birbirine destek olur. **“Andolsun zamana ki, insan gerçekten ziyan içindedir. Ancak, iman edip de salih ameller işleyenler, birbirlerine hakkı tavsiye edenler, birbirlerine sabrı tavsiye edenler başka (Onlar ziyanda değillerdir). (Asr 1,2,3)** Ve bir Müslüman bilir ki Allahu Teâlâ sabredenlerle beraberdir. **“Allah'a ve Resulü'ne itaat edin ve çekişip birbirinize düşmeyin, çözülp yulğunlaşırsınız, gücünüz gider. Sabredin. Şüphesiz Allah, sabredenlerle beraberdir.” (Enfal 46)** Sen de Cenab-ı Hakk'ın seninle olmasını istemez misin? O halde sabır ve tevekkül halinden ayrılma. Kendin hakkında istediğini diğer kardeşlerin içinde iste. Hem nefsinde hem de müminlere sabrı tavsiye et. Olur da bir kardeşin de sana, nasihat ile sabrı tebliğ ederse, insaf ile bu sözleri dinle ve kabul et. Sana uzatılan eli Hakkın rahmetine vesile bil ve reddetme. Böylece yardımlaşma gayretine gayret kat ve Hakk'ın rahmet şerbetinden sen de tat.

Ey Âşık,

Sabır, Allah'ın rızasını ve cennetini kazanabilmekte en önemli vasıflardan biridir. Ne güzeldir Allahu Teâlâ'nın rızasına, sevgisine ulaşmak. Sonsuz bir hayata karşılık, kısacık dünya hayatının tüm meşakkatlerine, Allah rızası için sabretmek. Hayatını Allahu Teâlâ'nın yolunda harcamak ve sonuçta en güzel mükâfatlara kavuşmak. **“İşte onlar, sabretmelerine karşılık (cennetin en gözde yerinde) odalarla ödüllendirilirler ve orda esenlik dileği ve selamla karşılanırlar.” (Furkan 75)** Sen de Allahu Teâlâ'nın rızasını kazanmak istiyorsan sabredenlerden ol. O'na giden aşk yolunda gayretle yürü ve önüne çıkan meşakkatlere sabırla göğüs ger. Bil ki bu dünya hayatında başına gelen ne varsa hepsi bir sınavdır. Aşk sınavıdır. Sen de sözünün eriyen, o halde nefsinin galibi, yağız bir pehlivan ol da görelim. Unutma, er kişi meydanda rakibinin omzunu yere getiren değil, nefsini yere serebilendir.

Ey Âşık,

Bu arada Eyüp aleyhisselam'ı da hatırla. O ne güzel bir insan ve sabır ve teslimiyette bütün insanlığa örnek gösterilen bir peygamberdi. O sabredenlerden ve şükredenlerden idi. Büyük bir imtihana tabi tutulmasına, bütün malını, mülkünü kaybetmesine, çocuklarının bir bir vefat etmesine, her yanının hastalıklarla kaplanmasına ve toplumdaki dışlanmasına rağmen, en ufak bir şikâyetle bile bulunmadı. Sabır ve şükürle iki büklüm oldu. Allahu Teâlâ'yı unutmadığı gibi, O'na küsmedi, isyan etmedi. Böylece Eyüp aleyhisselam, Allah'ın sadık ve sabırlı bir kulu olarak, Hak yolundaki mümtaz yerine kavuştu. Korkma, sen de böyle bir mümin olabilirsin. İçindeki batıldan kurtul. Gönlündeki ikiliği yok et. İkiyüzlü münafıklardan uzaklaş ve yalnızca Hak için, samimiyetle, samimiyetle, samimiyetle yaşa.

ÖYLE BİR ZAMANDA

Sevdiğim,

Öyle bir zamanda çıktın ki karşıma,
Dost edinmişken yalnızlıkları,
Kaybetmişken umutlarımı,
Unutmuşken hayallerimi,

Sevdiğim,

Öyle bir zamanda çıktın ki karşıma,
Ömrümün son demlerinde çaresiz,
Gönlümün son şemlerinde hâresiz,
Beklerken gelecek olan,
Son vedâyı...

Gönlüme huzur,

Ömrüme neşe oldun,
Bir güneş gibi
Gecelerime doğdun,

Sana varmaya gücüm yetmez,
Sana bakmaya gözüm yetmez,
Seni yazmaya sözüm yetmez,
Seni sevmeye ömrüm yetmez.

Sevdiğim,
Öyle bir zamanda çıktın ki karşıma,
Zamanın tükendiği,
Zamansız diyarlarda,
Bir serseri gibi amaçsız,
Bir sarhoş gibi umarsız,
Bir ölü gibi cansız,
Sevgisiz, sevgisiz yaşarken.

Gönlüme huzur,
Ömrüme neşe oldun,
Bir güneş gibi
Gecelerime doğdun,

Sana varmaya gücüm yetmez,
Sana bakmaya gözüm yetmez,
Seni yazmaya sözüm yetmez,
Seni sevmeye ömrüm yetmez.

DİLENCİ RABİA TEYZE

Rabia Teyze bir dilenciydi. Kendisine çingene diyenlere kızardı. “Ben çingene değilim. Romanım.” derdi. İhtiyarlanmış yaşına rağmen halâ ayakta ve dinçti. Her zaman giydiği çiçekli şalvarını göğsüne kadar çeker, eskimiş ayakkabısının üzerinde, kısa ve hızlı adımlarla yürürdü. Maviye çalan gözleri, Romanlara özgü bakır rengi teniyle uymsuzluk gösterse de güldüğünde yüzünde güller açardı. Konuşkan ve şakacıydı. Konuşurken başına örttüğü yazmayı, sürekli düzeltir dururdu. Kısa boylu ve birazda kiloluydu. O kadar yürümesine rağmen kilolu olmasına şaşırıldığını görünce bana “ Ekmekten beyim ekmekten” demişti.

Bir gün Rabia Teyze'nin yolu bir tatlıcıya düşer. Onlardan yardım ister. Ancak dükkân sahibi onu, hakaret ederek kovar. Bu duruma çok içerleyen Rabia Teyze, ağlamaya başlar. O sıralarda biz de dükkânımızın önünde oturmuş, eşimle sohbet ediyorduk. Eşim, yanımızdan geçerken ağlayan bu kadını görünce hemen yanına gitti.

-“Teyze, gel hele, şuraya bir otur! Az dinlen!” dedi.

İşte Rabia Teyze ile tanışmamız böyle oldu. Rabia Teyze sessiz bir şekilde kendisine gösterilen sandalyeye oturdu. Eşim gözyaşlarını silince, gördüğü sevgi karşısında daha da içlendi ve eşime sarılarak hıçkırarak hıçkırarak ağladı. İçerde bir yerlerde birikmiş zehri atmayınca, insan huzur bulamıyor. Bir müddet sonra sakinleşince ona su verdim. İçti ve elini yüzünü yıkadı. Eşim de hepimize birer demli çay getirmişti. Onu üzeriz diye hiç bir şey sormadık. Çayından bir yudum aldı ve anlatmaya başladı:

-“Sizi karşıma Allah çıkardı. Allah sizden razı olsun. Az önce bir dükkâna yardım istemek için girdim ama bana bir tomar hakaret ettiler. Kovdular. Sanki ben keyfimden dileniyorum. Mecbur kalmasam dilenir miyim?”

Ne kadar da yazık, ayaklarına gelen fırsatı tepmişlerdi. Allah herkese iyilik yapmayı nasip etmiyor. Kimileri kazanıyor, kimileri kaybediyor. Bu konuda Rabbimiz bizleri uyarmasına rağmen maalesef bazılarımız hoşgörülü olamıyor.

“...Öyleyse sakın yetimi ezme! Sakın isteyeniyi azarlama!...” (Duha Suresi 8-9. Ayetler)

-“Ben eskiden dilenmezdim. Çalışırdım. Temizliğe giderdim. Ara sıra da sepet yapar, satardım. Ama şimdi yaşlandım. Bir de hastalıklar başladı. Artık beni işe çağırıyorlar. Benim koca da düşman başına, olmaz ola! Eve ne ekmek getiriyor ne de su. Evin kirası, elektriği, suyu derken ne edeceğimi şaşırdım. Ben de dilenmek zorunda kaldım. Benim hayatımda öyle uzun uzun anlatacak bir şey yok. İşte hepsi bu kadar. Sadece fakirlik, sadece yalnızlık.”

Her ne kadar onu teselli edecek sözler söylesek de kalbindeki yaraya şifa verebildik mi, bilmiyorum? Kendine gelince, yavaşça kalktı ve bize dua ederek gözden kayboldu. Aradan bir kaç hafta geçti. Dükkânda etrafı düzeltirken birden kapıda, Rabia Teyze beliriverdi. Onu görünce öyle sevinmişim ki az daha boynuna sarılacaktım. Gülümseyerek içeri buyur ettim. Hemen oturması için bir sandalye verdim.

-“Hoşgeldin Rabia Teyze.”

-“Hoş bulduk beyim. Bakıyorum, adımı unutmamışsın.”

-“Tabi ki unutmadım. Sen unutulacak insan mısın?”

Gülümsedi. Elinde bir poşet vardı. Bana doğru uzattı. Hiç değişmemişti. Aynı kıyafetler, aynı gülümseme. İnsanın içine huzur veriyordu.

-“Bak! Size gelirken pohaça getirdim. Çayla beraber yersiniz. Bu arada eşin yok mu?”

-“Olmaz mı? Eve kadar gitmişti. Ben şimdi çağırırım. Ayrıca pohaçaları da beraber yeriz. Sen çayları doldurana kadar ben eşimi çağırırım.”

-“Dur hele! Ya dükkân?”

-“Sen varsın ya Rabia Teyze.” diyerek eşimi çağırmaya gittim. Geldiğimizde çaylar ve pohaçaları gülüşerek afiyetle yedik. Bir ara eşim, Rabia teyzemizin gözlerinin dolduğunu görünce sordu:

-“Hayırdır, teyzem. Ne oldu, duygunladın mı?”

-“Evet canım kızım. Siz bana, bir dilenci parçasına koca dükkânı emanet ettiniz. Ne diyeyim ki size a güzel kızım. Allah tuttuğunuzu altın etsin.”

-“Öyle deme teyzecim. Eşim de ben de seni pek sevdik. Ayrıca sen bir dilenci parçası değilsin. Rızkını kazanmak için uğraşıyorsun.”

O sırada yan sokaktaki komşumuz Gülser Hanım içeri girdi. Selamlaştıktan sonra getirdiği paketi eşime verdi.

-“Candan Hanım, buyrun. Geçenlerde söz verdiğim eski elbiseleri getirdim.”

-“Çok teşekkür ederiz komşum. Allah sizden razı olsun. İnşallah ihtiyaç sahiplerine en kısa zamanda ulaşır.”

Komşumuz gittikten sonra Rabia Teyze şaşkın bir şekilde fakirler için getirilen elbiselere bakıyordu.

-“Bunlar da nedir? Yoksa siz hayır işleri mi yapıyorsunuz?” diye merakla eşime sordu.

-“Evet teyzecim. Elimizden geldiği kadar.”

Rabia Teyze hiç düşünmeden ani bir hareketle elini göğsüne attı. Biraz arandıktan sonra kumaştan dikilmiş bir kese çıkardı. Kesenin ağzını açtı ve masaya boşalttı. Küçük demir paralar masaya yayıldı. Bu kez de şaşırma sırası bize geçmişti. Şaşkın bakışlarımızın altında elimi tuttu ve hepsini avucuma bıraktı.

-“Al evladım! Bunlar bu günkü kazandığım paralar. Bunların hepsini fakirlere verin!” dedi.

Öylece kalakalmıştık. Bu nasıl bir zenginlikti? Bu nasıl bir gönüldü? Ne diyeceğimi bilemiyordum. O ise bir çocuk gibi hassas ve meraklı bir şekilde:

-“Şimdi ben” dedi “Öldüğümde, bu hayrım önüme gelecek mi?” diye sordu.

-“Evet Rabia Teyze, inşaallah gelecek.” diyebildim.

Gülümsedi. Derin düşüncelere daldı. İçinde ne fırtınalar kopuyordu kim bilir? Eşimle göz göze geldik. Gözleri dolmuştu. Sonra eşim sevgiyle o güzel insana döndü.

-“Allah senden razı olsun, ey güzel insan!”

-“Yok, yok, ben ne yaptım ki. Fakirliği iyi bildiğimden içim acıdı. Şey, aslında benim sormak istediğim bir şey daha var. Eğer yanlış anlamazsanız...”

-“O da nasıl laf teyzecim. Elbette sorabilirsin.”

-“Şey, ben akşamları Allah’ıma dua etmek istiyorum. Namaz da kılmak istiyorum. Fakat nasıl yapacağımı bilmiyorum. Bana öğretebilir misin?”

-“Maaşallah, maaşallah, elbette öğretirim. Hem de büyük bir zevkle.”

-“Şey, bir de ben bunları evvelce yapmazdım. Bundan sonra yaparsam, kurban olduğum Rabbim, o güzel Allah’ım beni affeder mi?”

-“İnşallah güzel teyzecim. Allah bağışlayan ve affedendir. O tövbe eden kullarının tüm günahlarını affeder ve örter. Yeter ki sen tövbe et ve hayırlı işler peşinde ol!”

-“Öyleyse ben de sizin önünüzde tövbe ediyorum. Canım Allah’ım beni bağışla! Tüm garibanları, fakirleri de bağışla! Bu iki evladımı da bağışla!”

Hep beraber ağlaşmaya başladık. Bütün övgüler âlemlerin Rabbi, din gününün sahibi, Rahman ve Rahim olan Allah'a aittir. Rabbimiz! Bize bu güzellikleri yaşattığın için sana teşekkür ederiz.

Yanımızdan ayrıldıktan sonra epeyce bir zaman geçtiği halde Rabia Teyze'den ses seda çıkmadı. Meraklandık ve sorduk, araştırdık. Öğrendik ki Rabia Teyze ağır hastaymış ve bizimle görüşmesinden bir kaç gün sonra da Hakkın rahmetine kavuşmuş. Eşimle beraber ellerimizi açtık. Rabia Teyzemizin ve onun gibi nice Rabia Teyzelerin ruhlarına bir Fatiha okuduk.

“İnna lillahi ve inna ileyhi raciun.” Muhakkak ki biz, O'na aitiz ve muhakkak ki biz O'na döneceğiz.

KARADENİZ GÜZELİM

Çıktım Kaçkar yaylasına, içtim suyunu kana kana,
Çayeli'nden bir güzel sevdim, aşk elinde yana yana.

Gözlerinde deniz rengi, yanakları güller dengi,
Bahçesinde çaya döndüm, bir bakışta biçti beni.

Kaşları kara, gözleri mavi, ye, ye, yaa
Karadeniz güzelim, ben seni severim, ye, ye, yaa
Kaşları kara, gözleri mavi, ye, ye, yaa
Karadeniz güzelim, ben seni severim, ye, ye, yaa

Ateş düştü dağ başına, adını yazdım gönül taşına,
Git desen de gidemem, kül oldum mahur bakışına.

Ay doğarken rüzgâr diner, sen geçerken içim titrer,
Bir türküdür söylenmeyen, bir gülüşün ömre değer.

Kaşları kara, gözleri mavi, ye, ye, yaa
Karadeniz güzelim, ben seni severim, ye, ye, yaa
Kaşları kara, gözleri mavi, ye, ye, yaa
Karadeniz güzelim, ben seni severim, ye, ye, yaa

SESSİZLİĞİN SAKİNLİĞİNDEKİ HUZUR

Ey Âşık,
Kendine bakıp da ne görmek istersin? Maddenin hayali âleminde belki biraz toprak, belki biraz hava, belki de birkaç damla su ve birkaç alev ateş mi? Görmüyor musun? Bunların her birisi zannından başka bir şey değil. Fiziksel olan bedenine ise bir çeşit illüzyondan öte değil ve sadece düşüncelerin hakikatin kapısıdır. Senin hakikati görebilmen içinse yalnızca gözlerini açman yeterlidir. Neticede görmeyi seçtiğin şeyleri görmektesin. İyi düşün, o kadar ki zihnini tamamen boşalt. Kendinde gördüklerine alışmayı öğren ve sessizliğin sakinliğinde huzura ulaş.

Ey Âşık,

Görmüyor musun? Sen de dâhil etrafındaki her şey değişmekte ve geriye de dönmekte ve zaman emredilen yönde akıp gitmektedir. Sen misin zamana esir yoksa zaman mı sana köle ve sen birkaç zaman diliminin yok olmaya mahkûm birkaç kum tanesinden birisi misin? Emir alan itaat etmeye mecbur ama sen emir veren mutlak şahın emrinde değilsin, sen o şahın emrisin a güzel âşık. O halde zamana hükmet ve onun ötesine geç. Geç ki emir ortaya çıksın ve içindeki sonsuzluk güneşi, tüm nefsinin karanlıklarını aydınlatsın. Böylece aydınlanarak, sonsuz olanla daim hayata kavuşasın.

Ey Âşık,

Değişkenlikten korkma. Çünkü değişen sen değilsin sadece gördüğünü düşündüklerindir. Elbette madde değişir. Maddenin değişken farklılığında, bir oyun bahçesindesin. Her geçen an, seni ötelere taşır. İnsan olmanın eğlenceli değişimi, sana acı verse de bu değişmeyen hakikati kabullenmek zorundasın. Hayatı aynı sanmak ne kadar da dar görüşlülüktür. Körlüktür. Aç gözlerini ve gör, değişen ile değişmeyi. Hakikat, değişmeyen ve aynı olan yalnızca O'dur. Sen de O değişmeyenin, nur-u kudretinden bir parçasın ve ancak her âlemin cemi noktasında aşk bağı ile aslına bağlısın. Bu bağı sakın koparma. Yoksa hayaller âleminde, sen de geçici bir hayal olursun. Öyleyse aşk ile bağlan aslına ki ancak o zaman, O'nun daim huzurunda, ebedi mutluluğun bir parçası olursun.

Ey Âşık,

Ölmeden önce öl ve yok olmaktan korkma. Bil ki ölmek, yok olmak değildir. Sen yok olmadın ki sadece öldün. Ölmeden önce ölmek sadece nefsini terbiye etmen, gönlündeki her eşyaya olan meylini, hayal olan dünya hayatına karşı tüm korku ve tutkularını yok etmendir. Aslın hep vardı ve var olmaya da devam edecek. Bu noktada şaşırma, sana anlatmak istediğimiz, erişmen gereken yokluk, sevgiliden gayri ne varsa cümlesini gönlünden çıkartıp atmandır. İstedığın şeyi ancak kim olduğunu kabullenerek bulabilirsin. De ki ben hiç kimseyim, de ki ben olmayanım, de ki ben yokum artık. Bahaneler bulma, şikâyet etme, dışına ve içine açıl ve bulanlardan ol. O güzeller güzeli sevgilinin sana verdiği üstünlüğe sahip çık ve asilerden olma. O üstünlük, O'na ait olan mutlak ben'in, parçası olan cüzi ben'dir. İşte hayal âleminde gördüğün onca ben, mutlak ben'in zılleri olan farazi ben'lerdir. Öyleyse ne varsa sen de yardan gayri, hepsini yok et. Üstünlük ve yücelik sana ait değil. Yücelerden mi olmak istersin? O halde önce cücelerden ol. Yüceliğin yolu cücelikten geçer ve hakikat O'dur ki yoktur O'ndan başka O. Şüphesiz var olan ancak O'dur ve yoktur zatından başka zat ve kayda değer hiçbir zamir, ne vardır, ne de yoktur. Hem vardır; Varlığı, mutlak Bir olanın yed-i kudretinin birer yansımasından başka değildir, hem yoktur; Yokluğu, mutlak vücut olanın vahdetinde, nur-u aşkının parlaklığında gayb olmasından başka değildir.

Ey Âşık,

Geçtim dünya seyrinden, Ben'den gayri var demem,
Boşadım cümle zamiri, Ben'den başka yar sevmem,
Yazmadım ben bunları, Ben'den başka yazan bilmem,
Yok benden sadır olan, Ben'den başka Kadir görmem.

Ey Âşık,

Seyr-i dost afakta olmaz, kişi sevdiği ile beraberdir,
Her yakın dost olmaz, dostun ırmağı kevserdendir,
Kanma gönül dünya tadına, süslenmiş zehirdendir,
Güzel görünen sevgili değil, sevgili olan güzeldendir.

Ey Âşık,
Körüm diye erinme, gözüm diye sevinme,
Evindeki çöpün, tarlandaki öküzün,
Elbet hesabı sorulur, o gören gözün.

Varım diye gerinme, yokum diye tepinme,
Nefsindeki aşkın, gönlündeki kulun,
Elbet hesabı sorulur, o malın mülkün.

Ey Âşık,
Aşka gel, sana zarar verenle işin ne?
Dünyada kalacak olan faniyle işin ne?
Hesabı sorulacak olan hevesle işin ne?
Bizi ayıran hayal perdeleri ile işin ne?

Ey Âşık, koş gel bana,
Aşkın dili, ol gel bana,
Durma öyle, hoş gel bana,
Gönlüm aşkla bekler seni.

Ey Âşık, bana gel bana,
Dön yolundan, boş gel bana,
Kopar nefsin, coş gel bana,
Gönlüm aşkla bekler seni.

Ey Âşık,
Gerçek yar, sen istemeden veren Rahman'dır,
Ki O, Rahim olan "Zülcelâl-i ve'l İkrâm"dır,
Başka yar arama, gönül evinde bu haramdır,
Vur boynunu nefsinin, fatih ol da gel bana,
Gönlüm aşkla bekler seni, kul ol da gel bana.

Bu aşk bir bahri ummandır, buna haddi kenar olmaz,
Bu yola baş koyanın, yardan başka hiç derdi olmaz,
Arif olan tarif sormaz, bülbül olan ota konmaz,
Kır varlık zincirini, gör yâri, arif ol da gel bana,
Gönlüm aşkla bekler seni, hiç ol da gel bana.

Ya Rabbi, senden, takva istiyorum.

EY VEDA! ELVEDA...

-“Neden tekrar onu görmek istiyorsun?”

-“Ondan ayrılırken düzgünce veda edememiştim. Ona söylemek istediklerim var.”

-“Seni unutmasını mı istiyorsun?”

-“Hayır. Gidiyor olduğum için üzülmesini istemiyorum. Düzgün bir vedanın kalpteki pek çok sorunu giderdiğini sen öğretmiştin bana. Zaten bu yola çıktığımdan beri en iyi yaptığım vedalaşmak değil mi?”

En kısa zamanda Edirne’de olmalıydı. Bu nedenle fazla vakti yoktu. Gidiş hazırlıklarını bitirir bitirmez, Ekrem’i son bir kez de olsa görebilmek için kendisini İstanbul sokaklarına bıraktı. Yoldan geçen ilk taksiye atladı. Üsküdar Sultantepe’ye doğru giderken bir yandan da 15 Temmuz Şehitler Köprüsünden boğazın sularındaki yakamozu seyrediyordu. Sultantepe’si’nin meydanındaki çocuk parkının yanında taksiden indi. Hava kararmıştı. Parkta ve meydana kimsecikler yoktu. Parka girdi. Parkın loş ışığında farkedilmeyeceği ve Ekrem’in evini görebileceği bir banka oturdu. Sessizce beklemeye başladı.

Yolu gözlüyordu ama ne gelen vardı ne de giden. Tatlı bir akşam esintisi, gecenin sıcaklığından bunalan tenini ferahlattı. Üzerine siyah renkli, yazlık, bayan blazer ceket ve pantolon giymişti. İçinde de düz mavi bir blüz vardı. Çevredeki evlere bakındı. Yanan lambaların birisinin altında, yemek masasını hazırlamış ve kocasını bekleyen bir kadın olmayı ne kadar çok isterdi. Bir tarafı böyle düşünse de aklı hemen bu isteğe karşı çıktı. Çünkü Beyza böyle birisi değildi. O hayatını büyük ideallere adanmış bir aksiyon kadınıydı. İçinde kendisiyle didişirken, Sultan Tepesine çıkan Selvilik yolu üzerinden gelen bir arabanın farları, meydanadaki tarihi Şeyh Mehmet Efendi Camisinin dış duvarlarını aydınlattı. Evet, gelen Ekrem’di. Oturduğu apartmanın karşısına arabasını park ederken, Beyza da yanına gitmek üzere ayağa kalkmıştı.

Tam o esnada Muhtarlık tarafından siyah panelvan bir arabanın, hızla Ekrem’e doğru geldiğini fark etti. Aracın yan kapısı açıktı. Elleri silahları olan iki kişiyi görünce Beyza, son hızla Ekrem’e doğru koşmaya başladı. Ekrem arabasından henüz dışarı çıkmıştı ki bir anda Beyza’nın kendisine doğru canhıraş koşarken “Ekrem yere yaaat!” diye seslendiğini işitti. Başını sesin geldiği yöne çevirince Beyza’nın kendisine doğru koştuğunu gördü. Ne olduğunu anlamay çalışırken, birden diğer yandan da siyah bir panelvanın ona doğru süratle geldiğini fark etti. Adeta olduğu yerde donakalmıştı. Beyza, Ekrem’in arabasının ön kaputuna bastığı gibi Ekrem’in üzerine sıçradı. Kara bir panter gibi havada uçarak Ekrem’in üzerine kapaklanmasıyla ikisi birden yere yuvarlandılar. Tam o sırada da siyah arabadakiler, ikiliye ateş etmeye başladılar. Beyza derhal ceketinin altına gizlediği atmaca tabancalarını çekti. Arka arkaya seri bir şekilde karşılık vermeye başladı. Beyza birisini vurmuş, şoförün yanındakini de yaralamıştı. Panelvandakiler çetin cevize çattıklarını görünce hemen oradan uzaklaştılar. Beyza arkalarından bir kaç el daha ateş etti. Sonra büyük bir ustalıkla biten mermilerinin yerine yedek şarjörleri taktı ve tabancalarını tekrar ceketinin altına yerleştirdi.

Yerde olan bitene ve kendisine, korku ve şaşkınlıkla bakan Ekrem’in yanına gitti. Arabanın altından çıkmasına yardım etti. Araba delik deşik olmuştu. Sokaktaki tüm evlerin lambaları kapanmış ve uzaktan polis araçlarının siren sesleri geliyordu.

Ekrem ayağa kalkınca Beyza, “Yaralandın mı? İyi misin?” diyerek Ekrem’in sağını solunu kontrol etmeye başladı. Ekrem ise “Yok bir şeyim, iyiyim, iyiyim, merak etme!” diye cevap veriyordu ama halâ şoktaydı. Bu olanlar da neydi? O adamlar kimdi? Karşısında duran kadın gerçekten Beyza mıydı?

-“Beyza? Bunlarda ne demek oluyor? Sen nasıl böyle...”

-“Sus! Şu an sana hiç bir şey söyleyemem ama geri döneceğim. Şimdilik bilmen gereken, bunlar mafyanın adamları. Daha önce sana, “Polise git ve kendine koruma iste!” demiştim. İşte bunun içindi. Fakat sen beni dinlemedin. Avukat beyimiz kahramanlık yapacak ya! Neyse, polisler birazdan burada olur. Benim acilen gitmem gerek.”

Beyza, Ekrem’in yanağına bir öpücük kondurdu ve Ekrem’in bir şeyler söylemesine fırsat vermeden koşarak oradan uzaklaştı. Karanlığın içinden geldiği gibi birden kaybolan Beyza’nın peşinden bakarken, polisler etrafına doluşuverdiler. Sirenler, polis lambaları, telsiz sesleri ortalığı kaplamıştı. Birkaç sivil polis, derdini anlatmasına fırsat vermeden Ekrem’i kelepçeleyip, polis arabasına taktılar.

Üsküdar Emniyet Müdürlüğündeki sorgu sabaha kadar sürdü. Neyse ki olayın maduru olduğunu anlatabilmişti. Halen avukatlığını yaptığı bir cinayet davasında, karşı tarafın adamları olduklarını düşündüğü bazı kişiler, perde arkasında onu tehdit etmişler ve kabadayılık yaparak gözdağı vermeye çalışmışlardı. Pek ciddiye almamıştı. Çünkü bu kadar ileri gidebileceklerini düşünememişti. Gerçi düşünse bile yine de yolundan dönmezdi. Zira ona göre adalet mülkün temeliydi. Kim olursa olsun, hukuk önünde eşit olmalıydı. Zengin bir adamın oğlu, sırf babası zengin ve nüfuslu diye ayrıcalıklı olmamalıydı.

Zengin oğlan, babasının fabrikasında çalışan fakir bir ailenin kızını, evlilik vaatleriyle kandırmış ve onunla beraber olmuştu. Zamanla da kızı uyuşturucuya alıştırmıştı. Bir gece de fazla dozdan kız ölmüştü. Sonra babasının adamları kızı şehir çöplüğüne atmışlar, tüm izleri kapatmaya çalışmışlardı. Avukat Ekrem ise bunların izini sürmüş ve tüm foyalarını ortaya çıkarmıştı. Böylece oğlan tutuklanmış ve hapse girmişti. Tutuklu olarak yargılanması ise halâ devam ediyordu.

Durum savcıya intikal etti. Ekrem olayın tüm detaylarını savcıya anlatınca kendisine koruma polisi de verildi. Olayın gerçekleştiği meydana maalesef kamera yoktu ama Polis, aracın kaçış istikametindeki mevcut diğer kamera kayıtlarından plakasını tespit etti. Tespit etti ama ne yazık ki bu adamlar, bir kaç gün önce kaçan aracı kayıp olarak bildirmişlerdi. Araç ise ertesi gün Beykoz tepelerinde terkedilmiş olarak bulundu. Parmak izi taramalarından da bir sonuç çıkmadı.

Tüm bunlar olurken başka bir yerde, başka birisi iş başındaydı. Kara Panter kod adlı, Özel Harekât’tan Beyza. Gizli görevi MİT Ajanı. Beyza teçhizatlarını bir sırt çantasına koymuş ve Mafyanın inine bir kâbus gibi çökmeye gidiyordu. Çavuşbaşı taraflarındaki çiftliğe ulaşmış ve çevreyi keşfe başlamıştı. Nihayet üzerini değiştirdi. Silahlarını kontrol etti. Başına da özel harekât maskesini taktı. Çiftliğin çevresindeki tel çitlerin altından, bir yılan gibi sürünerek içeri girdi. Etrafta fazla adam yoktu. Binaların yanına gelince duvara dayanarak ilerlemeye başladı. İlk adamı ensesine vurduğu keskin bir darbe ile etkisiz hale getirdi. Karga tulumba bağladı. Diğer kapının yanında yere oturmuş, cep telefonuyla oynuyordu. Çantasından uyuşturucu ok atan silahını çıkardı. Nişan aldı ve tetiğine bastı. Ok adamın tam boynuna isabet etti. Adam daha ne olduğunu bile anlamadan yan tarafına yığıldı kaldı. Süratle adamın yanına koştu. Evin penceresinin altına geldi ve içeriye göz attı. 4 kişi bir masanın etrafında gülüşerek kâğıt oynuyordu. Giriş kapısı aralıktı. Çantasına elini attı ve gaz bombası çıkardı. Pimini çekti ve içeri yolladı. Adamlar büyük bir panik içinde sağa sola kendilerini atarken, gaz odayı çoktan kaplamıştı. Böylece yere yıkıldılar ve derin bir uyku çekmeye başladılar.

Yol açılmıştı. Sessizce ana binaya girdi. 5-6 kişi bir odada toplanmış televizyonda maç izliyorlardı. Onları rahatsız etmedi. Doğruca üst kata çıktı. Patron, üst katın balkonunda oturmuş, kahvesini yudumluyordu. Yavaş yavaş yanına doğru yürümeye başladı. Patron ayak seslerini duymuş olacak ki sinirli bir şekilde “Beni rahatsız etmeyin demedim mi ben?” diye bağırdı. Beyza silahın namlusunu patronun ensesine dayadı ve “Fazla kalmayacağım zaten. Vereceğim rahatsızlıktan dolayı da belediyemiz adına özür dilerim.” dedi. Adam bir anda hareketsiz kaldı.

-“Kimsin sen? Benden ne istiyorsun?”

-“Duymuşsundur. Bana Kara Panter derler.”

-“Ne Kara Panter mi? Bilmez miyim? Ama bizimle sizin ne işin olur ki?”

-“Kısa ve öz konuşacağım. Bir kez daha buraya gelirim de konuşmaya gelmeyeceğim. Anladın değil mi?”

-“Evet, evet, elbette anladım. Gayet açık ve net.”

-“Güzel. Şimdi kulaklarını dört aç ve beni iyi dinle! Bir avukat var. Adı Ekrem Yılmaz. Bu gece adamların onu öldürmeye çalıştılar. Onun peşini bırakacaksın. Eğer ona bir şey olursa seni sorumlu tutarım. Tamam mı?”

-“Tabi ki tamam. Emriniz olur.”

Kısa bir süre sessizlik oldu. Patron ensesindeki silahın soğukluğunu hissetmeyince yavaşça geriye döndü. Ama Kara Panter çoktan gitmişti. Her zaman yaptığı gibi geride, üzerinde panter kafası işlenmiş, peyaz bir mendil bırakmıştı. Patron ise mendile bakarken, halâ hayatta olduğu için derin bir oh çekti.

Ekrem sabaha doğru ancak evine gelebilmişti. Her şey bir yana Beyza konusunu nasıl çözecekti? Şaşırmış kalmıştı. Akli karmakarışık halde evin kapısını açıp içeri girdi. Salonun ışığını açınca birden irkildi. Koltukta Beyza oturmuş, ona gülümsüyordu.

-“Beyza! Ben de seni düşünüyordum.”

-“Çok geç kaldın avukat bey. Seni beklerken ağaç oldum burada.”

-“Ancak bitti ifadeler. Herkese derdimi anlatmaktan ben de bunaldım. Ama neyse ki her şeyi anladılar. Ha, bu arada bir de koruma polisi veriyorlar.”

-“İşte bu güzel olmuş. Nihayet laf dinlemeye başlamışsın.”

-“Beyza, bunları bir kenara bırakalım da oradaki kadın gerçekten sen miydin?”

-“Evet, maalesef ki bendim. Aslında sana veda etmeye gelmiştim.”

-“Ne vedası?”

-“Orada gördüklerinden dolayı işte. Beraberliğimizi devam ettiremeyiz. Senin bir suçun yok yani. Benim işimden dolayı ayrılmamız lazım diyecektim.”

-“Bunu da nereden çıkardın? Benim yerime nasıl karar verirsin?”

-“Nasıl yani?”

-“Kim olursan ol! Eğer işin, bana söyleyemeyeceğin kadar gizliyse saygı duyarım. Yani bu veda laflarını unutmanı istiyorum. Nereye gidersen git! Ne zaman dönersen dön! Ama bir şekilde benim hayatımda ol! Seni sevmek ve senin tarafından sevildiğimi bilmek bana güç veriyor.”

-“Ekrem! Ben...”

-“Lütfen sus! Sanırım bir yerlerde gizli işler peşinde olacaksın. Ayrıca gizem, sana çok yakışıyor. Bir de bunları konuşarak vaktimizi boşa harcamayalım derim, ne dersin?”

-“Canıma minnet derim aşkım.”

İki sevgili birbirlerine aşkla sarılırken, Beyza içinden şunları geçiriyordu:

-“Ey Veda! Artık sana veda etme zamanıdır. Ey Veda! Elveda...”

SEN GİDELİ BU YERLERDEN

Sen gideli bu yerlerden,
Issız sokaklarımda yalnızım,
Nur tanem.

Sinmişim en karanlık köşeme,
Sokak lambalarımın akseden,
Dans eden ışıkları izliyorum.

Sen gideli bu yerlerden,
Issız sokaklarımda yalnızım,
Nur tanem.

Sonbahar yaprakları gibi dökülen,
Eskimiş takvimin sayfalarına dalıp,
Ardından günleri sayıyorum.

Sen gideli bu yerlerden,
Issız sokaklarımda yalnızım,
Nur tanem.

Her gece, yıldızlar yerine,
Hasretin doğuyor gökyüzüme.
Dinmez bu özlem biliyorum,
Ta ki sen, yalnızlık dolu gecelerime,
Bir güneş gibi doğana kadar...

Sen gideli bu yerlerden,
Issız sokaklarımda yalnızım,
Nur tanem.

Ya Rabbi, senden, yalnızca sana bağımlı olmak istiyorum.

BEKLENTİLER

Ey Âşık,

Her zaman karşıdakilerden bir şeyler bekliyorsun. Eleştiriyor, söyleniyor, şikâyetleşip duruyorsun. Bu arada senin beklentilerin gibi karşıdaki kişilerin de senden bir şeyler beklediğini görmüyorsun. Aslında bu işler karşılıklı olsa ne güzel olur değil mi? Öyleyse neden böyle bir kısır döngü içindesin? İsterken vermeyi neden unutuyorsun?

Ey Âşık,

Bu bencilliğinden vazgeç. Görmez misin? Bencilliğin nefsinden kaynaklanıyor. Bu nefsin bir taraftan bedeninin yaşayabilmesi için gereken yemek, içmek, uyumak gibi bedensel faaliyetleri sağlarken, bir taraftan da doyumsuz bir yapıda yaratıldığından sana zarar veriyor. Nefsin daima istiyor, her zaman ben diyor. Ne olursa olsun benlik davası güdüyor. Ona kapılma. Seni kandırmasına, özünü ele geçirmesine izin verme. Bu noktada güzel bir insan olabilmen için, sana düşen, nefsini iyice tanıman ve onun her isteğine boyun eğmeden, ihtiyacı kadarını, orta kararda, ahlaki boyutta ona vermendir.

Ey Âşık,

İnsan ilişkilerinde de nefsinin istekleri sınır tanımaz. Sürekli en önde olmak ister. Başkalarından üstün olduğunu kabul eder. Bu kapsamda karşıdakini kendisine bağımlı kılmak hoşuna gider. Onu değiştirerek, kendisine benzetmeye çalışır. Nefsin bu kandırmacasına aldanma. Eğer adlanırsan o zaman vermeği unutursun, sürekli istemeye başlarsın. Elbette aynı duygular karşıdakinde de bulunduğundan, insani ilişkilerde kopmalar yaşarsın. Nefsinin esiri olmuş iki kişinin ilişkisini düşünebiliyor musun? Ne kadar da kavga dolu, geçimsiz bir hayat yaşanır ve tabi ki sonuç ayrılık olur. Öyleyse bu durumlara düşmemen için ne yapmalısın?

Ey Âşık,

Evvela başkaları ile uğraşacağına, kendi nefsinin terbiye etmek ile uğraş. Hayatı yaşarken, Yüce Rabbimizin koymuş olduğu ahlak sınırlarını aşma. Böyle bir hayat, başlangıçta zor gelebilir ama inan ki sonraları alışırsın ve hem nefsin hem de ruhun tatmin olduğu için, huzurlu bir hayat sürersin. Ben kimseden üstün değilim de ve kimse de benden üstün değil de. Anla ki aslında hepimiz eşitiniz. Üstünlük ancak takva iledir. Takva seni yaradan rabbinle aranda hiçbir şeyin olmaması ve onun sevgisini kaybetmekten korkmandır. Aşk ile Rabbinin emirlerine mutlak itaat etmendir. Madem durum böyle, o halde sen de Rabbinden aşk ile kork ve sevgisine layık olmak için güzel bir kul ol.

Ey Âşık,

Eser sahibiyle bilinir. Çünkü eserde, sanatçısının sıfatı ve ismani imzaları bulunur. Bil ki mevcudat ne varsa cümle âlemde, her birisi kendisine münhasır, imzasını taşıy yaratıcısının. Sen dahi bir esersin ve aşkın sahibi olan, nasıl âlemlerin malikiyse, senin de mevcudiyetine imzasını atmıştır. Böylece sen de âlemlere rahmet gözüyle bak. Her şeyde O'nu gör. Bu hakikate sakın olma kör. Rabbinden ne gelirse kıymetini bil, şükret

nimetlerine, olma nankör. Madem her mahlûkta kudret imzası var, o halde sen nasıl kendini bu hakikatten üstün bilirsin? Kendine gel, sonsuz kudret'in nuruna boyun eğ ve aşk ile tevekkül et. Tevekkülün, tefekkür sabahında, nefsinin karanlıkları üzerine, bir güneş gibi doğsun. Tam bir teslimiyetle nefsini aşkın sahibine hediye et ve bil ki sen de her yaratılmış gibi o kutsal kaynaktan beslenen, kendine özgü, eşsiz ve çok değerli bir kulun.

Ey Âşık,

Nefsinin istediğini ona verme, istemediğini ver. Bu temel prensibin olsun. Pek tabi burada amacın, nefsini yok etmek değil, onu terbiye etmek olsun. Elbette nefesine, madde dünyası gereği ihtiyacın var. Ancak sen sadece nefsinden ibaret değilsin. Özünü bul ve nefesine efendinin kim olduğunu bildir. Özün, bu harika ve karmaşık yaratılmışlığının efendisidir. Nefsinin emrine girmemek, onu kendi emrine almak için çok çalış. İnan ki bunu başaracaksın. Kalk artık oturduğun yerden ve gönlün ile aşk güneşi arasında duran, nefsinin perdesini sonuna kadar aç. Aç ki O aşk güneşinin rahmet nurları, gönül bahçene dolsun ve rengârenk gül sevdaları bahçeni kaplasın. Huzur kokuları yayılsın senden ve âlemlere taşsın.

Ey Âşık,

Unutma ki sen ne kadar saygınsan karşıdaki de o ölçüde saygındır. Sen ne kadar sevgiye layıksan, karşıdaki de o ölçüde sevgiye layıktır. Sen neysen O da öyledir. Sonuç olarak kimse kimsenin sahibi değildir. Zaten senin bir sahibin varken başkalarını köle edinmeye çalışman niye? Hepiniz Allah'ın kulu değil misiniz? Bu halde bile yaradan sana baskı yapmaz, seçimlerinde seni serbest bırakır. Her insan tek ve özel olarak yaratılmıştır. Özgürdür. Öyleyse sana düşen, farklılığı olduğu gibi kabul edip, değiştirmeye çalışmamak ve değişkenliğin keyfini sürmektir. Haydi, karşıdakileri olduğu gibi kabul ederek, farklılıkların değişken eğlencesinde, zevkli ve huzurlu bir hayat yaşamaya.

BAĞIMLILIK VE TUTKULARDAN KURTULMAK

Ey Âşık,

Korkularından arın. Bağımlılık ve tutkularınla yüzleş. Geçmiş ve gelecek endişelerini yokluk çözüne at. İşte bunları yaparsan ancak zamandan özgür âşıklardan olursun.

Ey Sevgili,

Sana en hissi duygularıyla sesleniyorum. Biliyor musun ben yine aynıyım. Değişemedim. Değiştirmediler. Elimde değil ki ben buyum. Elimden başka ne gelir? Gönlümden geldiği gibi yaşadım hayatımı. Sev dedi Rabbim, ben de sevdim.

Ey Âşık,

Biz sana en baştan demedik mi? Kaldıramazsın, isteme bizden sevgi, bu yol dikenlerle kaplıdır, ayakların kanar. Dinlemedin. Belki değişik geldi. Belki de elbisenin rengine uyan bir takı sandın aşkı? Madem yoktu kalbinde bir parça da olsa sevgi, neden kahramanlık tasladın? *“Aşk, cünun'un bir cüz'üdür.”* hadisini işitmedin mi?

Ey Âşık,

Âşık olduğunda bir uçaktan paraşütsüz atlıyormuşsun gibi, neye uğradığını şaşırırsın. Aklın başından gider. İçinde bulunduğun gerçeklik noktası kaybolur. Anlama kabiliyetin, idrak etme becerin, görebilme yeteneğin silinir. Hayatın bilincine varamazsın. Farklı bir boyuta geçmek gibi, beden burada ama sen öteki taraftasın. Gerçek denilen şey önünde bile dursa, bunu göremezsın. Kim ne derse desin, âşık kişi söylenenleri ne duyar, ne de

görür. Âşık artık kişilerin dünyasında değildir. İçinde kurduğu kendi âleminde yaşamaktadır. Onun gözleri bu âlemi görmez, görür gibi yapar. Baş gözü ile sağını solunu görür ama gördüklerinin bu âleme göre olan gerçekliğinin şuurunda değildir. Ne gariptir ki pek çok laf eden kişi, nasıl âşık olanı anlayamıyorsa, âşık da bu kişileri anlayamaz. Karşılıklı olarak hayrettedirlir. Ama sende olan bu duygular hakiki aşkın zilleridir. Bunlardan kurtul ve hakikate yönel.

Ey Sevgili,

Bu dünyada her şeyden ama her şeyden bağımsız tamamen özgür bir sevgi yok mu? Aşkın adını neden bir türlü bulamıyorum? Aşk ruhi, seks nefsi ise nefsimin bir kadına aşk gücünde bağlanması da nedir? Bu bağlılık seks isteğinden midir? Peki, bu âşıklığın manevi yüksekliği var mıdır? Yoksa günaha kılıf mıdır? Kendimi bu karmaşadan nasıl kurtaracağım?

Ey Âşık,

Bu aşk sana zarar verir. İçindeki aşkı anlamaya çalış. Bu aşkın sahibi mecazlar değil. Kendini sıkı bir denetime tabi tut ve kendini anla. Aradığın onlar değil. Onlar senin içindeki aşkın ihtiyacı olan elle tutulur, gözle görülür maşukudurlar. Mecnun'un leyla'sı gibi. Aslında keramet onlarda değil, kalbindeki aşktadır. Ne kadar çok isterdim, senin de aşk nurunu görmeni ve gerçek sandığın gündüz güneşinin, o nurun aydınlığı yanında, gecelerin mehtabı gibi olduğuna şahit olmanı.

Ey Âşık,

Rabbın ne güzel eğitmekte ve yanlış yollardan seni uzaklaştırıp doğru yola sevk etmekte. Bu yolda eğitilmen, insani tekâmülünü tamamlaman ve kendini bulman için hayatına giren her kişiye ve canlıya minnettar ol. İyi veya kötü yaşatılan her şey için teşekkür et. İyiye anla ki senin onlarla bir derdin yok. Dert senin içindedir. Bütün mesele kişinin içindeki bağımlılıklarından kurtulmasıdır. Korkularından, endişelerinden sıyrılması ve tamamen kendisini Rabbine teslim etmesidir. Arayışlarının seni götürdüğü yer burası işte. Hayatına giren Rabbinden başka ne varsa ve bunsuz yaşayamayacağını düşünüyorsan bil ki bu senin tutkun olmuştur. Bağımlılığın olmuştur. Geçmişini düşünerek, pişmanlıklarının sana verdiği üzüntülerin bağımlısı olma. Gelecekte olacağı şüpheli hayaller içinde daha şimdiden endişelere kapılma. Anı yaşa ve mutlu ol. Geçmiş geçip gitmiş, gelecek ise hayaldir. Hayat yaşanan şu andır. Zaman ne geçmiştir, ne de gelecek, o andır, şu an içinde olunan. Bu bilinç ile aydınlan, bedeli ne olursa olsun, tüm bağımlılıklardan kurtul ve özgür ol. "Sensiz yaşayamıyorum." cümlesi ancak Rabbine aittir. O'ndan gayri ne varsa bu sözün muhatabı değildir. Bir insana özgürlük yakışır. Her bağımlılıktan kurtulmuş ve sadece ve sadece Rabbine bağlanmış nefis özgür olmuş bir nefistir. Masivaya söylenen bu sözler mecazidir. Yararsız değildir. Hayatın devam etmesi için kulluk gereği hissedilmesi gereken duygulardır. Ama aşk adına yola çıkmışsan bil ki yaşadığın aşkın mecazidir ve kaynağı aşkın özü rabbindir.

Ey Âşık,

Mecazi aşklarına kızma, kendine kız. Çünkü onlar yapmaları gerekeni yapıyorlar. Nefsin bağımlılıkları olan tutkulara, endişe ve korkulara karşı gelmek ve esaretten kurtulmak için savaş başlatıp özgür bir insan olmak gerek. Bunu yapamıyor, başaramıyorsan sebebi korkularındır. Onsuz kalmaktan korkmak, o gidince içindeki boşlukta kaybolmak. Yalnız kalmaktan korkmaktır. "Peki, o olmazsa ben şimdi ne yapacağım?" korkusudur. Bağımlılıklarından, bunların yerine Rabbini koyarak kurtulabilirsin. Amaç nefsinin öldürmen değildir. Nefsinin terbiye etmendir. Vahşi bir ata benzeyen nefsinin ehlileştirip, ona

gem vurup, üzerine emniyetle binerek, aşk yolunda yâre koşturmandır. Nefsin isteklerini Rabbin istekleri ile denkleştirmen ve helal haramı gözeterek, İslam dairesinde nefsini tatmin etmemdir. Gönül işlerini ise sevgi düzeyinde tutman ve aşk ile ortaya çıkan zaptedilmez iştiyakını, aşkın sahibi olan Rabb'il-Aşk'a teslim etmemdir. Ancak bu şekilde yaşarsan eğer dengeni ve kendini bulursun.

YAPABİLİRSİN- UYUŞTURUCUYA HAYIR

Gözlerin boş içi çığlıkla dolu.
Bir hayal sattılar karanlık sonu.
Gülüşler kayıp, aynalar kırık.
Sevgiyle değil zehirle karışık.
Bir dost sandım ama elindeki,
Zehirden başka bir şey değildi.

Bu huzur değil sadece bir rüyalık batış.
Bu yol değil sadece bir saniyelik kaçış.
Bir ömre mal olur, bir anlık bakış.
Yine de sen, bitti demeden bitmez.
Kalk ayağa, diren kendine!
Özgürlük senin elinde.

Annenin duası yırtar geceyi.
Babanın susması yakar içini.
Kardeşin sorar,
O şimdi nerede?
Cevap yok, hayal hepsi,
Gerisi perde perde,
Ama hâlâ ışık var bir yerlerde,
Sen varsın hâlâ her nefeste.
Fırlat at elindeki toz dumanı!
Sen köle değilsin bir kafeste.

Bu huzur değil sadece bir rüyalık batış,
Bu yol değil sadece bir saniyelik kaçış.
Bir Ömre mal olur bir anlık bakış,
Yine de sen, bitti demeden bitmez.
Öyleyse haydi, kalk ayağa diren kendine!
Özgürlük senin elinde.

Toprağa değil göğe aitiz.
Düşsek de kalkarız hâlâ biz.
Bir seçim yeter, bir hayır de yeter.
Özgürlük seninle nereye gidersen de?

Bu huzur değil sadece bir rüyalık batış.
Bu yol değil sadece bir saniyelik kaçış.
Bir ömre mal olur bir anlık bakış,
Yine de sen, bitti demeden bitmez.
Kalk ayağa diren kendine!

Özgürlük senin elinde.
Kalk ayağa diren kendine!
Özgürlük senin elinde.
Haykır şimdi.
Ben özgürüm!
Ben özgürüm!

ŞEVKET ABİ

Bildin mi kimdir sabandaki öküz?
Ya da kimdir kasabandaki öksüz?

Düşmüşsün kendince süslü bir aşka,
Düşünmezsin bir şey kendinden başka.

Bu işler deme boş işler,
Ama adamı fena şişler,
Tok açın halinden anlamalı,
Yoksa başına çorap işler.

Şevket Abiii, Şevket Abiii,
Bunların hepsi şehvet abiii

Şevket Abiii, Şevket Abiii,
Gittiğin yol şehvet abiii.

Bir yerde zengin,
Bir yerde fakir,
Hor görme garibi,
Olursun hakir,
Kalmadı âlemde zaten,
Ne bakir ne de şakir

Bu işler deme boş işler,
Ama adamı fena şişler,
Tok açın halinden anlamalı,
Yoksa başına çorap işler.

Şevket Abiii, Şevket Abiii,
Bunların hepsi şehvet abiii

Şevket Abiii, Şevket Abiii,
Gittiğin yol şehvet abiii.

Dam üstünde saksagan,
Vur beline kazmayı,
Çıkmak için çukurdan,
Bırakmalı kazmayı.

Adalet dediğin Sırat Köprüsüdür,
Kimine kıldan ince,
Kimine Boğaz Köprüsüdür.

Aç gözünü kör olma sakın,
Sonra sağır derler,
Malınla büyüklenme sakın,
Sonra sagir derler.

Bu işler deme boş işler,
Ama adamı fena şişler,
Tok açın halinden anlamalı,
Yoksa başına çorap işler.

Şevket Abiii, Şevket Abiii,
Bunların hepsi şehvet abiii

Şevket Abiii, Şevket Abiii,
Gittiğin yol şehvet abiii.

Sabandaki öküz de sensin,
Kasabadaki fakir de sen,
Ey insan! Çıplak geldin,
Çıplak gideceksin.

Bu işler deme boş işler,
Ama adamı fena şişler,
Tok açın halinden anlamalı,
Yoksa başına çorap işler.

Şevket Abiii, Şevket Abiii,
Bunların hepsi şehvet abiii

Şevket Abiii, Şevket Abiii,
Gittiğin yol şehvet abiii.

ÇIKAR GÖZETMEK, MALVE MEVKİ HIRSI

Ey Âşık,
Çıkar gözetmemek imanda samimiyetin göstergelerinden birisidir. Küçük çıkarlar peşinde koşmamak, Allah'ın rızası için çalışmaktır. Sadece O'nun rızasını düşün, ne isteğin varsa O'ndan iste ve O'nu seven bir mümin olarak, basit ve küçük hesapların peşinde koşma. Kuran'ı Kerim'in ahlakı gereği hırslarını tatmin etmek için uğraşma, yaptığın iş ne olursa olsun, bu işe karşılık ücretini yalnız Allahu Teâlâ'dan bekle. Yapman gerekende zaten budur.

Ey Âşık,
Sen bir müminsin. Üstlendiğin tebliğ görevinden hiçbir çıkar umma. Görmez misin Kuran-ı Kerim'de anlatılan tüm peygamber kıssalarında, peygamberlerin üstlendikleri tebliğ görevinden dolayı hiçbir ücret aramadıkları haber verilmekte.

“De ki: “Ben buna karşılık, Rabbine doğru bir yol tutmayı dileyen (insanlar olmanız) dışında sizden bir ücret istemiyorum.”(Furkan 57)

“Buna karşılık ben sizden bir ücret istemiyorum; ücretim yalnızca âlemlerin Rabbine aittir.” (Şuara 109)

Ey Âşık,

Allah yolunda en büyük hizmetlerden birisi de tebliğ etmektir. Tebliğ dinin yayılmasını ve koruma altına alınmasına vesile olur. Ancak kişi, Allah yolunda yaptığı tebliğ karşılığında hiçbir dünyevi çıkar gözetmemelidir. Bu çıkar yalnızca para değildir. İtibar, şan, şöhret ve insanların beğenisi de arzu edilmemelidir. Tek ve onurlu beklenti Allah'ın rızasıdır. İşte bu kapsamda hizmetin kıymeti insanların beğenisi ile değil, Allah'ın rızasına uygun olup olmadığı ile ölçülür. İşte senin de görevlerinden birisi dini tebliğ etmendir. Bu yolda yapacağın her hizmeti yalnızca Allahu Teâlâ'nın rızası için yap. Bundan başka hiçbir düşüncenin olmasın. Hiç tereddüt etme. İnanıcının kudretinde, gönlündeki aşkın ışığında Hak yolda kararlı bir şekilde yürü. Göreceksin ki önün açılacak ve sen ummadığın yardımlara mazhar olacaksın.

Ey Âşık,

Tebliğ görevi iki ucu keskin kılıca benzer. Bu kılıcı taşımaktan sakın korkma. Korkuyorsan sen hala inancın çelikleşmiş iradesinde yaşamıyorsun demektir. Hiç çelik, çeliği keser mi? Bütün insanlık bir araya gelse, Allah rızası için yapılan tebliği beğenirse, o değerli kişiye hakaretler etse ama bir tek Cenab-ı Hak o işten memnun olsa hedefe varılmıştır. Peygamberlerin hayatından bu konuya verilebilecek örnekler çoktur. Kendisini kimse dinlemese de, kimse onlara tabi olmasa da, herkes ona karşı cephe alsın da bu senin başarısız olduğun anlamına gelmez. Çünkü başarı, insanların övgüsünü, beğenisini kazanmak değil, Allah'ın rızasını kazanmaktır. Bu maksatla bir mümin olarak Allah yolundan ayrılma ve daima hidayet nurlarına vesile olmak için tebliğe devam et. Hidayet Allah'tandır. Sana düşense tebliğ etmektir. Tebliği görevini hizmet aşkıyla yerine getir ve kesinlikle ve sadece Allah'ın rızasını hedefle. Bak bu konuda Allahu Teâlâ ne buyurmaktadır;

“Onları hidayete erdirmek sana ait değildir. Fakat Allah, dilediğini hidayete erdirir. Hayır olarak ne harcarsanız, kendiniz içindir. Zaten siz ancak Allah'ın rızasını kazanmak için harcarsınız. Hayır olarak her ne harcarsanız -hiç hakkınız yenmeden- karşılığı size tastamam ödenir.” (Bakara 272)

Ey Âşık,

Allah'ın rızasını arıyorsan, her halinle ibadet halinde ol. Basit çıkarlar peşinde koşma ve dünya hayatının süsü ile oyalanma. İhlâslı bir kişi olmak istiyorsan, dünyanın aldatıcı hayalleri peşinde değil de ahiretin kalıcı güzellikleri peşinde koş.

“Sen de sabah akşam O'nun rızasını isteyerek Rablerine dua edenlerle birlikte sabret. Dünya hayatının (aldatıcı) süsünü isteyerek gözlerini onlardan kaydırma. Kalbini bizi zikretmekten gaflete düşürdüğümüz, kendi “istek ve tutkularına (hevasına)” uyan ve işinde aşırılığa gidene itaat etme.” (Kehf 28)

İhlâs ile halis, samimi bir Salih ol ve Allah rızasını ara. Bu senin en önemli görevlerindendir. ***Dünya hayatı, aldaniş olan bir metadan başka bir şey değildir.*** (Hadid 20)

Ey Âşık,

Kalp hastalıklarından olan kötü huylardan birisi de mal, mevki hırsıdır. Bundan sakın. Dünya hayatının süslerine aldanma, kalbini bunların hayali ile doldurma. Dünya dünya dedikleri birkaç incik boncuktan başka nedir? Zaman makinesindeki birkaç boyutluk filmin, aldatıcı zevklerine kapılmak, ne kadar da büyük bir cahillik olur. Sen cahillerden olma. Dünyaya ve onun rüya âlemlerine yüz çevir. Şu hadis-i şeriflere de kulak ver;

“İki aç kurt, bir koyun sürüsüne girdiği zaman, yaptıkları zarardan, mal ve şöhret hırsının yapacağı zarar daha çoktur.”

“İnsana zarar olarak, din ve dünya işlerinde parmakla gösterilmesi yetiştir.”

“Methodilmeği sevmek, insanı kör eder ve sağır eder. Kabahatlerini, kusurlarını görmez olur. Doğru sözleri, kendisine yapılan nasihatleri işitmez olur.”

Ey Âşık,

Büyüklerimiz, mevki ve şöhret sahibi olmak arzusunun, üç şeyden meydana geldiğini söylediler. Birinci sebep, nefsin arzularına kavuşmak istemektir. Arzu, dünyanın geçici zevklerini elde etmek hevesidir. Bu hevesleri elde etmek uğraşısıdır. Ancak nefis, arzuları haram yollardan elde etmek ister. Buna karşın, dünya hayatında yaşamak için gereken ihtiyaçlarını karşılamanın maksadıyla, Cenab-ı Hakk'ın emirlerine uygun helal yollardan, çalışarak kazanmanın senin için daha güzeldir. Ne olursa olsun, istediğim olsun diye sakın kendini yıpratma. Şu hadis-i şerif ile hareket et. ***“Dünyada kalacağın kadar dünyana çalış, ahirette kalacağın kadar ahiretine çalış, Allah'a muhtaç olduğun kadar Allah için amel işle, Cehennem azabına dayanabileceğin kadar günah işle.”***

İkinci sebep, haklıya hakkını vermek, mazlumları zalimlerden kurtarmak, hayır hasenat yapmak, ibadetlerine mani olacak şeylerden kurtulmak ve dine ve Müslümanlara hizmet etmek için mevki sahibi olmak istemektir. Bu ve buna benzer niyetler ile mevki istemek zararsız hatta lazımdır. Ancak bu yolda, niyet bozulmamalı, hedef şaşırılmamalıdır. Eğer dinin emirleri yapılmaz, yasak ettikleri yapılmaya başlanırsa, farz, vacip ve sünnetler terk edilirse elbette ki bu gayretler hırsa dönüşmüştür. Allah yolundaki çabaya gayret, dünya peşindeki çabaya da hırs denir. Riya ile ve hakkı batıl ile karıştırarak mevki sahibi olmak uygun değildir. İyi niyet ile olsa da uygun değildir. Çünkü haramlar ve mekruhlar, iyi niyet ile de olsa yapılmamalıdır.

Üçüncü sebep ise, nefsinin eğlendirmektir. Nefsinin, maldan olduğu gibi, mevkiden de lezzet almasıdır. A canım, esas olan takvadır. Nefsinin eğlendireceğim derken takvadan uzaklaşma. Gerçi dine uymayan işlere bulaşmadıkça, emirler dairesinden çıkmadıkça nefsinin eylemde bir mahzur olmaz. Ancak helal ile haramı karıştırmamak gerekir. Helal ile haram karışık olan şeyleri yapmamak lâzımdır.

Ey Âşık,

Mal ve mevki sahibi olmak istemeyi zaruri ihtiyaçlarını karşılamak ve dine hizmet niyetleri dışında isteme. Ele geçerse de şükürünü ifa et ve gönlünde barındırma. Mal ve mevki gönlünde değil, cebinde olsun. Bunların geçici olduğunu bil ve şöhretten doğabilecek

kibirden, aslandan kaçır gibi kaç. Bundan kurtulmak, insanlardan uzlet etmek, din ve dünya için zaruri olanlardan başka, insanlar arasına karışmamakla olur.

Ya Rabbi, senin rızanı isteyenlerle beraber olmayı istiyorum.

MEVSİMLER VE YENİ BİR DÜNYA KURMAK

-“İnsanın ruh hali mevsimlere benzer. Bazen baharı yaşarız, bazen de kışı.”

-“Peki Hocam siz, şu anda hangi mevsimdesiniz?”

-“Ne önemi var ki her mevsimin kendine mahsus bir güzelliği yok mu?”

-“Elbette ama insan kışı pek sevmiyor.”

-“Hayır, yanılıyorsun. Sadece tek mevsim olsaydı ve sürekli baharı yaşasaydık, o zaman baharın cazibesi kalır mıydı? Hayatımız da işte aynen böyledir. Üzüntüler, sevinçler, başarılar, kayıplar, gözyaşları, kahkahalar her biri ayrı birer mevsime benzer. Yağan karda yuvarlanmak, yağmurda ıslanmak, açan çiçekleri koklamak, güneşin sıcaklığında denizde yüzmek hepsi ayrı birer lezzettir. Her mevsimin güzelliklerini görebilmek için de tek bir şey yapmak lazımdır.”

-“Neyi?”

-“Kabullenmek. Mevcut olanı, bize sunulmuş haliyle olduğu gibi kabul etmek. Değişmeyecek olanla mücadele etmeyi bırakıp, değiştirebileceğimiz şeylere odaklanmak. Ancak böylece Dünya’ını değiştirebilirsin.”

-“Dünya’yı değiştirmek? Mümkün mü?”

-“Dünya’yı değil, kendi Dünya’ını değiştirmek. Ne kadar insan varsa o kadar da Dünya vardır. Dünya nasıl yaşamak istediğine bağlıdır. Nasıl yaşamak istiyorsan, yaptıkların ve yapacakların da bu istikamette değişecektir. Dünya dediğin şey bir ormana benzer ki ormanı meydana getiren her bir ağaç da insanların ferdi Dünyalarıdır. O halde sen, ormanı bırak önce kendi ağacına yönel! Böylece hem kendine bir Dünya kurmuş olursun, hem de ormana ayrı bir özellik katmış olursun.”

-“Bunu başarmak sadece bana mı kalmış? Önümüze çıkan engelleri aşmak ne kadar da zor.”

-“Yo, hayır. Başkalarını suçlayıp da sorumluluklarımızdan kaçamayız. Hatalarını başkalarının üzerine yıkmaya alışmış, küçük bir çocuk gibi olmaktan uzaklaşmak lazım. Hayatın yükünü taşımak ve onurlu bir şekilde mücadele ederek, yaşamak istediğimiz Dünyamızı kurmak, bize arzu ettiğimiz huzur ve mutluluğu getirecektir.”

-“Böylesi bir mücadele, gerçekten de aşılması güç dağlar gibi, önümüzde bir engel olarak durmuyor mu?”

-“Elbette kolay değil ama imkânsız da değil. İnsan için çalışmasından başka bir şey yoktur. Ne yaparsan kazancın odur. O halde istiyorsan, o istediğini, birilerinin getirip sana

vermesini beklememelisin. Alnının teriyle, gidip kendin almalısın. Çalışıp, çabalayıp elde etmek daha zevklidir. Gerekirse dağlar aşılır. Her dağ uzaktan yüksek ve heybetli gelir ama yanına gelip de ilk adımı attığında o dağ, sadece bir adımdır. Sonu gelmeyecek gibi gözükse her yol, istekle atılan her bir adımla son bulur. Yeter ki o ilk adımı atabilecek cesarete sahip olasın.”

Vedalaştılar. Hocasının yanından ayrılan Vedat, gecenin karanlığında sessiz ve düşünceli olarak, sokak lambalarının aydınlattığı loş yoldan, ana caddeye doğru ağır adımlarla yürümeye başladı. Ana caddeye ulaştınca bir kenara çekildi ve sağa sola giden insanları ve caddedeki araçları izlemeye başladı. Evet, bir cadde vardı ama herkesin gittiği yol farklıydı. Her gidilen yol da ayrı bir Dünya’ydı. Peki, ya Vedat’ın yolu? Onu hangi Dünya’ya götürecekti? İşte o zaman Hoca’sının sözlerini anladı. Gerçekte yol, dışında değil, içindeydi.

O da öyle yaptı. Dışındaki yoldan değil, içindeki yoldan yürümeye başladı. Herkes gibi o da kendi yolunda, kendi Dünya’sının mevsimlerini yaşayacaktı. Diğer insanların arasına karışırken, insan ormanında değerli bir Vedat ağacı olmanın huzurunu hisseden kalbi, artık gülümsüyordu.

Ya Rabbi, Senden, ibret alanlardan olmayı istiyorum.

BEDENEN DÜNYALI, KALBEN AHİRETLİ OL

Ey Âşık,

Dünya sahnesi kurulalı beri ne medeniyetler geldi geçti. Hepsi de görevlerini tamamladılar ve yok olup gittiler. Allahu Teâlâ dünyayı insanları imtihan etmek için var etmiş ve geçici bir süre dünyada yaşamak üzere dünyaya yerleştirmiştir. Allahu Teâlâ her dönemde yaşamış toplumlara geçici dünya hayatını ve ebedi ahiret hayatını öğretmek ve insanları uyarmak için de elçiler göndermiştir. Ne yazık ki insanların çoğu inatçılık yapmış ve bu davete icabet etmemiştir. Kendilerinden önceki kavimlerin başına gelenlerden de ibret almamışlar, sürekli dünyada kalacakmış gibi davranmışlar ve böylece acı sondan kendilerini kurtaramamışlardır. Hal böyleyken bil ki sende, senden öncekiler gibi bir gün göçüp gideceksin. Dünya hayatına heveslenme. Bu hayat geçicidir ve bir gün son bulacaktır. Görmez misin? Şu âlemde ne varsa hepsi değişmektedir. Doğanlar, ölenler sana bu değişkenliği haykırmaktadır.

“Kendilerinden önce nice nesilleri yıkıma uğrattığımızı görmüyorlar mı?...” (Enam 6)

Ey Âşık,

Kur’an-ı Kerim’de sık sık bahsedilen eski kavimlerin başına gelen olayların anlatılması, bugün yaşayan bizlerin de aynı durumlara düşebileceğimizi ve tüm bunlardan ibret alarak kişisel ve toplumsal hayatımıza çeki düzen vermemiz gerektiği hususunda apaçık öğütlerdir.

“Bunu, hem çağdaşlarına, hem sonra gelecek olanlara, ibret verici bir ceza, takva sahipleri için de bir öğüt kıldık.” (Bakara 66)

Allahu Teâlâ bu örnekler ile dünyaya düşkün olanlara, dünyanın ne kadar fani olduğunu anlatmakta ve öğüt vermektedir. Öğüt alabilenler, hayatlarını düzene koyup, kurtuluşu erenlerdir. Dünyanın sadece bir imtihan yeri olduğunu sakın unutma. Kalıcı mekan

değildir. Şüphesiz sen bu dünya için yaratılmadın. Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) Efendimiz **“Dünya ahiretin tarlasıdır.”** buyurdu. Dünyada kulluk vazifelerini yerine getirenler, gerçekten büyük kazanç içindedir. Dünyada ne yaparsan, ahirette de bunların karşılığını göreceksin. Öyle ise Hazreti Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellem efendimizin şu emrine mutlaka itaat et. İtaat et ki ilerde pişman olmayasın.

“Dünyada bir garip yahut bir yolcu gibi ol.”

Ey Âşık,

Kişisel olarak veya toplumsal olarak yargılarımızı gözden geçirmeli ve bizi iyiye, güzele ve sevgiye götürecektir, değerli ahlaki davranışları benimsemelidir. Çok çalışmalı ve çalışmayı ibadet bilmelidir. Gayretli olmalı ve bedenlen dünyalı, kalben ahiretli olmalıdır. Dünyaya düşkünlükten kurtulmalı ve Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem’in buyurduğu gibi hiç ölmeyecekmiş gibi dünyaya, yarın ölecekmiş gibi ahirete çalışmalıdır.

Ey Âşık,

Bilirim bazen efkârlanırsın için için, bu garip sevda için. Hiç efkârlanıp da kendini boşu boşuna heder etme. Olmayacak şeyleri lüzumsuzca düşünüp de kendine boşu boşuna keder etme. İbretleri gör de sabret. Sadece kul ol ve her şey gibi beşeriyetinin de yok olacağını idrak et. Vakit eldeyken dön gittiğin yanlış yoldan ve Hak yoluna gir. Aşk ile yürü bu yolda ve bırak özünü, teslim et yâre. Teslim et ki Hak ile Hak olasın. Allahu Teâlâ dünyayı kalbinden çıkartıp, cebine koymayı nasip etsin. Âmin.

Ey Âşık,

Hazret-i Şa'bi'nin anlattığı hikâyeciğe kulak ver. İyice dinle ve düşün de ibret alsın. Adamın biri küçük bir kuş avlamış. Kuş avcıya sormuş: “-Beni ne yapacaksın?” “-Kesip yiyeceğim.” diye cevaplamış adam. Bunun üzerine kuş: “-Vallahi ben de senin et ihtiyacını karşılayacak et yok. Gel, beni yeme, sana üç öğüt vereyim. Bunlar, beni yemenden hayırlıdır.” demiş. Adam bakmış ki işin sonunda bir hayır var gibi gözüküyor. Böylece kuşun teklifini kabul edince kuş sözüne devam etmiş: “-Öğüdümün birini senin elinde, ikincisini uçup dala konduktan sonra, üçüncüyü de daldan dala uçup ovaya açıldığında söyleyeceğim.” Adam kuşu serbest bırakınca kuş, adamın elinde iken ilk öğüdünü vermiş: “-Elde edemeyeceğin şeyin hasretini çekme.” Sonra ağaca konmuş ve ikinci öğüdünü söylemiş: “-Olmayacak bir şeyin olacağına inanıp da peşine düşme.” Ovaya açılırken de üçüncüyü söylemiş: “-Fırsatı elden kaçırdın. Beni kesseydin yirmi miskal ağırlığında bir tane inci bulacaktın.” Bu duruma oldukça şaşırın Adam, “-Eyvah! Eyvah!” diye çırpınmaya başlamış. “-Ben ne yaptım böyle, bak inciyi elden kaçırdım.” deyince Kuş havada seslenmiş: “-Sen daha şimdiden öğütlerimi unuttun. Sana, elde edemeyeceğin şeyin hasretini çekme demiştim. Uçtum gittim. Hala niye ah edersin? Olmayacak şeyin arkasına düşme dedim. Benim ağırlığım yirmi miskal gelmez ki yirmi miskal inci neremde olsun? Olmayacak hayale kapıldın. Sana nasihat ne kâr eylesin. Hırs ve tamah gözünü boyamış.” Böylece uçup gitmiş.

Ey Âşık,

Kıssadan hissedir, iyi düşün. Dünya kuş misalidir, sen de o kuşu avlayan avcı misalisin. Olmayacak hayallere kapılırsın. Dünya peşinde ömür sermayeni pervasızca harcarsın. Düşünmeden dünya hayatını ebedi huzura tercih edersin. Aziz Mahmut Hüdayi Hazretlerinin sözünü bilmez misin?

“Ey oğul! Dünyâ ve dünyâ nîmeti hayaldir. Gök kubbesi altında hiçbir şey aynı hal üzere kalmaz, hep değişir. Onun için dünyâ malına, makâmına ve dünyâ hayâtına güvenme. Biz bu dünyâda misâfiriz, yolcuyuz. Sonunda ayrılıp gideceğiz. Sıkıntın varsa üzülme. Bir an sonra ne olacağımız belli değil.”

Ey Âşık,

Bu gafletten kurtul. Dünyaya layık olduğu kadar değer ver. Dünyanın peşinden koşma. Bil ki dünya senin gölgeneye benzer. Sen ondan kaçarsan, o seni kovalar ama sen onu kovalarsan, o senden uzaklaşır. Bir türlü yakalayamazsın. Evliyanın büyüklerinden İmam-ı Rabbani “kuddise sirruh” hazretleri bak, bu konuda ne buyurmuş;

“Dünya, görünüşte çok tatlıdır ve güzel sanılır. Hakikatte ise, öldürücü zehir ve işe yaramaz bir maldır. Ona bağlananlara, tutulanlara, kurtuluş yoktur. Dünya yaldızlanmış pislik, şeker kaplanmış zehir gibidir. Dünya, Allahu Teâlânın beğenmediği şeylerdir ki, haram ve günahlardır.”

Ey Âşık,

Ancak Cenab-ı Hak bir müddet bu dünyada yaşamayı emretmiş. İlahi bir hikmet gereği yaşaman gereken hayatında, yaratılış gayene hizmet et. Belirlenmiş ecel anına kadar da şeriatın ölçülerine göre geçimine yetecek kadar kazanç elde etmen elbette hakkındır. Ancak kazancın cebinde bulunsun, kalbinde değil ve bu çalışman her zaman helal dairesinde olsun. İyice anla ki dünya ile ahiret dengesi önemlidir. En ideal olan denge de, dünya denilen şey ile ahiret arasındaki orta yoldur. Zaten dinimiz orta yol üzerindedir. İşte sen de bu noktada, işin özü ve hakikatini yani orta yolunu çok güzel bir biçimde bizlere öğreten Peygamber efendimiz Hazreti Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellem’ e uy ve sözünden hiç ayrılma. **“Hiç ölmeyecekmiş gibi dünya için, yarın ölecekmiş gibi ahiret için çalış.”**

DİNE UYGUN YAŞAMAK

Bazen efkârların için için, bir garip sevda için.

Ey Âşık,

Gönül dostları her an, “Allah’tan başka ilah yoktur, bir tek O vardır, gerisi boştur. Allah bize yetişir, başka bir şeye ihtiyaç yoktur.” diyerek, her işlerini O’nun emir ve yasaklarına göre yapmaktadırlar. Bu şekilde yaşantılarıyla sana örnek teşkil etmekte ve senin de bu biçimde yaşamayı nasihat etmektedirler. Bu güzel insanlar gibi dine uygun yaşamak, ne büyük saadettir.

Ey Âşık,

Aklından çıkartma ki mübarek zatların sana anlatmaya çalıştığı gibi İslamiyet’e uyulmazsa, nefis devreye girer. Nefse göre yaşamak ise, dünyada da, ahirette de felaketin olur. İslamiyet dairesinde yaşamak çok güçlü bir kalede güven içinde yaşamaya benzer. İslam dairesinde hiçbir kötülük yoktur. Bu dairenin dışında da hiçbir iyilik yoktur. Huzurlu ve mutlu bir hayat sürebilmen ancak bu dairenin içinde olmanla mümkündür. Kendini ne zaman sıkıntı içerisinde bulursan, bilmelisin ki bu dairenin dışına taşmışsındır. Elbette insanlık hali bazen taşkınlık yapıp dairenin dışına çıkabilirsin ama hemen tövbe ederek geri dön. Bu konuda çok hassas ol ve taşkınlıktan ve cahillikten Allahu Teâlâ’ya sığın.

Ey Âşık,

Peygamber efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle dua ederlerdi; **“Allahumme yâ mukallibel kulûb, sebbit kalbî âlâ dinik.”** (Ey kalbleri çeviren Rabbim, benim kalbimi dininde sabit kıl.)

Ey Âşık,

Her ne iş olursa olsun, işler dine uygun olarak yapılmalıdır. Dinden ne kadar uzaklaşırsa, o derece sıkıntı çekilir. Tüm işlerini nefse göre değil de dine göre yaparsan “Ameller niyetlere göredir” hadis-i şerif uyarınca hem işlerin hayırlara vesile olur, hem de iş bitene kadar, her an sevap kazanırsın. Bir iş Allah rızası için başlamalı, dine uygun devam etmelidir. Bu halde işin sonu da hayırla biter. Bu hususta “Niyet hayır, akıbet hayır.” buyurmuşlardır. Bir işe nasıl başlanırsa o iş öylece devam eder. Kim işinin kötü neticelenmesini ister ki? Bir işin sonu başından belli olur. O halde işine nasıl başlarsan öyle gideceğini düşünerek, hayırlara varmak için niyetini halis tutmalısın. Yine bir sözlerinde gönül dostları şöyle buyuruyorlar; “Sonu başa derc ediniz.” yani sonu başlangıç ile birleştiriniz.

Ey Âşık,

Kur’an-ı kerimde mealen; **“Kim Allah içinse, Allah da onun içindedir.”** buyruluyor. Her iş, her şey Allah için olmalıdır. Onun için, neyi ne maksatla yaptığını iyi bilmelisin. Tüm derdin, Allahu Teâlâ’nın rızasını kazanmak olmalıdır. Başka niyetlerle yola çıkmak, nefse köle olmak demektir. Bu ise seni hem dünyada hem de ahirette zor durumlara sokar. Sana verilmiş bu güzel hayatı, bunu sana veren Rabbinin yolunda harcamak ve buna karşılık, huzur dolu sonsuz bir hayata kavuşmak varken, kısacık bir dünya hayatında nefesine köle olup, sonu kötü bitecek bir maceraya atılman niye?

Ey Âşık,

Sakin ve basit yaşamalı, karışık işlere girilmemelidir. Bir işe başlarken kalbe danışılmalıdır. Eğer içinde seni rahatsız eden bir şüphe varsa, o işten vazgeçmelisin. Tüm korkulardan arınmış, arzuların, tutkuların elinden kurtulmuş sakın bir hayat, seni kendine ve oradan da Rabbine götürecektir. İşte yıllardır aradığın kalıcı ve gerçek huzur, bu sevgi yolunun sonundadır.

Ey Âşık,

Görmüyor musun? Etrafındaki her şey birer birer ölmekte. Var gibi gördüğün ne varsa hepsi değişmekte. Sen kendini bu değişimden ayrımı sanıyorsun? Hayır. Ayrı değilsin. Bir gün gelir bu sefere sende katılırsın. Sen kendini sevdiklerinden ayrılmayacak mısın sanıyorsun? Hayır. Elbette sen de ayrılacaksın.

Ey Âşık,

İster bedenen ölelim, ister gönülden ölelim. Her birisi de ayrılıktan yana içimizi yakar. Bazen varlığımızın sebebini yanmakta görüyoruz. Sanki bu dünyaya yanmak için gelmişiz. Ama bu acıların, elde edilecek kamiliyetin, safha safha çekilen acıları olduğunu bilmelisin. Velhasıl etrafında olan her şey hasret gemisine bindirilerek birer ikişer götürülüyor. Nereye? Bir yok oluşa mı? Hayır. Asıl vatana. Evvelce olduğumuz ve geçici bir süre için dünyaya gönderildiğimiz asli vatana. Adına sen ne dersen de. Sonuçta hepsi aynı kapıya çıkar. Bilir misin? Kıbrıs’ta bir tepenin eteklerinde şöyle bir yazı var; **“Dağın tepesine hangi yoldan çıkarsan çık, görünen manzara aynıdır.”** İşte oraya geldiğin yere. Tilkinin dönüp dolaşıp da sonunda gideceği kürkçü dükkânına. Yani **“İnna lillahi ve inna ileyhi raciun.”**

Ey Âşık,

Allahu Teâlâ âlemleri yarattı. Tüm alemlerin sahibi O'dur. Sen yaratılan bu âlemde geçici bir dönem, takdir edilen ecel gelene kadar misafirsin. Her şey ise bilene de bilmeyene de Cenab-ı Hak'ın ikramıdır. Yaratılan her şeyi yeryüzündeki halifesi kulu olan insanın kullanımına vermiştir. İstedığın kadar, istediğin zaman ancak israf etmeden kullanabilirsin. Yeter ki misafirliğini unutup da ev sahibi gibi davranma. İşte ince ve hassas nokta budur. Zaten her şeyi ile sana sunulmuş dünya, elinin altındayken ve en nihayette asıl vatanına dönüş varken, ev sahipliğine soyunman çılgınca bir gaflet olacaktır.

Ey Âşık,

İyi ki ölüm var. Yoksa sonsuza kadar bu dünyada yaşadığını düşünsene, ne kadar garip olurdu değil mi? Gerçekten bu dünya sonsuza kadar çekilmez. Her ne kadar ayrılık olsa da kısa bir dönem için, sonuçta tüm sevdiklerinle kavuşacağın o güzel vatana gitmek ne güzel. Yar ile kucaklaşmak, vuslata ermek ve sonsuza kadar huzurlu yaşamak, ne kadar da muhteşem bir şey. Âlemlerin Rabbi, Rahman ve Rahim olan Allahu Teâlâ Hazretleri ile rüyete ermek ve tüm arayışların bittiği noktada, gönüller sultanı efendimizin sallallahu aleyhi ve sellem dizinin dibinde oturmak ve sevginin en son haline ererek, sevgi olmak ne muhteşem. Şimdi a güzel âşık, tüm bunlar dururken, bu dünyada onun sahibiymiş gibi yaşamayı istemek, ne demek? Bırak bu hülyaları da rüyalarda yaşadığını unutma. Ayrılıklar yaşasan da boş ver. Bir süre için bu acılara katlanıp sonsuz bir huzura ermek istemez misin?

Ey Âşık,

Bizimle konuştuğun son gün ne güzel duygular yaşattın gönlümüze. Sevgiler bıraktın hasretimize, teselliden yana. Bildik ki bizi sevmektesin ve gönlümüzde seni sevmekte. Artık ayrılık yok. Hiç dert etme dünyanın derdini. Birkaç sınavdan başka bir şey değiller. Nefsinin elinde deli divane oldun. Kâh güldün, kâh ağladın. Nice yanlış yollara saptın. Dünya derdinde ömrü bol bol harcadın. Yetmez mi artık ey âşık, bunca derbederlik. İnsanlık yolunda, sevgi yolunda sevgiliye yürümek varken, huzur dolu bir gönülle mutlu bir hayat sürmek varken, bu fani dünyada çekişmek niye? Kimin malını kimden alıyorsun? Bu dünya sana mı kalır sanıyorsun? Ey misafir âşık, misafirliğini bil ve dünyayı iyice gönlünden sil.

SİMİTÇİ AMCA OLMASA

Yakalamış kalbimi sevgi hipnozu,
Adın dökülür her nefesten.
Cennete bakar cennet ispinozu,
Durmaz ağlar içimdeki kafesten.

Uykusuzum geceden kalma,
Göz kapaklarım güçsüz pehlivan,
Çaresiz hasretin öfkesindeyim,
Elin kolum bağlanmış,
Fakir hayatın zenginiyim.

Düşüncelerim hayret dolu,
Mazimin düşmanıyım,
Düzeltemek istesem de

Bu kahreden gidişi,
Ne buna kudretim var
Ne de kaçacak kanadım.
Olsa da fark etmez zaten,
Konacak yerim yok ki...

Düşüncesizlik bahçesinde,
Huzura kapasam gözlerimi,
Bir uyuyabilsem.

Hiçbir şey düşünmeyeceğim,
Kendime izin verdim bugün.
Doya doya bir gün yaşayacağım.
Beynimi tatile yolladım,
Bedenimi de sokağa.

Öyle keyifliyim ki...
Yol boyu dizilmiş iğdeler,
Ne hoş kokuyor toprak.
Salına salına yürüyorum,
Kulağımı okşuyor kuş sesleri.
Yoldaki arabanın hışırtısı,
Canlanan şehrin kıpırtısı,
Her şey o kadar güzel,
Güzel, güzel, güzel ki...

Bir de şu yaşlı,
Yağmurda ıslanmış,
Ekmek derdindeki,
Hüzne mihlanmış,
Simitçi amca olmasa.

Düşüncelerim hayret dolu,
Mazimin düşmanıyım,
Düzeltemek istesem de
Bu kahreden gidişi,
Ne buna kudretim var
Ne de kaçacak kanadım.
Olsa da fark etmez zaten,
Konacak yerim yok ki...

Bir de şu yaşlı,
Yağmurda ıslanmış,
Ekmek derdindeki,
Hüzne mihlanmış,
Simitçi amca olmasa.

Simit, simit, simitçi amca olmasa...
Simit, simit, simitçi amca olmasa...

Ya Rabbi, senden, dinine uygun yaşamayı istiyorum.

MAŞUKA SIR OL

Bülbül şevk ile gülüne düştü.
Bahar geldi, kış taşraya göçtü.
Uyanan filizime, damarıma selam.
Işığın Kudreti,
Mukevvenatın her zerresinde adın yazıyor.
Rabbime selam.

Aşk imiş her ne varsa âlemde,
İlim anca kıylü kaal imiş.
Tabii akılda onun mahsulü.
Bizim mecliste yüz bulamayınca çıktı, gitti.

Kavuşan etini, kendin diye hayal ederken,
Sen kendini kavuştun mu zannedersin?
Bir Ömür süreni, aşk diye hayal ederken,
Sonsuzluğa ulaşmadan aşığı nasıl dersin?

Sen yine de Maşuka sır ol, tevhide hafi,
Aşk ile ahfada vuslat, âşüksan sana kâfi.

SENSİZ OLMAZ SEVGİLİM

Gözlerin deniz,
Ben kaybolmuş bir gemi.
Sessiz dalgalar,
İçimde büyür gibi.
Ellerin uzak,
Rüzgâr savurur beni.
Sensiz geçen her an, içimi eritir.

Geceye sor! Yıldızlar şahidim,
Sen olmadan,
Nefesim yarım benim.
Sensiz olmaz,
Yanımda kal.
Bu aşk hülya değil
Gerçek masal.
Ne fırtına,
Ne de zaman,
Silemez izini kalbimden asla.

Adımı fısıldar rüzgârlar sessizce,
Bir gölge gibi düşersin kalbime.
Ne yapsam da unutamam seni,
Aşkın bir ateş, yanar içimde.
Gelsen de gitsen de fark etmez,

Kalbim hep sana,
Mühürlü bir kere.

Dön bana!
Sar beni!
Bırakma ellerimi!
Sensiz bir dünya anlamsız sevgilim.

Geceye sor! Yıldızlar şahidim,
Sen olmadan,
Nefesim yarım benim.
Sensiz olmaz,
Yanımda kal.
Bu aşk hülya değil
Gerçek masal.
Ne fırtına,
Ne de zaman,
Silemez izini kalbimden asla.

DEDİKODU (GIYBET) HARAMDIR

Ey Âşık,
Gıybet yani dedikodu son derece çirkin ve haramdır. Sonuçları çok tehlikelidir. Kesinlikle kaçınılması gereken kötü bir iştir. Kul hakkına girer. Gıybet (dedikodu) başka birisinin arkasından onun kötülüğüne konuşmak, olumsuz şekilde onu yermektir. Eğer bu sözler yalan ise karşıdaki kişiye iftira edilmiş olur. Böyle bir duruma düşen kişi en kısa zamanda, öncelikle tövbe etmeli, yaptığına pişman olmalı, ders alarak geri dönmek üzere Allahu Teâlâ'ya söz vermelidir. Daha sonra da gidip dedikodusunu ettiği kişiden helallik almalı, o kişiden özür dilemelidir.

“Ey iman edenler! Zannın birçoğundan sakının. Çünkü zannın bir kısmı günahtır. Birbirinizin kusurlarını ve mahremiyetlerini araştırmayın. Birbirinizin gıybetini yapmayın. Herhangi biriniz ölü kardeşinin etini yemekten hoşlanır mı? İşte bundan tiksindiniz. Allah'a karşı gelmekten sakının. Şüphesiz Allah tövbeyi çok kabul edendir, çok merhamet edendir.” (Hucurât 12)

Ey Âşık,
Böyle bir durum nefse ağır geleceği için bu kefareti ödemek zordur. O halde kendini bu tarz bir kefarete ödemek zorunda bırakmamalısın. Aksi halde dedikodu kul hakkı olduğu için ahirette gıybeti yapılan kişi ile hesaplaşmak mecburiyetinde kalabilirsin. Kazanmış olduğun sevaplarından karşıdakine verilir. Eğer sevapların yetmezse bu kez karşıdakinin günahları sana yüklenir. Bu ne kadar da kötü bir sonuçtur. Böyle bir sonuca ulaşmak istemezsen, hem dünya da hem de ahirette son derece aşağılayıcı durumlara düşmemek için dedikodu (gıybet) etmekten kaçınmalısın. Bu arada dikkat etmen gereken bir diğer husus da dedikodu edilen yerde bulunmamandır. Eğer sana birisi gelir de başka birisinin gıybetini yapmaya çalışırsa onu kibar bir şekilde uyar. Gıybetin günah olduğunu, yapmaması gerektiğini nasihat et. Eğer dinlerse ne güzel, yok eğer dinlemezse o zaman da sen onu dinleme. Çünkü *“Gıybet eden ve dinleyen, günahta ortaklardır.” (Hadis-i Şerif)* ve *“Arkadan çekiştirip duran, kaş göz hareketleriyle alay eden her kişinin vay haline...” (Humeze 1)*

Ey Âşık,

Onun bunun arkasından onların dedikodularını yaparak kendini müflislerden yapma. Diline sahip ol. Ağzını Hak sözler için aç. Boş sözlerden uzak kal. Eğer Hak için konuşmayacaksan sessizliği tercih et. Hak için halk ile ol. Mecburiyet miktarı, ihtiyaçların kadar halkın yanında bulun ve onlarla dünya kelamı et. İşin biter bitmez hemen yârine dön. Dünyadan aslandan kaçır gibi kaç. Bil ki dil iki şeye tabi olur. Birisi nefse, diğeri kalbedir. Sen dilini kalbine tabi kıl. Dilin konuşurken nefsin değil, kalbin konuşsun.

“Ebu Hüreyre’den (r.a.) rivayet edildiğine göre Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem; “-Müflis kimdir, biliyor musunuz?” diye sordu. Ashab; “-Bizim aramızda müflis, parası ve malı olmayan kimsedir.” dediler. Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem); “-Şüphesiz ki ümmetimin müflisi, kıyamet günü namaz, oruç ve zekât sevabıyla gelip, fakat şuna sövüp, buna zina isnad ve iftirası yapıp, şunun malını yiyip, bunun kanını döküp, şunu dövüp, bu sebeple iyiliklerinin sevabı şuna buna verilen ve üzerindeki kul hakları bitmeden sevapları biterse, hak sahiplerinin günahları kendisine yükletilip sonra da cehenneme atılan kimsedir.” diye buyurdular. (Hadis-i Şerif)

Beyazid-i Bestamî Hz. bir gün geçerken önünden Tımarhanenin, tokmak sesi gelir bahçe yönünden.

“Ne yapıyorsun?” diye sorar hizmetçiye hayretle,
“Delilere ilaç yapıyorum.” der adam bir gayretle.

“Benim hastalığıma da bir ilaç tavsiye eder misin?”
“Şifa Hak’tan, hastalığın nedir? Bize söyler misin?”

“Hastalığım günah hastalığı, çok günah işliyorum.”
“Bundan ben anlamam, delilere ilaç hazırlıyorum.”

Parmaklıklar arasından konuşulanları duyan bir deli,
Beyazid-i Bestamî Hazretlerine; “Gel” der “Gel veli”

“Senin hastalığının çaresini ben sana söyleyeyim,
İster deli de istersen veli, yıllardır ben böyleyim.”

Beyazid-i Bestamî Hazretleri, delinin yanına gelir,
“Söyle bakalım bana, benim derdimin çaresi nedir?”

Deli içli içli şöyle bir bakıp, şu ilacı tavsiye eder,
Gönül incisi sözleri, ne gam bırakır, ne de keder.

“Karıştır iyice tövbe kökü ile istiğfar yaprağını,
Döv iyice, kalp havanında, vur tevhit tokmağını.

Un eyle, insaf eleğinden geçir, ayıkla tüm yabancıları,
Şevk ile yoğur, hamur etsin unu, pişmanlık gözyaşları,

Pişir aşk fırınında, her gün beş vakit ye kulluğundan,
O zaman göreceksin, eser kalmayacak hastalığından.”

Beyazid-i Bestamî hayran kalır ilaca, deliyle kucaklaşır,
“Demek seni de deli diye getirmişler” der ve uzaklaşır.

Günahım var diye kaçma ötelere, korku, olmasın sanem,
Tövbe ne güzel ihsandır, rahmete avucunu aç bir tanem.

Dünya riya-ı mütecessiddir, hem dar-ı kulub-u mütehaccir,
Bir muhacir gibi yaşa, ol müstecir, yoksa olursun müteessir.

Verilene sabreyle, verilmeyene şükreyle, bu sözü ters bilme,
Her hayal-i dünyanın hesabı var, takdir-i ilahi'ye terslenme.

Haydi, gel şimdi tövbe edelim, günahların belini bükelim,
Aşk yoluna can verelim, rahmet-i Hak ile Hakk'ı görelim.

Ya Rabbi, senden, dinini tebliğ edenlerden olmayı istiyorum.

GÖREVİMİZ TEBLİĞ ETMEK

Ey Âşık,
İçindeki sevgileri ne diye sorguluyorsun? Zorla güzellik olmaz. Ne kadar uğraşsan da karşındakine her hangi bir şey katamayabilirsin. Bu senin elinde değil. Tüm çabaların boşa gidebilir. O halde neden hala uğraşıyorum diye de düşünme. Bu sorunun cevabını içinde bulamazsın ama acı gerçeğin çaresizlik tokadı, gönül suratında her defasında şiddetle patlasa da, yine de çevrene bir şeyler vermek için mücadele etmelisin. Sözlerimde karamsar bir yapı var gibi gözükse de, içinde, kaynağını bir yerden alan ümitlerin bitmesin. Peki, ümitlerinin kaynağı neresi? İçindeki sevgileri sorgularsan göreceksin ki ümitlerinin kaynağı, gönlünün en nadide köşesinde parlıyor. Sevgi köşesinde.

**Yalnızlık ne çetin sınav,
Geceler ne zalim avcı,
Bense çaresiz bir av...**

Ey Âşık,
Acılarını anlıyorum. Seni düşünenler, senin için üzülenler hatta senin için ağlayanlar var. Geçmişini unut, yarınlara bak. Gurbet havası hep yakıcıdır. Ciğerini parçalar ama geçmişe takılma. Haydi derin bir nefes al. Evet, bazıları acımasız, merhametsiz, affetmeyi unutmuş, bencil ve sevgiden yoksun olabilir. Elimden geleni yapıyorum ama olmuyor diye düşünüyorsun ama yanılıyorsun. Çünkü ne yapıyorsan aslında kendine yapıyorsun. Birisine yaptığın iyilikte sana, kötülükte sana. Birinden sevap kazanırsın, birinden günah. Kazancın, ne yapıyorsan, yaptığının ardındaki niyetindedir. Niyetin sadece Allah rızası olmalıdır. Ne yapıyorsan sadece Allah için yapmalısın. Karşılığını Allah'tan bekleyerek yapılan işte, hayal kırıklığı olmaz.

Ey Âşık,
“Hz. Ali (radiyallahu anh) bir defasında yanındakilere: “-Ben hiç kimseye bir iyilik ve kötülük yapmadım!” dedi. Oradaki insanlar şaşkınlıkla ve: “-Efendim, bu nasıl olur? Kötülük yapmadığınız doğru, fakat hiç kimseye bir iyilik yapmadınız mı? Bizler sizin çok iyiliğinizi gördük!” dediler. Hz. Ali (radiyallahu anh): “-Ben her ne yaptıysam kendime

yaptım” dedi ve şu ayeti okudu; **“Kim bir iyi amel yaparsa, bu onun kendi faydasıdır. Kim de bir kötü amel yaparsa, bunun zararı kendi nefsidir. Sizler sonuçta Rabbinize döndürülürsünüz. O size hak ettiğinizi verir.”(Casiye 15)**

Ey Âşık,

Görevin sadece Allahu Teâlâ'nın emirlerini tebliğ etmektir. Yoksa birilerini yola getirmek değildir. Hidayet Allah'tandır. Sana düşense tebliğ etmektir.

“Kim peygambere itaat ederse, Allah'a itaat etmiş olur. Kim yüz çevirirse, biz seni onlara bekçi göndermedik.” (Nisa, 80)

Elbette tebliğin şartlarını gözetesin. En önemli şart ise olgunlaşmaktır. Olgunlaşmanın en önemli göstergesi de yaptığını söylemek, yapmadığını söylememektir. Her şeyin bir olgunlaşma zamanı vardır. Her şey zamanı gelince olur. Sana düşen sadece sabırla o anı beklemektir. Bir elma nasıl ki dalında ilk halinde yeşil, ekşi ve buruktur; işte sen de halini buna benzet. Elmanın yenme zamanı onun olgunlaşma zamanıdır. Elma sabırla kızarmayı, tatlanmayı beklemek zorundadır. Onu savuran rüzgâra, onu yakan güneşe, onu sırlıslamak yapan yağmura, canını acıtsalar da gerçekte kendisi için birer rahmet olduklarını bilerek sabırla dayanmalıdır. Aslında olumsuz gibi görünen ne varsa, seni olgunlaştırmak içindir. Yeter ki sen bunun farkında ol ve sabret. Düşün bir kez. Vaktinden önce dalından kopan ham elmayı mı seversin, yoksa vakti gelmiş, olgunlaşmış, tatlı elmayı mı?

Ey Âşık,

İçindeki öfken nefsine olan gayretindedir. Nefsine yenilmenin acısıdır. Batıla karşı duramayışındandır. Öfke bir ateştir. Öfke ateşini kontrol et ki seni yakmasın. Hani eskiden gaz lambaları vardı. Fitili yakınca ateşin üzerine cam kısmı kapatılırdı. Hem etrafı ısıtır hem de ışık saçarak aydınlatırdı. İçindeki ateşin çok güzel ama ateşinin üzerine sabır ve hizmet camını kapat ki etrafını ısıtıp aydınlatasın. Yoksa sadece yakarsın.

Ey Âşık,

Bilmez misin? Nuh aleyhisselam bile oğluna söz geçiremedi. Tufanda boğulup gitmekten oğlunu kurtaramadı. Düşündürücü bir husus değil mi? O halde bu çaba neden? Bu sorunun cevabı bize verilmiş ilahi emirde gizli. Ne olursa olsun gönlün bu ilahi emrin tesirinde olsun ve gayretinden dolayı sakın yorulma.

“(Allah'a itaat edin, peygambere itaat edin) de. Eğer yüz çevirirsiniz bilin ki ona yüklenen görevin sorumluluğu ancak ona ait; size yüklenen görevin sorumluluğu da yalnızca size aittir. Eğer ona itaat ederseniz doğru yola erersiniz. Peygambere düşen ancak apaçık bir tebliğdir.” (Nur 34)

Ey Âşık,

Bu yoldan dönmek yok. Amaç kişileri doğru yola davet etmek, onlara ilahi emirleri tebliğ etmek. Yoksa iyiliğe de kötülüğe de götürmek sana düşmez. Kişisel sorumluluk ve kendi kararını verip, sonuçlarına razı olmak özgürlüğü, sana verildiği gibi her insana da verilmekte. Diğerlerinin de kabul etmeme özgürlüğü olduğunu kabullenmen gerekir. Neden, niçin, ama, fakat gibi kelimelerin olumsuz mahiyetlerini bir kenara at. Gönlündeki ümidi yitirmeden, tebliğ etmeye devam et. Bu eşin, evladın, anan, baban, arkadaşların ve dahi her kim olursa olsun kabul edip etmeyeceğini düşünmeden, incitmeden tebliğ et. Gerisi ona kalmış. Bırak ister kabul etsin, isterse etmesin. Bu seçim ona ait. Sana düşen ise çok açık değil mi? Tebliğ etmek.

Ey Âşık,

Tebliğ etmenin en güzel şekli ise sevgiyle anlatmak, sevgiyle göstermektir. Kaynağı gönlün olan sevgi, sana ışık olursa, insanın nefsinde uzanan itirazcı keçi yollarında, aydınlık içinde yürüyebilirsin. Sonuçtan ümitli ama olumsuz sonuca da hazır olarak, korkusuzca yürü. Ne kadar da olumsuz sonuç, evladın, eşin için bile olsa, bu durum seni son derece üzecek bile olsa, elinden gelen tek şey, tebliğ etmen ve onlar için dua etmendir. Yeter ki sen doğru olanı bil, sabır ve gayretle yap ve sevgiyle anlat. Tebliğ ve tedbir kuldand, takdir Cenab-ı Hak'tandır.

Ey Âşık,

Nasihât öğüt demek olup doğruyu eğriden ayıran sözler demektir. Nasihat, bir kimsenin dinine ve dünyasına faydalı işler yapması için ona hayırlı olan yolu göstermek demektir. Nasihat geçmişî geleceğe taşıyan bir vasıta'dır. Nasihat emr-i maruf ve nehy-i münker'dir. Nasihat her müslümanın görevidir. İlim sahipleri, imkân nispetinde emr-i maruf ve nehy-i münker yapmalı, yani iyiliği yaymaya, kötülükten sakındırmaya çalışmalıdır. Peygamber Efendimiz Hz. Muhammed Mustafa (sallallahu aleyhi ve sellem) **“Din Nasihattır.”** (Buhari) diye buyurarak hem ümmetine nasihat etmiş, hem de nasihatın önemini belirtmiştir. Yine bir hadiste şöyle buyurmuştur; **“Allahu Teâlâ'nın en çok sevdiği kimse, çok nasihat edendir.”** (İ. Ahmed) Bu hususta Allahu Teâlâ şöyle buyurmaktadır; **“Rabbinin yoluna hikmetle, güzel öğütle çağır! Onlarla en güzel şekilde tartış!”** (Nahl 125) Rabbimiz, Peygamberimiz ve tüm Allah dostları nasihatın önemini en üst seviyede emretmişlerdir. Hal böyle olunca a güzel âşık, sen de ya nasihat edenlerden ol ya da nasihat alanlardan. Yoksa bunun aksine nasihati terk eden birisi mi olmak istersin?

Ey Âşık,

Millet olarak bu günlere nasihatler ile geldik, yine nasihatler ile yarınlar taşınacağız. Nasihatsız bir toplum, hayatını ne kadar devam ettirebilir? Geçmişinden mahrum, ahlaki yayılmanın durduğu, kimsenin kimseyi uyarmadığı bir yerde ortaya büyük bir karmaşa çıkmaz mı? Küçüğün büyüğünü tanımadığı, dinin ayakaltına alındığı, birbirine saygının olmadığı bir toplumda mı yaşamak istersin? Şimdi bu sorulara evet diyebilir misin? O halde işin sırrını unutma. O sır ki adı nasihattir.

Ey Âşık,

Yaşadığın yerlerde Ali amcalar var. Akile teyzeler, Sebahat ablalar ve yüzünde gülümseme ile iyilik peşinde koşan Parko amcalar. Annen Baban kadar onlardan da çekindiğini, ne çabuk unuttun? Hani sen okula giderken ve gelirken seni sıkıştırırlar, adeta denetleme yaparlardı. Bir hatanı gördüler mi kızarlar, bazen de seni bir kenara çeker, nasihat ederlerdi. Şaşırma, bu güne kadar öyle yüzyıllar geçmedi. Ama artık ne mahalleler kaldı ne de sokaklar. Hatta amcalar da teyzeler de kalmadı. Peki, sen bu hale nasıl geldin? Hiç düşündün mü? Çocuklarını nasihatten mahrum bırakan kim?

Ey Âşık,

Bu şanlı millet, var oluşundan bu yana, varlığını ahlaki kişiliği ile sürdürmektedir. Üzerinde maddi çıkarları olan Siyonist zihniyet ve onun en yakın destekçisi misyoner anlayış ile dinsiz imansız ateistler, bu ahlaki yapıyı yok etmek için uğraşmaktalar. İşin garip olan tarafı ise düşmanlıkları açıkça belli olmasına rağmen, hala bunlara aldanmaya devam ediyor olman. Aslında birbirlerine de düşman olan bu çıkar ortaklarının, bu milletin en değerli hazinesi olan ahlaki kişiliğini yok etmek için iş birliği halinde çalıştıklarını, maddi manevi kenetlenerek ellerinden geleni yaptıklarını ve hala yapmakta olduklarını, bu milleti ne hale getirdiklerini ne zaman anlayacaksın? Ama Allahu Teâlâ onların oyunlarını

elbette bozacaktır. Layık olduklarını sonunda alacaklardır. Sen de sakın bu oyunlara kanma. Dünyanın aldatıcı süslerine kapılıp da düşmanlarına yenilme. İman gücünle karşılarında dimdik ayakta dur. Ahlakından asla taviz verme ve verdirtme.

Ey Âşık,

Bu oyunlara karşı en etkili savunma yöntemi nasihattir. İşin çözümü nasihattir. Emr-i maruf, nehy-i münker'dir. Hakkı, hakikatı, sonraki nesillere aktarmakta sana düşen nasihat görevidir. Onun için önce evine, sonra çevrene usulüne uygun bir şekilde nasihat etmelisin. "Adam sende, bana ne" diye nasihati terk etmemelisin. Nasihati terk etmen, vebaldır ve gelecek nesiller için büyük kayıptır. Nasihat fikir ibadetidir. Nasihat edenlerden ol. Yılmadan, usanmadan nasihat dinle ve her fırsatta çevrendekilere nasihat et. Nasihatçilerden olursan sen de şu ayetin muhatabı olur, büyük bir şerefle takdir görürsün; **"Allah'a davet eden, salih amel işleyen ve: "Ben gerçekten müslümanlardanım" diyen kimseden daha güzel sözlü kim olabilir?" (Fussilet 33)** Bu takdire mahzar olmayı kim istemez?

Ya Rabbi, iman edip, salih amel işleyenlerden olmayı istiyorum.

Ey Âşık,

Nasihât halkasının dışına çıkma. Seni azarlasalar da, kızsalar da, kovsalar da elinden geldiği kadar nasihate devam et. Önce kendinden başla. Çünkü kendisine hayrı olmayanın kimseye hayrı olmaz. Kendisine sözü geçmeyen kimseye sözü geçmez. Unutma, en etkili nasihat yöntemi, hal dili ile örnek olarak yapılan nasihattir. Bu nedenle önce kendine nasihat et ve sözlerini uygulayanlardan ol. Sonrasında kalp kırmadan, güler yüzlü, tatlı dilli ve en önemlisi de sevgi dolu olarak, nazının geçtiği en yakınından başlayarak bıkmadan nasihat et. Nasihatte sabırlı ol. Senin görevin sadece tebliğ etmektir. Zorlamayla bir şey elde edemezsin. Kaza ve kaderde ne varsa o olur. Kaderde olandan başkası başa gelmez. Eğer sözün dinlenmiyorsa acele etme. Henüz ya senin, ya da karşıdakinin zamanı gelmemiştir. Sonuç ne olursa olsun yapılan her iyilik karşılıksız kalmaz. Hoşlanmadığın, uygunsuz bir durumla karşılaştığın zaman acele etme. Dua et ve Cenab-ı Hak'tan yardım dile. Kimseye zorla bir şeyi sevdiremezsin. Gönül kimi severse, güzel odur. Yine de sen gayretle yoluna devam et. Hiçbir çaba boş değildir. Cenab-ı Hak'ka güven ve korkusuzca ilerle. Hem kendi içinde, hem de kendi dışında.

SENİN GİBİ DEĞİL

Bilmem ki nasıl anlatmalı,
Nasıl yazmalı bu sevgiyi?
Bir rüyaya dokunmak,
Bir hayali tutmak gibi işte.

Yalnızlık ne çetin sınav,
Geceler ne zalim avcı,
Bense oooooo
Çaresiz bir av.

Seni sessizce yaşamak,
Ne kadar zor sevdiğim.
Hasretiyle yandığım,
Yerine koyup avunabileceğim,

Hiçbir şeyim yok.
Etrafımdaki hiçbir şey,
Senin gibi değil.

Bilmem ki nasıl anlatmalı,
Nasıl yazmalı bu sevgiyi?
Bir rüyaya dokunmak,
Bir hayali tutmak gibi işte.

Seni gönülden sevmek,
Ne kadar zor sevdiğim.
Düşlerimde gördüğüm,
Yerine koyup avunabileceğim,
Hiçbir şeyim yok.
Etrafımdaki hiçbir şey,
Senin gibi değil.

SALİH AMEL

Ey Âşık,
Hayatındaki önemli hususlardan birisi de salih amel olmalıdır. Salih iyi, güzel, hayırlı anlamında olup, amel kelimesi ise iş demektir. Dolayısıyla salih amel, hayırlı iş manasına gelir ki, “Allah’ın rızasına uygun iş” olarak anlamalısın. **“Asra yemin olsun ki, hiç şüphesiz, insan hüsrandır. Ancak, iman edip, salih amel işleyenler, birbirine hakkı ve sabrı tavsiye edenler müstesna.” (Asr 1,3)** Görmez misin? Kuran-ı Kerimde, Salih amel’in zikredildiği pek çok ayet var. Bu konuda Rabbin senin dikkatini çekmektedir. İman ile Salih amel birbirinden ayrılmaz ikilidir. Amellerinin salih olmasına büyük önem vermelisin. İmandan sonra gelen en mühim iş salih ameldir. Her ne yaparsan yap, yaptıklarının salih işlerden olmasına dikkat etmelisin. İmanını, ibadet ile koruma altına almalı ve en mühimi de bu ibadetini, saf bir samimiyetle, ihlâsla yapmalısın. Ancak böylece işlerin salih olabilir. **“İman eden ve salih amel işleyen mü’minleri müjdele ki, altından nehirler akan cennetler onlarındır.” (Bakara 25)**

Ey Âşık,
Amelinin salih olmasının göstergesi, ihlâstır. O işten, o ibadetten, o hayırdan sadece Allah rızasını beklemen, başka bir gaye gözetmemendir. Bir işinde ihlâslı olup olmadığın, işin nihayetinde ulaştığın sonuç ile değil, onu yaparken taşıdığın niyetinle anlaşılır. Salih amel adına, hayırseverlik yapacağım derken gösteriş yaparsan, bu işinin hiçbir anlamı olmayacaktır. Salih amel için saf ve sade olmalısın. Her ne olursa olsun, Allah’ın emrettiği ve sünnete uygun olmayan işlerin, salih amel olmayacaktır. Bu hususta bak, Rabbin ne buyuruyor;

“Yüzlerinizi doğuya ve battıya çevirmeniz iyilik değildir. Ama iyilik, Allah'a, ahiret gününe, meleklerle, Kitaba ve peygamberlere iman eden; mala olan sevgisine rağmen, onu yakınlarla, yetimlere, yoksullara, yolda kalmışa, isteyip-dilenene ve kölelere (özgürlükleri için) veren; namazı dosdoğru kılan, zekâtı veren ve ahitleştiklerinde ahitlerine vefa gösterenler ile zorda, hastalıkta ve savaşın kızıştığı zamanlarda sabredenler(in tutum ve davranışlarıdır). İşte bunlar, doğru olanlardır ve muttaki olanlar da bunlardır.” (Bakara 177)

Diğer bir ayette de nefsine rağmen Allah rızası için hayırlı iş işleyen müminler bak nasıl övülüyor; **“Kendileri, ona duydukları sevgiye rağmen yemeği, yoksula, yetime ve esire yedirirler. Biz size, ancak Allah'ın yüzü (rızası) için yediriyoruz; sizden ne bir karşılık istiyoruz, ne bir teşekkür. Çünkü biz, asık suratlı, zorlu bir gün nedeniyle Rabbimizden korkuyoruz. Allah da onları o günün kötülüğünden korur ve yüzlerine bir aydınlık ve içlerine bir sevinç verir.” (İnsan 7,11)**

Bu durumun aksine, Allah'tan başkasının rızasını aramak maksadıyla yapacağın her türlü işin, hem salih amel kapsamına girmeyecek, hem de şirk olarak, seni büyük günaha sokacaktır. Şu ayetlere son derece büyük bir dikkatle kulak ver; **“Yazıklar olsun o namaz kılanlara ki, Onlar namazlarını ciddiye almazlar. Onlar (namazlarıyla) gösteriş yaparlar.” (Maun 4,6)**

O halde sende işlerinde ihlâsı ara. İhlâs olmayan niyetlerini sorgula ve amellerinin Salih olması için Allah rızasının takipçisi ol.

Ey Âşık,

Salih amel ile ilgili olarak çok önemli bir hususu da anlamam için Said Nursi Efendi'nin sözlerini iyice düşün ve anla. **“İmana ait bilgilerden sonra en lâzım ve en mühim a'mal-i sâlihaddir. Sâlih amel ise, maddî ve manevî hukuk-u ibada tecavüz etmemekle, hukukullahı da bihakkın îfa etmekten ibarettir.” (Mesnevî-i Nuriye)** Gördüğün üzere Salih amel, Allahu Teâlâ'nın emir ve yasaklarından oluşan, Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem'in sünnetleri vasıtasıyla da nasıl yaşanacağı öğretilen şeraitin maddi ve manevi her türlü yasalarını, yukarı veya aşağı olarak haddini aşmadan, tam olarak yerine getirmendir. Aynı paralellikte tüm mahlûkatın da maddi ve manevi hakkını gasp etmemendir. Tüm bunları yaparken de sadece ve sadece Allahu Teâlâ'nın rızasına niyetlenmendir. İşin sırrı samimiyettir. Samimiyet hidayet üzere olman demektir. Eğer böyle bir hayat sürersen, ne mutlu sana ki her işin de samimi olarak yalnızca Allahu Teâlâ'nın rızasını gözetiyor olacaksın. Böylece iman edip hayatın boyunca salih ameller işleyen bir mümin olursan da kavuşacağın, elbette ki Allah'ın rızası ve cenneti olacaktır.

“İman edip salih ameller işleyenlere gelince -ki biz kişiye ancak gücünün yettiğini yükleriz- işte onlar cennetliklerdir. Onlar orada ebedi kalıcıdırlar.” (Araf 42)

Ya Rabbi, nefsimi arzularımdan alkoymayı istiyorum.

TELİ KOPUK KEMAN

Sen, yağmurla gelen bereketsin,
Sevgiye susamış, çorak kalbime.
Sen, müjdeyle gelen rahmetsin,
Neşeye susamış, durgun ömrüme.

Ve ben bir zaman,
Adı bilinmeyen bir nehir idim,
Yolunu kaybetmiş bir nehir idim.
Umarsız bir beste gibi
Eksik ve yarım.
Duvara asılmış,
Teli kopuk keman idim.

Sesin değdi usulca içime,
Ruhumda güller açtı.
Şimdi nereye baksam,
Her şey senin izini taşıyor.
Rüzgâr bile
Adını fısıldıyor.
İsmin her an dilimde,
Sonsuzluğa taşıyor beni.

Ve ben bir zaman,
Adı bilinmeyen bir nehir idim,
Yolunu kaybetmiş bir nehir idim.
Umarsız bir beste gibi,
Eksik ve yarım.
Duvara asılmış,
Teli kopuk keman idim.

DÜŞÜN

Allah'ın yarattıklarında, ne yüce sevgiler vardır,
Seven gönül için, dar-ı dünyada, her yer dardır.

Hayalleri gerçek yapan, gönüllerdeki inançtır,
Bunu anlamak, insan olana büyük kazançtır.

Çok ses çıkardığına ne bakıyorsun sen davulun?
İçi boş davulu geç de sesine bak sen Davut'un.

SENİNLE BİR ÖMÜR

Yola çıktım çikalı,
Sayamam geçen yılları,
Bir sözünle başladı,
Hayatın yalanları.

Yola çıktım çikalı,
Sayamam çakalları,
Birlikte kırıştı,
Zamanın da saçları.

Seninle bir ömür yaşamak,
Seninle bir ömür,
Ne kadar da zormuş sevdiğim.

Yola çıktım çikalı,
Nuruna aşkla bakalı,
Bitmedi bu yolun,
Ne sırtlanı ne çakalı.

Çalanı, çırpanı,
Tırmığı, tırpanı,
Çolpanı, kolpanı,
Bitmedi bu yolun,
Boyalı postalı.

Seninle bir ömür yaşamak,
Seninle bir ömür,
Ne kadar da zormuş sevdiğim.

Seninle bir ömür yaşamak,
Seninle bir ömür,
Ne kadar da zormuş sevdiğim.

ŞEHVET

“Kim azgınlık eder ve dünya hayatını tercih ederse, şüphesiz, cehennem onun sığınağıdır. Kim de, Rabbinin huzurunda duracağından korkar ve nefsinin arzularından alıkoysa, şüphesiz, cennet onun sığınağıdır.” (Naziat 37,41)

Ey Âşık,
Artık korkar mısın? Sevinir misin? Bilemem. Ancak en doğrusu, sen ikisi üzere de ol. Hem kork, hem de sevin. O sevgilinin sevgisi öyle yücedir ki her korkuyu içinde yok eder. Şefkatiyle teselli eder ve seni terbiye eder. O sevgilinin kıskançlığı öyle yücedir ki üstüne gül koklayan kalbi paramparça eder. Onu sevmek, O'nun istediklerini yapmaktır. Ondan korkmak, O'nun istemediklerini yapmamaktır. Sonra hiç aşığa ikilik yaraşır mı? Hiç âşık yalancı olur mu? Hem sevdiğini söyleyecek, hem de kalbinde başka maşuklara yer vereceksin. Hadi canım, hadi canım, başka kapıya derler adama, bilmez misin?

Ey Âşık,
Düşme O'ndan gayrisinin peşine, yoksa ulaşamazlar leşine. Sevmek söz dinlemekle görünür, sevgiliyi övüp yüceltmekle aşka bürünür. Tek olanın yoktur eşi, sorulmaz eşine. Eşi sandığın taksitleri bırak, gel artık peşine. Peşin sensin a canım, teslim ediver nefsinin yârine. Aşk isteyip de inlersin. Peki, ne ararsın nefsinde? Aşk nefiste ne arar, ancak akılsız olan aşkı nefse sorar. Nefiste olan aşk değil, dünyaya düşkünlüktür. Dünyanın yaldızlı arzularına hevestir. Nefsinin şehvetidir. Sen Yusuf aleyhisselam'ın başından geçenleri okumadın mı? O arzularına hiç kandı mı? Sen, Yusuf aleyhisselam nefsi olmadan mı yaratıldı sanıyorsun? Hayır, O nefsi ile yaratıldı. O'da senin gibi sınavlardan geçti. Nefsi istedi. O'da arzuladı. Ama O nefsine aldanmadı, dünyanın zevklerine kapılmadı. Sen de O'nun gibi olasin. Şehvete kapılmayasın. Nefsinin sahibi ol ki şehveti aşk ile karıştırmayasın. Aşk, nefsinin sahibinde ölmekmiş, böylece nefsine sahip olmakmış. Sakın unutma, şehvet ile yatan, şevket ile kalkamaz.

“Ve andolsun ki; (kadın) onu arzuladı. Eğer Rabbinin delilini (Burhanını) görmeseydi, O'da (Yusuf aleyhisselam) onu arzulamıştı. İşte böylece onu kötülükten ve fuhuştan uzaklaştırırız. Muhakkak ki o muhlis kullarımızdandır.” (Yusuf 24)

Ey Âşık,

İnsaf et, aşk ne güzeldir. Bozma aşkını, verme ellere sevdanı. İffet ile aşk ne güzel yoldaştır. Sen, kendi şehvetine, nefsinin arzularına aşk adını vermişsin. Oysaki şehvetten kurtulmadıkça aşka kavuşmak ne zordur. Aşk istiyorsan ne ararsın kasapta? Bulduğun ettir, onun da aslı şehvettir. Bırak kabukla oyalanmayı da öze bak sen, bırak alt taraflara bakmayı da göze bak sen. **“Ey özden habersiz gafil! Sen hala kabukla öğünüyorsun!”** (Hz. Mevlana) **“Şehvetin adını aşk koydular. Eğer şehvet aşk olsaydı, eşekler aşkın şahı olurdu.”**(Hz. Mevlana)

Ey Âşık,

Nefsinin isteklerini yârin istekleri ile aynı kıl. Helal ile harama dikkat et, yârin seni gören gözlerinden çok sıkıl. İnsan olmaktan yana, insanca davranmaktan yana, korkma. Kutsal olan insanlığını, yârin emirleri dışına çıkararak kirletme. Nefsini zinadan koru. Nefsine, yârin hediyesini helal dairesinde sun ve şükür etmeyi de unutma. Düşmüşsen de çukura, ümitsiz değilsin, korkma. Aşkın ipi gün gibi önünde, hadi tut onu, durma.

Ya Rabbi, senden, hayırlı bir eş olmayı istiyorum.

SİLAHLARA VEDA

Bir gün gelse sussa silahlar,
Bir gün gelse bitse savaşlar,
Yeşerse umutlar,
Ele ele tutuşsa tüm insanlar,
Barış sesleriyle dolsa arka sokaklar.

Biliyorum, diliyorum, inanıyorum.
O gün gelecek bir gün,
O gün bayram günü,
Hoş geldin umutlar,
Silahlara veda günü,
Hoş geldin insanlık,
Silahlara veda günü,
Hoş geldin aydınlık...

Gökyüzü mavi, yeryüzü yeşil,
Birlikte mümkün her hayal her dil.
Bir şarkı söylesek hep birlikte,
Kardeşçe ve sevgiyle,
Silinip gider silahların izi.
Ne öfke kalır ne gözyaşı ne de mendil.

Biliyorum, diliyorum, inanıyorum.
O gün gelecek bir gün,
O gün bayram günü,
Hoş geldin umutlar,
Silahlara veda günü,
Hoş geldin insanlık,
Silahlara veda günü,
Hoş geldin aydınlık...

YASAK BANA

Haykırmak gelse de gönlümden,
Sevgine karşılık sevgimi,
Bilirsin diyemem,
Yasak bana.

Kavuşmak gelse de gönlümden,
Aşarak şu koca dağları,
Bilirsin gelemem,
Yasak bana.

Yaşamak gelse de gönlümden,
Seninle ve sessiz yaşamak,
Bilirsin yapamam,
Yasak bana.

HAYIRLI EŞ

Ey Âşık,

Adamın birinin bir koyun sürüsü varmış. Köyünde bunlara bakar dururmuş ama gücü hepsine yetmezmiş. Elbette köylük yer, kurdu var, kuşu var. Endişesinden dolayı bir gün kasabaya gidip, sürü için güzel bir köpek almaya karar vermiş. Nihayet düşmüş yollara. Kasabaya varıp, almış bir yavru köpek. Sevimli mi sevimli, akıllı mı akıllı çok şirin bir köpekmiş. Geri dönerken köylülerine rastlamış. Köylüsü olan adamlar;

“-Hayrola komşu” deyince, bizimkisi de;

“-Hayırdır hayır” demiş. “- Sürüm için kendime köpek aldım da eve dönüyorum şimdi.”

Köylüler; “-Nerden aldın bunu? Pek de sevimli maşallah.” diye merakla sorunca;

“-Satın aldım. 4 koyun verdim üzerine de 40 akçe” demiş. Köylüler çok şaşırılmışlar.

“-Ne yaptın sen komşu. Hiç bir köpeğe bu kadar para verilir mi? Şu bizim kasabın önünde o kadar köpek var. Alsaydın ya birisini. Kocamanlar, hazır hepsi büyümüş. Şimdi bunu eğitmek için o kadar zaman didineceksin. Hem uğraşmazdın, hem de bu kadar paran gitmez, koyunların da sen de kalırdı.” demişler. Bizim köylü de şöyle demiş onlara;

“-Derdi et olana et teslim edilir mi? Gözü dışarıda olandan dostluk alınır mı? Ben ona sürümü teslim edeceğim. Elbette uğraşacağım. Tohum kadar, toprağın da önemi yok mu? Soysuzdan soy, hayırsızdan Hay çıkmaz. Gözünü ilk ben de açsın kardeşler.”

Ey Âşık,

Hikâyedeki adama kulak ver. Ne kadar da akıllıca sözler etmekte. Sen de kendine eş seçerken akıllı olasın. O halde sürüne bakacak, onu koruyup gözetecek hayırlı ve sadık bir arkadaş seçesin ki hayat boyu gözün ardında kalmasın.

Abdullah b. Ömer'in (r.a.) naklettiği bir hadiste Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem şöyle buyurdular:

"Hepiniz çobansınız ve hepiniz elinizin altındakilerden sorumlusunuz. Yönetici bir çobandır. Erkek, aile halkının çobanıdır. Kadın, kocasının evi ve çocukları için çobandır. Hepiniz çobansınız ve hepiniz çobanlık yaptıklarınızdan sorumlusunuz." (Buharî, Nikâh, 91)

Ey Âşık,

Eşini hayırlardan bekle ve sen de eşin için hayırlı olmayı dile. Böylece Allahu Teâlâ senin için hayırlı bir eş seçsin, hayrın da eşinden nesline geçsin. Bil ki sen neysen eşin de öyledir. Hayırlı eş için hayırlı olmak gerek. Arı ararsan gül bahçesine git, ne ararsın çöplükte? Hiç gördün mü sen bir arı, dolaşırken pislikte? İffet ararsan iffetli ol, ahlak ararsan ahlaklı ol. Sadakat ararsan sadık ol, ne ararsan önce sen o ol.

Kulak ver şimdi ayet-i kerime'ye; **"Kötü kadınlar, kötü erkeklere; kötü erkekler de kötü kadınlara; temiz kadınlar temiz erkeklere, temiz erkekler de temiz kadınlara layıktır. O temiz olanlar iftiracıların söyledikleri şeylerden uzaktırlar. Onlar için bir bağışlanma ve bolca verilmiş iyi bir rızık vardır."** (Nur 26)

Ey Âşık,

Böylece seçimlerine dikkat et. İlk önce kendinden başla. Hemen vakit geçirmeden tüm günahlarına tövbe et. İçinde ve dışında aynılığı bul. Ahlak ile beraber ol ki nefesine sahip olasın. Allah ile beraber ol ki kendini bulasın. Kendini düzeltirsen göreceksin ki her şey düzelecek. Yanlış yollardan ayrıl, sevgi yoluna gir. Bana bir şey olmaz deme. Sakın unutma, inandığı gibi yaşamayan, yaşadığı gibi inanmaya başlar. Yanlış yerlerde yaşama, Allah ile beraber yaşa. İnan ve güven. O Rab seni hiç bırakmadı ve bırakmayacak. Yeter ki sev O'nu ve güven O'na. O her ne işlemişsen, en samimi duygularınla O'na yönelirsen seni asla geri çevirmez. O şüphesiz Rahman, Rahim, Gaffar, Halim, Gafur, Vedud, Tevvab, Afuvv, Rauf olan tövbeleri kabul edip bağışlayan Allah'tır.

YOK OLMASIN KIRMIZI GÜLLER

Omzunu başıma yastık,
Kucağımı gönlüme sığınak yap!
Göğsünde çağlasın gözyaşlarım,
Şefkatin acılarıma derman olsun.

Kayıp zamanın kuyusunda,
Geceler gözbebeklerimde,
Yalnızlığım, gözlerine hasret.
Ağlasam çağlayan sevdami,
Hayatın bitmeyen nuru,
Kaplar mı tüm gönülleri?

Aşk unutulmuş ne yazık,
Kâğıttan yapılmış gönüller.
Gökkuşağı gecelere mahkûm,
Kalplere vurulmuş mühürler.

Ne zaman siper etsem gönlümü,
Kara kışlara,
Yok olmasın diye kırmızı güller,
Yine de kuruyup gidiyor son güller,

Yok olmasın kırmızı güller,
Sevgisiz kalmasın bülbüller,
Yok olmasın kırmızı güller,
Yok olmasın kırmızı güller,
Sevgisiz kalmasın gönüller.

Ellerinle sımsıkı sar beni,
Bırakayım kendimi öylesine,
Ellerinden umut dolsun gönlüme,
Kayıp zamanın kuyusunda,
Geceler gözbebeklerimde,
Yalnızlığım, gözlerine hasret.

Omzunu başıma yastık,
Kucağını gönlüme sığınak yap!
Göğsünde çağlasın gözyaşlarım,
Şefkatin acılarıma derman olsun.

Yok olmasın kırmızı güller,
Sevgisiz kalmasın bülbüller,
Yok olmasın kırmızı güller,
Yok olmasın kırmızı güller,
Sevgisiz kalmasın gönüller.

TEVAZU

Ey Âşık,
Bir adam haram yoldan para kazandı,
Bununla kendisine koca bir inek aldı,
Fakat sonra yaptıklarına pişman oldu,
Böylece Hacı Bektaş-ı Veli'ye vardı.

Dergâha kurban olarak bağışlamak istedi,
Hacı Bektaş-ı Veli;“-Helal değildir.”dedi,
Adam çaresiz, Mevlevi dergâhına geldi,
Mevlana'ya anlattı, o da bunu kabul etti.

Adam Veli'nin sözünü söyler, sorar sebebini,
Mevlana gülümser ve bozmadan hiç edebini,
“Biz bir karga gibiyiz, O ise temsil eder şahini”
“Öyle her leşe konmaz, kabul etmez hediyeni”

Adam üşenmez kalkar, Hacı Bektas'a gider,
Mevlana'nın sözünü söyler, nedenini sorar,
Hacı Bektaş-ı Veli gülümser, için için inler,
Tevazu ve inceliğin en hoş sözlerini söyler.

“O okyanus gibidir, bir damla su ile kirlenmedi,
Bu sebepten dolayı, senin hediyeni kabul etti,
Biz ise su birikintisiyiz, bir damla bize çok geldi,
Bundan dolayı, senin hediyen kabul edilmedi.”

Ey Âşık,
Tevazu, kendini kimseden üstün görmemektir,
Haddi ise kul olup yâre, özünü var bilmemektir,
Orta yoldur bu yol, hakkı, yardan öte gitmemektir,
Kimse hakkında kem düşünmeyip, nefisini silmektir.

Bu ne istiğna, Hak'tır müstağni, deme eş yoktur naleme,
İbret al, bak, her şeyin kendisinde, cem edildiği o âleme,
Ef'ale vesile, Hakk'ın kudret emrindeki, nesibe kaleme,
Âlemde kalemde sensin, geç lâini, bil ki “İlla li na'leme”

Dünya geçici bir met'adır, hayatını geçirme malayani,
“Gafile kelam, nafile kelam”derler, el insaf-ül ala yani,
Yandaş bilme kâfiri, candaş tut zakiri, terk et galayani,
Hakir görme fakiri, bırakma sakın gönülden çağlayanı.

Tevazu ne güzel bir elbise, unutma hesap günü haktır,
Çıkarma sakın üstünden, iyi anla, büyülenen alçaktır,
Boş lafları bırak, yap, lisan-ı hal lisan-ı kalden entaktır,
Hak yolda giden mütevazı için, rahmet-i aşk mutlaktır.

Ya Rabbi, senden, tevazu sahibi bir kulun olmak istiyorum.
Ya Rabbi, senden, duası makbul olanlardan olmak istiyorum.

DUA, HİZB-UL BAHR VE DELAİL-ÜL HAYRAT

Ey Âşık,
Allahu Teâlâ'ya kul olmanın en önemli özelliklerinden birisi de dua etmektir. Dua istemek demektir. Ancak Fatiha Suresinde öğretildiği gibi yalnızca Cenab-ı Hak'tan istemektir. Dua etmek aczini dile getirmek, muhtaçlığını göstermektir. Dua gönlün aşk ile inlemesidir. Âşık gönüller dua ile Allah'a yalvaracak ve O'dan hem dünyada hem de ahrette iyilikler isteyecektir. Edep içerisinde ihtiyacını Rab'inden talep edecektir. Sen de Rabbine yalvar. Ondan ihtiyaçlarını iste. Namaz ile sabır ile Rabbine dua et. Allah'ın her şeyi bir sebep ile yaratmakta olduğunu gör ve zararları, dertleri defetmek, faydalı şeyleri vermek için de dua etmeği sebep yaptığını bil.

Ey Âşık,
Peygamberimizin aleyhisselatu vesselam, Allahü Teâlâ'ya günah işlemeyen dil ile dua edin emrine uy. Günah işlemeyen dilin ise “Birbirinize dua edin! Çünkü ne sen onun, ne de o senin dilinle günah işlemiştir” buyruğunda olduğu gibi sana dua edecek dostlarla arkadaş

ol. Duanın kabul edilmesini istersen de iki şeye çok dikkat et. Duayı ihlâs ile yap ve yediğin, giydiğin şeylerin helalden olmasına önem ver.

Ey Âşık,

Dua ederken şu hususlar pek mühimdir. Düzgün bir imana, ehl-i sünnet itikadına sahip olasin, farzları yapıp haramlardan, kul hakkından sakınasın, kabul edileceğine inanarak dua edesin, sebeplere yapışasın, mazlumun duasını, misafirin duasını ve ana babanın duasını kaçırmayasın.

Ey Âşık,

Daima abdestli olmaya çalış, ihlâsla, ellerini göğüs hizasında ileri uzat, avuçları semaya karşı aç, büyüklere tevessül et, euzü besmele ve Allahü Teâlâ'ya hamd-u sena ve Resulüne salât-u selam ile başla, sonunda “Âmîn” diyerek avuç içlerinle yüzünü sıvazla.

Ey Âşık,

Dua ederken ne söyleneceğinden ziyade nasıl söyleneceğin çok önemlidir. Öncelikle günahlara tövbe etmeli, istiğfar okumalı, sadaka vermelidir. Duayı yalnız namazlardan sonra ve belli zamanlarda yapmamalı, her fırsatta dua etmelidir. Tam bir teslimiyet ve samimiyetle dua etmeli. Dua ederken Allah'a sığınmalı, yalnız ona güvenmelidir. Yalvararak korku ve ümit ile dua etmelidir. En önemli husus samimiyettir, samimiyettir, samimiyettir. Her ne kadar böylede olsa evliyadan bazı mübareklerden bize güzel dualar intikal etmiştir. Bunları da ezberden veya kâğıttan okumak faziletlidir.

Ey Âşık,

Bunlardan birisi Ebu'l-Hasan Şazili Hazretleri tarafından kâğıda dökülen Hizb-ül Bahr isimli dua metnidir. Ebu'l-Hasan Şazili Kuzey Afrika'da yetişen büyük velîlerden. Şâziliyye adı verilen tasavvuf yolunun kurucusudur. Peygamber efendimizin sallallahü aleyhi ve sellem torunu hazret-i Hasan'ın soyundan olup şeriftir. 1196 (H.592) senesinde Tunus'un Şâzile kasabasında doğduğu için Şâzilî nisbesiyle meşhûr olmuştur. 1256 (H.654) senesinde hac yolculuğu sırasında Hamisre'de vefât etti. Kabri, Hamisre mevkiindeki Ayzâb sahrâsındadır. Ebül-hasen-i Şâzeli buyurmuştur ki: “ Allaha yemin ederek diyorum ki, kim bu hizbi tam bir ihlâs ve samimi bir kalb ile okursa, sıkıntılardan kurtulur, muradına kavuşur”

Ey Âşık,

Bir diğer önemli eser de içinde peygamber efendimize salâvatların bulunduğu Delâil-ül-Hayrât kitabıdır. Süleyman el-Cezûlî tarafından derlenen bu kitapta salâvat-ı şerifler bulunmaktadır. Belirli cüzlere ayrılmış olup vird halinde okunabilmektedir. Süleyman el-Cezûlî başından geçen ilginç olaylar sonrasında bir takım kerametler görür. Bu kerametlerin Peygamberimiz sallallahü aleyhi ve sellem'e yapılan salâvatı şerifeler hürmetine olduğunu duyup araştırmaya başlar. Araştırır ve bulduklarını bir kitapta toplar. Süleyman el-Cezûlî bu eserine; Hayırlara deliller ve nûrların doğuşu mânâsına gelen Delâil-ül-Hayrât ve Meşârik-ul-Envâr ismini verir. Takip edersen bu kitablari, seni de takip ederler inşaallah ve duası makbul olanlardan olursun, inşaallah. Âmin.

Ya Rabbi, büyüklere layık bir evlat olmayı istiyorum.

HASRET

Bir avare yapraktım, tutunmuşken dünya dalına,
Aranırken dermanımı, kapıldım cezbenin seline,
Gülmeleri yok edip, ağıtlar yaktım seher yeline,
Kapıldım aşkına, gönlümde ağlar, ağlarım seni.

Durmaz kaynar gönlüm, bir volkana dönmüşüm,
Bir parça sevgi için, nice soğuklarda üşümüşüm,
Hayat yolunda kudretsiz, aşkın eline düşmüşüm,
Kapıldım aşkına, gönlümde ağlar ağlarım seni.

Şaşkın dönüp durdum, bilmedim yâr ne biçimde,
Özüm aradım bulamadım ne dışımda ne içimde,
Kayboldu sana ait o benliğim, cemal-i yar peşinde,
Kapıldım aşkına, gönlümde ağlar ağlarım seni.

Hayatımı tükettim, peşinde koştüğüm nicelerde,
Hiç anlam bulamadığım, o yalan yüzlü ecelerde,
Her sevgilide seni sevip, seni aradığım gecelerde,
Kapıldım aşkına, gönlümde ağlar ağlarım seni.

UYAN

Kavuşan etini, kendin diye hayal ederken,
Sen kendini kavuştum mu zannedersin?
Bir hayat süreni, sevgi diye hayal ederken,
Sonsuza vuslatsız, aşığı nasıl dersin?

Biz çoktan hazırız sana baba olmaya,
Biz hazırız O'na giden yola koyulmaya,
Lakin kaptan yoktur, demir almaya.
Lakin evlat yoktur, nasihat almaya.

MÜRŞİT'E SAYGI

Ey Âşık,
Sana bir hikâye anlatayım mı? Bak ve gör ki mürşide saygı nasıl olur? Akıl ile iş ancak mürşide gidiş içindir. Aklın şeyhini tanıyana kadar işe yarar, ondan sonrası ise teslimiyettir. Mevlana Hazretleri'nin sözüne kulak ver. **“Hocamı tanıdım, aklımı bıraktım ve kurtuldum.”**

Ey Âşık,
Bu konuda çok dikkatli ol. Her mürşit denileni mürşit sanma. Gerçekten mürşit-i kâmil olana tabi ol. Bu hususun en keskin terazisi ise kalbindir. Merak etme, O seni bulduğunda kalbin seni haberdar edecektir. Kimi seversen mürşidin odur.

Ey Âşık,
“Vaktiyle Horasan'da çok yaşlı, fakat dinç bir şeyh efendi varmış. Oldukça sağlıklı ve güler yüzlüymüş. Bu zatı sevenler bir gün onu ziyarete gelirler. Gayet neşeli, genç ve dinç

görünmesini merak etmektedirler. Hep beraber huzura varıp bunun sebebini öğrenmek isterler. İçlerinden en münasip olanı söz ister;

“-Müsaadeleriniz var ise bir şey arz etmek isteriz efendim” der. Hoca efendi “ Elbette” deyince;

“-Efendim, biz sizin bunca yaşınıza rağmen, nasıl oluyor da böylesine dinç kaldığınızı öğrenmek istiyoruz.” diyerek meramlarını ifade eder. Şeyh efendi yine her zaman ki gibi tatlı tatlı gülümser ve şunları söyler;

-“90 yaşında olmama rağmen böyle dinç olmamı ve neşemi talebelerime borçluyum.” Ziyaretçilerin bu söze şaşırıldığını görünce, bir talebesini çağırıp;

“-Evladım, kilerden bir karpuz getir, kesip misafirlerimize ikram edelim.” der.

Talebe, hemen gidip elinde bir karpuzla gelir. Hocasına verince, o zat karpuzla eliyle hafifçe vurur. Tam olmamış hissini vermek için;

“-Git başkasını getir.” der.

Talebe gidip başka bir karpuz getirir, hocası yine eliyle karpuzla vurur, onu da beğenmez.

“-Git başkasını getir.” der.

Bu şekilde tam yedi defa karpuzu geri gönderir, başkasını ister. Talebe de her seferinde “Peki efendim” diyerek, götürüp başkasını getirir. Sonunda hocası, getirdiği karpuzla eliyle hafifçe vurunca, “Tamam, bu güzel” diye beğenip keser ve misafirlere ikram eder. Karpuz yenirken o zat onlara der ki;

“-Gördünüz, her seferinde talebemin getirdiği karpuzu beğenmedim. Yedi defa kilere gönderdim ve daha iyisini getirmesini istedim. Hâlbuki kilerde sadece bir karpuz olduğunu biliyordum. Her seferinde onu geri gönderirken, “Kilerde başka karpuz yok” demeden aynı karpuzu getirip götürdü. Sizin yanınızda beni mahcup etmedi. İşte bu yüzden, yani bana akıl veren talebelerim olmadığı için, hep neşeli ve genç kaldım.”

ALLAHUMME YA MUKALLİBEL KULUB, SEBBİT KALBİ ALA DİNİK

(Ey kalpleri çeviren Allah'ım, Kalbimi dinin üzere sabit kıl.)

Ey Âşık,

Biz sana demedik mi?

Elbette öncekiler gibi seni de sınavacağız.

Ağızından çıkanlarda deneyeceğiz,

Malın ile, eşin ile, işin ile,

Evlatların ile sağlığın ile.

Ey Âşık,

Biz sana demedik mi?

Bir müslümanın başından üç şey eksik olmaz,

İllet, kılet, zillet.

İllet hastalıklar ile bilinir,

Kılet kıtlık, yokluk ile bilinir,

Zillet itibarsızlık ile bilinir.

Ey Âşık,

Sen bize demedin mi?

Ben istemem beni, ben seni isterim,

Al beni benden, yap beni senden,

Öyle kolay mı a canım?

Sınamadan seni, alacak mıyız sandın?

Sabrını, şükürünü göstermeden,
Sevgiden bahsedersen bize,
Söyle şimdi nasıl gelelim diz dize?

Kalpler bizim elimizde, döner durur,
Ömr-ü Hayal bir gün biter, söner, kurur,
Dünya ham meyve, insanı köser, burur,
İhlâs ile edersen O'nu razı, budur sürür.

Korkma! Ağzından düşmezse Resul duası,
Tüm zerreni kaplarsa, hamd etmenin fuası,
Kalbinin her yerinde parlarsa, kudret şuası,
İşte o an açılır sana, nusret-i rahmet yuvası.

Ey Âşık,
Çok ses çıkardığına ne bakıyorsun davulun?
İçi boş davulu geç, sesine bak sen Davut'un.

Ey Âşık,
Dinsin artık bu arayış, bu firak,
Umutlar çok yakın sanma irak,
Korkmadan çalış miskinliği bırak,
Müjdeler olsun gönlüne, inşirah.

YÂRİ ARARIM

Şu nefsimi boğamadım,
Kiri pası yuğamadım,
Kaldım akıl rahminde,
Hak üzeri doğamadım.

El beklerim ellerde,
Hay çekerim illerde,
Kaldım akıl hapsinde,
Yâri ararım zillerde.

Ya Rabbi, senden, şükredenlerden olmayı istiyorum.

İNŞİRAH

Ey Âşık,
Uzun uzun hedefler veriyorsun bana. Sınırlarının uzaklığından bahsediyorsun.
Ulaşabildiğin son sınır nedir? Hayallerin nereye kadar? Görmekteyim ki senin hala
sınırların var ve hayatını metrelerle ölçüyorsun. Ne yazık. Ömür dediğin şeyin sadece bir
andan ibaret olduğunu idrak edemedin, sana göre yıllarını boşa harcıyorsun. Zamana
geçmiş, gelecek diyor ve ona günler, aylar, yıllar gibi isimler takıyorsun. Zamanı
anlamaya, kavramaya çalışıyorsun. Zamanın hızına erişmenin ve hatta geçmenin zor
olduğunu sanıyorsun? Öyleyse yanılıyorsun. Çünkü yanılın maddeden kaynaklanıyor.
Maddeye esir bir köle olmaktan ne zaman kurtulacaksın? Üzerine giydiğin bu beden
elbisesi, seni çerçevelemekten başka ne işe yarar? Madde âleminde mecburen giydiğin bu

elbise, diğher her şey gibi geçici ve maddeye aittir. Seni çerçeveleyen ne kadar sınır varsa onlardan kurtul. Sınırsız yaşa. Yoksa sınırlı olan sınırsız olanı nasıl kavrasın?

Ey Âşık,

Ateş e lini uzattığında neden yanmakta elin, bir düşün bakalım. Madde olan ateş dayanabilir mi? Yahut hiç ateş, ateş olanı yakabilir mi? Anla sana bu söylediklerimi de sınırlar dünyası olan şu madde âleminden kurtul. Ne o, bakıyorum ki anlamak için yüzüme bakmaktasın. Sorun nerede biliyor musun? Söyleyeyim mi sana?

Ey Âşık,

Ateş olmanın yolunu sorarsın ama soru sormanın olmadığı o diyarda nice başlar gitmiştir. Bu bedeli ödeyebilecek misin? Yok olmanın dayanılmaz acısına katlanabilecek misin? İkiliğin olmadığı o mana âleminde, nefesine kul olmuşken, tek başına gezmek istersin. Bir yandan benlik davası güdersin, bir yandan da âşık olduğunu söylersin. Aşk öyle bir ateştir ki önünde kendinden başka bir şey bırakmaz. Hepsini yok eder de yalnızca kendisi kalır. Ne madde kalır ne de mana. Ne soru kalır, ne de cevap. Sadece sonsuz bir huzur ve anlatılamaz bir doyum. Ateş olmak için a âşık, hakikaten âşık olmak lazımdır. Ateşin seni kendisine katmasına ve seni yok etmesine izin vermelisin. O seni zaten bulmuş, O sana senden daha yakın ama mesele O'nun seninle olması değil senin O'nu bulman ve kendini O'na karşılık O'na sunmandır. İşte mutlak teslimiyet budur. Sendeki aşk mutlak teslim olabilme iştiyakıdır ama hakiki aşk, mutlak olanda yok olmak ve O'nda yeniden dirilerek, O'nunla var olmaktır. Orada senin bildiğin aşk yoktur. Sadece mutlak iyilik ve huzur vardır.

Ey Âşık,

Hulasa nefsinden geçmen lazım. Kelime-i tevhid ile nefsinin yularına yapış. O vahşi atı terbiye için mücadeleye başla. Bil ki her şeyin bir yarısı vardır. İnsanın da yarısı var. Bir içi, iki dışı. Dışının da yarısı var. Bir belden aşağısı, iki belden yukarısı. Oruç ile belden aşağısını terbiye et, namaz ile de belden yukarısını terbiye et. İçinin de yarısı var. Bir kalpten beriye, iki kalpten öteye. Kelime-i tevhid ile kalbinden berisini terbiye et. Vahdet-i Aşk ile de kalbinden ötesini terbiye et.

**Bilmem ki nasıl anlatmalı, nasıl yazmalı bu sevgiyi,
Bir rüyaya dokunmak, bir hayali tutmak gibi işte.**

Ey Âşık,

Sana üç kelime diyeyim mi? Bunların yanında elmas değersiz bir taştır. Bunlara öyle sahip çık ki çıktığın aşk yolunda mecalisiz kaldığında, sana sığınak olsunlar. Sahip çıkman bu kelimelerin hakkını vermendir. Onların hakkı ise onları iyice öğrenmen ve uygulamandır. İşte sır yüklü bu üç kelime. İlim, amel ve ihlâs. A güzel âşık, artık kalk düştüğün yerden, bu kadar süründüğün yeter. Çek “la ilahe illallah” kılıcını da savuştur miskinliğini. Görmez misin? O Yar-i Güzin İnşirah ile müjdeler seni. Sen de Rabbine dön ve şükredenlerden ol.

SESSİZCE

Sessizce,

Sessizce yaşandı her şey.

Gök gürledi, yer yarıldı,

Bir tek ses çıkmadı,

Titreyen dudaklardan.

Sessizce,
Sessizce ayrıldı yollar,
Ayrılığın dertli kavşağında.

Sandınız ki,
Bir tek siz dertlisiniz,
Yitip giden hayatımı,
Toplamak için dağılışımı,
Tüm sevgiler için çırpınışımı,
Görmedi kör gözleriniz.

Sandınız ki,
Aynada gördüğünüz, hakikat.
Elle tutulur mu sebepleri,
Bu sessiz ayrılığın?
Aynadaki görüntüye sebep,
Sizin yüzünüz değil mi?
Sessizce,
Sessizce yaşananlar,
Sadece, sizi mi acıtır sandınız?

Ya Rabbi, her an seninle olmayı istiyorum.

SEHER YELİ

Gözyaşlarıma karıştı seher yelinin sesi,
Kadehler boşaldı, her yerde yârin sesi,
Sevgi yok olmuş, delinmiş gönül kesesi,
Zalim gül olmuş, bülbül zalim kölesi

Yalnızlık dolu boş odamda sessizce,
Sensiz kalmak istemiyorum bu gece,
Seherlerde seni arıyorum ince ince,
Nurunda yok olmak istiyorum delice.

Ağlıyorum gözlerimde yaş yok,
İnliyorum dudaklarımda ses yok,
Sakin halime bakıp aldanmayın,
İçimdeki yangına yetecek su yok.

İÇİNDEKİ KANDİL

Ey Âşık,
Bu gün kandil, bu gün Cuma, bu gün bayram, bu gün arife ve sen yoğun bir hazırlık yapmaktasın. Yıl diye bir isim koymuşsun dünya gezegeninin Güneş'in etrafındaki dönüşüne. Bölmüşsün, çarpmışsın aylar demişsin ve günleri isimlendirmişsin. Sana bu da yetmemiş, bir mübarektir diye tutturmuşsun, şu gün mübarektir, şu ay mübarektir, şu yıl mübarektir. Almış başını uçmuş gitmişsin.

Ey Âşık,

Düşme mübarek kelimesinin peşine, itibar etme dünya denen zamanın leşine. Düşeceksen düş kendi peşine, işte o zaman bulursun hakikati, eğer yüz sürersen, mutlak olanın kudret nurunun eşiğine. O eşik ki tüm hakikatlerin madde ve mana da son bulduğu tek noktadır. O'ndan ötesi ise yine O noktanın hakikatinin, madde ve manaların olmayan sonsuzluğunda, mutlak olan ile vuslatıdır. Vuslat ki yokluktur ve bu yokluk içinde, varlığın hakikatinde var olmaktır. Bu öyle bir kudrettir ki nurunun varlığında madde ve manalar can bulur. Ancak ve ancak her âlem nur-u kudret'in aşkından meydana gelir ve kıyımı devam bulur.

Ey Âşık,

Hal böyleyken bunca yolu sen nasıl olurda mübarek diye diye aşarsın? Biliriz yaşlı gözlerle bu söze şaşarsın. Şaşma, hakikatten kaçma. Her bildiğini sandığın hakikat midir? Yoksa hakikatin perdeleyicisi, birazcık eğlence midir? Eğer sen eğlenmek istersen, durma git eğlen. Ne diyebiliriz ki ama söyle bakalım bize dünya nefesine eğlence olsun diye mi yaratıldı? Her şey zıttıyla bilinir a güzel âşık. Kötülük olmasa iyilik ortaya çıkabilir mi? Madde olmasa mana nasıl anlaşılın? Unutma her şey birbirine aynadır. Aynalar ise sırlıdır. İşte senin özün de o sırların perdesi ardına saklıdır. Eğer bu yolun yolcusuysan, bil ki bu yol öyle maddeyle manayla aşılmaz. Bu yol âşıklar yoludur. Aşk ile geçilir ancak bu ölüm vadisinden. Hayal bile etmesin kişi, geçirim diye, vazgeçmezse kendisinden. Şeriat ocağında aşk ateşiyle yanmadan, tarikatın sonunda hakikate erip, nasıl marifet ehli olabilirsin?

Ey Âşık,

Bizim sözlerimiz âşıklara, aşka talip olanlardır. Sen bize aşk istediğini söylemiyor musun? O halde mübarekleştirilmiş kandiller, günler, ayların peşinde olma. Sözlerimizin hakiki manasını iyice kavra ve kendinle bütünleştire. Hiç âşık, maşukunu zamana ve mekâna bağlı olarak mı sever? O'nu sevmek için özel günler, geceler mi arar? Mübarek günlerden günlere mi hatırlar? Sevgiliyi anmak sadece böyle günlerde mi olmalıdır? Elbette hayır. Sen sakın böyle yapma. Başlattığın güzel şeyleri diğer günlerde de aynı şevk ve heyecanla devam ettir. Yoksa bu günlerin ne anlamı olabilir ki. Her gün, her ay, her yıl Allah katında mübarektir. Bir gün diğerinden daha fazla üstün değildir. Aslında bu günlerin önemli gösterilmesi motivasyona yöneliktir. Genelde hayat içinde keskin başlangıçlar aranır. Bayramda, kandilde, pazartesi, hafta sonu gibi başlangıçlar kişiye ilham ve gayret verir. Ancak a güzel âşık, sen sen ol, başladığın bu işleri diğer günlerde de sürdür ve her günü kandilmiş gibi yaşa. Hatta zamanın elinde tutsaklıktan kurtul ve sevgiliye aşkını zamansızlığın sonsuz noktası olan o an'da sun. O an her andır ve tüm zamanların tutsak edildiği zamansızlık zindanıdır. Nerede belirli günlerde hayırlı işler yapan kişi, nerede günlerden beri olmuş, aşk zamanında her an yar ile yakine ermiş ve hayrın kendisi olmuş o âşık kişi?

Ey Âşık,

Sen de kendine dikkat et. Nefsinin karanlığında, içindeki kandili yakmadıkça nasıl aydınlığa çıkabilirsin? Senin nefsin karanlıklar diyarıdır. Onu bu karanlıklardan ancak içindeki kandili yakarak kurtarabilirsin. O kandil ki günlerden uzaktır. Bir tek anın nurunda, nur içre nurdur. Karanlığı aydınlatıp hakikati ortaya çıkarandır.

Ey Âşık,

Kandili mi ararsın? O halde her an yar ile ol ve maddenin mübarek eğlencesinin ötesine geç. Onu etrafta arama yahut günlerde, aylarda, yıllarda. Yar ile arandaki zaman

perdelerini yok et ve özüne dön. Özüne dön ki gerçek kandili göresin. O senin dışında değil senin içindedir ve hemen sol yanında, pır pır sana seslenmektedir. O gönlündür a şaşkın âşık. O gönül kandilinde, aşk ateşini yakasın ki için aydınlansın ve bu ateşi de sakın söndürmeyesin. Daima yansın. Gönül kandilindeki, aşk ateşi daim yanarsa, işte o zaman her anın kandil olur ve sen de aşk ile aşk olursun. Zamansız ve mekânsız sonsuzluğun yokluğunda, hakiki varlığına kavuşur, yar ile vuslata erersin.

Ey Âşık,
Yiğidin kılıcı, kor ateş ile bilenir,
Közün çıtırtısı, gönül ile dinlenir,
Âşık maşuktan rahmet ile beslenir,
Uzak diyarlarda bir söz söylenir.
Derler ki;
“Bir damla suyun kuruyup, yok olmasını,
Nasıl önler kişi?”
Koca bir dağda ufacık bir taşı,
Aşk ile kazıyan bilge kişi,
Nefsinin sonunda bulunca hiçi,
Şu cevapla bildirir işi,
“Onu denize katarak...”

Ey Âşık,
Damla, vehm-i âdemin emmaresi,
Rahman denizin, aşkın ta kendisi,
Ondan inerçikar işlerin her birisi,
Gelmeden nefsinin son nefesi,
Yok ol Rahman’da, korkma!
O’na aittir gerisi.

Ey Âşık,
Görmez misin her şey birbirini çeker?
Aşk ile koşar aslına, kendini feda eder,
Dünya’ya kanma, zehir kaplı bir şeker,
O’dur Baki, O’ndan gelen O’na gider,
Baki O’dur, O’ndan gelen O’na gider.

Ey Âşık,
Garip değil mi halin, niye yardan kaçarsın?
Geçici bir met’aya ömrünü neden saçarsın?
Her an bir sınavdır, eğlence değil a canım,
Sulanırsan eğer aşk ile çiçek olur açarsın.

Ey Âşık,
Bakma kudretin haline, kuyusunu kazar,
Canımız ölmüş, bedenimiz olmuş mezar.

Âşıklar aşkı yaşar, şaşkınlık aşkı yazar,
Günahı hor görme, için dolar azar azar.

Sanma Hak kula bela yazar, kul kendi azar,
Âşıklar aşkı yaşar, şaşkınlık aşkı yazar.

Ey Âşık,
Tezahür-ü âlem, hakikat-ı Muhammediye iledir,
O dahi, Rahman ve Rahim olan Allah ismi iledir.
İstersen yok olup, aşk ile var olmayı,
Hep gönlünde olsun “Ya zel-Celali vel-İkram”
İşte o zaman arif kılar seni, Zül-Celali vel-İkram.

“Peygamber efendimiz, bir kimsenin “Ya zel-celali vel-ikram” diyerek dua ettiğini duyunca, “Allah’tan ne istersen iste, duan kabul olur.” buyurdu.” (Tirmizi)

Ey Âşık,
Nasrettin Hoca'ya sormuşlar:
“Kimsin?”
“Hiç” demiş Hoca, “Hiç kimseyim.”
Dudak büküp önemsemediklerini görünce, sormuş Hoca:
“Sen kimsin?”
“Mutasarrıf” demiş adam övünerek.
“Sonra ne olacaksın?” diye sormuş Nasrettin Hoca.
“Herhalde vali olurum” diye cevaplamış adam.
“Daha sonra?” diye üstelemiş Hoca.
“Vezir” demiş adam.
“Daha daha sonra ne olacaksın?”
“Bir ihtimal sadrazam olabilirim.”
“Peki, ondan sonra?”
Artık makam kalmadığı için adam,
Boynunu büküp son makamını da söylemiş,
“Hiç.”
“Öyleyse ne niye kabarıyorsun be adam” demiş hoca,
“Ben şimdiden senin yıllar sonra gelebileceğin makamdayım;
Hiçlik makamında”
Ey âşık, hocaya kulak ver, deme var mı ben gibi,
Çakılırsın yere, ardı dışarıda kalan, deve kuşu gibi,
Koca karıya kulak verme, dünyadır adı, hayal gibi,
Ortada kalırsın din gününde, iflas eden müflis gibi.

Ey Âşık,
Ne güzeldir kendini bilmek ve yâri sevmek,
Ne güzeldir aczini bilmek ve yâri sevmek,
Ne güzeldir hiçliğini bilmek ve yâri sevmek,
Ne güzeldir kulluğu bilmek ve yâri sevmek.

Ey Âşık,
Ben varım deme nefis ile kaldır ortadan benliği,
Ben yokum de hamd ile getir ortaya hiçliği,
Hamd Ahmedin özü, sana fena firresulullah,
Yokum demek aşk ile demektir elhamdulillah.

Ey Âşık,
Ol Hakk'ın kudretini ve azametini idrak edenlerden,
Geç varlık davasından, hem de benlik iddiasından,
Ol Hakk'ın varlığında aşk ile yokluğu bulanlardan,
İşte o zaman olursun, muhatab-ı Resulullah'dan.

“Kendini bilen, Rabbini bilir.” Hadis-i şerif

Ya Rabbi, senden, birbirimize yar olmayı istiyorum.

TAŞIMA SUYLA DEĞİRMEN DÖNER Mİ?

Taşımaya suyla değirmen döner mi?
El elin eşeğini çıkarsız güder mi?
Hazıra dağlar dayanmaz adamım,
Ayağına bakan eline su döker mi?

Elin varsa sırtını kendin kaşı,
El aşısı, yaban kaşısı,
Hiç sana yakışır mı?

Durma haydi ye ye tıka basa ye ye
Durma haydi ye ye tıka basa ye ye

Seyr-i dost afakta olmaz,
Kişi sevdiğiyle beraberdir.
Her yakın dost olmaz,
Dostun ırmağı Kevser'dendir.
Elin varsa sırtını kendin kaşı,
El aşısı, yaban kaşısı,
Hiç sana yakışır mı?

Kanma gönül dünya tadına,
Süslenmiş zehirdendir.
Güzel olan sevgili değil,
Sevgili olan güzeldendir.

MECAZİ AŞKLARA KAPILMA

Ey Âşık,
Sevgi adına kalbini açtığın nice sevdaların oldu. Öylesine bir aşk ile bağlandın ki bunca sevdanın mecazi olduğunu kavrayamadın. Her defasında aldatıldın. Kendince yeniden ayağa kalktın ve bıkmadan bir başkasını buldun. İçindeki aşkın adını bir türlü koyamadın. Putperestlikten kurtulamadın.

Ey Âşık,
Gönlüne bir kible aramaktasın. Mecazi aşklarını kendine put edinmektesin. Öyle hemen itiraz etme. Bu sözler çetin sözler. Hemencecik anlatılacak, anlaşılacak gibi değil. Bil ki kişi sevgisine elle tutulur, gözle görülür somut bir maşuk arar. Bu daha kolay ve inandırıcı gelir. İçinde ve dışında hakikat ile arana koyduğun öyle perdeler vardır ki adeta bunlara

taparsın. Kendine sahte inançlar edinirsin. Yardan başka gönlünde yer eden tüm aşklar senin birer putundur. İster kabul et, istersen etme aşk diyarında bu böyledir.

Ey Âşık,

Bu konuları çok iyi düşün. İçindeki gizli açık ne kadar put varsa hepsini tevhit kılıcı ile paramparça etmedikçe, gerçek bir aşka kavuşamazsın. Putların, endişe, korku ve tutkularından başka bir şey değil. Bunlarsa geçmiş ve gelecek adına zihnin sana kurmuş olduğu algılama karmaşasından başka bir şey değil. Bu karmaşadan sıyrılmak çok zordur ama imkânsız değildir. Zorluğu, yoğun bir kalabalığın ortasında yaşıyor olmandır. Kalabalık, hakikati perdeleyen kesrettir. Öylesine bir kesrette yaşıyorsun ki en büyük kesretin ise senin ta kendindir.

Ey Âşık,

Önce kendini çözen, anlamın gerek. Gerisi kendiliğinden gelir. Kesretten Vahdete ulaşmak şarttır. Böyle bir anlayışa ulaşmanın en güzel yolu da tefekkürdür. Tefekkür en kıymetli ibadetlerden birisidir. Yani düşünmek. Şöyle bir düşün bakalım, ne kadar da az düşünüyorsun değil mi? Oysaki Cenab-ı Hak, o kadar çok düşünün diye emrediyor ki. Ah! Birazcık düşünebilseydin, ne hoş olurdu.

Ey Âşık,

Düşününce kıymetli beynin eskiyecekmiş gibi onu hiç zorlamıyorsun. Hâlbuki düşünmeyen beyin yiter gider. Düşünmeyi başaramayınca da sana öğretilenlerin gerçek olduğunu sanarak yaşarsın. Aşk için duygularını, kulaktan dolma kelimeler ile ifade ederken, yanlış isimler verebilirsin. Düşün, ya bildiklerin yanlışsa? Ya sana söylenenler hakikat değilse? Bizzat düşünerek gerçekleri keşfetmeye hazır mısın? Yoksa ezberletilene söylemek daha mı kolayına geliyor?

Ey Âşık,

Her türlü şeyi düşün. Düşünmekten korkma. Yoksa gerçeğine ulaşamazsın. Hakikati ilmen öğrensen de daha fazla yakın elde edemezsin. İnançların da, duyguların da taklidi olmaktan öteye geçemez. Düşünmek bizi cevaplara götürecektir. Cevaplar görüldüğünde de sabahın karanlıkları yok etmesi gibi kafanda sorular kalmayacaktır. İşte o an tam bir teslimiyetle teslim olabileceksin. Her şey güzelmiş gibi yapmak, yerdeki pislikleri halının altına doğru süpürmek gibidir. Gerçek bir temizlik olmaz. İçinde ve dışında taklidi olarak öğrendiğin her şey, mecazi olarak yaşadığın her türlü aşk, Allahu Teâlâ'dan gayri kapıldığın ne varsa tamamı nefsinin putlarıdır. Bunların içinde en büyük put ise sensin a canım sensin.

Ey Âşık,

Geç kendinden, yırt perdeni olmasın hayatın tarumar. Bilme Cenab-ı Hak'tan başka yar, yoksa olursun müflis bir münhemir. O'ndan başka kapıldığın her mecazi aşk, sadece oyalanmaktır, kalbin asli görevi Cenab-ı Hak'a sevdalanmaktır.

Ey Âşık,

İnsanlara olduğun gibi gözük. Âlemlerden haber sorma. Görmez misin? Âlemlerin hepsi tek noktada bir olmuş, ne mana kalmış, ne de madde. Aşk ile sarhoş olan, sevgili ile ne hoş olur. Gönlün bilmez olsun hiç birini, sorma âlemlerden öteye beriye, değer verme öteberiyeye. İşte o zaman huzuru bulursun, sakinleşir, mutlu olursun.

Ey Âşık,

Mutlu olmanın tek yoludur sevmek. Eğer sevmezsen hayatın boşa gider. Bu öyle bir nimettir ki hangi şanslı kişiye verilir acaba? Ne kadar da körsün, seven bir gönül verilmiş sana. Kıymetini bil. Rabbinden umudunu kesme. Sakın küsüp de uzaklara kaçma. Yapamam deme, gayretli ol. O öyle bir sevgilidir ki bedeli çok fazladır. Denenmeden, diyetini ödemededen perdelerin kalkacağını sanma. Senden önce aşk iddia edenler gibi sende sınanacaksın. Kendini tüm bu sınavlardan gayri mi sanıyorsun? Sana düşen sözünün eri olman ve zamanın geçici ve aldatıcı zevklerinden yüz çevirip sadece ebedi olana dönmendir.

Ey Âşık,

Bu öyle bir meyhanedir ki gelen sarhoştur, giden sarhoştur. Sevgili diye inlerler de o kör gözler göremezler, hepsini sarhoş eden o sevgili, meyden başka değil ki. Gerçek aşığın ne işi olur meyhanede? Sarhoş olmak için, hiç meyleder mi mey kadehine? El yazmaz, dil söylemez, iyi anla. Gönül sahibinden başka konuşan kim ola? Sen parlatılmış sözler duymak, söylemek istersin. Ama sözün güzeli, cilalanmış O'nun sözüdür. Sevgilinin aynadaki aksinden bize ne? Oyuncaklarla oynamak istiyorsan, çocuk bahçesine git. Burada gölgeye yer yoktur a şaşkın.

Ey Âşık,

Bana mehtaplı bir gece ve de huzurlu bir köşe ver, sevgilinin gözlerinden süzülen şarabı, gönül kadehinden yudumlarırken bak sana neler anlatırım. Bir seher vakti gönlümü açtım. Sevgilinin ayakları dibine ömrümü serdim. Bana bir baktı ki, göz bebeklerinde ay ışığı parıladı. Nazlı yar, gül yanağındaki gamzende, ışıldayan yıldız eyle beni. Kıpır kıpır seninle ışıldayayım. Bizi bırakma, bize yol göster. Umut doldur içimizi ve bize verdiğin her şey için sana şükredebilmeyi nasip et bize. Kalbimize aşk ile dokun, nurunla hayatımızı aydınlat. Seni arıyoruz, gafletteyiz. Seni sana soruyoruz, biçareyiz. Kendini bilenlerden, seni sevenlerden ve senin tarafından sevilenlerden eyle bizi. Muhtaç olanları da unutturma. Sevgi yolunda hizmet edebilmeyi de ihsan eyle aşkımız.

Ey Âşık,

Sen dedin ki aşk ile inlerim, her nereye baksam seni gözlerim. Madem bu kadar doğru sözlüsün, o halde senden kurtul da gel bana, aşk ol da gel bana. Yık duvarlarını kalbinin de özgür bir aşk ile gel bana. Tüm özgürlük naralarını nefis pazarında savur da köle olarak gel bana. Burası köle pazarıdır a canım. Özgürce kendini köle diye sevgiliye satanların pazarıdır.

YAĞMURDAN SAKINSADA

Yağmurdan sakınsan da yine ıslanacaksın,
Kaçmaya çalışmanın ne faydası var?
Nereye gidersen git faydasız,
Yağmurdan sakınsan da yine ıslanacaksın.

Öyleyse sen
Ya toprak ol yaşat ya da yağmur ol yaşa.
Öyleyse sen
Ya nefes ol yaşat ya da hayat ol yaşa.

Bütün dünya senin olsa ne fayda,

Sen de bir zaman eğleneceksin.
İşte duruyor gerçek tam önünde,
Görmek istemediğin gerçekten kaçamazsın.

Öyleyse sen
Ya toprak ol yaşat ya da yağmur ol yaşa.
Öyleyse sen
Ya nefes ol yaşat ya da hayat ol yaşa.

Bir damlası hayat, bir damlası ölüm,
Bir damlası varlık, bir damlası yokluk.
Nasıl bakarsan öyle görürsün,
Görsen de görmesen de faydasız
Yağmurdan sakınsan da yine ıslanacaksın.

Öyleyse sen
Ya toprak ol yaşat ya da yağmur ol yaşa.
Öyleyse sen
Ya nefes ol yaşat ya da hayat ol yaşa.

Ey Âşık,
Hiç âşık olan, âşık olduğunu bilir mi? Kendini bilen, hiç nefsim diye inler mi? Yârin aşkına talipsen eğer, geç kendinden de hayatını koy sunanın sunağına. Aşk ile bak maşukuna, gözlerinde gördüğün kim? Ya bu bedeninde saklanmış sır da nedir? İyi anla, idrak et ki ariflerden olasın. De ki; “Ey sevgili, gizleme yüzünü, aç nurdan peçeni, bırak aşkınla aşk olayım. Halime acı, ne seninle beraberim, ne de senden gayrırım. O gül yüzünü lütfet ki seninle sen olayım.”

Ey Âşık,
Sanma farklı bedenlerde, farklı cinsteyiz. Biz sadece Hakk'ın birer yansımasıyız. Yar sanılan nice görüntünün tutsağı, perdeler ardındaki yâri arayıp duran O'nun âşıklarıyız. O kadar şaşkınsınız ki aslında en büyük perdenin, perdelerin var olduğunu sanmak olduğunu bile idrak edemiyoruz. Aslında ey âşık, yaratanın perdesi var. Açtı mı da tam açıyor ama ilk önce sen nefis perdeni açmalısın. Dua istersin, belki bize de âşıkların sevda sofrasından kırıntılar düşer dersin. A güzel canım, ne diye istersin kırıntıları, bu ne ikilik? Âşıklar sofrasının yenilen ekmeği, içilen suyu olsana. Âşıklara yemek, taliplere de kırıntı olsana. İyice fark et bunu ve nefsinle mücadele et, sadece Rabbine âşık ol.

Ey Âşık,
Cenab-ı Hakk'a elhamdülillah. Rabbine nasıl kulluk görevini yapabilir ve O'na layık nasıl bir kul olabilirsin? Düşün, düşün, düşün. Allahu Teâlâ sana hem dünyada hem de ahirette iyilikler versin.

ZAMAN SENSİZ GEÇMİYOR

Güneş doğmuyor artık gökyüzü karanlık,
Bu dünyada sensiz kalmak bana yasak,
Kalbim atsın isterdim seninle her gün beraber,
Ama gittiğin yerlerden dönüş yok,
Artık yeter!

Zaman sensiz çok zor,
Saatler geçmiyor,
Hasretin kalbimde kor,
Bu acı dinmiyor.

Sokaklar boş artık,
Gülüşün hiç duyulmaz,
Evimizde hüzün var,
Sensizlik bitmez bir yas.

Bir umut arıyorum,
Seni tekrardan bulsam,
Rüyalarımda yaşıyorum,
Yanımda olsan,

Zaman sensiz çok zor,
Saatler geçmiyor,
Hasretin kalbimde kor,
Bu acı dinmiyor.

Bir umut arıyorum,
Seni tekrardan bulsam,
Rüyalarımda yaşıyorum,
Yanımda olsan,

Zaman sensiz çok zor,
Saatler geçmiyor,
Hasretin kalbimde kor,
Bu acı dinmiyor.

TEVEKKÜL-ÜL AŞK

Ey Âşık,
Yardan başka neyin kaldı? Can adına konuşanlar, ne kadar da olsa candan, izinsiz söyleyebilir mi hiç yardan? O sanıp da nicelerinin peşine düşmedin mi? Dünya denen rüyada, nefsin tüketmedin mi? Bırak artık geçmiş, geleceği, kapılma hayallere. Kurtul tutkularından ve de korkularından. Olmadıkça kalbin tertemiz, her türlü puttan uzak, bilmezsen madde de mana da aşka bir tuzak, ne sen sevgiden bahset, ne de aşığı de. Çalma kapımı, hala çalacak elin varsa, koca gövdene bu yollar darsa, hadi yoluna git, umurunda değilse kulağına takılan kiraz, biz buradayız ne yapalım? Kesrette oyalan biraz.

Ey Âşık,
Varlık davası güderken yokluk canını yakar. Düşünce olmaz bu işte, akıl durmaz bu gidişte. Dürüst ol, kandırma kendini, işte o zaman yıkarsın bendini. Coşkunca akar sevgi, aşk olur da yıkar, yok eder, ne çıkarsa önüne, vuslata erer, kavuşunca özüne. Yık bendini, a canım. Bırak içindeki sevgiyi patlasın. Coşkun bir ırmak gibi çağlasın, aşk olsun her zerren vuslat için ağlasın.

BAKMAYIN

Bir kartal gibi uçtuğuma bakmayın,
Gözlerim yerdeki sevgilerde benim.

Bir bülbül gibi şakıdığuma bakmayın,
Güllerim göklerdeki yıldızlar benim.

Bir şair gibi yazdığuma bakmayın,
Şiirlerim ezelde söylendi benim.

Bir varlık gibi yokluğuma bakmayın,
Varlığım Aşk'ın kudret elinde benim.

Ey Âşık,

Yârin emri gelmişti. Hatırladın mı? “Tevekkül et” demişti de el vermişti. Seni her türlü aşk ile sevmiştik. Bir hayale kapılmıştın da en kovulmuşla seni uyarmamış mıydık? Seni nura kattık, aşk ile okşadık. Hani bir zamanlar sana “Ben sizin Rabbiniz değil miyim?” diye sormuştuk. Hatta bir Kâmil ile sana sual etmiştik de bilememiştin. Oysaki sen “Evet, elbette Rabbimizsin” diyerek şahadet etmiştin. Ey canım, ne kadar sevilmektesin ama bunu sen bilmemektesin. Artık yetmedi mi incik boncukla oyalandığın? Bırak şu varlık davasını. Gel, gel artık sevildiğin yere. Teslim et gönlünü, gerçek seven yâre. İyiliğe yönel, birlik ile birleş ve dirlik içinde birr’liğe kavuş.

Ey Âşık,

Üzülme, korkma hala sevilmektesin. Yârin sevgisi, ayrılıktan beridir, O yar ki her şeyden öte olan El Berr’ dir. Kendisine isyan nedeniyle iyilik yapmaktan vazgeçmez ve iyiliği kesmez. Kendisinden isteyenlere güzel bağışta bulunur, ibadet edenlere de bol sevap verir. Kötülük yapana iyilik yapar, haksızlık edeni affeder, günah işleyeni bağışlar, tövbe edenin tövbesini, özür beyan edenin özrünü kabul eder. Berr olan, sevdiğine yumuşak davranır, onlara kolaylık diler, zorluk dilemez.

Ey Âşık,

Şimdi teslim olma zamanıdır. Kendini terk et yârin kollarına, her şeyinle düş yârin yollarına. Ne olurum diye düşünme, yokluk varlık deyip durma. Özüne dön artık. Bilirim içinde bir yerlerde bunu istersin. Aşkın eline düşmek dilersin. Yüz çevir hayali yarlardan, dön dolaştığın diyarlardan. Özüne dön, sözüne dön. Yar denizine bırak kendini. Yar ile yar ol. Aşk ile aşk ol.

Ey Âşık,

Bilmez misin Cenab-ı Hak ne buyuruyor? “...*Allah onları sever, onlar da Allah’ı severler...*” (Maide 54) O halde sen de hakkını ver Hakk’ın. Hakkıdır Hakk’ın özündeki aşkın. İşte budur tevekkül-ül aşk, a âşık şaşkın.

Ya Rabbi, senden, tevekkül istiyorum.

Ey Âşık,

Neden hala düşünüyorsun? Neden hala teslim olamıyorsun? Sevgilideki gizeme ne kadar da açsın. Bir çırpıda içip, özüne katmak istiyorsun. Bir tarafın çevreni kuşatmış dünyanın etkisinde, bir tarafın da anlayamadığın şekilde yâre doğru akıyor. Yanlış yapıp, onu

incitmek istemiyorsun. Gerçi ne acıdır ki sen her halükarda onu incitiyorsun. O'na layık bir kul olamıyorsun. Etrafını öylesine açık ve gizli putlar sarmış ki bunları yıkıp da bir İbrahim gibi huzura varamıyorsun.

Ey Âşık,

Dilin başka, elin başka söyler. Dilin gönlüne esir, elin nefesine köle. Gönlün, O mutlak yârin emrine amade ama nefsin karanlığında kalmış, kendini ama zanneden bir şaşkın. Uzat elini de açılınsın şu basmakalıp perdeler. Serbest bırak güneşi de ışıkları içeri girsin. De ki; “Ey gizem perdesinin ardında saklanan, gönlümün sırrı sevgili, ışığın önündeki karanlık perdesinin efendisi, emir ver de kalmasın aramızda hiçbir uzaklık. Bırak ışık içeri girsin. Aydınlatınsın nefsimi de ışığın kudretinde benim yok olsun gitsin. Açılınsın gönlümün gözleri.”

**Attım bir kenara boş sözlerimi,
Sustum, bıraktım artık O konuşsun.
Bildim korkularımı, bildim;
Yok olmaktan, hiçlikten korktuğumu,
Teslim olmak ile aramda,
Bu korku perdesinin olduğunu.**

Ey Âşık,

Ne kadar da zayıfsın, bir bebek gibi ama hala varlık davası güdersin. Anlamazsın bir türlü tevhidi. *La ilahe illallah*. Allah'tan başka ilah yoktur. Sen bile yoksun ey âşık, sen bile yoksun. Bu büyüklenmenle, kendi özüne karşı en büyük put sen değil misin? Hiç sana yakışıyor mu böyle davranmak? Sen düşünsen, biraz kafa yorsan, yoklukta varlığı bulacaksın ama sana nasıl anlatalım ki bunu?

Ey Âşık,

Hani var ya şu bildiğin, görüntüleri yansıtan ayna, işte onun gibi ol. Hem yok ol, hem de var. Kim aynanın adını der ki, aynaya bakınca? Anla sırlanmış aynadaki manayı. Cismi gören gözler, hep görür aynadaki o yansımayı, görmez gösteren, gözünün önündeki aynayı. Ayna gibi görünmez ama gösteren ol. Yokluğun, O mutlak olan güzel sevgiliye ayna olsun. İşte böyle bak kendine ve yok et kendini kendinde. Hiçliği ara, ara ki kendini bulasın. Kendinde aşkı bulasın ve aşk ile aşk olasın. Aynanın karşısına geç ve soyunmaya başla. Senin olan ne varsa çıkart üzerinden. Her eşyandan, her isminden, her sıfatından soyun. Ne madde kalsın üzerinde ne de mana. Yalnızca ben kalsın sana. O'ndan gayri her zincirden kurtul. Soyun, soyun, çıkartacak bir şeyin kalmayana kadar. İşte orada seni beklemekte olan medar, senin özündür Ey serdar.

**Yalnızlık dolu boş odamda sessizce,
Sensiz kalmak istemiyorum bu gece,
Seherlerde seni arıyorum ince ince,
Nurunda yok olmak, istiyorum delice.**

Ey Âşık,

Güneşin doğmasıyla nasıl karanlık gece, yalancı yıldızlar ve aldatıcı mehtap yok oluyorsa, sende sonsuz sevginin ışığıyla, nefsinin üzerine doğ ki, nefsinin yokluğunda, bitmeyen gündüzlerin O olsun.

**Hoşça kalın,
Mazimin gözyaşları,
Gönlümü yok eden eski sevdalar,
Hoşça kalın.**

**Hayatımı benim yerime yaşayanlar,
İstemiyorum sizleri.
Başka türlü bir şey, istediğim.
Hiçbir şeye benzemez, anlatılmaz.
Bana deli dediğiniz gibi,
Deli bir sevdanın peşindeyim.**

**Ne deryalar saklı gözyaşlarımda,
Ne gözyaşları saklı gönlümde,
Ne gönüller saklı ruhumda.**

**Bilemeyenler,
Bana deli diyen akıllılar,
Ben artık hayat yolunun,
Deli bir yolcusuyum,
Hoşça kalın.**

Ey Âşık,
Ama sakın üzülme. Zaafların, günahların, hataların çok olabilir. Kendini çok kötü hissedebilir ve pişmanlıklara düşebilirsiniz. Fakat Allah'ın merhameti o kadar yücedir ki O'ndan sakın ümidini kesmeyesin. Bil ki O'nu pişmanlık içinde arayan kim olursa olsun, ne kadar günaha batarsa batsın, gerçek bir samimiyetle pişman olur, sevgiyle tövbe ederse, her şeye gücü yeten Allah'ın sonsuz gücü ona merhametle cevap verecektir. Allahu Teâlâ onu rahmetiyle bağışlayacaktır.

Ey Âşık,
Tüm kaygılarından, korkularından arın. Sana büyük bir yük olan dünya endişelerinden kurtul. İçinde ve dışında ne varsa kötülük adına hepsinden vazgeç. Yalnızca en derinlerden gelen özünün pişmanlığı ile tövbe et ve Rabbine teslim ol. Özünün pişmanlığı sevgidir. **“Bir insan yeniden doğmadıkça, Allah'ın egemenliğini göremez.” (Yuhanna 3.3)** diyen Hz. İsa aleyhisselam'a kulak ver. Yeniden doğmak kalben başlar ve ruhen son bulur. Başlangıç sevgiden kaynaklanır. Bitiş ise yok olmaktır. Yaşarken ölmek ve yaşarken yeniden doğmak, kendi aczini bilen kul olmak ve sevgiyle, açılan kapıdan içeri girerek sevgili ile bir olup O'na teslim olmaktır. Nefsin heves ve arzularından vazgeçip, O'ndan üstün bir şey bilmeyip, hayatını O'nun isteklerine göre yaşamaktır.

ZOMBİLER

Ruhumu durduramaz,
Ne bir zincir ne bir sürgü,
Ruhumu susturamaz,
Ne bir kilit ne bir süngü.
Haykırmak istiyorum,
Avazım çıktığı kadar,
Tüm karanlığa inat,

Seni seviyorum diye haykırmak...
Seni seviyorum...

Tanrıyı öldürdük, sırada insanlık mı var?
Hiç düşünmez misiniz?
Geriye ne kalacak, zombiler mi?
Zombiler, zombiler,
Zombiler...

Tek bir bağımız kaldı, dünyayla aramızda,
Sana olan aşkım kaldı bir tek elimde,
Bu şehir güzelse senin yüzünden,
Gittiğin yerde bekle beni, az kaldı.
Dünya çilemi,
Tamamlar tamamlamaz,
Yanıdayım, yanıdayım.

Üzülmiyorum, sen de üzülme!
Umutlarımız ayakta tutuyor bizi.
İnanıyorum ve biliyorum,
Bir gün karanlığın olmadığı,
Bir yerde buluşacağız seninle.
İnanıyorum ve biliyorum
Ve seni çok seviyorum.

Tanrıyı öldürdük, sırada insanlık mı var?
Hiç düşünmez misiniz?
Geriye ne kalacak, zombiler mi?
Zombiler, zombiler,
Zombiler...
Ruhumu durduramaz,
Ne bir zincir ne bir sürgü,
Ruhumu susturamaz,
Ne bir kilit ne bir süngü.
Haykırmak istiyorum,
Avazım çıktığı kadar.
Tüm karanlığa inat,
Seni seviyorum diye haykırmak...
Seni seviyorum...

Ey Âşık,
İşte sende böyle yap. Sakın dünyaya kıymet verme. Geç nefsinin tüm isteklerinden.
Kendinden geriye bir şey bırakma. Her an aşk ile inle. Sadece Rab'in sözünü dinle. İçi boş
kamuş gibi ol ki, üflendiğinde yalnızca aşkın adı duyulsun.
Ne güzel söylemişler;

“Sen çekilirsen aradan. Sadece kalır yaradan.”

Ey Âşık,

Haydi, şimdi yeni bir başlangıç yap. Ben yokum de ve kendini aşkın kudret eline teslim et. Haydi, şimdi ölmek ve doğmak zamanıdır. Yokluk mertebesine gitmek, yok olmak anıdır. Unutma ki, Hak'ta yok olmak, Hak'ta var olmaktır. Tüm içinde ne varsa hepsini yok etmek ve yerine sadece sevgilinin aşkını koymak zamanıdır.

Ey sevgili âşık,
Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimizin **“Ölmeden önce ölünüz.”** hadis-i şerifi gereği ölmeden önce ölmek anıdır. Muhyiddin İhya Efendi de ne güzel der;

“Rabbim, sen beni bana verdin, ben de kendimi sana veriyorum.”

Ey Âşık,
Kapılma dedik sana, Hak'tan gayri var mıdır Hak?
Duymadın mı Mansur'u, onunla söyledik Ene-l Hak,
Hiç yakışıyor mu boş lakırdı, aslın Hak, zannın halk,
Biz senin elinden işte böyle tuttuk, haydi, ayağa kalk.

Ey Âşık,
Öğretmedik mi sana? Matlup, bir sırr-ı mahtumdur,
Aşktır anahtarı O'nun, temiz kalplerde mektumdur,
Sahib-i kalbe tevekkül kılan âşık, arife mahdumdur,
Aşk-ı hakikiye ihanet eden âmâ, tarife mahkûmdur.

Ey Âşık,
Sıyrılamadın hala korkulardan, gittiğin yol ne sapkın,
Korkunun kendisidir korkman gereken, iyi anla şaşkın,
Hata yapmaktan korkma, sınırı zorla ama olma taşkın,
Yâre güven, O'na sığın, kudretin olsun bu yolda aşkın.

Ey Âşık,
Geçmişte yaşama, geleceği arama, çabanı boşa harcama,
Aşk senin içinde, yok bir şey dışında, hayallere kapılma,
Yola vesile ilimdir, ilim sahibi salimdir, aksine sarılma,
Yoktur yar ondan başka, aşka gel aşka, barış ol, darılma.

Ey Âşık,
Fikir diye yutturulanı zikir etme, mutmain olmadıkça,
Gerçek barışa kavuşamazsın, kendin ile savaşmadıkça,
Özgür olamazsın, tutku ve korkulardan kurtulmadıkça,
Savaş kazanamazsın, özündeki kahramanı bulmadıkça.

Ey Âşık,
Aşktır vücuda kaptan, hem de sabırdır serdümen,
Sabırsız selamet olmaz, o da halvet der encümen,
Halktan yüz çevir, Hak yolunda git, ol ercüment,
Ondan geldik, ona döneceğiz, o ışıktır en cömert.

Ey Âşık,

Kalp masnu-u Vahid, ondan başkası, aşk-ı memnu,
Kalb-i meftun ancak ona layık, odur aşk-ı memnun,
Mevcud-u mevhum vehimdir, ten ise hamein mesnun,
Nefs-i metfun ihya olur, yaşarsan eğer aşk-ı mecnun.

Ey Âşık,
Selâmet kolay bulunmaz, kolay olunmaz insan,
İstikamet keramettir, merhamet eyle ya Hannan,
Alamet-i farikası külli itaattir aşkın, ey merdan,
Lütuflarına şükretmeyi de ihsan et, ya Mennan,

Elhamdulillahir Rahmanir Rahim,
Elhamdulillahi Rabbil âlemin,
Elhamdulillahiz Zül Celali vel İkram,
Elhamdulillahil Hamidus Selam.

SENİ BEKLİYORUM

Ne arasın etrafını sarmışken bunca alâmet?
Bu nasıl körlüktür, neden bilmiyorsun kıymet?
Açılsın gönül gözün, nefesine gelmeden kıyamet.
Gönül kapısının anahtarı, bendedir ey güzel...

Sahilde sevdiğini haykıran güzel!
Seni ıslatan yağmur benim.

Islanan vücudu ürperen güzel!
Seni üşüten rüzgâr benim.

Kalbi alev alev yanan güzel!
Kalbini ısıtan ateş benim.

Her nefesinde bin sevgi olan güzel!
Nefesindeki sevgi benim.

Dinsin artık bu arayış, bu firak.
Umutlar çok yakın, sanma Irak.
Korkmadan çalış, miskinliği bırak.
Müjde olsun gönlüne, inşirah.

Sahilde sevdiğini haykıran güzel!
Seni ıslatan yağmur benim.

Islanan vücudu ürperen güzel!
Seni üşüten rüzgâr benim.

Kalbi alev alev yanan güzel!
Kalbini ısıtan ateş benim.

Her nefesinde bin sevgi olan güzel!

Nefesindeki sevgi benim.

Sahilde sevdiğini haykıran güzel!
Seni ıslatan yağmur benim.

Islanan vücudu ürperen güzel!
Seni üşüten rüzgâr benim.

Kalbi alev alev yanan güzel!
Kalbini ısıtan ateş benim.

Her nefesinde bin sevgi olan güzel!
Nefesindeki sevgi benim.

Subhanallahi ve bihamdihi

İSTİKAMET ÜZERE OLMAK (HUD SURESİ 112.AYET)

Bismillahirrahmanirrahim

فَاسْتَقِيمْ كَمَا أَمَرْتُ وَمَنْ تَابَ مَعَكَ وَلَا تَطْغَوْا إِنَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ

Festekim kemâ umirte ve men tâbe meake ve lâ tatgav, innehu bi mâ ta'melûne basîr (basîrun).

1. festekim (fe istekim) : İstikamet üzere ol
2. kemâ : Gibi
3. umirte : Emrolundun
4. ve men : Ve o kimseler
5. tâbe : Tövbe etti (tövbe ederek tâbî oldu)
6. mea-ke : Seninle beraber, birlikte
7. ve lâ tatgav : Ve azgınlık etmeyin (aşırı gitmeyin)
8. inne-hu : Muhakkak ki o, çünkü o
9. bi-mâ : Şeyleri
10. ta'melûne : Yapıyorsunuz
11. basîrun : Gören

“Artık sen, emr olduğun gibi istikamet üzere ol ve seninle beraber olan o tövbe eden kimseler de (istikamet üzere olsunlar.) Ve azgınlık etmeyin (aşırı gitmeyin). Muhakkak ki O yaptıklarınızı görendir.”

Ya Rabbi, yalnızca sana kul olmak istiyorum.

BİRİNCİ ANLAYIŞ:

Her peygamberde insan olmanın da ötesinde birtakım sıfatların bulunması gerekli ve zorunludur. Bunlara vacip sıfatlar denir. Bu sıfatlar şunlardır:

1. Sıdk

“Doğru olmak” demektir. Her peygamber doğru sözlü ve dürüst bir insandır. Onlar asla yalan söylemezler. Eğer söyleyecek olsalardı kendilerine inanan halkın güven duygusunu kaybederlerdi. O zaman da peygamber göndermekteki gaye ve hikmet gerçekleşmemiş olurdu. Sıdkın zıddı olan yalan söylemek (kizb), peygamberler hakkında düşünülemez. Bütün peygamberler peygamberlikten önce de sonra da yalan söylememişlerdir.

2.Emanet.

“Güvenilir olmak” demektir. Peygamberlerin hepsi emin ve güvenilir kişilerdir. Emanete asla hainlik etmezler. Bu konuda bir ayette şöyle buyrulur: "Bir peygambere emanete hiyanet yaraşmaz..." (Âl-i İmrân 3/161). Emanet sıfatının zıddı olan hiyanet, onlar hakkında düşünülmesi imkânsız olan bir sıfattır.

3.İsmet.

“Günah işlememek, günahattan korunmuş olmak” demektir. Peygamberler hayatlarının hiçbir döneminde şirk ve küfür sayılan bir günahı işlemedikleri gibi özellikle peygamberlikten sonra kasten günah işlememişlerdir. İnsan olmaları sebebiyle günah derecesinde olmayan birtakım ufak tefek hataları bulunabilir. Ancak onların bu hatası yüce Allah'ın kendilerini uyarmasıyla derhal düzeltilir. Peygamberlerin bu tip küçük hatalarına "zelle" denilir. İsmetin karşıtı olan mâsiyetten (günah işlemek) Allah onları korumuştur. Peygamberler örnek ve önder kişiler oldukları için, konumlarını zedeleyecek davranışlardan da uzaktırlar.

4.Fetânet.

“Peygamberlerin akıllı, zeki ve uyanık olmaları” demektir. Bunun zıddı olan ahmaklık peygamberlikle bağdaşmaz. Peygamberler zeki ve akıllı olmasalardı hitap ettikleri kişileri ikna edemezler, toplumsal dönüşümü sağlayamazlardı.

5.Tebliğ.

“Peygamberlerin Allah'tan aldıkları buyrukları ve yasakları ümmetlerine eksiksiz iletmeleri” demektir. Tebliğin karşıtı olan gizlemek peygamberler hakkında düşünülemez. “Ey peygamber, Rabbinden sana indirilene tebliğ et. Eğer yapmazsan Allah'ın elçiliğini tebliğ etmemiş olursun.” (el-Mâide 5/67) meâlindeki âyet, bu sıfattan söz etmektedir.

Peygamberler için hal böyleyken ve bu durum ayetlerle sabit iken o halde Hud suresi 112.ayetteki incelik nedir? Burada dikkat edilmesi gereken en önemli husus, Arapçadan Türkçe'ye çevirirken seçilen kelimeler arasındaki kavram farklılıklarıdır. Bu nedenle mealen bir ayeti anlamının en uygun yöntemi, bu ayette de olduğu gibi o ayetin Türkçe meal karşılığı ile Arapça orijinal halini birlikte okumak ve/veya inceleyerek idrak etmektir.

Bu ayet için meal kitaplara baktığımızda “Festekim” için genelde “dosdoğru ol” ifadesinin kullanılmış olduğunu görüyoruz. İlk bakışta doğru ol, dürüst ol manaları akla gelmektedir. Bu çeviri Türkçe tercümeyle uygun olmakla beraber dosdoğru kelimesi kalbi zannımızca Arapça orijinalindeki hikmeti yansıtmamaktadır. Dosdoğru olmak ifadesi gittiği yönü bozmamak, istikameti muhafaza etmek anlamında algılanmalıdır. Kelimenin aslını direk kullanmak ve kelimedeki anlamı zihni ve fikri olarak beynimizde kavram olarak ortaya çıkartacaktır. Bazı kavramlar bilinmiyor olabilir. Bu tip durumlarda detaylı incelenerek, bir bilenden sorularak yeni kavram, beyine ve en mühimi de kalbe nakşedilmelidir.

Çünkü “Festekim” yerine “dosdoğru ol” kullanmak, doğruluk, dürüstlük manasına denirse veya bu manada algılanırsa, yukarıda izah ettiğimiz peygamberlik sıfatlarını yok saymak olur ki özellikle Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem için böyle bir izahat düşünülemez. Anlam karmaşası oluşturan kelimeler bizi yanlış anlaşmalara sevk edebilir. Öyleyse kelimenin aslını direk kullanmalıdır. Ayrıca Fatıha suresinde geçen “müstakim” de de bu incelik göze çarpmaktadır. Yani burada biz “İstikamet üzere ol.” diyeceğiz.

Şimdi murat edilen kendisini hikmet perdesinin ardından göstermeye başladı. Cenab-ı Allah burada peygamberimize sanki yanlış bir şeyler yapmış gibi O'na doğru ol demiyor. O'na istikamet üzere ol diye buyuruyor. Ve tabi ki tövbe etmiş sahabelere de bu emri veriyor. Dikkat edelim. Tövbe etmiş, doğru yolu bulmuş bir kişi yanlış yolda mı ki doğru ol diye uyarılıyor? Elbette ki hayır. Sahabeler de tövbe etmiş ve doğru yol üzere olan seçilmiş kişilerdi. İşte buradaki incelik istikamet kelimesidir.

Cenab-ı Hak bu ayetle buyuruyor ki artık sizlere İslamiyet'in şeriatini (yolunu) gösterdim. Sizler de bunu idrak ettiniz ve tövbe ederek imana geldiniz. Şimdi size bundan sonra emrettiğim şekilde şeraite uymak yakışır. Zerre kadar emrettiğim şeriatin hudutlarından çıkmayın ve bu yolda, bu istikamette durumunuzu muhafaza edin. Bulduğunuz halde yönünüzü bana çevirdiniz, bu istikametinizi sakın bozmayın. Başınıza ne gelirse gelsin, sizi bu istikametten çevirmek isteyecek pek çok dâhili ve harici düşmanlarınıza karşı direnin ve bana olan yönünüzü bozmayın. Bu kapsamda peygamberimiz sallallahu aleyhi ve sellem efendimiz şöyle dua ederdi; “Allahumme ya mukallibel kulub, sebbit kalbi ala dinik.” Kalpleri çeviren Allahım, beni dinin üzere sabit kıl. Yani beni istikamet üzere eyle. Senden çevirme. Çünkü bir şeye kavuşmak için ne emekler harcanıyor değil mi? Ama kavuşmakla iş bitmiyor. Elde etmek güzel ama önemli olan bunu muhafaza ettirmek, elde tutabilmektir. İstikamet üzere olmakta budur işte. İmanı muhafaza etmek, elde tutmak ve emredilen şeriatin hudut dairesi dâhilinde en hassas şekilde yaşamaktır.

Artık Cenab-ı Allah'ın hidayeti ile sıratelmüstakim'i bulan bir Müslüman (selamette olan, selameti bulan, İslam olan), selamet dairesine girmiş ve muttakilerden olmak üzere merkeze yolculuğuna başlamıştır. Bundan sonra muttakilerin işlerini yapmaya ve bunu devam ettirmeye çalışacaktır. Görevlerinden asla taviz vermeyecektir. Böylece kulluk merkezinde Hak ile Hak olacaktır. Bakara suresi 1-5. ayetlerde Cenab-ı Hak Teala şöyle buyuruyor;

“1. Elif. Lâm. Mîm.

2. Bu, kendisinde şüphe olmayan, muttakiler için yol gösterici olan bir Kitap'tır.

3. Onlar, gaybe inanırlar, namazı dosdoğru kılarlar ve kendilerine rızık olarak verdiklerimizden infak ederler.

4. Ve onlar, sana indirilene, senden önce indirilenlere iman ederler ve ahirete de kesin bir bilgiyle inanırlar.

5. İşte bunlar, Rablerinden olan bir hidayet üzeredirler ve kurtuluşa erenler bunlardır.”

Nihayette kulluk makamına ulaşan istikamet üzere olanlar şu sonuçla müjdelenirler;

Fecr suresi 27 Ey mutmain olan nefis!

Fecr suresi 28 Rabbine dön (Allah'tan) razı olarak ve Allah'ın rızasını kazanmış olarak!

Fecr suresi 29 Artık kullarımın arasına gir.

Fecr suresi 30 Ve cennetime gir.

İKİNCİ ANLAYIŞ:

Önemli bir ilham da şudur ki istikamet üzere olmanın başlangıcı, görünen âlemde Nasuh tövbesi ile başlasa da esas başlangıç, kulun Rabbine verdiği söz ile başlamaktadır. Bu söz kişinin, kişisizlik makamı olan, özünü bulmak anında ortaya çıkar. Bu andan itibaren ise o kula yakışan hatırlanmış olduğu sözüne sadık kalıp, iman emanetini sahibine teslim edene kadar, gayretle Hak kalesinin bir askeri olmaya çalışmaktır. “Kalu Bela” olarak da bilinen sözleşme anında kul “Bela” diyerek istikamet üzere olacağına söz vermiştir. Madde âleminde, hayat denen hayal perdelerinin ardına saklanmış olan hakikat söz, ancak tövbe

ederek perdelerden kurtulanlara göz kırpar. Böylece özünü bulana, sözü zahir olur. Bu ayetle bize yakışan, Rabbimize kul olmak, O'na verdiğimiz söz üzere istikameti muhafaza ederek, her an O'nunla olmaktır. O'nsuz olunacak anlar azgınlıktır, aşırıya gitmektir.

Evliya-i Kiram'ın da hayatın da istikamet üzere olmayı görmekteyiz. Onlar şeriaten bir adım dahi öteye ayrılmadılar. Başlarına gelen onca eziyete rağmen yollarından asla dönmediler. Hud suresi 112.ayetinin ağırlığı altında ezilerek, kulluk makamını idrak edip istikamette olanların yolu sıratelmüstakim'den hiç sapmamıştır.

Cenab-ı Hak sana da bu idraki versin. Büyüklerimize layık evlat olmanı nasip etsin. Rabbine has, has bir kul olmanı ihsan buyursun. Ne yaparsan yap samimiyetle yap, ne olursan ol ama O'nsuz sakın olma.

TUTSAK GÖNLÜM

Karmaşık bir akışta zaman,
İç içe girmiş, anlaşılmaz bir sayım.
Günler mi geçer, yoksa ömür mü?

Bin hasret çıkar her nefesten,
Tutsak gönlüm seyreder âlemleri,
İçimdeki kafesten.
Ömrün zaman dilimi, bir nefeslik an,
Tükenirken bir bir,
Özlemlerde yalnızım.
Beklenen, özlenen,
Uğruna verdiklerime değer mi?
Kısılrken sesim vuslata yakın,
Çırpınır deli gönlüm sevdan için.

Uzaklaşmak yakınlaşmakmış,
Yanmakmış hasret dedikleri.
Yok olmak sevdanda,
Bırakmadan geride bir tek ben.
Yalnızca sen olmakmış,
Dava gütmenden kendince.
Aşk gülü ne yazık düşmüş Çingene eline,
Yollarda satılır olmuş.
Bu nedenle güle âşık bülbül kalbim,
Çingene'ye müptela olmuş.

SEN NEYSEN O DA O'DUR

Ey Âşık,
Küçük bir kedi kuyruğunu yakalamak için hep kendi etrafında dönüp duruyormuş. Büyük kedi dayanamayıp;
“-Ne yapmaya çalışıyorsun?” diye sormuş. Yavru kedi de;
“-Bana ancak kuyruğumu yakaladığım zaman mutluluğa ulaşacağımı söylediler. Ben de onun için uğraşıyorum.” diye cevap vermiş. Büyük kedi gülmüş ve şöyle demiş;

“-Ben de küçükken senin gibiydim. Hep kendi etrafımda döner, kuyruğumu yakalamaya çalışırdım ama birgün bana bakan şefkatli bir çift göz gördüm. Gel pisipisi diyordu. Kuyruğumu kovalamaktan vazgeçtim. O’na doğru yürümeye başladım. Bir de baktım ki kuyruğum peşimden geliyor. İşte o zaman anladım ki zaten o hep benim peşimden geliyormuş.”

Ey Sevgili,

Hala arıyorum. Kendimce kendimi arıyorum. Kendimin neye benzediğini bilmiyorum. Ne aradığımı bilmiyorum. Okuyorum. Öğreniyorum. Ama anlamıyorum. Göremiyorum. Tutamıyorum. Oralarda bir yerlerde olduğumu biliyorum ama orasının neresi olduğunu bilmiyorum. Soruyorum. Her kesimden, her fikirden, her renkten kişilerle konuşuyorum. Kendimi soruyorum. Kitaplarda yazan lafları duyuyorum. Ama anlamıyorum. Bir ton laf, bir ton arayış. Sonuçta öğrendiğim, anladığım, bildiğim tek şey var. O da bir şey bilmediğim.

“Bize öğrettiklerin dışında bizim bir bilgimiz yoktur.”(Bakara 32)

Ey Âşık,

Nasibinde ne varsa onu yaşıyorsun. Evet, gerçekten O’nu yaşıyorsun. Yaşadığın şeyler hakikatte, O’nun senin için yazdıklarından başka bir şey değil. Biraz teslimiyet, biraz çırpınış. Hepsi de nefsinin özgürlük naralarından başka bir şey değil. Vahşi bir atın evcilleştirilmek istememesi için salladığı beyhude çifteleri. Hepsi bu kadar, hayatın içinde avare bir arayış. Yıllar geçiyor. Geriye dönüp baktığında ne görüyorsun? Elinde ne kalıyor? Bir o yana bir bu yana savrulup duruyorsun. Bu koşuşturmanın anlamı ne? Nefsin zorla giydirilmiş beğenmediğin elbiseye benziyor. Çıkarmak istiyorsun ama şu çıplak kalmak olmasa. Çıplaklık, geriye kalan, giymek zorunda kalacağın ateşten gömlektir. Çıplaklık, içine düşeceğin derin kuyudaki Yusuf’un hasreti. Bir yanın dünyanın lezzetlerinde, kalabalık rüyaların, bir yanın nefsinin yokluğunda, zehir yalnızlığın. Artık düşünce çilesinden kurtul. Maddenin ortasında düşünmen boşunadır. Düşüncelerin sana, dünya sabahına doğan güneş gibi hayatın gerçek sandığın, ancak hayali maddelerini gösterir. Gördüklerinse sadece gözünün görmeye vesile olduğu, birkaç ışık oyunundan başka bir şey değil. Hakikatin ufkunda kendi özünü mü görmek istersin? O halde gerçekleri görebilen, gönlündeki sevda gözün ile bak ve mutlak nurun en ince lütuflarında, aşkın nuru rahmetin, gönlüne girmesi için izin ver. Bırak, rahmet gönlünü aydınlatsın ve bu aydınlıkta görsün sevdan, kendisinden başka görülecek, başka bir şeyin olmadığını.

Ey Âşık,

Aşk yukarıdaki kedinin kuyruğu gibidir. Ömrün boyunca kovalar durursun. Bir türlü yakalayamazsın. Ama bilmezsin ki o zaten seninledir. Nereye gidersen git, oda seninle gelir.

Ey Âşık,

Kendini aramaktan vazgeç. Sen yukarıdaki kedinin kuyruğu gibisin. Ömrün boyunca kendini kovalarsın. Ama bilmezsin ki o zaten seninledir. Sen neysen O’da odur.

**Can konağını aramadaysan Cansın;
Bir lokma ekmek arıyorsan ekmeksin;
Şu nükteyi biliyorsan, işi biliyorsun demektir:
Neyi arıyorsan o’sun sen. (Hz. Mevlâna)**

Ya Rabbi, senden, şahit olanlardan olmayı istiyorum.

ELBET HESABI SORULUR

Ey canım, sana zarar verenle işin ne?
Dünyada kalacak olan faniyle işin ne?
Hesabı sorulacak olan hevesle işin ne?
Bizi ayıran hayal perdeleri ile işin ne?

Körüm diye erinme, gözüm diye sevinme,
Evindeki çöpün, tarlandaki öküzün,
Elbet hesabı sorulur, o gören gözün.

Varım diye gerinme, yokum diye tepinme,
Nefsindeki aşkın, gönlündeki kulun,
Elbet hesabı sorulur, o malın mülkün.

SEN HAKİKATİN AYNASISIN

Ey Âşık,
Hepimizde, her birimizden bir parça var. Ne aynıyız tek şekil, ne de gayriyiz pek sakil. Hayat, bu âlemin gözleri ile görülemeyecek bağlarla, bizi birbirimize bağlar. Öylesine muazzam bir çokluk içindesin ki bu hayallerin arasında, kendini dahi gerçek sanırsın. Hayallerle ne uğraşırsın? Şimdinin hayali olmaz. O gerçeğin ta kendisidir. Tüm zamanlardan ve maddeden sıyrılmadıkça hakikate eremezsin. Teklik içinde özünü göremezsen mutlak huzuru bulamazsın. Çoklukta kaybı bulursan, yoklukta gaybı bulursun. Kaybolmak için âlemler ile bütünleş. Diğerleriyle arandaki bağı hisset. Evrenin öteki ucunda olan minicik bir zerrede senden bir parça var ve dahi sende de ondan bir parça bulunmakta. Hepsisiyle bir bütünsün. Küllen var gibi görünen ise sadece tek olanı yansıtan bir aynadır. Ancak bil ki bu ayna yalandır ve hakikatin zillerinin teceligahıdır. Bilme sınırı da buraya kadardır. Bundan ötesinde ise ne madde vardır, ne de mana. Böyle bilmekse pek yakışır sana.

Ey Âşık,
Hiç tereddütsüz tam bir teslimiyetle, aşka bırak kendini. Ne soracaksan, ne sorun varsa hiç şüphe etmeden, O'na sor. Bütün samimiyetinle O'na yönel. Masivadan arındır zihnini ve her ne varsa aşk adına kalbinde, O'ndan başka, hepsini sil gönlünden. Başka türlü O'nu bulamazsın. Bırak içindeki aşkın gücü harekete geçsin. İçindeki sese kulak ver ve ona odaklan. Bekle ve seni nereye götürdüğüne bak. O'nunla seyret âlemleri, hem kebir olan hem de sagir. Teslim et kendini, izin ver sana ilham versin. Başkasıyla oyalanma. Yaşadıkların seni sen yapan deneyimleridir. Deneyimlediklerini, O'ndan başkasıyla sorgulayıp da anlamaya çalışma. Senin için ifade ettiği anlamı keşfet. Kendi içine bak. Başkalarının keşifleri senin değildir. Senin için bir anlam ifade etmezler. Her anlam sahibine aittir. Çünkü herkesin rabbi farklıdır. Çünkü herkes başka bir meşrepte yaratılmıştır. Çünkü herkesin aynası farklı bir şerefli ismi yansıtır. Sen kendi aynanda yansıyan, senin hakikatin olan o şerefli ismin sonucusun ve ancak onunla varsın. Elbette ki yaratılma sebebin de, o ismin, bu âlemlerdeki kudretinin neticesi olarak ortaya çıkan nuruna, vesile olmandır.

Ey Âşık,

Sen hakikate eremedin diye ortadaki aleni gerçeği, göz ardı edemezsin. Cevaplarını alana kadar pes etme. O senin bir parçandır. İçindedir. Ne senden uzaktadır, ne de yakında. Uzak veya yakın demek O'na yakışmaz. O sana senden bile daha yakındır. Cesur ol. Korkma. Elbet bir an başaracaksın. Kişi cesaretini inancından alır. İnançsız kişi ise korkak olur. İncasına sarıl. İncanın aşkın olsun.

Ey Âşık,

Bâyezid-i Bestamî (k.s), "Yolun başındayken dört şeyi yanlış biliyordum, sonunda doğrusunu öğrendim." der.

“Birincisi, yolun başında ben Hakk'a talibim zannederdim, sonunda anladım ki Hak bana talipmiş.

İkincisi, yolun başında ben Hakk'ı zikrediyorum zannederdim, sonunda anladım ki Hak beni zikrediyormuş.

Üçüncüsü, yolun başında benim için iyi olanı seçen, yine benim zannederdim, sonunda anladım ki ben hep kötü olanı seçmişim, her defasında benim için iyi olanı seçen O'ymuş. Dördüncüsü ise yolun başında Hakk'a vâsıl olmayı isterdim, sonunda anladım ki daha yolun başındayken ben Hakk'a vâsıl imişim.”

İşte a güzel âşık, O'nunla senin aranda, şu anda okuduğun bu cümle vardır. Çünkü ne sen varsın ortada, ne de ben. Ortada olan, yalnızca O'dur ve bir de O'nu yansıtan, biz aynasının hayali hakikati, vesselam.

**Kimi bakar yemeğe, kimi bakar kaşığa,
Âşık görmez onları, teslim olur maşuğa.**

Ey Âşık,

Varlığının sebebi Rabbine kul olmandır, Ondan gayrisinden uzak durmandır. Yoktur bundan başka nihayet, bu sözü anlamaktır hidayet. Hidayet gönlünün görmesi, hakikati seçmesi, yardan başka ne varsa cümlesinden vazgeçip, yar için aşk yoluna düşmesidir. Aşk yolunda acele etmene gerek yok, çünkü yetişecek bir yer yok. Geçmiş ve gelecek hepsi o anda birdir, ezelden ebede ne varsa Cenab-ı Hakk'ın takdiridir. Bir izafiyet vardır, bir de mutlakiyet, ilki acziyettir, ikincisi de hâkimiyet. İster âlem-i şahadet de istersen de âlem-i Şuhut fark etmez, o bir hayalden ibaret, sana düşen ise sadece geçici bir süre imaret. O halde sessizce ibretleri seyret ve sabret. Görmüyor musun? Her şey yardan bir işaret.

Ey Âşık,

Bir şeyin hakikat olması için mutlak olması gerek, yok olup gidene çaresiz el sallamak gerek. Bırak peşini gerçek denen hayallerin, koş peşinden mutlak olanın, işte o zaman anlam kazanır tüm gayretlerin. Şu üç günlük dünyada kendini efe sanma, seni yaradan Rabbine sakın kafa tutma. Cesur olmak iyidir ama akılsızca olursa seni felakete götürür. Cesaretini aklına ekle ve umutla Rabbinin yardımını bekle. Umudun kulluğun olsun, yâre aşktan geri durma. Sana emredilene yerine getir, yapma denilenden de beri dur. Düşünme faydası veya zararı nedir diye, sadece kul olduğun için yap sorma niye?

Ey Âşık,

Zihnini sorulardan arındır. Kendini kaybetmeye korktuklarından kurtarmaya çalış. Bil ki korku en büyük düşmanıdır. Bunun bilgisine erişmen belki yıllar alır ama âşık isen ne önemi var ki zamanın? Öncelikle başlaman gerek a canım, sonrası kendiliğinden gelir.

Sana göre her şey imkânsız. Dışında eğleşir durursun. İmkânlar dünyasında ancak birkaç fizik, kimya formülü bulursun. Eşyalar arasındaki farklılıklara bakma, fark sadece senin zihninde. Gördüğünü zannettiğin madde ancak ve ancak senin içinde. Madde denilenler sadece algılardan ibaret. Geçici olarak oyalandığın bir met’adan başka bir şey değildir. Tüm varlık sanılan met’a bir yanılısamadan öte gidemez. Her madde gibi bireyselliğin de yani kendini var sanman da bir yanılısamadır. Bu yanılısama da zihinden gelir. Asıl olan mutlakdır ve diğerleri bu hakiki mutlağın isim ve sıfatlarından kaynaklanan ve madde âlemine yansıyan zilleridir.

Ey Âşık,

Gerçek olan, şahit olanın gözlerinden bakandır. Bu ise bir farkındalık farkıdır. Hem kendinin hem de evrenin, hem mikro hem de makro boyutlarda özüne insen, binlerce ama binlerce sene en gelişmiş cihazlarla çalışsan, en sonunda varacağın yer hiçliktir. Hiçlik olmamak anlamında değildir. Tam tersine yokluğun zıtlık aynasında, varlığın zamansız ve mekânsız anlaşılmasız boyuttur. Çünkü her şey zıttının aynasında fark edilir. Ancak sana verilen bilinç düzeyi öylesine yüksektir ki sevgiliye ayna olmak şerefi insan olarak sana verilmiştir. Zira bilinç denilen belki de şuur, insanın kendisini ve çevresini bilme kabiliyetidir. Algı ve bilgilerin anlakta duru ve aydınlık olarak izlenme sürecidir. Hulasa seyreden varsa, seyredilen vardır.

Ya Rabbi, senden, ilim, hayâ, adalet ve kemalat istiyorum.

Ey Âşık,

İster içeri istersen de dışarı yolculuk yap bulduğun her şeyin yaratılmış, organik veya inorganik bilinçsiz maddeler olduğunu göreceksin. Madem bir yokluk deryasındasın o halde olmayan bir şey kendi kendisini nasıl var edebilir? Bilinçsiz bir şey nasıl bir gelişim gösterir de kendisini bilinçli kılar? Bu bir gelişim değildir a canım hediyedir. Yaratılan tarafından sana verilmiş bir armağan. İyi düşün bunları. Sakın kıymetini bilmezlik etme. Sana bilinç verenin bunu neden verdiğini çok düşün. Eğer bilmek içinse peki ama neyi bilmek? Kendini mi yoksa kendisini mi? Bu durumda iki misin yoksa bir misin? İki bilinç mi var yoksa tek bir bilinç mi var?

Ey Âşık,

İnsana âlem-i sağır (küçük âlem), evrene de âlem-i kebir (büyük âlem) denir. Çok açık bir husustur ki âlemler mutlak olanın isim ve sıfatlarının yansımalarıdır. Allah’ın yarattıklarıdır. Yaratılmış olandır. Allahu Teâlâ gizli bir sır idi, bilinmek murat etti. Böylece yaratılmışı icmalden tafsile getirdi. Her yaratılmışın, her parçasının kendi özünde (DNA’sı gibi) şifrelenmiş halden açığa çıkışı gibi. Her yaratılan mahlûktur. Ancak Allahu Teâlâ’nın isim ve sıfatlarının tezahürleridir. İnsan ve evren madde ve mana olarak hiçbir özelliğinde Allah’a benzemez. O her şeyden münezzehtir. İşte varlık yokluk denen mecazi sözler bu mertebelerde geçerlidir. Yoksa mutlakıyette sözü dahi edilemez çünkü o huzurda söz kalmaz. Hulasa âşık olan bilmelidir ki varlık mutlakta tek olmakla beraber, isim ve sıfatların bir yansıması olarak yaratılmış olan mecaz mahlûklar ile ikidir. Ancak mahlûkat vehimdir. Vehim mertebesindeki mahlûka ise düşen asli görev onu yaratan Rabbine kul olmaktır. Mahlûk olmanın en yüksek mertebesi ve sebebi de işte budur; Kul olmak. Vesselam.

EVVELCE

Her seferinde ruhi bir hayat yaşadık,

Bilinmez sizinle, kaç kez karşılaştık.

İlahi program ruhlar ile kemale erdi,
O anda eşya, nurdan, maddeye indi.

Beden-i Âdem bu âlemde oldu bir kez,
Evvelce ruh ile yaşadı, belki bin kez.

Resulün işareti zannımca bunlara aittir,
Her ne olsa da Allah için diyen saittir.

İNSAN EŞREF-İ MAHLÛKTUR

Ey Âşık,

İnsan eşref-i mahlûktur. Mademki eşref-i mahlûktur o halde sen de insan ol ki eşref-i mahlûk olasın. Her işine dikkat et. Hakk'a yakışır olsun. Hak yoluna layık bir soylulukla hareket et. Bu yolda başına ne gelirse gelsin, yine başın dik, gözün pek, gönlün emin olsun. Hak yolundan dönme ve sakın yürümekten vazgeçme. Çünkü bu yol Hak yoludur. Baş besmele, ortası sabır, sonu şükürdür. Baş Allah, ortası Rahman, sonu Rahim'dir. Bu yolda besmele karardır. Sabır, gayrettir. Şükür, aşktır. Sen de bu aşamalardan geç aşka kavuş. Mevlana gibi seni beklemekte Hamuş. Oturma öyle uyusuk ve miskin. Kalk ve seni yaradan Rabbine layık işlerin peşine düş. Sabrın gayretin, gayretin sebatın, sebatın azmin olsun. Asla balon gibi olma. Bu yolda nice başlar gitmiştir de hesabı bile sorulmaz. Âşıkların dediği gibi sabır; ***“Dikene bakıp güllü, geceye bakıp gündüzü hayal etmektir.”***

Ey Âşık,

İçini temizle. Dıştaki her leke yıkanır. Yıkanmakla çıkmayan tek pislik gönüllerdeki pisliktir. Kalp sevgilinin nazargahıdır. O yar-i güzin'i pis bir evde ağırlamaya utanmıyor musun? En temiz gönül aşk ile dolu olandır. Aşk kalpteki tüm pislikleri temizler. Işığ ile nurlandırır. Geceyi gündüze, kederi neşeye çevirir. Eğer yoksa ezberinde Kur'an'dan bir ayet, söylemiyorsa dilin Resul'den bir hadis, duymamışsa kulağın atandan bir nasihat, hangi aşkı sorarsın bana, ne diyem? Eğer okumamışsan bir şiir, şakılamamışsan bir şarkı en derinden, okşamamışsan bir ağacın tenini, koklamamışsan bir çiçeğin mis kokusunu, kaybolmamışsan gökkuşağı renkli bir çift gözde, hangi aşkı sorarsın bana, ne diyem?

**Gelene geldin demem, gidene gittin demem,
Ben özünde varım, yokluğuma sitem etmem.**

**Sevene sevdin demem, sevmeyene laf etmem,
Özüm hiçlik makamı, Ben'den beri var demem.**

Ey Âşık,

Farkında olduğun ama hep reddettiğin mutlak gerçek öylesine aşikâr gözünün önünde duruyor. Perdeleri bir türlü yırtamıyorsun. Etrafına bak öyleyse, izle onları. Her şey onca hareketliliğine rağmen oldukça sessizdir. Çünkü kendilerine verilen görevi endişesizce ve sessizce yerine getiriyorlar. Gürültülü olan insanın kalbidir. Çünkü endişe içindedir. İşte seni kör eden bu endişelerindir. Her şeyin bir gayesi olduğunu gör. İnsan yapısı makinelere bak. Onlar da bir gaye için yapıldılar. Sen hiç arızalı makine satın almak ister misin? İnsanın da bir gayesi var. Gayeye hizmet etmeyen arızalı makinelere benzer. Gayen yaratan Rabbine kul olmandır. Kullukta da endişeye yer olmaz. Kendini Rabbine teslim et.

İçindeki endişelerinden kaynaklanan umutsuzluğu dışarıda bırak. Sen üstün olarak yaratıldın. Bil ki insanı üstün kılan, onun sınırsız yaratılması ve bunu bilmek yeteneği ile donatılmış olmasındandır. Bilmek bir hediyedir. Bilmeğe önce kendinden başla. Kim olduğun pek çok sınavla öğretilir. Bu sınavlar ne olacağıyla ilgili isteklerinden kaynaklanır. Yani ne olacağını bilmek istersen, ne istediğine bak. Kısacası ne istiyorsan, sen o'sun. Hal böyleyken, yaradan bile bize sınır koymazken, sana ne oluyor ki hayatına ve isteklerine sınır koyuyorsun? Kır çerçevelerini ve bırak âlemler sana aksın. Endişelerin korkularının yansımasıdır. Korkuların ise kontrol temellidir. Hayatını kontrol etmeyi bırak. Kontrol etmezsen her şeyin kötü gideceğini düşünme. Sadece Rabbine tevekkül et. Sana sunulan hayatın keyfini sür. Keyfi ise Rabbinin emirlerine uymakta ara. O keyif şeriattır ve şeriat aşkın görünmez direğidir.

Ey Âşık,

Yalnızlıktan kaçma. Her insan birazcık yalnızdır. Dal içinin derinlerine ve gönlündeki yalnızlıkta gerçek sevgiliyi ara. Her şeyin çift yaratıldığına şahit ol. Çiftler âlemindeki bu zıtlık, mutlak tek olana işaret ediyor. Ona giden yol, bu karmaşa içinde kendi tekliğini bulman- dan geçiyor. O halde tekliğine ulaş. Ulaşmanın sırrıysa sevmektir. Sen sevmek için yaratıldın. Özgürce sev o zaman. Haykır sevgini gönülden. Sevgini söyleyemiyorsan ne anlamı kalır ki duygularının. Sonuçlarına katlanamayacaksın eğer girme bu işe. İnan ki bulacaksın. Çünkü **“Men cale nale”** yani **arayan bulur**. İşte o zaman yalnızlık kelimesi senin lügatinden silinecek ve sen her an o Yar-i Güzin ile birlikte olacaksın. İşte o zaman ateş elinde donar, su elinde yanar.

**Seni sevmeyen kalbi, seni görmeyen gözü neyleyim,
Seni duymayan kulağı neyleyim, tek ihtiyacım sensin.**

Ey Âşık,

Yalandan sakın. Her zaman doğruyu söyle. Böylece ne söylediğini hatırlamak zorunda kalmazsın. İyilikte, kötülükte bulaşıcıdır. Kötülük olan yerden kaç, iyilik olan yere git. Git ki sana iyilik bulaşsın. Başına gelen kötülüklerin temelinde nefsin yatıyor. Nefsini terbiye etmeye gayret et. Ancak dikkat et. Aynaya elmas şekil verir. Demirle yaparsan ya kırarsın ya da bozarsın. Aşk bulabileceğin en değerli elmadır. Aşk ile şekillendir nefsin. Ama unutma ki aşk elbisesine ne can dayanır ne de ten. Aşk öyle bir elbisedir ki kumaşı ateştedir. Onu ancak HİÇ'lik söndürür. Yine de umutsuzluğa kapılma ve gönlündeki umut çiçeğini gözyaşlarıyla sula, büyüt. Umut çiçeğiyle gel kapıya, hiçliğinle çal kapıyı. Bu kapı arayanın, aradığına açılan kapıdır. Bu kapı varlık ile yokluğun çift taraflı sınırınıdır. Eğer var olarak bakarsan yoğun görürsün, eğer yok olarak bakarsan varı görürsün. Nasıl bakarsan öyle görürsün. İyi bakarsan iyi, kötü bakarsan kötü görürsün.

**Aşk gelmez nisaba, gülistanda bakılmaz günaha sevaba,
Et isteyen doğruca kasaba, can isteyen çekilmez hesaba.**

ALLAH HER AN AYRI BİR ŞANDADIR

Ey âşık,

Bir ses çınlıyor kulaklarında, beynini deliyor ve kalbinin dağlarında yankılanıyor. O ses kimin sesi? Ömür sandığın şu bir anlık sürenin, yıllarca süren aldatmaca zaman illüzyonunun ardındaki, aradığın sevgili mi? Yoksa gözlerine çekilmiş körlük perdesinin, hemen ötesinde seni bekleyen nur mu? Ona ne isim verirsen ver, onun için fark etmez. İsimlendirmek sana mahsus, o ise sana mahpus. İster sevgili de, ister nur, o ben olanın canı. Sen de onun canısın. O ben olanın sırrı, sen de benin sırrısın.

Ey âşık,

Elbette bu sözlerim âşıklara. Ancak âşıklar anlar aşk lisanından. Sende anlarsın eğer teslim olursan. Köle olmaktan korkarsın. Korkma. Fatiha ‘ya göre özgür olmayan İslam olamaz. Allah onun sevgisini kabul etmez. Allah aşkı bağımsız ve özgür bir aşktır. Bu konudaki bağımlılık hürriyetten üstün tutulmuştur. Biz sana onca şey anlatıyoruz. İyi dinle bu sözleri ve bolca düşün. Biz çoktan sana baba olmaya hazırız. Lakin evlat yoktur nasihat almaya. Biz o’na giden her yolda nazırız. Lakin kaptan yoktur demir almaya. Her şeye rağmen seni neden seviyoruz biliyor musun? Çünkü bizden sadece sevgi istedin. Bu yola değer verdin, kendinden üstün bildin. O zarif ince zekânı, derinleştirdi. Göz kamaştıran ruhunun ışıltılarıyla gönümüzü şad et. Nefsinin karanlık gecelerine, bırak binlerce yıldız doğsun ve nefsini nur bahçesine çevirsin. İşte bu sensin. Ezelden ebede gelip giden Esrarı İlahi. Aşkın kudreti.

Ey Âşık,

Kulluk görevlerini yerine getir. Namazını kıl, orucunu tut. Zekâtını da vermeyi ihmal etme. Rabbine layık bir talebe ol. Her ne kadar sözlerimiz edna görülse de malum, ilim Çin’de olsa da gidip al. İrşat eden kelp dahi olabilir. Fakat bu hali yaşamaya henüz alışmadığın ve şartlanmalardan da kurtulmadığın için maddiyatın kanunlarına esaretinden dolayı ruha niyetin, Hak’tan kopuyor ve boşluğa düşüp korkuyorsun. Hakk’a daha çok güvenmeye çalış. “LA FAİLİ İLLALLAH” makamını idrak etmeye başlayınca, denizin üzerinde, rüyada değil hakikatte de yürürsün. Çünkü aklın fizik kurallarının şartlanmışlığından kurtulmuştur. Hayırlar üstüne olsun. Fatiha’da Hak Teâlâ “İyyake na’budu ve iyyake nestain” dersiniz, ben de sizi boşluktan kudret elimle alı, yarattığım müstakim köprünün üzerine bırakırım. Başka yerde aramayın. Dünya ve ahiret nimetlerini yalnız onun üzerine serdim” demiştir. Her zerren günah olsa da korkma. Aşığın gözüne maşukun mekrimi gelir. Her zerren sevap olsa da neşelenme. Maşukun gözüne aşığın mihrimi gelir.

**Gözyaşlarına karıştı seher yelinin sesi,
Aşk meclisi sakileri, Hak dağıtır ölesi,
Kadehler boşaldı, her yerde yârin sesi,
Silindi masiva, Hu kaldı, kulun kafesi.**

Ey Âşık,

O yar, kelimelerin olmadığı gönül âleminde, tek anlamı olan aşkın, sessiz ifadesidir. Güvenli ve kararlı ol. Sebepleri ortadan kaldır. Sebebi aradan kaldırıncaya denizde yüzersin. Sebebi hatırlarsan batarsın. Hak ile birken sebep düşünmeyeceğine karar ver. Kendine güven. Güvensizliğini yen. Hem Hakk’a hem kendine güven. Tevhide gel.

**LA İLAHE İLLALLAH
LA FAİLİ İLLALLAH
LA MAKSUDU İLLALLAH**

Ey Âşık,

Kudret Allah'ın elindedir. Işık Allah'ın adıdır. Yani kudret onun emrindedir. Allah, Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem'e âşık olduğundan kudreti ona devretti. (Nisa 80) Allah zihin güçlerini arttırsın. Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem **“Varlığım Yed-i kudretinde olan Allah'a hamd olsun”** diyor. Yani Allah'a Hamd ediyor. Allah'ın elindeki kudrete değil. Işık Allah'ın adıdır. Dolayısıyla kudreti Allah yaratmıştır. Elinde tutarak onu kullanmaktadır. Yani kudret ışığın emrindedir. Allah o kudreti habibine devrettiği için kudret aşka ve sevgiye hizmet ederek şeref kazandı. (Nisa 80)

Ey Âşık,

Derinlemesine düşün. Düşün ki düşünmemeyi öğrenesin. Düşünmenin sınırı düşüncelerin olmadığı sır âleminin kapısına kadardır. Sadece sen değil iyi kötü her insan ve cümle yaradılış O'nun aynasıdır. Bu durum ışığın akıllara ziyan hızının gösterisidir ve **“ALLAH HER AN AYRI BİR ŞANDADIR”** ayetinin açıklamasıdır.

**Beden-i Âdem bu âlemde, oldu bir kez,
Evvelce ruh olarak yaşadı belki bin kez.**

**Âlemler mutlak bilinçte tahayyül iken,
Bilinmez kaç kez doğdu, gül ve diken.**

**İlahi yazgı nihayet Hak ile kemale erdi,
O an da aşk-ı nur, madde âlemine indi.**

**Her defasında ruhi bir hayat yaşadık,
Evvelden seninle çok kez karşılaştık.**

**Resulullah'ın işareti zannımca buna aittir,
Her ne olmuşsa da Allah için diyen saittir.**

Ey Âşık,

Beden ve gönül miri değerdir. Ruh ise Rabbin emridir. O halde nefesine zulüm etme. Ona iyi davran. Nefsinle neden kavga edip, durmadan ona zulmediyorsun? Ne yani rahipliye mi soyundun? Nefis tecrübe ederek, deneyerek bilgi edinecek, ona göre seçecek. Hata yaparsa affedilir. Nefsi yok etmek, öldürmek demek onu İslam şeriatı dairesinde terbiye etmektir. Terbiye edilmiş bir nefsin hali de emir ve yasaklara uymaktan mutlu olması halidir. Kolay olduğunu söylemiyoruz ama imkânsız değildir. Çalış, gayretli ol. Başaracaksın. Çünkü istiyorsun. Unutma, eğer Rabbin vermek istemeseydi, sana istek vermezdi. Kendine gel ve toparlan. Öyle boş boş bu yazıya bakma. Kalk yerinden de hizmet için kollarını sıyır. Sıyır ki farkın ortaya çıksın yoksa aşk için aşk olan bir kaçık nasıl olursun?

SEN LAL OL DA AŞK KONUŞSUN

Ey Âşık,

Anlamalısın ki eğer aşk gerçekse ve âşık ile maşuk birbirini samimiyetle seviyorsa, şu âlemlerde hiçbir şey yoktur ki onları ayırmaya gücü yetsin. Hiç cevher olan bütünden, parçalarını ayırt edebilir misin? Ayrılmak ne mümkündür, hasret denen sadece vuslata küskündür. Sen vuslatı gökkuşağı ile örtünmek mi sanırsın? Bir umudun peşinden ömrünce de koşsan, gökkuşağı renklere kavuşabileceğini mi zannedersin? Vuslatın ahı yok olmaktır. Yokluğun hiçliğinde aşk olmuş bir âşık, hiç hayallerin peşinden koşar mı? Koşuyorsan, arıyorsan, bil ki hala yar ile arana ikilik koymaktasın. Aşığa düşen, aşktan dahi vazgeçmektir. Hiç âşık olan, âşık olduğunu bilir mi? Biliyorsa buna aşk denilebilir mi? Yar ile yar olan, yârin közündeki, kendi özünü kor eden, O'ndan gayrisine gönlünü kör eden, hiç varlık derdine düşer mi?

YALNIZ KALABALIKLAR

Kalabalık bir sokakta kayboldum,
Gülüşler içinde sessizim ben,
Bir bakış aradım, tutunamadım,
Göz göze geldik, ama kimse görmedi

Kalabalıklar içinde yalnız insanlar,
Birbirine dokunmadan yaşarlar,
Gündüz gülüp, gece ağlarlar,
Gerçekte yalnızlığa mahkûm insanlar...

Gece oldu, sokak sessiz,
Işıklar yanar, pencereler birer sahne,
Bir yüz, bir gölge, bir iç çekiş,
Herkes kendine tutsak,
Kimse bilmeden kimseyi.

Bir şarkı çalar uzak bir odada,
Sözleri yorgun, sesi kırık bir hatıra,
Belki de hepimiz aynı notadayız,
Ama kimse duymuyor kalbimizin çığlığını.

Kalabalıklar içinde yalnız insanlar,
Birbirine dokunmadan yaşarlar,
Gündüz gülüp, gece ağlarlar,
Gerçekte yalnızlığa mahkûm insanlar...

Ey Âşık,
Bu yol aşk yoludur ve aşk ateşine kendisini teslim edemeyenler içinde doludur. Dış görünüş her zaman aldatıcıdır unutma ve eğer gerçekten, yeterince istersen, her şey mümkündür. Bu yol sorumluluk ister. Elbet sonsuzluk sorumsuzluğu kaldıramaz. Kendini aşk yoluna adamadıkça, sonsuzluğa ulaşamazsın. İşin aslı ne olmak istiyorsan, yolun sonunda seni o bekler ve sen olmak istediğin olursun. Ancak en ufak bir tereddüt yahut sondan korkmak seni yarı yolda bırakır. O'ndan korkma ve asla teslim olmak için kararsız kalma. Karşına çıkan hangi güçlük olursa olsun sakın pes etme. Bırak aşkın ateşi seni yaksın, yok etsin. Yok olmaktan geri dönme. Bil ki odun yanar kül olur, insan yanar kul olur. Yanmadan kul olamazsın, kul olmadan da gül olamazsın. Yârin bahçesinde al gül

olmak varken, dünyanın sahte sarayında lal olmak niye? Öyleyse sen lal ol da dilin sussun, daim aşk ile kal da aşkın konuşsun.

Ey Âşık,

Sen sadece memnuniyet içinde, evcilik oynuyorsun. Hakiki mutluluğu bulamamışsın. Hayatında önemli bir şeylerin eksikliğinden haber- sizsin. Belki ne hakkında söz ediyoruz bunu dahi fark edemiyorsun. Sana dünyevi ve uhrevi isteklerinin ötesinde, başka bir âlemden haber veriyoruz. Hayatını anlamlı kılmalısın. Bil ki bu anlam da aşktır.

Ey Âşık,

Nihayette hayatının son bulacağını, acılar içinde, yalnızlığın ortasında kalacağını sanıyorsun. Yanılıyorsun. Asıl içindeki huzursuzluğun sebebi böyle yaşamam. Yardan kaçma. Açılıp saçılma. Olmadığın şeylerin sen gibi gözükmesine izin verme. Neden kendinden farklı görünmeye çabalıyorsun? Sen bu değilsin ve olmayacaksın da. Eğer böyle devam edersen bil ki başaramayacaksın. Değişik hakikatlerin hayalinde oyun oynamayı bırak ve hakikatler hakikati olan aşkın sahibine kendini teslim et. Teslim et ki en büyük yük olan kendinden kurtulasın. Başladığın bu yolculuğu nefsinin yükünü taşıyarak bitiremezsin. Aklını başına al, kendine gel ve son bir çaba ile nefsini yâre teslim et ve ne varsa O'ndan gayri sende kalan, hepsini sonsuzluk ummanına at gitsin. İşte o zaman özün özgürleşir ve yükün kalmaz. İşte o zaman yâre giden kendi yoluna ulaşırsın. Sadece iste ve iyice düşün ki yalnızca istersen yolunu bulabilirsin. Eğer istiyorsan, o zaman da sana müjdeler olsun. Çünkü O güzeller güzeli sevgili, vermek istemeseydi, istek vermezdi.

Ey Âşık,

İster veli de, istersen de deli. İster aydınlanmış de, istersen de başka bir isim. Fark etmez. Bu yol aşk yoludur da isimleri çoktur ama bu yolun hakiki talipleri pek azdır. İsimlerin mücadelesinden kurtul. Bir şey olma, bir şeye konma. Bütün ne varsa isimden yana, eninde sonunda seni amaçtan döndürür. Amaç aşk ile aşk olmaktır. O yardan başka olmamaktır. İçinde sana karşı koyan, yolundan çeviren ne varsa düşmanındır. Bu düşmanlar öylesine güçlü olabilirler ki ne kadar mücadele etsen de bazen kaybedebilirsin. Korkma, aslında kaybetmen kazanmandır. Çünkü her kaybettiğinde kazanamayacağını anlarsın ve anlarsın ki böylesine güçlü düşmanlara karşı kazanmanın tek yolu, onlarla mücadele etmekten vazgeçmen ve her şeyin sahibine teslim olmandır. Böylece her şeyden vazgeçersin. Bu öyle bir vazgeçmek olur ki nihayet vazgeçmekten de vazgeçersin. Saf ve arî bir ihlâsla kendini yâre teslim edersin. İşte o zaman, sen lal olursun da aşk konu- şur. O halde bizde şimdilik çok konuştuk. Bırakalım da aşk konuşsun.

Ya Rab, senden ne verirsen onu istiyorum.

Ey Âşık,

Hiçbir şey duymadın öyle mi? Yazık etme kendine, Oysaki neler anlattık sana, şifa olsun diye derdine, Silkelen bir an önce, kalk, esir olma şüphe bendine, Yaşın kemali geçti, utan, yenilme nefsinin fendine.

Ey Âşık,

Seni sen yapan aşktır, elbet aşkın sahibi Allah'tır, Aşksız halin nice olur, O Vedud ve Rahman'dır, Gözyaşların sel olsun aksın, O Kadir-i mutlaktır, Her an O'nu an, bil ki O zül Celal-i vel İkrâm'dır.

Ey Âşık,
Öyle değil, sadece O'na eğil, gayrisine ol suskun,
Sevap işlemeğe ol düşkün, günahlara da puskun,
Nefsine küskün, haline üzgün ama aşkına tutkun,
Geç kendinden artık, gel yâre de tutulsun nutkun.

Ey Âşık,
Konuştuğun O olsun, O olsun dilin ile konuşan,
Ben yaptım deme, O'nun hali her an ayrı bir şan,
Âşığı bülbül eder şakıtır, arife susmayı eyler asan,
Terk et ne varsa aklını aşan, kalmaz o an hiç tasan.

Ey Âşık,
Âlemler gizli bir sır idi, icmalden tafsile geldi,
Âlemler iç içe, sağır olan kebirde tahsile geldi,
Toparlan da ihlâsa gel, nefsin hali tasvile geldi,
Görmez misin? Cabir olan nihayet tahsile geldi.

Ey Âşık,
At içinden hasedi, herkesin nasibi farklı, üzülme,
Başkalarına bakıp bakıp, sevilmediğini düşünme,
Kul ol Rabbine, faydasız olsan şu dünyada işin ne?
Yalnızca O'ndan kork, başkasına ezilip büzülme.

Ey Âşık,
Bu senin bildiğin gibi değil, korkağın hakkı bu kadar,
Konuşup durmaktasın, yalan yanlış işte hepsi o kadar,
Şeriata kızarsın, tarikatı boşlarsın, hakikatin ne kadar?
Çıkma Muhammedi yoldan, sana diyeceğim bu kadar.

KARMA ŞİİRLERİM

ŞEHİDİM

Fırtına öncesi, sessizlik çöktü içime.
Fırtına kopmak üzere.
Gözlerim dolu dolu, yağmur yüklü,
Öylesine acıyor ki içim.

Kulaklarımda,
Anaların feryatları,
Gözlerimde,
Omuzlarda taşınan bağımsızlığım.

Ey cennetliğim! Ey şehidim!
Beraberce yürüdük, şahinlerle yan yana,
Peşinden koştuk çocuklar gibi,
Tutmak için bulutları.
Ne kadar yürekliydik ikimiz de.

Biliyor musun?
Ben hâlâ koşuyorum peşinden,
Tutmak için bulutları,
Sen şimdi,
Omuzların üzerinde taşınırken.
Ama bulutlar bana beyaz,
Sana ise al bayrak.

Yankılanır, Sabır dağlarının yamaçlarında,
Nefesime karışan,
Yalçın dağların türküsü.
Bedenim, anamın hediyesi, vatana helal.
Yürüyorum, yürüyorum.
Ben mi yürüyorum, yoksa dağlar mı?
Kayıyor ayağımın altından,
Dipsiz uçurumlar.
Kelebek gönlüm, havada yürüyor,
Ezmemek için dağ çiçeklerini.
Avuçlarımla kana kana içiyorum,
Zap Nehrinin sevdasını.
Alnımdan süzülen terler, okşuyor yüzümü.
Koynuma giren rüzgârın serinliği ile,
Yalçın dağların türküsünü söylüyor,
Mor dudaklarım.
Bu türkü, yalçın gönüllerin kükreyişi,
Bu türkü, sevdalı gönüllerin tesellisi,
Bu türkü, babamın gururu,
Bu türkü, anamın tesbih sesi,
Bu türkü, yârimin gözyaşı,
Bu türkü, umudum,
Geri dönüşüm.
Artık adımı sen koy, ne dersen de!
İster sevgi de ister sevgisizlik!
Bir bilinmeyenin tam ortasında
Nice ağıtlar yakıldı.
Bense koyu bir sessizliğin midesinde,
Delirmiş türkülerin ozanım.

GÖÇMEN KIZLAR

Oturdum bir söğüdün altına.
Rüzgârın tatlı okşayışında,
Bir güzellik kapladı gönlümü.
Sağ yanımda akmakta Sakarya,
Başımın üstünde çeşit çeşit kuşlar,
Önümde bir bardak çay,
Seyrediyorum güzellikleri.

Gözlerim takıldı uzaklardaki
Tarlalara.
Tarladaki göçmen kızlara.
Çapa sallıyorlar güneşin altında,
Yurtlarından bir ekmek kadar uzakta.
Şalvarlı, beli bükük kadınlar,
Dalları bükülmüş şu söğüt gibi,
Gözleri toprakta,
Gönülleri,
Ekmek isteyen evlatlarında.

Yazgınız mı gurbet,
Göçmen kuşlar gibi alnınıza yazılan?
Tüm sevdaları geride bırakıp,
Diyar diyar ötelere göçmek,
Bir lokma ekmek için,
Özgürlük adına esaret canavarının,
Aşına aş katmak mı yazgınız?
Beslerken alın terin Sakarya'yı
Bu mu hak ettiğin hakkın?
Güller yerine, eline tutuşturulan,
Ter kokulu çapa mı sevgin?
Düşüncelerimin mengenesinde,
Sıkışıp kalınca gönlüm,
Gözümdeki yeşil perde,
Terk etti kendini gecelere.
Birazdan yiyeceğim ekmek,
Şimdiden dizildi boğazıma,
Seyrederken göçmen kızları.

Rüzgâr esmez oldu, kuşlarda sessizlik,
Sağ yanımdaki Sakarya, anaların gözyaşları.
Şehitlerin kükremeleri bu topraklarda,
Yerini bırakmış,
Esaretin zincir seslerine.
Çapalarda gizli esaretin,
Alnından yakaladığı, göçmen kızlar,
Boş midenin hapsinde mahkûm.

Anladım! Duyuyorum sizi kuşlar,
Ötüşleriniz, gülümseme değil.

Sakarya'nın göz çağlayanına karışan,
Bir ağıt,
Bir yakarış,
Bir çığlık.
Eli belinde, kamburu çıkmış,
Yanmış yüzüne dökülmüş saçları.
Bir nefeslik doğruluştta,
Evinin hasretinde dinleniyor,
Göçmen kızları.
Ey gönlüm!
Şimdi susmak zamanı.
Bırakalım da konuşmaya hasret,
Konuşsun,
Göçmen kuşları.

SARI OĞLAN

Yo, hemen ağlama öyle, sarı oğlan,
Çekiştirme burnunu!
Kıyamam sana.
Nice yalnız gecelerde,
Sessizce ağladığın kuytu köşelerde,
Akıttığın yaşların tek damlasına,
Ömrümce gözyaşı akıtsam,
Karşılığı olur mu hiç?
Gözlerinden akan o ateş damlaları,
Beni de yakıyor.
Gönlündeki yangınlar,
Gönlüme sıçradı.
Acı çekiyorum.
Ne olur sil gözlerini!
Yazamam sonra
Elim ayağım buz keser,
Gönlüm sevgi felcine düşer.

Ne bilsinler, sevgi diye haykıran,
Minik bedeninde çarpan,
Kocaman yüreğini.
Hadi, gülümse sarı oğlan!
Ayağını acıtan taşlara,
Sarı saçlarını ıslatan yağmura,
Kirli elbisene sarılan, buzlaşmış ellerine,
Mis gibi kokan dönere, boş midene,
Kırmızı Mercedes'ten gelen cıstaklara,
İçinde yaşadığın körler ülkesine,
Ne olur gülümse!

Ne kadar çok isterdim,
Doya doya gülmeni.
Ne olurdu herkesin, ağlayan
Gönüllerini, silecek elim olsaydı.
Her acı içimde çöreklensin,
Beni yakan ateşime, ateş katsın,
Her ağlayan gözün, benim olsun!
Her gülen gözüm, senin olsun!
Yeter ki, bitsin ağıtlar,
Ağlamasın, Sarı oğlanlar!
Üşümesin, aç kalmasın.
Tüm çiçekler gülerek açsın,
Güneş gülerek doğsun.
Âlemleri kuşatan gönlüm,
Hazır bu derdi çekmeye.
Hadi Sarı oğlan!
Ver bana gözyaşlarını,
Al gülmelerimi!

O pamuk ellerine dokunmasın,

Rüzgârın soğuk elleri.
Fakir dünyanın, kimsesiz evladı,
Gönlün tok, sırtın pek olsun.
Ne güzelde yakışır siyah pabuçlar,
O yumuk çorapsız ayaklarına.
Ne güzelde yakışır sıcak gülmeler,
O yumuk kirli yüzüne.
Hadi Sarı oğlan,
Gir gönlümün sevgi bahçesine,
Seni bekleyen, salıncakta sallan!
Doya doya ye, kana kana iç!
Gönlüm gönlün olsun,
Gönlüm yuvan olsun.
Nasıl istiyorsan orada,
Gönlünce gül, oyna.
Seni gülerken görmek, ne güzel!
Bak!
Gözlerini, gökkuşağının renkleri kapladı.
Sen bunun kıymetini bilirsin,
Beni anlarsın.

İĞNECİ PAKİZE TEYZE

Mahallemizin ablası,
İğneci Pakize Teyze.
Benim Pakize teyzem.
İğne olacağım zamanlar hariç,
Seni çok severdim.
Elin çok hafif olsa da,
Yine de acıtırdı iğnelerin Pakize teyze.
Şimdi seni düşünüyorum.
O günleri özlüyorum.
Seni çok arıyorum.
Şimdi yine gelsen yanıma,
Bana iğne vursan,
Gönlümdeki tüm acıları dindirsen.
Senin o siyah iğneci çantanda,
Gönül acılarım içinde,
Bir iğne var mı Pakize Teyze?

Hastalandığımda yanaklarımdan,
Sevgiyle öperdin.
Gözlerin ıslık ıslık parlardı.
Popom acırdı ama
Acılarımın dineceğini bilir sevinirdim.
Yine gel Pakize teyze!
Acılar içindeyim.
İğnelere ihtiyacım var.
Popomu acıt istersen.
İnan ki hiç sesim çıkmayacak.
Fakat bu kez bedenim değil,
Gönlüm acı çekiyor, Pakize teyze.
Canım yanıyor!
Sende iğnesi vardır bu acılarımın.
Yok deme ne olursun,
Sende vardır.
Sen benim iğneci Pakize teyzemsin.
Biliyorum yoksun şu anda yanımda,
Ama seni görmediğimi sanma.
Seni duymadığımı sanma.
Hâlâ iğnelerinin acısını hissediyorum.
Hadi al çantanı,
Durma öyle, yanıma gel,
Gönlümün poposunu acıt!

KARLI DAĞIN EFESİ

Karlı dağın doruğunda,
Yaman erlerdik.
VahŖi tipinin soğuğunda,
Cenneti özlerdik.
Ne müthiŖ gündü, o gün.
Ne odun vardı yakacak,
Ne sığınacak mekân.
Dillerde vatan,
Gönüllerde iman,
İleri dedi komutan,
Durmamak bir an,
Altı yüz kardan adam.
Hoyratça kesen tipi,
Durdurabilir mi bu erleri?
KarŖısında,
Mehmetçiğin iman güneŖi.
Vurdukça nur fiŖkıran yüzlere,
Karlı dağın buzdan öfkesi,
Erir, sevgi nehri olur,
Zaman tüneline.

Çok vakitleri biz yoğurduk,
Sevgi hamurunu,
Vatan terimizle.
Elden ele dolaŖırdı sevgi,
Bazen, bir sigaranın kızıl ateŖinde,
Bazen bir somun, buz ellerde.
Gözlerimiz kısık, korkusuz,
Gönüllerimiz mavi düşlerde.
Eğil önümüzde, karlı dağın gururu,
Buraların sen değilsin efesi!
Korku tüneline sahte canavarı,
Gönlüme korku değil eğlencesin.
Kaldır başını da bak bize,
Tarih taşımaktasın.

ACILARIN ÇOCUĞU GÜNEYDOĞU

Bilmeyen gitmez,
Bilmez gidenin çoğu.
Sen acıların çocuğu.
Güney Güneydoğu.

Çiçek toplar minik eller,
Çiçeğin rengi kurşuni.
Kartallar uçar bulutlarda,
Bulutun rengi kurşuni.
Toprak ekensiz, ev sahipsiz,
Toprağın rengi kurşuni.

Bilmeyen gitmez,
Bilmez gidenin çoğu.
Sen acıların çocuğu.
Güney Güneydoğu.

Bebeler yetim, bebeler öksüz,
Ağıtların rengi kurşuni.
Bitsin artık bu kan davası,
Akan kanların rengi kurşuni.
Toplanmış başımıza yedi düvel,
Hainin rengi kurşuni.

Bilmeyen gitmez,
Bilmez gidenin çoğu.
Sen umutların çocuğu.
Güney Güneydoğu.

KÜÇÜĞÜM

Ne istiyorsun benden sevgi mi?
İsteme bunu benden küçüğüm.
Çoraklaşmış topraklarda gül biter mi?
Umutlandırma beni böylesine.
Ben böyle de mutluyum.
Bırak beni gideyim, ne olur!
Dur deme bana küçüğüm!

Bulut gözlerimde ayrılık,
Yağmak üzere zaten küçüğüm,
Çek kınalı ayaklarını gönlümden,
Hatırlatma bana şarkı söylemeyi,
Bakma bana gül kokulu gözlerinle,
Alma benden yalnızlığımı,
Tam da ona alışmışken!

Hasretinin ilk mavi gecesinde,
Seyrederken yakamozları,
Israr etme kalamam gözlerinin denizinde.
Hasret kelebek incisi,
Gizlenmiş gözyaşlarıma,
Hasret beklenen sabah,
Gizlenmiş mor gecelere,
Hasret gökkuşağı hüznü,
Gizlenmiş yarınlara,
Dönüp de ardıma bir kez daha,
El sallıyorum kahve gözlerine,
Uzat elini son kez bana,
Gönlüme yolda katık yapayım.

ÇAY, SİMİT, AKDENİZ VE BİR DE SEN

İçimizdeki çocuğu çıkardık o gece,
Yaramaz çocuklar gibiydik ikimiz de,
Düşümüzdeki o portakal bahçesinde,
Nasıl da gülüştük, oynastık beraberce.

Çay, simit, Akdeniz ve bir de sen,
Sırrımız olsun, söylemeyelim kimseye.

Yaşadık aşkı doyasıya gönlümüzce,
Şarkılar söyledik, dalgalar eşliğinde,
Yıldızları seyrettik saklı bahçemizde,
Nasıl da gülüştük, oynastık beraberce.

Çay, simit, Akdeniz ve bir de sen,
Sırrımız olsun, söylemeyelim kimseye.

Aradan geçse de yarım asır özleminle dolu,
Ben hala ağlarım kabrinin bir köşesinde,
Duymakta mısın dualarımı gittiğın yerde,
Ben hala sevgimizi okuyorum dua niyetine.

Çay, simit, Akdeniz ve bir de sen,
Sırrımız olsun, söylemeyelim kimseye.

ÇOCUKSUN İŞTE

Üşünür mü yaz günü?
Üşüyorum işte.
Belki bahane,
Ellerini özledim,
Özledim, özledim seni

Sen gökkuşağımsın benim,
Yağmur sonrası,
Mor dağlarımda çıkan,
Rengârenk umut dolu,
Gökkuşağımsın benim...

Bir ayağı deryalarda,
Bir ayağı mor dağlarda
Dağlarda

Çelik zırh kuşanmış,
Üç yaşında bir çocuksun,
Çocuksun, çocuksun işte

Uyunmaz mı geceleri?
Uyuyamıyorum işte.
Belki bahane,
Kollarını özledim,
Özledim özledim seni

Sen gökkuşağımsın benim,
Yağmur sonrası,
Mor dağlarımda çıkan,
Rengârenk umut dolu,
Gökkuşağımsın benim...

Bir ayağı deryalarda,
Bir ayağı mor dağlarda
Dağlarda

Çelik zırh kuşanmış,
Üç yaşında bir çocuksun,
Çocuksun, çocuksun işte

İstedığınız kadar çekiştirin, Allah'ın ipi kopmaz. (The İmam 2)

EY ÂŞİK,

Âşık arar, Can Can'a akar, canansa can yakar,
Aşk HU'nun adıdır, Kudret MAKSUD'a bakar.

Biz meşk anında dahi ağlattık, tüm özümüzü,
İsteyen istediğine meyleder, dedik sözümüzü.

Sevgi ışığınız, kalbiniz rehberiniz olsun.

Erenlere âşık diyen Yahya Efendi'ye selam olsun,
Sevenlere aşk diyen Siyamet Abi'ye selam olsun,
Serenlere kalk diyen Kamil Baba'ya selam olsun,

Başta
Hazret-i Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellem efendimiz olmak üzere
Cümle peygamberlere,
Ehline,
Eshabına,
Âlimlere,
Şehitlere,
Silsile-i âliye büyüklerimize,
Evliya-ı kirama
Ve
Cümle mü'minlere,
Cenab-ı Hakk'tan;
"Selâmun kavlen min rabbın rahîm" (Yasin 58)
Olsun.
Âmin.

SİLSİLE-İ ALİYYE BÜYÜKLERİMİZ

- 1- *Peygamber Efendimiz*
- 2- *Ebubekr-i Sıddık*
- 3- *Selman-ı Farisi*
- 4- *Kasım bin Muhammed*
- 5- *Cafer-i Sadık*
- 6- *Bayezid-i Bistami*
- 7- *Ebul Hasan Harkani*
- 8- *Ebu Ali Farmedi*
- 9- *Yusuf-i Hemedani*
- 10- *Abdülhalık-i Goncdüvani*
- 11- *Arif-i Rivegeri*
- 12- *Mahmud-i Encirfagnevi*
- 13- *Ali Ramiteni*
- 14- *Muhammed Bâbâ Semmasi*
- 15- *Seyyid Emir Gilâl*
- 16- *Seyyid Muhammed Behaeddin Buhari*
- 17- *Alâüddin-i Attâr*
- 18- *Yakub-i Çerhi*
- 19- *Ubeydullah-i Ahrâr*
- 20- *Kâdi Muhammed Zâhid*
- 21- *Derviş Muhammed*
- 22- *Hâcegi Muhammed Emkenegi*
- 23- *Muhammed Bakibillah*
- 24- *İmam-ı Ahmed Rabbani*
- 25- *Muhammed Masum Faruki*
- 26- *Seyfeddin Faruki*
- 27- *Seyyid Nur Muhammed*
- 28- *Seyyid Mazhar-ı Can-ı Canan*
- 29- *Seyyid Abdullah Dehlevi*
- 30- *Mevlana Halid-i Bağdâdi*
- 31- *Seyyid Abdullah Şemdini*
- 32- *Seyyid Tâhâ-yı Hakkâri*
- 33- *Seyyid Muhammed Sâlih*
- 34- *Seyyid Sıbgatullah-i Hizâni*
- 35- *Seyyid Fehim-i Arvâsi*
- 36- *Seyyid Abdülhakim-i Arvâsi*
- 37- *Hüseyin Hilmi Işık Efendi*

ÖZGEÇMİŞ

Dedesi Mustafa Efendi Kıbrıs'tan muhacir olarak, kurtuluş savaşı sıralarında Silifke'ye gelerek yerleşmiştir. Annesinin babası Ahmet Efendi de aynı tarihlerde Karaman'dan Silifke'ye gelmiştir. Annesi Zehra Hanım ile evlendikten sonra Mersin'e yerleşen Babası Mehmet (Pancar) Efendi tanınmış esnaflardan olup basmacılık yapardı. 1975 yılında vefat etmiş ve halen Mersin kabristanında metfundur. Annesi ise halen hayattadır.

23 Ağustos 1964 yılında Mersin'de Bahçe Mahallesinde dünyaya geldi. İlköğrenimine 1971'de Gazipaşa ilkokulunda başladı. Sonrasında Dumlupınar ortaokuluna gitti. Başarılı öğrencilik hayatının sonunda 1978 yılında İstanbul Kuleli Askeri Lisesini kazandı. Böylece askerlik yaşantısı başlamış oldu. 1982 yılında Kara Harp Okulu'na devam ederek 1986 yılında Teğmen rütbesiyle subay oldu ve Topçu ve Füze Okuluna gitti. 1 senelik eğitiminden sonra kıt'a hayatına atıldı. Askerlik hayatı boyunca pek çok komutanlıkların yanında, karargâh subaylığı ve plan subaylıkları görevlerini yürüttü. Uzun süre güneydoğu görevlerinde topçu subayı ve sonrasında komanda olarak faaliyetlerde bulundu. 27 senelik askerlik sürecinde şan ve şerefle yürüttüğü vazifesini 2005 yılında Kıdemli Binbaşı rütbesinde emekli olarak tamamladı.

Müteakiben özel güvenlik sektörüne hamle yaptı. İstanbul bölgesinde Türkiye'nin önde gelen firmalarında en alttan en üst makama kadar proje müdürlüğü, operasyon müdürlüğü, genel koordinatörlük, şirket yöneticiliği, genel müdürlük gibi özel güvenlik hizmetleri yürüttü. Değerli şirketlerin katkılarıyla yurtdışı görevlerine gitti. Türkmenistan'da Uluslararası büyük bir firmada İdari İşler ve personel Amirliği görevlerini icra etti. Halen önemli bir şirkette şirket yöneticiliği yapmaktadır. Bu arada bu işlere paralel olarak Marmara bölgesinde yerel gazete olan Gebze Marmara, Mersin'de Mersin Tercüman, Mersin Time ve Her gün Türk, Silifke'de Sesimiz gazetelerinde yazar olarak 7 yıldır köşe yazarlığı yapmaktadır. Bunların yanında liselerde ve özel eğitim kurumlarında öğretmen olarak hizmet vermektedir. İstek üzerine zaman zaman değişik yerlerde eğitim konferansları vermektedir.

Maddi profilinin yanında manevi hayatı çocukluğunda başladı. İlk manevi uyanışı Mevlana Hazretlerinin manada himmetleriyle oldu. Dini eğitimlerini çok değerli abilerinden ve hocalarından aldı. İlk ciddi manada bağlanması Abdülhakimi Arvasi Hazretlerinin rüyada oluşan bir zuhuratı sonucu gerçekleşti. O günden sonra Silsile-i Aliyye büyüklerinin bir aşığı olarak yaşadı. Hüseyin Hilmi Işık Efendi Hocanın rehberliğinde ve Diyarbakır'da Hayati Abinin yanında ilk eğitimlerini tamamladı. Yine bir zuhurat gereği ve Hayati Abinin de işareti üzerine İstanbul'da Muhammed Süleyman Efendi'ye intisab etti. Muhterem Efendi Abinin yanında çok değerli fıkıh bilgilerini derinlemesine tahsil etti. İmam-ı Rabbani Hazretlerinin manevi yardımları ışığında ilk tasavvuf eğitimimi tamamladı. Nerede mübarek bir Allah dostu varsa dizinin dibine oturdu, sohbetlerine katıldı, makamını ziyaret etti. Aşk ateşiyle yanmakta olduğu bir gün Cenab-ı Hak karşısına sevgi insanı pek değerli Siyamet Efendi Abiyi çıkardı. Kalbide Üsküdar gibi nurlandı. Siyamet Abi onu, aciz olan bu Hakkın kulunu, yıllarca aradığı sevgiliye götürdü. Cenab-ı Hak'ın izniyle Sevgili manevi babam, hayatımın vesilesi dediği Kamil Baba lütfederek onu yanına kabul etti. Yıllarca yanlarında hizmet etmekle şereflendi. Manevi hayatına en son imzayı Kamil Baba attı ve onu (mezun etti) serbest bıraktı. Siyamet Abi vefat etmiş olup kabri Karaca Ahmet mezarlığındadır. Kamil Baba da sonrasında vuslata ermiş olup onun da kabri Çengelköy mezarlığındadır. Allahu Teâlâ hepsinden razı olsun. Onlara layık bir evlat, Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimize layık bir ümmet, Cenab-ı Hak'ka layık bir kul olmak için halen çırpınmaktadır. Evlidir. 3 çocuğu var. Mersin'de

ikamet etmektedir. İngilizce bilmekte ve Marmara Üniversitesi Din Sosyolojisi bölümünde Yüksek lisans yapmaktadır.

“Ancak yıllar sonra anladım ki en önemli şey, tüm samimiyetimizle Cenab-ı Hak'ka kul olmakmış.”

Sevgi ışığınız, kalbiniz rehberiniz olsun.